

ספר
ספורי הזוהר

מִלְקָט מְכַל סְפָרֵי הַזוהַר הַקָּדוֹשׁ
לְתַנְאֵי הָאֱלוּקֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי זִינְע"א
עִם תַּרְגוּם לְשׁוֹן הַקּוּדֶשׁ

יוֹצֵא לְאוֹר בְּהוֹצָאָה שְׁנֵי עַל יָדֵי
"מְכַעַל הַזוהַר הָעוֹלָמִי"
בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמַשׁ תוֹבֵב" א,
חֲדָשׁ חֲשׁוֹן תַּשַּׁע"ב לִפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 095-1300-995-02

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

הַקְדָּמָה

ספורים נפלאים, מלקט מכל ספרי הזוהר הקדוש, להתנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי עם תרגום ללשון הקודש, ותועלת היוצא מקריאת ספורי קדושי עליון מלאכי אלוקים, משה רבנו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי, ורבי אלעזר בנו, וכל החבריא קדישא זיעוכי"א, הלח המה מאירים לבות בני אדם ברשפי אש שלהבת י-ה להתחזק ולבטח ביוצרינו ובוראנו, ולכסוף ולהשתוקק ולהתגעגע עד כלות הנפש, להתדבק באדון כל יצורים מלך מלכי המלכים הקב"ה, וכל אשר בשם ישראל יבנה, יחרט וילפת להיות לו לעזר ולסעד, להיות חבר לכל אשר חפץ, להגדיל תורה ולהפיץ יראת ה' ואמונתו בעולם וישמעו העם ויראו.

ובזכות לימוד וקריאת ספורי הזוהר הקדוש בשבת קודש, שכל שניה בשבת קודש שווה 28.000 שנה תורה, ושעה בשבת קודש שווה מאה מליון שנה תורה, יגן עליו ועל כל משפחתו ועל כל עם ישראל.

ועל ידי לימוד הזוהר הקדוש נזכה להתחזק ולבטח ביוצרינו ובוראנו ולכסוף ולהשתוקק ולהתגעגע עד כלות הנפש להתדבק באדון כל יצורים מלך מלכי המלכים הקב"ה.

זכות כל התנאים הקדושים הנזכרים בזוהר הקדוש יעמוד לנו שלא ימוש ספר התורה, ולא תפוג יראת ה' באהבתו, ונזכה לעבוד את בוראנו בכל לבבנו, אנו וזרעינו וזרע זרענו עד ביאת גואלנו בב"א.

ובכמה דקות שלומד וקורא יכול להפוך הכל לטובה ולהיות מבני עליה, לזכות ל"עין לא ראתה אלקים זולתה יעשה למחבה לו", ויטהר נשמתו ויזכה למעלות עליונות פידוע מדברי האריז"ל.

וכל אחד יעזר את חברו שילמד ויקרא, וזה רק כמה דקות ביום, ועל ידי זה יזכה לתענוגי גן עדן ועולמות הנצח, ויבין את כל דרכי ה' יתברך שמו, ויזכה לשכר הגדול על כל דקה ודקה שאומר ולומד ספורים אלו, שהלומד זוהר הקדוש שעה אחת בחול כמו מאה אלף שנה של תורה, ובשבת, כמו מאה מליון שנה תורה, (כפא מלך, הרי"ח הטוב, אורחות צדיקים, אבות דרבי נתן), ובכללם כעשר דקות יעלה לו: בחול כמו 1,666 שנה תורה, ובשבת: יזכה ל- 166,666 שנה תורה.

ובספר המדות (אות משיח) הצדיק הקדוש רבי נחמן מברסלב זי"ע אמר: על ידי ספורי מעשיות של צדיקים ממשיכים אורו של משיח בעולם, ודוחה הרבה חושך וצרות מן העולם.

וידוע מאמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע "כל מי שמספר בשבחי צדיקים פאילו עוסק במעשה מרובה (שבחי הבעל שם טוב), ובפרט אלו שלומדים זוה"ק הם עוסקים במעשי מרובה ממש.

וברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה" כי על ידי שתזכה לחברך כל שכרו הולך גם אליך, ואם בזכותך יתארגנו עשר יהודים הלומדים זוהר הקדוש, אין לשער את גודל זכייתך, ובפרט שבזהר הקדוש (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ופידוע כל עשרה ביה שכינה שריא, ובקד מחשבים לה כל מנין יהודים כמו אלף. ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש להך מכה בודאות! ובודאי תזכה לאריכות ימים.

ובחלוקת הספר הזה אתה מזכה את כל ישראל, וכתב הגר"א במשלי (י"ב, י"ד), [ובמהרה"ו שער הגלגולים, ובאוהב ישראל פרשת קרח] גודל הזכות שיש למזכה הרבים ומוכיח את הברו, שאם שמעו, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמעו, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו. ובזהר (פ' תרומה קכ"ט ע"א), אמרו: שצריך האדם למרדף בתר חייביא ולמזכה להו במאן דרדיף בתר חיייו עכ"ל. ובלי שום ספק אם כל היהודים מנער ועד זקן ובפרט תינוקות של בית רבן בהבל פיהם הטהור יאמרו תפלות אלו כל יום, נזכה לפתח את השער לאליהו הנביא זכור לטוב שיבוא ויבשרנו, ותכה יבוא משיח צדקנו ויגאלנו, ברחמים במהרה בימינו אמן בן יהי רצון.

ועל ידי ספר זה שיהיה יד הכל ממשמשין בו, יזכו ללמד וללמד לשמור ולעשות ולקיים. והוא יסוד גדול שבו ימצאו אדמורי"ם רבנים, מגידי שעור וראשי ישיבות, מלמדים ומחנכים ילדי ישראל הטהורים, וכל איש ישראל, את הדרך אשר ילכו בה, ואת המעשה אשר יעשו.

תַּכּוֹן הָעִנּוּיִים

- רַבִּי פִּינְחָס בֶּן יֵאִיר הוֹלֵךְ לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי בְּצֵאתוֹ מִן
 יא ..... הַמְעָרָה.
- יב ..... עֶסֶק הַתּוֹרָה בְּדַרְךְ.
- יג ..... דִּינוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.
- יג ..... חֲמֵרַת הַחֲטָאִים הַגְּלוּיִם.
- יד ..... הָרִי אֶרְרֹט.
- יד ..... כִּי הִשְׁחִית כָּל בֶּשָׂר אֶת דְּרָכּוֹ.
- טו ..... אִם יִסְתֵּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים.
- טז ..... סִגְלַת הַקְּרִבְנוֹת.
- יז ..... עוֹנָשׁוֹ שֶׁל מִי שֶׁאִינוֹ נוֹטֵל יָדָיו כְּרֵאוֹ.
- כא ..... מַעֲלַת לַמּוֹד תּוֹרָה לְשִׁמְחָה.
- כב ..... פְּטִירַת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל.
- כט ..... בְּטוֹל הַמַּגָּפָה עַל יָדֵי אֲמִירַת הַקְּטָרֶת.
- ל ..... סִפְרוֹ שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן.
- לג ..... פְּרִיצִים הָרֵאשׁוּיִים לְהַכְנִס לְעוֹלָם הַבָּא.
- לג ..... רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הֵלֵךְ לְרֵאוֹת אֶת רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זְכַאִי רַבּוֹ.
- לג ..... חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה.
- לד ..... צַעֲרוֹ שֶׁל רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֶרְךָ עַל אוֹרֶךְ הַגְּלוּת.
- לה ..... זְכוּת הַתּוֹרָה.
- לט ..... בְּעֵת הַגְּאוּלָּה ה' יֵאִיר בְּהַדְרָגָה.
- מ ..... כַּחוֹ שֶׁל קִטּוֹר הַעֲשָׂן שֶׁל הַקָּרְבָּן.
- מ ..... דָּוֵד מִלְכָּא חַי וְקַיִים.
- מב ..... אֶרְךָ יָמִים בְּיַמֵּינָהּ בְּטַמְאָלָה עֶשֶׂר וְכַבּוֹד.
- מד ..... בְּזָכוֹת מַחִילָה לְמִי שֶׁהִרְעֵ לוֹ.

מו .....הוֹי דָן אֶת חֲבֵרָךְ לְכַף זְכוּת
 מז .....בְּפִטְרֵי רִשְׁבִּי נִסְתָּמוּ מַעֲיֵנוֹת הַחֲכָמָה
 נ .....הַכְרַזַּת זְמַנּוֹ שֶׁל הָאָדָם
 נג .....רַבִּי שְׁמַעוֹן הֲצִיל אֶת רַבִּי יִצְחָק מִמְּלֶאךָ הַמּוֹת
 נז .....חִלּוּמוֹ שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה סְבָא
 נח .....גוֹדֵל מַעֲלַת עֵסֶק הַתּוֹרָה
 ס .....שְׁלִיחוֹת הַנֶּחֱשׁ
 סג .....מִיתַת הַמְּקַטְרָגִים
 סד .....עֲצִירַת גְּשָׁמִים
 סו .....גִּזְרַת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
 סז .....חֶמֶר הַיֶּסֶח הַדַּעַת מִדְּבָרֵי תּוֹרָה
 צ .....גוֹדֵל מַעֲלָתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי
 צא .....רִשְׁבִּי עוֹסֵק בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה בְּלֵיל שְׁבִיעוֹת
 צב .....סִבַּת רְעִידַת הָאֲדָמָה
 צג .....יְתֻמוֹת רוֹחֲנִית
 צד .....אֲבָנִים וְקוֹרוֹת הַבַּיִת מְעִידִים עַל הָאָדָם
 צה .....לֶךְ אֶכּוֹל בְּשִׁמְחָה לַחֲמֹךְ וּשְׂתֵה בְּלֵב טוֹב יִינֶךְ
 ע .....בְּלֵב אָחָד
 עא .....שְׂמִיחַת הַמְּלָאכִים הָעֲלִיוֹנִים
 עב .....סוּד שִׁינַת דָּוִד הַמְּלֶךְ
 עג .....תְּפִלָּה עַל הַמְּזֻזוֹת לְפָנֵי הַסַּעֲוָדָה
 עד .....חֶכֶם הָעֹשֵׁשִׁים
 עה .....הֲצֵלָה מִדְּרָךְ מְסַכָּנָת
 עו .....זְכוּת הַמְּיֻלָּה
 עז .....מִי שֶׁנִּפְרַד מִרַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּאֵלוֹ נִפְרַד מֵהַפֵּל
 עח .....אֵין עוֹלָם אֶלָּא לְאוֹתָם חֲבֵרִים שֶׁמְשַׁתְּדָלִים בְּתוֹרָה וְיוֹדְעִים נִסְתָּרוֹת הַתּוֹרָה
 עט .....קא
 פ .....יִשְׂרָאֵל נִקְרָאוּ קִדְשׁ
 פא .....בְּזַמַּן שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, הָיָה יוֹרֵד לָהֶם מְזוֹן מִמְּקוֹם עֲלִיוֹן
 פב .....קב

ק'י	דְּבָרֵי תוֹרָה בְּדֶרֶךְ
קטו	הַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא מְגַלֶּה עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת
קיז	נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל זוֹהַר
קכא	מַעֲשֵׂה בְּעֵשִׂיר שֶׁהֵחֵל לְעֶסֶק בְּתוֹרָה
קכה	מַעֲלָתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק
קלג	תְּקִיעַת שׁוֹפָר בְּכֹנֶנֶה
קלה	כָּל הַצַּדִּיקִים פּוֹגְשׁוֹת נְשָׁמוֹת שֶׁל צַדִּיקִים לְפָנֵיהֶם לְהַצִּילָתָם
קלו	עַיִן רָעָה
קלו	מַעֲלַת לְמוּד הַתּוֹרָה
קלז	חֲמוּרוֹ שֶׁל רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר
קמג	דוּרוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן
קמד	אֵין לְנֶהֱגַ בְּצִיּוֹן בְּשִׁמְשֵׁי ה'
קמה	בְּעַל מוֹם אֵינוֹ נֶאֱמָן
קמו	מַעֲלַת הַשְּׁבֵת
קמז	צַדִּיקָה תִּצְלֵל מִמּוֹת
קמט	אֶהְבֵּת ה' לְיִשְׂרָאֵל
קנג	שְׂמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אֶהְבֵּיהָ
קנד	הַדָּבָק בְּקַבְ"ה מְקִיָּם עוֹלָמוֹת
קנה	הַתְּשׁוּבָה מִתַּקְנַת הַכֹּל
קנו	טוֹב עַיִן הוּא יְבָרֶךְ
קנו	וְנִדְעָה נִרְדְּפָה לְדַעַת אֶת ה'
קנז	הָרִי קָרְדוּ
קסא	מַעֲשֵׂה הַיְנוּקָא
קעה	רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר בָּא בְּדַמּוֹת צַל לְמָקוֹם בּוֹ לְמַד בְּחִיּוֹ
קפה	הַצִּלָּתוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר מֵהַשׁוּדְדִים
קפו	רַבִּי יוֹסִי מְסַפֵּר מַה שֶׁרָאָה בְּעוֹלָם הָעֶלְיוֹן
קפז	מְסִירוֹת נִפְשׁוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹחָנָן לְלַמּוֹד הַתּוֹרָה
קפח	פְּרִישׁוֹת מֵהָעוֹלָם הַזֶּה
קפח	דְּבָרֵי תוֹרָה בֵּין הַחֲכָמִים בְּחַתּוּנָתוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר

ר' חייא בר אבא הִיָּה הוֹלֵךְ בַּדֶּרֶךְ וְהָיָה צָמֵא לְשִׁתּוֹת ..... קצג
 סְעוּדַת הַרְשָׁבִי"י בְּיוֹם שְׁיָרְדָה נְשָׁמָה גְדוֹלָה לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנֵו ..... קצג
 מַעֲשֵׂה בְרַבִּי זִירָא שֶׁפָּגַע בְּעַרְבֵי אֶחָד ..... קצד
 מַעֲשֵׂה בְּנִכְדֵו שֶׁל רַבִּי חַיָּא הַגָּדוֹל ..... קצה
 מַעֲשֵׂה בְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי שֶׁנֶּצַל מִן הַמַּזִּיקִין ..... קצט
 מַעֲלַת הַיַּיִן ..... רג
 שַׁעַר הַגִּיהֶנֶם ..... רג
 פְּגִישַׁת רַבִּי אֶלְעָזָר בַּר רַבִּי שְׁמַעוֹן עִם אֱלִיהֵו ..... רד
 מַעֲשֵׂה בְרַבִּי שְׁמַעוֹן שֶׁרָאָה עוֹלָם חָשׂוּף וְאָפַל ..... רה
 בְּכִיּוֹתָיו שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר ..... רז
 הַמַּתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה לְשָׁמָה, כְּשֶׁהוּא יָשָׁן בְּלִילָה, מַרְאִין לוֹ דְּבָרִים הָעֲתִידִין
 לְהִיּוֹת ..... ריג
 גְּלוֹי סֵפֶר יִשָּׁן בַּמַּעֲרָה ..... ריד
 רַבִּי שְׁמַעוֹן הַתְּחַבָּא בַּמַּעֲרָה עִם בְּנֵו ..... ריח
 מַעֲשֵׂה בְּאָדָם שֶׁהִתְאַרַח אֶצֶל רַבִּי בְּרַכְיָה ..... רכז
 כּוֹכְבֵי בִקְר הַמְּרַתְתִים מִיְרָאת אַדוֹנִים ..... רכט
 מַעֲשֵׂה בְרַבִּי בּוֹן ..... רלז
 עוֹד מַעֲשֵׂה בְרַבִּי בּוֹן ..... רמז
 עוֹד מַעֲשֵׂה בְרַבִּי בּוֹן ..... רמט
 קְבוּרַת אָדָם וְחֻנָּה ..... רנה
 מַעֲשֵׂה בְרַבִּי כְּרוֹסְפָדָאִי שֶׁחָלָה ..... רנה
 רַב הוֹנָא מַעֲנִישׁ אִשָּׁה שֶׁהִזִּיקָה לְבְנֵי אָדָם ..... רס
 אֶפִּילוֹ הָרִיקִין שֶׁבִישְׂרָאֵל מְלֵאִין תּוֹרָה וּמִצּוֹת כְּרִימוֹן ..... רס
 הֶבֶן מְזַכֶּה אֶת הָאָב ..... רסא
 מַעֲשֵׂה בְרַבִּי פְּרַחִיא ..... רסד
 בְּמַעֲשֵׂה חֲרָבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ ..... עדר

פּרָק א'
פּרָשִׁיּוֹת
בְּרֵאשִׁית - שְׁמִינִי

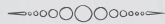
ספּוּרֵי הַזֹּהַר

❖ תִּכּוֹן עֵינַיִם ❖

- רַבִּי פִּינְחָס בֶּן יֵאִיר הוֹלֵךְ לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי
 בְּצֵאתוֹ מִן הַמַּעְרָה..... יא
- עֶסֶק הַתּוֹרָה בַּדֶּרֶךְ..... יב
- דִּינוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא..... יג
- חֻמַּרְת הַחֻטָּאִים הַגְּלוּיִם..... יג
- הָרִי אֶרְרֹט..... יד
- כִּי הִשְׁחִית כָּל בֶּשֶׁר אֶת דְּרָכּוֹ..... יד
- אִם יִסְתַּר אִישׁ בַּמַּסְתָּרִים..... טו
- סִגְלַת הַקְּרָבָנוֹת..... טז
- עוֹנְשׁוֹ שֶׁל מִי שֶׁאִינוֹ נוֹטֵל יָדָיו כְּרֹאֵי..... יז

להזכירכם,

יְשָׁנָה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- דְּפִיִּם יא-צב.
★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה:
- דְּפִיִּם צה-קפב.
★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה:
- דְּפִיִּם קפה-רפד.
★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית:

רבי פינחס בן יאיר הולך לקבל את פני רבי שמעון בר יוחאי בצאתו מן המערה (זוהר ח"א יא ע"א)

רבי פינחס היה מצוי לפני רבי רחומאי בחוף ים פנרת, ואדם גדול וקשיש ימים היה, ועיניו פסקו מלראות. אמר לרבי פינחס, ודאי שמעתי שליוחאי חברנו יש מרגלית אבן טובה, והסתכלתי באור המרגלית ההיא שיוצא כאור השמש מנרתיקה והאירה את כל העולם, ואותו האור עמד מן השמים לארץ והאיר את כל העולם עד שישב עתיק הימים וישב על הפסא פראוי. והאור ההוא כלל הכל בביתך, ומהאור שנכלל בביתך יצא אור דק וקטן, ויצא החוצה והאיר את כל העולם. אשרי חלקך. צא, בני, צא, ולך אחר המרגלית ההיא שמאירה את כל העולם, שהרי השעה עומדת לך.

יצא מלפניו ועמד להכנס לאניה ההיא, ושני גברים עמו. ראה שתי צפרים שהיו באות וטסות על הים. הרים להם קול ואמר: צפרים צפרים, שאתן טסות על הים, הראיתם את המקום ששם בר יוחאי? השתקה מעט, אמר: צפרים צפרים, לכו והשיבו אותי. פרחו והלכו. נכנסו לים והלכו להן. עד שיצא, הנה אותן צפרים באות, ובפי אחת מהן פתקה אחת, וכתוב בתוכה שהנה בר יוחאי יצא מן המערה ורבי אלעזר בנו. הלך אליו, ומצא אותו משנה, וגופו מלא חלדים. בכה עמו ואמר: וי שראיתך בכך. אמר: אשרי חלקי שראית אותי

רבי פינחס בן יאיר הולך לקבל את פני רבי שמעון בר יוחאי בצאתו מן המערה (זוהר ח"א יא ע"א)

רבי פינחס הנה שכח קמי דרבי רחומאי בכיף ימא דגנוסר. ובר נש רב וקשישא דיומין הנה ועינאי אסתלקו מלמחמי. אמר לרבי פינחס ודאי שמענא דיוחאי חברנא אית ליה מרגלית אבן טבא, ואסתכלית בנהורא דההיא מרגלית נפקא כנהירו דשמשא מנרתיקה ונהרא כל עלמא. וההוא נהורא קאים משמיא לארעא ונהיר כל עלמא עד דתיב עתיק יומין ויתיב על ברסייא פדקא יאות. וההוא נהורא כליל כלא בביתך. ומנהורא דאתכליל בביתך. נפק נהירו דסיק וזעיר ונפיק לבר ונהיר כל עלמא, זכאה חולקך. פוק ברי, פוק, זיל אבתריה דההיא מרגלית דנהיר עלמא, דהא שעתא קיימא לך.

נפק מסמיה וקאים למיעל בההיא ארבא ותרין גוברין בהדיה. חמא תרין צפרין דהוו אתנין וטסין על ימא, רמא לון קלא ואמר צפרין צפרין דאתון טאסין על ימא, חמיתון דוך דבר יוחאי תמן, אשתהי פורתא אמר, צפרין צפרין זילו ואתיבו לי. פרחו ואזילו, עאלו בימא ואזלי להון. עד דנפק, הא אנון צפרין אתנין ובפומא דחדא מנייהו פתקא חדא וכתוב בגווה דהא בר יוחאי נפק מן מערתא ורבי אלעזר בריה. אזל לגביה ואשבח ליה משניא וגופיה מליא חלודין. בכה (דף יא ע"ב) בהדיה ואמר ווי דחמיתך בכך. אמר זכאה חולקי דחמית לי בכך

בְּכַף. שְׂאֵלְמָלָא לֹא רְאִיתִי אוֹתִי בְּכַף, לֹא
הָיִיתִי בְּכַף.

דְּאֵלְמָלָא לֹא חֲמִיתָא לִי בְּכַף לֹא הוּינָא
בְּכַף.

עֶסֶק הַתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ

(זוהר ח"א נח ע"ב-נט, א)
רַבִּי שְׁמַעוֹן הֵיָהּ הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ וְהָיוּ עִמּוֹ רַבִּי
אֶלְעָזָר בְּנֵי וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חִיָּיא. עַד
שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאָבִיו,
הַדֶּרֶךְ מוֹתְקָנָת לְפָנֵינוּ, רוֹצִים לְשַׁמַּע דְּבָרֵי
תּוֹרָה פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (קהלת י) וְגַם
בְּדֶרֶךְ כְּשֶׁהִסְכֵּל הַלֵּךְ לְבוֹ חֶסֶר וְגו'. כְּשֶׁבֶן
אָדָם רוֹצֵה לְתַקֵּן דְּרָכָיו לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, עַד שֶׁלֹּא יֵצֵא לְדֶרֶךְ צָרִיךְ
לְהַמְלִיךְ בּוֹ וּלְהַתְפַּלֵּל לְפָנָיו עַל דְּרָכּוֹ, כְּמוֹ
שֶׁשִּׁנִּינוּ שְׁכָתוֹב (תהלים פה) צִדֵּק לְפָנָיו יְהַלֵּךְ
וְיִשֵּׁם לְדֶרֶךְ פְּעֻמָּיו. שֶׁהָרִי הַשְּׂכִינָה לֹא
נִכְרְדַת מִקְּוֹנוֹ.

וּמִי שֶׁלֹּא מֵאֲמִין בְּרַבּוֹנוֹ, מַה כְּתוֹב בּוֹ?
וְגַם בְּדֶרֶךְ שֶׁהִסְכֵּל הַלֵּךְ לְבוֹ חֶסֶר. מִי
זֶה לְבוֹ? זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁלֹּא יֵלֵךְ
עִמּוֹ בְּדֶרֶךְ וְגוֹרַע מִסִּיעוֹ בְּדֶרֶכּוֹ. מִשּׁוּם
שֶׁאוֹתוֹ בֵּן אָדָם שֶׁלֹּא מֵאֲמִין בְּרַבּוֹנוֹ, עַד
שֶׁלֹּא יֵצֵא לְדֶרֶכּוֹ לֹא בִקֵּשׁ אֶת סִיעוֹ
רַבּוֹנוֹ.

וְאֶפְלוּ בְּדֶרֶךְ כְּשֶׁהוּא הוֹלֵךְ, לֹא עוֹסֵק
בְּדַבְרֵי תּוֹרָה, וְלָכֵן לְבוֹ חֶסֶר,
שְׂאֵינוּ הוֹלֵךְ יַחַד עִם רַבּוֹנוֹ וְלֹא נִמְצָא
בְּדֶרֶכּוֹ. וְאָמַר לְכָל סֶכֶל הוּא - וְאֶפְלוּ
כְּשֶׁשׁוֹמַע דְּבַר אֲמוּנָה שֶׁל רַבּוֹנוֹ, הוּא
אוֹמֵר שֶׁזוֹ טַפְשׁוֹת לְעֶסֶק בְּזָה. כְּמוֹ זֶה
שֶׁשִּׂאֵלוֹ לְבֵן אָדָם עַל אוֹת הַבְּרִית
שֶׁרָשְׂמוּ בְּבֶשֶׂר הָאָדָם, וְאוֹמֵר שֶׁלֹּא דְבַר

עֶסֶק הַתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ

(זוהר ח"א נח ע"ב-נט, א)
רַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה אֲזִיל בְּאַרְחָא וְהוּו עִמִּיה
רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי
חִיָּיא. עַד דְּהוּוּ אֲזִלִּי, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר
לְאָבוּהִי אַרְחָא מוֹתְקָנָא קִמּוֹן בְּעֵינֵי
לְמוֹשְׁמַע מוֹלִי דְּאוּרִייתָא. פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן
וְאָמַר (קהלת י) וְגַם בְּדֶרֶךְ כְּשֶׁהִסְכֵּל הוֹלֵךְ
לְבוֹ חֶסֶר וְגו'. כַּד בַּר נֶשׁ בְּעֵי לְאַתְקָנָא
אַרְחִיה קִמִּי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. עַד לֹא
יְפוּק לְאַרְחָא בְּעֵי לְאַמְלָכָא בִּיה וּלְצִלִּי
קִמִּיה עַל אַרְחִיה. כְּמָה דְתַנִּינָן דְּכָתִיב,
(תהלים פה) צִדֵּק לְפָנָיו יְהַלֵּךְ וְיִשֵּׁם לְדֶרֶךְ
פְּעֻמָּיו. דְּהָא שְׂכִינְתָא לֹא אֶתְפְּרָשָׁא מוֹנִיה.

וּמֵאֲנִן דְּאִיהוּ לֹא מוֹהִימָנָא בְּמִרְיָה, מַה
כְּתִיב (דף נט ע"א) בִּיה וְגַם בְּדֶרֶךְ
כְּשֶׁהִסְכֵּל הוֹלֵךְ לְבוֹ חֶסֶר. מֵאֲנִן לְבוֹ. דָּא
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְלֹא יְהִי עִמִּיה בְּאַרְחָא
וְגַרַע מִן סִיעֵתִיה בְּאַרְחִיה. בְּגִין דְּהָהוּא
בַר נֶשׁ דְּלֹא מוֹהִימָן בִּיה בְּמִאֲרִיה עַד לֹא
יְפוּק בְּאַרְחָא לֹא בְּעֵי סִיעֵתָא דְּמִאֲרִיה.

וְאֶפְלוּ בְּאַרְחָא כַּד אִיהוּ אֲזִיל לֹא
אֶשְׁתַּדֵּל בְּמוֹלִי דְּאוּרִייתָא.
וּבְגִינֵי כִף לְבוֹ חֶסֶר דְּלֹא אֲזִיל בְּהִדִּיה
דְּמִרְיָה וְלֹא אֶשְׁתַּכַּח בְּאַרְחִיה. וְאָמַר לְכָל
סֶכֶל הוּא, אֶפְלוּ כַּד שְׁמַע מוֹלָה
דְּמוֹהִימָנוּתָא דְּמִאֲרִיה, הוּא אָמַר
דְּטַפְשׁוֹתָא הוּא לְאַשְׁתַּדֵּלָא בִּיה. כְּהִיא
דְּשִׂאֵלוֹ לְבַר נֶשׁ עַל אֶת קִימָא דְּרִשִּׁמוֹ

אמונה הוא. שמע זאת רבי יבא הגזקן והסתפל בו, ונעשה גל של עצמות. ואנו בדרך הוא בסיוע הקדוש ברוך הוא רוצים לומר דברי תורה.

דינו של הקדוש ברוך הוא

(זוהר ח"א נח ס"ב ע"א)

רבי חייא ורבי יהודה היו הולכים בדרך, והגיעו להרים גדולים, ומצאו בין ההרים עצמות בני אדם שהיו מאותם בני המבול, ופסעו שלש מאות פסיעות בעצם אחת. תמהו. אמרו, הינו מה שאמרו חברינו שהם לא היו פוחדים מדין הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב (איב לא) ויאמרו לאל סור ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו. מה עשו? היו סותמים ברגליהם את מעינות התהום, ומים רתוחים יוצאים ולא יכלו לעמוד בהם, עד שהיו נשמטים ונופלים בארץ ומתים.

חמרת החטאים הגלויים

(זוהר ח"א נו ע"א)

רבי שמעון היה הולך יום אחד בשערי טבריה. ראה בני אדם שהיו קושרים בקשר הקשת בכדי חרס. אמר, ומה חטא זה בגלוי להרגיז את רבונם? נתן עינו בהם ונזרקו לתוך הים ומתו.

בא ראה, כל חטא שנעשה בגלוי, דוחה את השכינה מהארץ ומסלק את דיורה מן העולם. אלה היו הולכים בראש

בבשריה דבר נש. ואמר לאו איהו מהימנותא. שמע רב יבא סבא ואסתפל ביה ואתעביד תלא דגרמי. ואנו בהאי אורחא בסייעתא דקדשא בריך הוא בעינו למימר מלי דאורייתא.

דינו של הקדוש ברוך הוא

(זוהר ח"א נח ס"ב ע"א)

רבי חייא ורבי יהודה היו אזלי בארחה. ומטו לגבי טורין רברבן ואשפחו ביני טוריא גרמי בני נשא דהוו מאנון בני טופנא. ופסעו תלת מאה פסיען בגרמא חדא. תוהו. אמרו הינו דאמרו חברנא דאנון לא הוו מוסתפי מדינא דקדשא בריך הוא כמה דכתיב, (איוב כא) ויאמרו לאל סור ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו. מה עבדו. הוו סתימין ברגליהו מבועי תהומא. ומיין נפקין רתיחן ולא יכילו למיקם בהו, עד דהוו נשמטין ונפלי בארעא ומייתין.

חמרת החטאים הגלויים

(זוהר ח"א נו ע"א)

רבי שמעון הוה אזיל יומא חד בפילי דטבריה, חמא בני נשא דהוי מקטרי בקיטרא דקשתא בקולפא דקנסירי. אמר ומה חובא דא באתגליא לארגזא למריהון. יהיב עינוי בהו ואתרמיו לגו ימא ומיתו.

תא חזי, כל חובא דאתעביד באתגליא דחי לה לשכינתא מארעא וסליקת דיורה מעלמא. ואלין הוו אזלין ברישא

זקוף ועושים חטאיהם בגלוי, ודחו את השכינה מהעולם, עד שהקדוש ברוך הוא דחה אותם והעביר אותם ממנו. ועל זה פתוב (משלי כה) הגו רשע לפני מלך וגו', הגו סגים מפסוף וגו'.

זקוף ועבדי חובייהו באתגלייא ודחו לה לשכינתא מעלמא. עד דקדשא בריך הוא דחא לון ואעביר לון מניה. ועל דא כתיב (משלי כה) הגו רשע לפני מלך וגו' הגו סגים מפסוף וגו'.

הרי אררט

(זוהר נח סג, א)
 רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך. פגשו באותם הרי אררט. ראו רשומים בקיעים בדרך שהיו מימי המבול. אמר רבי חייא לרבי יוסי, הבקיעים הללו שהיו מימי המבול והקדוש ברוך הוא השאירם לדורי דורות, כדי שלא ימחה חטאם של הרשעים לפניו.

הרי אררט

(זוהר נח סג, א)
 רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארחה. אערעו בהני טורי דקדוה, חמו רשימין בקיעין בארחה דהוו מן יומי דטופנא. אמר ליה רבי חייא לרבי יוסי הני בקיעין דהוו מיזומי דטופנא, וקדשא בריך הוא שביק לון לדרי דרין בגין דלא יתמחי חוביהון דרשיעיא קמיה.

שכף דרף הקדוש ברוך הוא: לצדיקים שעושים רצונו - רוצה שיוכרו אותם למעלה ולמטה ולא ישכח זכרם לדורי דורות לטוב. כמו זה לרשעים שלא עושים רצונו - כדי שלא ישכח חטאם, ולהזכיר ענשיהם וזכרונם לרע לדורי דורות, היינו שפתוב (ירמיה ב) נכתם עונך לפני וגו'.

דכף ארחוי דקדשא בריך הוא. לזכאין דעבדין רעותיה, בעי דיזכרון להו לעילא ותתא ולא יתנשי דוכרניהון לדרי דרין לטב. כגונא דא לרשיעיא דלא עבדין רעותיה, בגין דלא יתנשי חובייהו ולאדכרא ענשייהו ודכרניהון לביש לדרי דרין. היינו דכתיב, (ירמיה ב) נכתם עונך לפני וגו'.

כי השחית כל בשר את דרכו

(זוהר נח סח, א)
 רבי יוסי היה מצוי לפני רבי שמעון יום אחד. אמר לו, מה ראה הקדוש ברוך הוא להשמיד את כל חיות הבר ועוף השמים עם הרשעים? אם בני האדם חטאו, בהמות ועופות השמים

כי השחית כל בשר את דרכו

(זוהר נח סח, א)
 רבי יוסי הוה שכיח קמיה דרבי שמעון יומא חד, אמר ליה קמאי חמא קדשא בריך הוא לשיצאה כל חיות ברא ועוף שמיא עמהון דחייביא. אי בני נשא חטאו בעירי ועופי שמיא ושאר ברין מה

ושאר הבריות מה חטאו? אמר לו, משום שכתוב כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. כלם היו משחיתים דרכיהם. עזבו את מינם ונדבקו במין אחר.

חטו. אמר ליה בגין דכתיב כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. בלהו הווי מחבלי ארתיהו. שבקי זיניהו ודבקו בזינא אחרא.

בא ראה, אותם רשעי העולם גרמו כן לכל הבריות, ורצו [להשפית] להכחיש מעשה בראשית, והם גרמו לכל הבריות להשחית דרכם כמו שהם השחיתו. אמר הקדוש ברוך הוא, אתם רציתם [להשפית] להכחיש מעשי ידי? אני אשלים רצונכם, ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה. אחזיר העולם למים כמו שהיה בהתחלה, מים במים, והרי נתבאר. מכאן והלאה אעשה בריות אחרות בעולם כראוי.

תא חזי, אנון חייבי עלמא גרמו הכי לכל ברין. ובעון (לאשכחא) לאכחשא עובדא דבראשית. ואנון גרמו לכל ברין לחבלא ארתיהו כמה דאנון מחבלן. אמר קדשא בריך הוא אתון בעיתו (לאשכחא) לאכחשא עובדי ידי, אנא אשלים רעותא דלכון ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה. אהדר עלמא למיין כמה דהוה בקדמיתא מיין במיין והא אתמור. מכאן ולהלאה אעביד ברין אחרנין בעלמא כדקא יאות:

אם יסתר איש במסתרים

(זוהר נח ס"ח ע"א)

רבי חייא פתח ואמר, (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו ואם ה'. כמה הם בני אדם אטומי לב וסתומי עינים שלא משגיחים ולא יודעים בכבוד רבונם, שכתוב בו הלוא את השמים ואת הארץ אני מלא. איך רוצים בני אדם להסתתר מחטאיהם ואומרים מי רואנו ומי יודענו, וכתוב (ישעיה כט) והיה במחשף מעשיהם. לאן יחבאו מפניו?

למלך שבנה פלטרין ועשה תחת הארץ מחלות נסתרות. למים קרדו בני הארמון במלך. הקיף [צער] עליהם המלך

אם יסתר איש במסתרים

(זוהר נח ס"ח ע"א)

פתח ואמר (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו ואם יי. כמה אנון בני נשא אטימי לבא וסתומי עיניו דלא משגיחין ולא ידעין ביקרא דמאריהו דכתיב ביה הלוא את השמים ואת הארץ אני מלא. היך בעון בני נשא לאסתתרא מחובייהו ואמרי מי רואנו ומי יודענו. וכתוב, (ישעיה כט) והיה במחשף מעשיהם. לאן יתטמרון מקומיה.

למלכא דבנה פלטרין ועבד תחות ארעא טמירין פצירין. ליומין קרדו בני פלטרין במלכא אסחר (אצער) עליהו

בגיסות. מה עשו? נכנסו והחביאו עצמם תחת נקבי המחלות. אמר המלך, אני עשיתי אותם, ומלפני אתם רוצים להתחבא? זהו שכתוב אם יסתר איש במוסתרים ואני לא אראנו נאם ה'? אני הוא שעשיתי מחלות ועשיתי חשך ואור, ואתם איך תוכלו להתחבא מלפני?!
 לאתטמרא קמאי.

מלכא בגייסוי. מה עבדו עאלו וטמירו גרמייהו תחות נוקבי פסירין. אמר מלכא אנא עבדית לון ומקמאי אתון בעאן לאתטמרא, הדא הוא דכתיב אם יסתר איש במוסתרים ואני לא אראנו נאם י'. אנא הוא דעבדית נוקבי פסירין ועבדית חשוכא ונהורא ואתון איך יכלין לאתטמרא קמאי.

סגלת הקרבנות

(זוהר וירא ק ע"ב)
 רבי פנחס פתח פסוק שכתוב (במדבר יז) והנה החל הנגף בעם, וכתוב ויאמר משה אל אהרן קח את הפחתה וגו', וכתוב ותעצר המגפה. כתוב כאן מהר, וכתוב שם מהרי שלש סאים. מה להלן קרבן להנצל, אף כאן קרבן להנצל.

סגלת הקרבנות

(זוהר וירא ק ע"ב)
 רבי פנחס פתח קרא דכתיב, (במדבר יז) והנה החל הנגף בעם וכתוב ויאמר משה אל אהרן קח את הפחתה וגו' וכתוב ותעצר המגפה. כתיב הכא מהר וכתוב התם מהרי שלש סאים. מה להלן קרבן לאשתזבא אף כאן קרבן לאשתזבא.

אמר רבי פנחס, פעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגשתי את אליהו. אמרתי לו, יאמר לי מר דבר שמועיל לבריות. אמר לו, ברית גזר הקב"ה, ונכנסו לפניו כל המלאכים שממנים להזכיר חטאי האדם, שבזמן שיזכירו בני אדם הקרבנות שצוה משה, ומכון לבו ורצונו בהם - שפלים יזכירו אותו לטוב.

אמר רבי פנחס זמנא חדא הוינא אזלי בארחה וערעית ביה באליהו, אמינא ליה, לימא לי מר מלה דמועיל לברייתא, אמר ליה, קיים גזר קדשא בריך הוא ועאלו קמיה כל אלין מלאכינא דזמנן לאדכרא חובי דבר נש, די בעדנא דיזדרון בני אנשא קרבניא דמוני משה ושוי לביה ורעותיה בהו, דכלהו יזדרון ליה לטב.

ועוד, בזמן שיארע מות בבני אדם, הברית נגזרה, והפרוז עובר על כל חילות השמים, דאם יעלו בניו בארץ בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ויאמרו ברצון נפש ולב ענינים של קטרת

ועוד בעדנא דיערע מותנא בבני אנשא, קיימא אתגזר וכוזא אעבר על כל חילא דשמיא דאי ייעלון בנוהי בארעא בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ויימרון ברעות נפשא ולבא עניינא דקטרת

בשמים שהיו להם לישראל, שיתבטל
הפנות מהם.

בוסמין דהו להו לישראל, דיתבטל
מותנא מניהו.

עונשו של מי שאינו נוטל ידיו כראוי
(זוהר לך לך פ"ז ע"ב – פ"ח ע"א)
רבי אלעזר הנה הולך לבית חמוי, והיו
עמו רבי חייא ורבי יוסי ורבי חזקיה
וכו'. בעודם הולכים פגש בהם רבי ייסא
ויהודי אחד עמו. והיה אותו היהודי אומר
וכו'. אומר רבי אלעזר לרבי ייסא, ראיתי
אותך שבאת עם השכינה והתחברת.
אמר לו, כך זה ודאי. וש'לש פרסאות
שהלכתי עמה ואמרה לי כמה דברים
מעלים, ואני שמרתי אותם ליום הזה,
ולא ידעתי שהוא המאור שמאיר כמו
שראיתי כעת.

עונשו של מי שאינו נוטל ידיו כראוי
(זוהר לך לך פ"ז ע"ב – פ"ח ע"א)
רבי אלעזר הנה אזיל לבי חמוי, והו
עמיה רבי חייא ורבי יוסי ורבי
חזקיה וכו'. עד דהו אזלי, אערע בהו רבי
ייסא וחד יודאי בהדיה. והנה אמר ההוא
יודאי וכו'. אמר ליה רבי אלעזר לרבי
ייסא חמינא לך דהא עם שכינתא
קאתית ואתחברת. אמר ליה הכי הוא
ודאי, ותלת פרסי הוא דאזילנא בהדיה
ואמר לי כמה מלי מעלייתא ואנא
אגירנא ליה ליומא דא ולא ידענא דאיהו
בוצינא דנהיר כדחמינא השתא.

אמר רבי אלעזר ליהודי ההוא, מה שמך?
אמר לו, יועזר. אמר לו, יועזר
ואלעזר [דבר אחד] יושבים יחד. ישבו
על סלע אחד בשדה ההוא וכו'. אמר לו
רבי אלעזר, יפה אמרת. אמר לו רבי
אלעזר, מה מעשיך? אמר לו, מלמד
תינוקות במקומי. כעת בא רבי יוסי
מכפר חנין לעיר, וסלקו אותם מאצלי,
והושיבו אותם אצלו. והיו נותנים לי כל
בני העיר שכר כמו אותו הזמן
שהתינוקות היו אצלי, והסתפלותי בעצמי
שלא ראוי לי להנות מהם בחנם,
והשפרתי עצמי עם החכם [ההוא] הנה.
אמר רבי אלעזר, כן צריך את הברכות
של אבא.

אמר ליה רבי אלעזר לההוא יודאי מה
שמך, אמר ליה יועזר. אמר ליה
יועזר ואלעזר (מלה חדא) יתיבו כחדא, יתבו
גבי חד טנגרא (דף פז ע"ב) בההוא חקל וכו'.
אמר ליה רבי אלעזר שפיר קא אמרת.
אמר ליה רבי אלעזר מאי עבידתך, אמר
ליה קרינא דרדקי באתרי, השתא אתא
רבי יוסי דכפר חנין למתא וסליקו לון
מוגבאי ואותבו לון לגביה. והו יתבין לי
כל בני מתא אגרא כההוא זמנא דדרדקי
הו גבאי. ואסתכלנא בנפשאי דלא
אתחזי לי לאתהני מוניהו למגנא,
ואגירנא גרמאי בהדי (דההוא) דהאי חפיים.
אמר רבי אלעזר ברכאן דאבא אצטריכו
הכא.

קמו. הלכו לפני רבי שמעון [אחר כך], והיה יושב ולומד כל יום לפני רבי שמעון. ויום אחד היה עסוק בנטילת ידים לפניו. אמר, כל מי שלא נוטל ידיו כראוי, אף על גב שנענש למעלה - נענש למטה. ומה ענשו למטה? שגורם לעצמו עני. כמו שענשו כך - כך זוכה מי שנוטל ידיו כראוי, שגורם לעצמו ברכות שלמעלה, ששורות הברכות על ידו כראוי ומתברך בעשר.

קמו. אתו קמיה דרבי שמעון (לבתר), והוה יתיב ולעי כל יומא קמיה דרבי שמעון. ויומא חד הוה עסיק בנטילת ידים קמיה. אמר כל מאן דלא נוטיל ידוי כדקא יאות, אף על גב דאתענש לעילא אתענש לתתא, ומאי עונשיה לתתא, דגרים ליה לגרמיה מסכנותא. כמה דעונשיה כך, הכי הוא זכי מאן דנטיל ידוי כדקא יאות דגרים לגרמיה ברבאן דלעילא דשראן ברבאן על ידוי כדקא יאות, ואתברך בעותרא.

אחר כך הקדים רבי שמעון, וראה אותו שנוטל ידיו במים, ונוטל ידיו בשעור רב של מים. אמר רבי שמעון, מלא ידיו מברכותיך. וכך היה. מאותו היום והלאה התעשר ומצא אוצר, והיה עוסק בתורה ונותן מזון לעניים כל יום, והיה שמח עמהם, ומסביר להם בפנים מאירות. קרא עליו רבי שמעון, (שעיה מא) ואתה תגיל בה' בקדוש וגו'.

לבתר אקדים רבי שמעון חמא ליה דאנטל ידוי במיא ונטיל לון בשיעורא סגיית דמיון. אמר רבי שמעון מלא ידיו מברכותיך. וכך הוה, מההוא יומא ולהלאה אתעתר ואשבח סימא והוה לעי באורייתא ויהיב מזונא למסכני כל יומא, והוה חדי עמהון ומסבר לון אנפין נהירין. קרא עליה רבי שמעון (שעיה מ"א) ואתה תגיל ביי בקדוש וגו'.

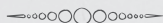
פֶּרֶק ב'
פְּרָשִׁיּוֹת
נח - תְּזַרִיעַ מִצֹּרַע

ספּוּרֵי הַזֹּהָר

תִּכְן עֵינַיִם

- כא..... מעלת למוד תורה לשמה
- כב..... פטירת רבי אליעזר הגדול
- כט..... בטול המגפה על ידי אמירת הקטרת

בס"ד, הנני הקטן להצטרף שהגאולה לא יכולה לבא בלי לימוד בתיקוני הזוהר, ויהי רצון שכ"ק האדמו"ר שליט"א לפרסם ברבים שבזכותו נזכה לישועה בקרוב אכיה"ר.

הצעיר יחיאל אבוחצירא רמלה
 בן כ"ק אמו"ר רבי יצחק אבוחצירא

מתוך החתימות על מכתבו של הגאון רבי יצחק מאיר מארנגשטערן שליט"א המובא בעמוד רמ"ג.

להזכירכם,

ישנה תלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ★ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים יא-צב.
- ★ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים צה-קפב.
- ★ שמונה פרקים [יז-כז] לסעודה השלישית: דפים קפה-רפז.

מעלת למוד תורה לשמה

(סתרי תורה לך לך פ"ח ע"א וע"ב)
כְּשָׁבָא מִשָּׁם רַבִּי אַבָּא, הִיָּה מְכַרְיז: מִי רוֹצֵה עוֹשֶׁר וְמִי רוֹצֵה אַרְךָ חַיִּים בְּעוֹלָם הַבָּא, יָבֵא וַיִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה. הָיוּ מִתְכַּנְּסִים אֵלָיו כָּל הָעוֹלָם.

הִיָּה רַחֵק אֶחָד בְּשִׁכּוֹנֹתָיו. יוֹם אֶחָד בָּא אֵלָיו. אָמַר לוֹ: רַבִּי, אֲנִי רוֹצֵה לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה כְּדֵי שְׂיִהְיֶה לִּי עוֹשֶׁר. אָמַר לוֹ: הִנֵּה וְדַאֲנִי. אָמַר לוֹ: מָה שְׂמִיךְ? אָמַר לוֹ: יוֹסִי. אָמַר לְתַלְמִידָיו שְׂיִקְרְאוּ לוֹ רַבִּי יוֹסִי בְּעַל הָעוֹשֶׁר וְהַכְּבוֹד. יָשַׁב וְהִתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה.

לְיָמִים הָיָה עוֹמֵד לְפָנָיו. אָמַר לוֹ: רַבִּי, אֵיפֹה הָעוֹשֶׁר? אָמַר: נִשְׁמַע מִזֶּה שְׁלֹא עָשָׂה לְשֵׁם שָׁמַיִם. נִכְנָס לְחֻדְרוֹ, שָׁמַע קוֹל אֶחָד שֶׁהִיָּה אוֹמֵר: אֵל תַּעֲנִישׁ אוֹתוֹ [שׁוֹב אֵלָיו], שְׂיִהְיֶה אִישׁ גְּדוֹל. שָׁב אֵלָיו. אָמַר לוֹ: שָׁב, בְּנִי, שָׁב, וְאַנִּי נוֹתֵן לְךָ עוֹשֶׁר.

בִּינְתַיִם בָּא אִישׁ אֶחָד וְכָלִי שֶׁל פֶּז בְּיָדוֹ. הוֹצִיא אוֹתוֹ וְנָפַל אוֹר בְּבֵיתוֹ. אָמַר לוֹ: רַבִּי, אֲנִי רוֹצֵה לְזַכּוֹת בַּתּוֹרָה וְאַנִּי לֹא זָכִיתִי, וְרוֹצֵה מִי שְׂיִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה בְּשִׁבְלִי, שֶׁהָרִי יֵשׁ לִי עוֹשֶׁר רַב שֶׁהַשָּׂאִיר לִי אָבִי, שֶׁכֶּאֱשֶׁר יָשַׁב עַל שְׁלַחְנוֹ הִיָּה מְסַדֵּר עֲלָיו שְׁלִשָּׁה עוֹשֶׁר כּוֹסוֹת מְאֹלוֹ, וְאַנִּי רוֹצֵה לְזַכּוֹת בַּתּוֹרָה וְאַנִּי נוֹתֵן עוֹשֶׁר.

מעלת למוד תורה לשמה

(סתרי תורה לך לך פ"ח ע"א וע"ב)
רַבִּי אַבָּא כִּד אֲתָא מְהֵתָם, הָוָה מְכַרְיז: מָאֵן בְּעֵי עוֹתְרָא וּמָאֵן בְּעֵי אוֹרְכָא דְחַיִּי בְּעַלְמָא דְאַתִּי יִיתִי וַיִּשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא. הוּוּ מִתְכַּנְּשִׁין כּוֹלֵי עַלְמָא לְגַבִּיָּה.

רַחֵק חַד הָוָה בְּשִׁיבְבוֹתֵיהּ. יוֹמָא חַד אֲתָא לְגַבִּיָּה, אָמַר לִיה רַבִּי בְּעֵינָא לְמַלְעֵי בְּאוֹרֵייתָא כְּדֵי שְׂיִהְיֶה לִי עוֹתְרָא. אָמַר לִיה הָא וְדַאֲנִי. אָמַר לִיה מָה שְׂמִיךְ. אָמַר לִיה יוֹסִי. אָמַר לוֹן לְתַלְמִידָיו דְּיִקְרוֹן לִיה רַבִּי יוֹסִי מְאִרֵי דְּעוֹתְרָא וַיִּקְרָא. יִתִּיב וְאִתְעַסֵּק בְּאוֹרֵייתָא.

לְיוֹמִין הָוָה קָאִים קַמֵּיהּ, אָמַר לִיה רַבִּי אֵן הוּא עוֹתְרָא. אָמַר שְׁמַע מִינָה דְלֹא לְשֵׁם שָׁמַיִם קָא עֲבִיד, וְעָאֵל לְאַדְרֵיהּ, שְׁמַע חַד קָלָא דְהָוָה אָמַר לֹא תַעֲנִישִׁיה (תּוֹב לְגַבִּיָּה) דְּגַבְרָא רַבָּא לִיהוּי. תַּב לְגַבִּיָּה, אָמַר לִיה תִּיב תִּיב בְּרִי תִיב וְאַנָּא יְהִיבְנָא לְךָ עוֹתְרָא.

אֲדַהְכִי אֲתָא גַבְרָא חַד וּמָאנָא דְפֶז בְּיָדֵיהּ, אֶפְקִיָה וְנָפַל נְהוֹרָא בְּבֵיתָא. אָמַר לִיה רַבִּי בְּעֵינָא לְמַזְכִּי בְּאוֹרֵייתָא וְאַנָּא לֹא זָכִינָא, וּבְעֵינָא מָאֵן דְּיִשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא בְּגִינִי. דְּהָא אֵית לִי עוֹתְרָא סְגִי דְקָא שְׁבַק לִי אַבָּא, דְכַד יִתִּיב עַל פְּתוּרְיָה הָוָה מְסַדֵּר עֲלֵיהּ תַּלְסִיסַר פְּסִי מְאֵלִין. וּבְעֵינָא לְמַזְכִּי בְּאוֹרֵייתָא וְאַנָּא יְהִיבְנָא עוֹתְרָא.

אמר ליה ליהוה ריוק תשתדל
באורייתא ודא יהיב לך עותרא,
יהב ליה ההוא כסא דפז. קרא עליה רבי
אבא (איוב כח) לא יערכנה זהב וזכוכית
ותמורתה כלי פז. יתיב ולעא באורייתא
וההוא בר נש הוה יהיב ליה עותרא.

ליומין עאל חמידו דאורייתא במעוין.
יומא חד הוה יתיב והוה בכי.
אשכחיה רביה דהוה בכי, אמר ליה על
מה קא בכית. אמר ליה ומה מנחנא חיי
דעלמא דאתי בגין האי, לא בעינא אלא
למזכי לגבאי. אמר השתא שמע מינה
דחא לשם שמים קא עביד.

קרא ליה ליהוה גברא, אמר ליה טול
עותרך והב ליה ליתמי ולמסכני,
ואנא יהיבנא לך חולק יתיר באורייתא
בכל מה דאנן לעאן. אהדר ליה רבי יוסי
ההוא כסא דפז, ועד יומא לא אעדי
שמייה, ומן בנוי בן פזי, והיגו רבי יוסי בן
פזי, וזכה לכמה אורייתא הוא ובנוי (בגין
דלעא באורייתא). דלית לך אגר טב בעלמא
כמאן דלעי באורייתא ומקימה.

פטירת רבי אליעזר הגדול

(זוהר וירא צו ע"ב צ"ט ע"א)
שגנו רבותינו, כשחלה רבי אליעזר הגדול,
אותו יום ערב שבת הנה, והושיב
לימינו את הורקנוס בנן, והיה מגלה לו
עמקות ונסתרות, והוא לא היה מקבל
דבר בדעתו שחשב שמטרף בדעתו היה.
כיון שראה שדעת אביו מתישבת עליו,

פטירת רבי אליעזר הגדול

(זוהר וירא צו ע"ב צ"ט ע"א)
תנו רבנן כשחלה רבי אליעזר הגדול,
ההוא יומא ערב שבת הנה, ואותיב
לימיניה הורקנוס בריה, והנה מגלי ליה
עמיקתא ומסתרתא, והוא לא הוה מקבל
בדעתיה מלייא, דחשיב כמטרף בדעתיה
הוה. כיון דחמא דדעתא דאבוי מתישבא

קבל מִמְנוּ מֵאָה וּתְמוּנִים וְתִשְׁעַ סוּדוֹת
עֲלִיּוֹנִים.

עלוי, קביל מִנְיָה מֵאָה וּתְמוּנִין וְתִשְׁעָה
רְזִין עֲלֵאִין.

כְּשֶׁהֲגִיעַ לְאַבְנֵי שֵׁשׁ שְׁמַתְעָרְבִים בְּמֵי־
הָעֲלִיּוֹנִים, בְּכָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
וּפְסֵק לומר. אָמַר, עֲמוּד שֵׁם בְּנֵי. אָמַר לוֹ,
אַבָּא, לָמָּה? אָמַר לוֹ, אָנִי רוּאָה שְׁאַנִּי
מִמַּהֲרָ לְחַלֵּף מִן הָעוֹלָם. אָמַר לוֹ, לָךְ
וְאָמַר לְאַמְרָ שְׁתַּעֲלֶה אֶת הַתְּפִלִּין שְׁלִי
לְמָקוֹם עֲלִיּוֹן, וְאַחַר שְׁאַסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם,
וְאַבָּא לְכָאן כְּדִי לְרֹאוֹת אוֹתָם. לֹא תִבְכּוּ,
שֶׁהֵם קְרוּבִים עֲלִיּוֹנִים וְלֹא תַחֲתוֹנִים,
וְדַעַת בְּנֵי אָדָם לֹא מְשִׁיגָה אוֹתָם.

כַּד מִטָּא לְאַבְנֵי שֵׁשׁ דְּמַתְעָרְבִי בְּמֵי־
עֲלָאָה, בְּכָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וּפְסֵק
לְמִימֹר, אָמַר קוּם הַתָּם בְּרִי. אָמַר לִיה
אַבָּא לָמָּה. אָמַר לִיה חֲזִינָא דְאַוּחִית חֲלָף
מִן עֲלָמָא. אָמַר לִיה זִיל וְאַימָא לְאַמְרָ
דְּתַסְתַּלַּק תְּפִלָּאי בְּאַתֵּר עֲלָאָה, וּבְתֵר
דְּאַסְתַּלַּק מִן עֲלָמָא וְאַיְתִי הֵכָא לְמוֹחְמֵי
לְהוֹן לֹא תִבְכִּי דְאַנוּן קְרִיבִין עֲלֵאִין וְלֹא
תַתַּאִין וְדַעַתָּא דְבֵר נֶשׁ לֹא יַדַּע בְּהוּ.

עַד שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים, נִכְנְסוּ חֲכָמֵי הַדּוֹר
לְבַקֵּר אוֹתָם, וְקָלַל אוֹתָם עַל שֶׁלֹּא
בָּאוּ לְשִׁמּוֹשׁ אוֹתוֹ, שֶׁשְׁנִינּוּ גְדוּלָּה
שְׁמוּשָׁה יוֹתֵר מִלְמוּדָּה. עַד שֶׁבָּא רַבִּי
עֲקִיבָא, אָמַר לוֹ, עֲקִיבָא, עֲקִיבָא, לָמָּה
לֹא בָאתָ לְשִׁמּוֹשׁ אוֹתִי [שֶׁהָרִי בָּאָה הָעֵת
לְהַצְרִיף]? אָמַר לוֹ, רַבִּי, לֹא הָיָה לִי פְנָאִי.
רַתַּח וְאַמְרֵ, אֶתְמַה עֲלִיךְ אִם תְּמוֹת
מִיתַת עֲצָמְךָ. קָלְלוּ שְׁמִיתַתוּ תַהֲיָה קֶשֶׁה
מִכָּלָם.

עַד דְּהוּוּ יוֹתְבֵי, עָאלוּ חֲכִימֵי דְרָא לְמוֹבְקָר
לִיה, אוֹלִיט לְהוּ עַל דְּלֹא אָתוּ
לְשִׁמּוּשָׁא לִיה דְּתַנְיִן גְּדוּלָּה שְׁמוּשָׁה יוֹתֵר
מִלְמוּדָּה. עַד דְּאַתָּא רַבִּי עֲקִיבָא, אָמַר
לִיה עֲקִיבָא עֲקִיבָא לָמָּה לֹא אֶתִית
לְשִׁמּוּשָׁא לִי (דְּהָא אֶתָּא עֲתָא לְאַצְרִיפָא). אָמַר
לִיה רַבִּי לֹא הָוָה לִי פְנָאִי. אֶרְתַּח אָמַר
אֶתְמַהָה עֲלָךְ אִי תְמוֹת מִיתַת עֲצָמְךָ.
לְטַיִיגָה דִּיהָא קֶשֶׁה מִכָּלְהוֹן מִיתַתִּיהָ.

בְּכִי רַבִּי עֲקִיבָא וְאַמְרֵ לוֹ, רַבִּי, תְּלַמֵּד
אוֹתִי תוֹרָה. פִּתַּח פִּי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
בְּמַעֲשֵׂה מְרֻכְבָּה. בָּאָה אִשׁ וְהִקִּיפָה אֶת
שְׁנֵיהֶם. אָמְרוּ חֲכָמִים, נִשְׁמַע מִזָּה שְׁאַין
אַנוּ רְאוּיִים וְכַדְאִים לְכָךְ. יִצְאוּ לְפִתַּח
הַחִיצוֹן וְיִשְׁבוּ שָׁם. הָיָה מַה שֶׁהָיָה, וְהָאִשׁ
הִלְכָה.

בְּכִי רַבִּי עֲקִיבָא וְאַמְרֵ לִיה רַבִּי אוֹלִיף לִי
אוֹרִייתָא. אֶפְתַּח פּוּמְיָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
בְּמַעֲשֵׂה מְרֻכְבָּה. אֶתָּא אִשָּׁא וְאַסְחַר
לְתַרוּוִיהוּן. אָמְרוּ חֲכִימֵי־אִשָּׁא שְׁמוֹעַ מִינָה
דְּלִית אָנִן חֲזִינִין וְכַדְאִין לְכָךְ, נִפְקוּ
לְפִתְחָא דְבְּרָא וְיִתִּיבוּ תַמְנוּ, הָוָה מַה דְּהָוָה
וְאַזַּל אִשָּׁא.

וְאוֹלִיף בְּבִהְרַת עֲזָה תִלַּת מֵאָה הִלְכוֹת
פְּסוּקוֹת, וְאוֹלִיף לִיה מֵאֵתָּן

וְאוֹלִיף בְּבִהְרַת עֲזָה תִלַּת מֵאָה הִלְכוֹת
פְּסוּקוֹת, וְאוֹלִיף לִיה מֵאֵתָּן

וששה עשר טעמים דפסוקי דשיר השירים. והווי עיניו דרבי עקיבא נחתין מיא. ואתחזר אשא כקדמייתא. כד מטא להאי פסוקא (שיר השירים ב) סמכוני באשישות רפדוני רפדוני בתפוחים פי חולת אהבה אני, לא יכל רבי עקיבא לסבל, והרים קולו בבכיה. והרים קולו ולא הנה מדבר מיראת השכינה שהיתה שם.

והווי עיניו דרבי עקיבא נחתין מיא. ואתחזר אשא כקדמייתא. כד מטא להאי פסוקא (שיר השירים ב) סמכוני באשישות רפדוני רפדוני בתפוחים פי חולת אהבה אני, לא יכל למסבל רבי עקיבא וארים קליה בבכיייתא וגעי ולא הוה כממלל מדחילו דשכינתא דהות תמן.

הורה לו כל עמקות וסודות עליונים שהיו בשיר השירים, והשביעו שבועה שלא ישתמש בשום פסוק ממנו, כדי שהקב"ה לא יחריב את העולם בגללו, ולא רוצה לפניו שהבריות ישתמשו בו מרב הקדשה שיש בו. אחר יצא רבי עקיבא ובכה, ונבעו עיניו מים, והיה אומר, וי רבי! וי רבי! שהעולם נשאר יתום ממך. נכנסו אליו כל שאר החכמים, ושאלו אותו, והשיב להם.

אורי ליה כל עמיקתא ורזין עלאין דהוה ביה בשיר השירים. ואומי ליה אומאה דלא לישתמש בשום חד פסוק מניה כי היכי דלא ליחריב עלמא, קדשא בריך הוא בגיניה. ולא בעי קמיה דישתמשון ביה (דף צט ע"א) ברייתא מסגיאנות קדושתא דאית ביה. לבתר נפיק רבי עקיבא וגעי ונבעין עיניו מיא, והוה אומר, ווי רבי, ווי רבי, דאשתאר עלמא יתום מנך. עאלו כל שאר חכמיא גביה ושאלו ליה ואתיב להון.

היתה דחוקה לו [השעה] לרבי אליעזר. הוציא שתי זרועותיו ושם אותם על לבו. פתח ואמר, אוי העולם, העולם העליון חוזר להתפנס ולהגנו מן התחתון כל אור ומאור. אוי לכם שתי זרועות, אוי לכם שתי תורות שיהיו נשפכים היום הזה מן העולם. שאמר רבי יצחק, כל ימי רבי אליעזר היתה השמועה מאירה מפיו כיום שנתנה בהר סיני.

הוה דחיק ליה (שעתא) לרבי אליעזר, אפיק תרי דרועי ושוינון על לביה. פתח ואמר, אי עלמא עלמא עלאה, חזרת לאעלא ולאגנא מן תתאה כל נהירו ובוצינא. ווי לכון תרי דרעי ווי לכון תרי תורות דישתכחון יומא דין מן עלמא. דאמר רבי יצחק כל יומי דרבי אליעזר הוה נהירא שמענתא מפומיה כיומא דאתיהבת בטורא דסיני.

אמר, תורה [למדתי וגמרא] הבנתה וחכמה למדתי ושמוש עשיתי, שאלו יהיו כל בני אנוש של העולם

אמר אורייתא (סברית גמרא) גמריית וחכמתא סברית ושמושא עבדית. דאלו יהון כל בני אינשא דעלמא

סופרים, לא יוכלו לכתב, ולא חסרו תלמידי מחכמתי אלא כמכחול בעין, ואני מרבותי אלא כמי ששותה בים. ולא היה אלא להחזיק טובה לרבותיו יותר ממונו.

סופרים לא יכלין למכתב ולא חסרי תלמידי מחכמתי אלא ככוחלא בעינא ואנא מרבותי אלא כמאן דשתי בימא. ולא הוה, אלא למיתן טיבותא לרבוהי יתיר מניה.

והיו שואלים ממונו באותו סנדל של ביום, עד שיצאה נשמתו ואמר טהור. ולא היה שם רבי עקיבא. כשיצאה השבת, מצא אותו רבי עקיבא שמת. קרע בגדו ושרט כל בשרו, ודם ירד ונמשך על זקנו. היה צונח ובוכה. יצא החוצה ואמר: שמים שמים, אמרו לשמש וללבנה, שהאור שהיה מאיר יותר מהם הרי נחשך.

והווי שאלין מניה בהווא סנדלא דיבום עד דנפק נשמתיה ואמר טהור. ולא הוה תמן רבי עקיבא. כד נפק שבתא אשכחיה רבי עקיבא דמית, בזע מאניה וגריר כל בשריה ודמא נחית ונגיד על דיקניה. הוה צונח ובכי, נפק לברא ואמר, שמיא שמיא, אמרו לשמשא ולסיהרא דנהירותא דהות נהיר יתיר מנהון הא אתחשך.

אמר רבי יהודה בשעה שנשמת הצדיק רוצה לצאת - שמחה, והצדיק בטוח במיתתו כדי לקבל שכרו. זהו שכתוב וירא וירץ לקראתם, בשמחה לקבל פניהם. מאיזה מקום? מפתח האהל, כמו שאמרנו. וישתחו ארצה - אל השכינה.

אמר רבי יהודה בשעה שנשמת הצדיק רוצה לצאת שמחה והצדיק בטוח במיתתו כדי לקבל שכרו, הדא הוא דכתיב, וירא וירץ לקראתם. בשמחה, לקבל פניהם. מאי זה מקום, מפתח האהל בדקא אמרון. וישתחו ארצה לגבי שכינה.

רבי יוחנן פתח ואמר, (שיר ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים סב דמה לך דודי לצבי או לעופר האילים. עד שיפוח היום וגו' - זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. בא ראה מה כתוב, (קהלת ו) ואלו חיה אלף שנים פעמים וגו'. ביום המיתה, כל מה שחיה, נחשב כיום אחד אצלו.

רבי יוחנן פתח ואמר, (שיר השירים ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים סוב דמה לך דודי לצבי או לעופר האילים. עד שיפוח היום וגו'. זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. תא חזי, מה כתיב, (קהלת ו) ואלו חיה אלף שנים פעמים וגו'. ביום המיתה כל מה שחיה נחשב כיום אחד אצלו.

אמר רבי שמעון, נשמתו של אדם מתרה בו ואומרת עד שיפוח

אמר רבי שמעון נשמתו של אדם מתרה בו ואומרת עד שיפוח היום (ונסו

היום [ונסו הצללים], וידמה בעיניך כהרף
 עין בעודך בעולם הזה. ונסו הצללים, זהו
 שכתוב (איוב ח) כי צל ימינו עלי ארץ.
 בבקשה מוקף טוב דמה לך דודי לצבי וגו'.

הצללים) וידמה בעיניך כהרף עין בעודך
 בעולם הזה. ונסו הצללים הדא הוא
 דכתוב, (איוב ח) כי צל ימינו עלי ארץ.
 בבקשה מוקף טוב דמה לך דודי לצבי
 וגו'.

דבר אחר עד שיפוח היום וגו' - אמר
 רבי שמעון בן פאי, זו אזהרה לאדם
 בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין: מה
 הצבי קל ברגליו - אף אתה היה קל בצבי
 או כעפר האילים לעשות רצון בוראך
 כדי שתנחל העולם הבא, שהוא הרי
 בשמים, הנקרא הר ה', הר הפענוג, החר
 הטוב (ע"כ מדרש הנעלם).

דבר אחר עד שיפוח היום וגו'. אמר רבי
 שמעון בן פאי, זו אזהרה לאדם
 בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. מה
 הצבי קל ברגליו אף אתה היה קל בצבי
 או כעפר האילים לעשות רצון בוראך
 כדי שתנחל העולם הבא שהוא הרי
 בשמים הנקרא הר ה', הר הפענוג החר
 הטוב (ע"כ מדרש הנעלם).

סיום זהר הוא תקון לגאלה האמתית - ועלוי מזל עם ישראל

בשנת תרפ"א יצאו גדולי וצדיקי ארץ ישראל בקריאת קודש למען החזק בלימוד
 הזוהר הקדוש. וזה נסח קריאתם: כבר ידוע לכבודם מעלת למוד הזוהר
 הקדוש, אשר הוא מבטל כל מיני פּרענייות וגזרות קשות ורעות, ומותנא וחרבא
 ובזה מעלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות "תקון לגאלה
 האמתית מטעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא" אשר היא נעתקה למטה,
 לשקד על למוד הזוהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים, וכפי הרשימות
 אשר קבלנו, לא נגמר רק לערף שש מאות סיומים. על בן אגחנו רבני וגאוני ארץ
 הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת, ללמד עוד פעם בכדי לגמור
 האלף סיומים בכ"ה אלול הבא עלינו לטובה, כפי שעור הראשון יותר או פחות עם
 בני חברתו של אשתקד, סיום זהר אחד לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים
 אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה
 ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם
 דרור בארץ", אכ"ר.
 מתוך "זכותא דבר יוחאי"

פֶּרֶק ג'

פְּרָשִׁיּוֹת

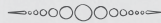
לְךָ לְךָ - אַחֲרֵי קְדוּשִׁים

סְפִירַי הַזֹּהָר

תִּכְנֵן עֲנִינִים

- בְּטוֹל הַפְּגָפָה עַל יְדֵי אַמִּירַת הַקְּטָרֶת..... כט
- סִפְרוּ שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן..... ל
- פְּרִיָצִים הָרֵאוּיִים לְהִכָּנֵס לְעוֹלָם הַבָּא..... לג
- רְבִי אֱלִיעֶזֶר הֶלֶף לְרֵאוֹת אֶת רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי רַבּוֹ..... לג
- חֲדוּשֵׁי תוֹרָה..... לג
- צָעְרוּ שֶׁל רְבִי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֶרְוָה עַל אוֹרְחֵי הַגָּלוּת..... לד
- זְכוּת הַתּוֹרָה..... לה

ב"ה גם לרבות הח"מ מבקש מאד מאד על כל הכתוב לעיל. וכידוע שבזוהר דא יפקון מגלותא ברחמים, אשר אנו מחכים בכל עת ובכל שעה ממש, וזכה, כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א שמשקיע כל כחו והונו להפיץ את לימוד הזוהר הקדוש, ומברכים אותו שיצליח לקרב הגאולה אמן.

מאיר שטרן רב במרון

מתוך החתימות על מכתבו של הגאון רבי יצחק מאיר קארנגשטערן שליט"א המובא בעמוד רמ"ג.

להזכירכם,

יְשָׁנָה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

בטול המגפה על ידי אמירת הקמרת

(זוהר וירא ק ע"ב; ק"א ע"א)

רבי אחא הלך לכפר טרשא, בא אצל המארח שלו. לחשו עליו כל בני העיר. אמרו, אדם גדול בא לכאן, גלף אליו. באו אצלו. אמרו לו, לא חושש על אבדתינו? אמר להם, מהו? אמרו לו שיש שבועה ימים שיש קנות בעיר, וכל יום מתחזק ולא מתבטל.

אמר להם, גלף לבית הפנסת ונבקש רחמים מלפני הקדוש ברוך הוא. עד שהיו הולכים, באו ואמרו, פלוני ופלוני מתו, ופלוני ופלוני נוסים למות. אמר להם רבי אחא, אין עת לעמוד כך, שהשעה דחוקה.

אבל תפרישו מכם ארבעים בני אדם מאלו היותר זכאים. עשרה עשרה לארבעה חלקים, ואני עמכם, עשרה לקצה העיר ועשרה לקצה העיר, וכן לארבע קצוות העיר, ואמרו בנפש חפצה ענגן של קטרת הסמים שהקדוש ברוך הוא נתן למשה, וענגן של הקרבנות אתו.

עשו כך שלש פעמים ועברו בכל העיר לארבע קצוות והיו אומרים כן. לבסוף אמר להם, גלף לאלו שנוטים למות, ותפרישו מכם לבתיהם ותאמרו כך, וכאשר תסימו, תאמרו אלו הפסוקים, ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה ותן עליה אש וגו', ויקח אהרן וגו', ויעמד בין המתים וגו'. וכן עשו והתבטל מהם (הקנות).

בטול המגפה על ידי אמירת הקמרת

(זוהר וירא ק ע"ב; ק"א ע"א)

רבי אחא אזל לכפר טרשא, אתא לגבי אושפיזיה, לחישו עליהו כל בני קמרא, אמרו גברא רבא אתא הכא גזיל לגביה, אתו לגביה, אמרו ליה לא חס על אובדנא, אמר להו מהו. אמרו ליה דאית שבועה יומין דשאר מויתנא במאתא וכל יומא אתתקף ולא אתבטל.

אמר להו גזיל לבי כנשתא ונתבע רחמי מן קדם קדשא בריך הוא. עד דהוו אזלי, אתו ואמרו פלוני ופלוני מיתו, ופלוני ופלוני נטו למות. אמר להו רבי אחא לית עתא לקיימא הכי דשעתא דחיקא.

אבל אפרישו מנכון ארבעין בני נשא מאנון דזכאין יתיר. עשרה עשרה לארבעה חולקין ואנא עמכון, עשרה לזווייתא דמאתא, ועשרה לזווייתא דמאתא, וכן לארבע זווייתא דמאתא. ואמרו ברעות נפשכון ענינא דקטרת בוסמין. דקודשא בריך הוא יהב למשה וענינא דקרבנא עמיה.

עבדו כן תלת זמנין ואעברו בכל מאתא לארבע זווייתא והוו אמרין כן, לבתר אמר להו גזיל לאנון דאושטיטו למימת אפרישו מנייכו לבתיהון, ואמרו כדיו, וכד תסימו אמרון אליו פסוקינא (במדבר טו) ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה ותן עליה אש וגו' (דף קא ע"ב) ויקח אהרן וגו' ויעמד בין המתים וגו'. וכן עבדו ואתבטל מנייהו.

שָׁמְעוּ הוּא קוֹל שְׂאוֹמֵר: סוּדֵי הַסּוּדוֹת,
הָרֵאשׁוֹנִים הַנְּחִילוּהָ לְנֹצְחָ, שְׁהֵרִי
דִּין הַשָּׁמַיִם לֹא שׁוֹרָה כָּאֵן, שְׁהֵרִי יוֹדְעִים
לְבַטְלוֹ.

חֲלֵשׁ לְבוֹ שֶׁל רַבִּי אַחָא וַיִּשּׁוּן. שָׁמַע
שְׂאוֹמְרִים לוֹ: כְּמוֹ שְׁעֵשִׂית אֶת זֶה
- תַּעֲשֶׂה אֶת זֶה. לֵךְ אָמַר לְהֵם שְׂיַחֲזְרוּ
בְּתַשׁוּבָה, שְׂרַשְׁעִים הֵם לְפָנַי. קָם
וְהִחֲזִירָם בְּתַשׁוּבָה שְׁלָמָה, וְקָבְלוּ עֲלֵיהֶם
שְׁלֵא יִתְבַטְלוּ מֵהַתּוֹרָה לְעוֹלָם, וְהִחֲלִיפוּ
אֶת שֵׁם הָעִיר, וְקָרְאוּ לֹא מִתָּא מַחְסִיָּא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לֹא דִי לְהֵם לְצַדִּיקִים
שְׂמֻבְטָלִים אֶת הַגְּזֵרָה, אֲלֵא לְאַחַר
כֵּן שְׂמֻבְרַכִּין לְהֵם.

שָׁמְעוּ הוּא קוֹל דְּאָמַר סַתְרָא סַתְרָא
קַמְיִיתָא אוּחִילוּ לְעֵילָא דְּהָא
דִּינָא דְּשָׁמַיָּא לֹא אֲשַׁרִּי הֵכָא דְּהָא יוֹדְעִי
לְבַטְלָא לִיה.

חֲלֵשׁ לְבִיה דְּרַבִּי אַחָא, אֲדַמּוּף, שָׁמַע
דְּאָמְרֵי לִיה, כַּד עֲבַדְתָּ דָּא עֲבִיד
דָּא, זִיל וְאִימָא לוֹן דִּיחֲזָרוֹן בְּתַשׁוּבָה
דְּחִיבִין אַנְוֹן קַמְאִי. קָם וְאַחֲזַר לְהוּ
בְּתַשׁוּבָה שְׁלִימָתָא, וְקָבִילוּ עֲלֵיהוּ דְלֹא
יִתְבַטְלוּ מֵאוֹרִייתָא לְעֵלָם, וְאַחֲלִיפוּ
שְׁמָא דְקַרְתָּא וְקַארוֹן לְהָ מִתָּא מַחְסִיָּא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לֹא דִי לְהֵם לְצַדִּיקִים
שְׂמֻבְטָלִין אֶת הַגְּזֵרָה אֲלֵא לְאַחַר
כֵּן שְׂמֻבְרַכִּין לְהֵם.

ספרו של אדם הראשון

(זוהר וירא קטו ע"ב; קיח ע"א)
רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יוֹסִי, פֶּתַח פִּיד
וְדַבֵּר בְּתוֹרָה, שְׁהֵרִי הַשְּׂכִינָה נִמְצְאָתָא
אַצְלָךְ, שְׁבַכְל זְמַן שְׁבַדְבְּרֵי תוֹרָה
מִדְּבָרִים, בְּאֵה הַשְּׂכִינָה וּמִתְחַבְּרָתָא, וְכָל
שְׁכֵן בְּדֶרֶךְ, שְׂשְׂכִינָה מְקַדִּימָה וּבְאֵה
וְהוֹלְכָת לְפָנַי בְּגִי אָדָם שְׂזוֹכִים בְּאַמוֹנָתָא
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

פֶּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (סו) אֲשַׁתְּךָ כְּגֵפֶן
פְּרִיָּה בִּירְכַתִּי בֵּיתְךָ בְּנִיד כְּשִׁתִּילִי
זֵיתִים סָבִיב לְשַׁלְחָנְךָ. אֲשַׁתְּךָ כְּגֵפֶן פְּרִיָּה
- כָּל זְמַן שְׁהֵאֲשֶׁה בִּירְכַתִּי הַבַּיִת וְלֹא
יוֹצְאָת חַחוּצָה, הִיא צְנוּעָה וְרַאוּיָה לְהוֹלִיד
בָּנִים כְּשָׂרִים. כְּגֵפֶן - מַה גֵּפֶן לֹא נִטְעַת

ספרו של אדם הראשון

(זוהר וירא קטו ע"ב; קיח ע"א)
רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזִילִי בְּאַרְחָא.
אָמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יוֹסִי פֶּתַח
פּוּמְךָ וְלַעֲי בְּאוֹרִייתָא דְּהָא שְׂכִינָתָא
אֲשַׁתְּכַחַת גַּבְרָה, דְּכָל זְמַן דְּבִמְלִי
דְּאוֹרִייתָא לְעֵאן שְׂכִינָתָא אֲתִיָּא
וּמִתְחַבְּרָא, וְכָל שְׁכֵן בְּאוֹרְחָא דְּשְׂכִינָתָא
קְדָמָא וְאַתִּיָּא וְאַזְלָא קַמְיִיהוּ דְּבְּגִי נְשָׂא
דְּזְכָאן בְּמִהִקְמוֹנָתָא דְּקַדְשָׁא בְּרִיד הוּא.

פֶּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר. (תהלים קכו) אֲשַׁתְּךָ
כְּגֵפֶן פְּרִיָּה בִּירְכַתִּי בֵּיתְךָ בְּנִיד
כְּשִׁתִּילִי זֵיתִים סָבִיב לְשַׁלְחָנְךָ. אֲשַׁתְּךָ
כְּגֵפֶן פְּרִיָּה, כָּל זְמַנָּא דְּאַתְתָּא בִּירְכַתִּי
בֵּיתָא וְלֹא נִפְקָא לְבַר, הִיא צְנוּעָה וְאַתְחַזִּי
לְאוֹלְדָא בְּנִין דְּכְשָׁרוֹן. כְּגֵפֶן, מַה גֵּפֶן לֹא

אלא בְּמִינָהּ וְלֹא בְּמִין אַחֵר, כִּי אִשָּׁה
כְּשֶׁרָה לֹא תַעֲשֶׂה נְטִיעוֹת עִם אִישׁ אַחֵר;
מֵה גִפֶּן אֵין בֵּה הִרְכָּבָה מֵעֵץ אַחֵר, אִף כִּי
אִשָּׁה כְּשֶׁרָה גַם כִּי.

רָאָה מֵה שְׂכָרָה: בְּנִיךָ כְּשֶׁתִּלְי זֵיתִים. מֵה
זֵיתִים אֵין עֲלֵיהֶם נוֹפְלִים כֹּל יְמוֹת
הַשָּׁנָה וְכֹלֶם קְשׁוּרִים [בְּסֶרֶךְ] תְּמִיד, אִף כִּי
בְּנִיךָ כְּשֶׁתִּלְי זֵיתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ וְכוּ'.

הִלְכוּ. בְּעוֹדֵם הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
נִזְכַּרְתִּי עִכְשָׁו שְׁבַמְקוֹם הַזֶּה
יִשְׁבַּתִּי יוֹם אֶחָד עִם אָבִי וְאָמַר לִי, בְּנִי,
עֲתִיד אַתָּה כְּשֶׁתִּגְיַע יְמִיךָ לְשָׁשִׁים שָׁנִים
לְמִצָּא בְּמָקוֹם הַזֶּה אוֹצֵר שֶׁל חֲכָמָה
עֲלִיוֹנָה, וְהֵרִי זְכִיתִי לְאוֹתָם הַיָּמִים וְלֹא
מְצֹאתִי, וְאֵינוּ יוֹדְעֵ אֵם הַדְּבָרִים הִלְלוּ
שְׁאֲמַרְנוּ אוֹ אוֹתָהּ הַחֲכָמָה שֶׁהוּא אָמַר.

וְאָמַר לִי, כְּשֶׁיִּגְיַעוּ הַשְּׁלֵהָבוֹת שֶׁל הָאֵשׁ
לְתוֹךְ הָאֵוִיר שֶׁל יְדִיךָ, יֵאבֵד מִמֶּךָ.
אָמַרְתִּי לוֹ, אָבִא, בְּמָה יְדַעְתָּ? אָמַר לִי,
בְּאוֹתָן שְׁתֵּי צַפְרִים שֶׁעָבְרוּ עַל רֹאשְׁךָ
יְדַעְתִּי. בֵּין כִּי נִפְרַד רַבִּי יוֹסִי וְנִכְנַס לְתוֹךְ
מְעָרָה אַחַת, וּמְצָא סֶפֶר אֶחָד שֶׁהִיא נְעוּץ
בְּתוֹךְ נֶקֶב שֶׁל הַסֵּלַע בְּקִצָּה הַמְּעָרָה. יָצָא
אֵתוֹ.

כִּיִּן שִׁפְתַח אוֹתוֹ, רָאָה שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם
חֲקוּקֵי אוֹתוֹת שֶׁנִּמְסְרוּ לְאָדָם
הִרְאִשׁוּן, וּבָהֶם הָיָה יוֹדֵעַ כֹּל הַחֲכָמָה שֶׁל
עֲלִיוֹנִים קְדוֹשִׁים וְכֹל אוֹתָם שֶׁאַחַר
הִרְיָחִים שְׁמַתְגַּלְגְּלִים אַחַר הַפְּרֻכַת תוֹךְ

אֲתַנְטֵעָא אֶלָּא בְּזִינָה וְלֹא בְּזִינָא אַחֲרָא.
כִּי אֲתַתָּא דְכְּשָׂרָא לֹא תַעֲבֵד נְטִיעוֹן בְּבַר
נֶשׁ אַחֲרָא. מֵה גִפֶּן לֹא אֵית בֵּיה רְכִיבָה
מֵאִילָנָא אַחֲרָא, אוֹף הֵכי אֲתַתָּא דְכְּשָׂרָא
הֵכי נְמִי.

חֲמִי מֵה אַגְרָה, (דף קטז ע"א) בְּנִיךָ כְּשֶׁתִּלְי
זֵיתִים. מֵה זֵיתִים לֹא נְפִלֵי טְרַפְיֵיהוּ
כֹּל יוֹמֵי שְׁתָּא וְכֹלְהוּ קְשׁוּרִין (נ"א בְּסִירָה)
תְּדִיר, אוֹף הֵכי בְּנִיךָ כְּשֶׁתִּלְי זֵיתִים סָבִיב
לְשִׁלְחָנְךָ וְכוּ'.

אֶזְלוּ, עַד דְּהוּוּ אֶזְלוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי
אֲדַפְרַנָּא הַשְּׁתָּא דְּהָא בְּאַתְר דָּא
יִתְיַבְנָא יוֹמָא חַד עִם אָבִא, וְאָמַר לִי בְּרִי
זְמִין אַנְתָּ כַּד מְטוֹן יוֹמָךָ לְשִׁיתִין שָׁנִין
לְאַשְׁכְּחָא בְּהָא אַתְר סִימָא דְחֲכָמָתָא
עֲלָאָה, וְהָא זְכִינָא לְאַנּוּן יוֹמִין וְלֹא
אַשְׁכְּחָנָא, וְלֹא יְדַעְנָא אֵי הַנִּי מוֹלִין
דְּקָאמְרִין אוֹ הֵהִיא חֲכָמָתָא דְּאִיהוּ אָמַר.

וְאָמַר לִי כַּד יִמְטוֹן קוֹלְפִין דְּנוֹרָא גו
טְהִירֵי יְדָךְ אֲתַאבִּיד מִינְךָ. אָמִינָא
לִיה אָבִא בְּמָה יְדַעְתָּ. אָמַר לִי בְּהַנִּי תְרִין
צַפּוּרִין דְּאֵעָבְרוּ עַל רִישְׁךָ יְדַעְנָא. אֲדַהֲכִי
אֲתַפְרֹשׁ רַבִּי יוֹסִי וְעָאֵל גו מְעַרְתָּא (דף קיח
ע"א) חָדָא וְאַשְׁכַּח סַפְרָא חַד דְּהוּוּ נְעִיץ גו
נוֹקְבָא דְּטַנְרָא בְּסִיפֵי מְעַרְתָּא, נֶפֶק בֵּיה.

כִּיִּן דְּפַתַח לִיה חֲמָא שְׁבַעִין וּתְרִין גְּלִיפִין
דְּאֲתוֹנוּ דְּאֲתַמְסְרוּ לְאָדָם הִרְאִשׁוּן
וּבְהוּ הוּוּ יוֹדֵעַ כֹּל חֲכָמָתָא דְּעֲלָאִין
מְדִישִׁין וְכֹל אַנּוּן דְּבַתֵּר רִיחָא דְּמַתְגַּלְגְּלָן
בְּתַר פְּרוּכְתָּא גו טְהִירִין עֲלָאִין וְכֹל אַנּוּן

אורות עליונים וְכֹל אוֹתָם דְּבָרִים שְׁעֵתִידִים לְבֹא לְעוֹלָם עַד הַיּוֹם שֶׁיִּקּוּם עַנְּן בְּצַד מְעַרְב וַיַּחֲשִׁיף אֶת הָעוֹלָם.

מִלִּין דְּזַמְיָנִין לְמִיתִי לְעֵלְמָא, עַד יוֹמָא דִּיקּוּם עַנְּנָא דְּבַסְטָר מְעַרְב וַיַּחֲשִׁיף עֵלְמָא.

קָרָא לְרַבִּי יְהוּדָה וְהִתְחִילוּ לְלַמֵּד בְּאוֹתוֹ סִפְרָא. לֹא הִסְפִּיקוּ לְלַמֵּד שְׁנַיִם אוֹ שְׁלֹשָׁה צְדָדִים שֶׁל אוֹתוֹן הָאוֹתוֹת עַד שֶׁהָיוּ מְסַתְּפָלִים בְּאוֹתָהּ חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה. כִּינֵן שֶׁהִגִּיעוּ לְלַמֵּד בְּסִתְרֵי הַסִּפְרָא וְדָבְרוּ זֶה עִם זֶה, יֵצֵא שְׂבִיב שֶׁל אֵשׁ וּמִשָּׁב שֶׁל רוּחַ וְהִפָּה בִּידֵיהֶם וְאַבְד מֵהֶם. בְּכֹה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, אוֹלֵי חֵס וְחִלְלָה חֲטָא הוּא אֲצַלְנוּ, אוֹ שְׂאִין אָנוּ זְכָאִים לְדַעַת אוֹתוֹ.

קָרָא לְרַבִּי יְהוּדָה וְשָׂרוּ לְמַלְעֵי בַּהֲהוּא סִפְרָא, לֹא סְפִיקוּ לְמַלְעֵי תְרֵי אוֹ תַלְתָּא סִטְרִין דְּאֲנֹן אֲתָנוּן עַד דְּהוּוּ מְסַתְּבְּלִין בַּהֲהִיא חֲכָמָה עֲלָאָה, כִּינֵן דְּמִטּוּ לְמַלְעֵי בְּסִתְרֵי דְּסִפְרָא וּמִשְׁתַּעוּ דָּא עִם דָּא, נִפְק שְׂבִיבָא דְּאִשָּׁא וְעֵלְעוּלָא דְּרוּחָא וּבִטְש בִּידֵיהוֹן וְאֲתַאבִּיד מִנִּיְהוּ. בְּכֹה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר דִּילְמָא חֵס וְשְׁלוֹם חוֹבָה אִיהוּ גְבַן אוֹ דְּלָאוּ אָנֹן זְכָין לְמַנְדַּע לִיהָ.

כְּשֶׁבָאוּ אֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן, סִפְרוּ לוֹ הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה. אָמַר לָהֶם, אוֹלֵי בְּקִץ הַמְּשִׁיחַ שֶׁל אוֹתָם אוֹתוֹת הֵייתֶם עֲסוּקִים? אָמְרוּ לוֹ, אֵת זֶה לֹא יָדַעְנוּ, שֶׁהָרִי הַכֹּל נִשְׁכַּח מֵעַמָּנוּ. אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׂאִין רְצוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּזֶה שִׁתְּגַלֶּה כָּל כֹּף לְעוֹלָם, וּכְשִׁיחָה קְרוּב לִימוֹת הַמְּשִׁיחַ, אֲפִלוּ תִּנּוּקוֹת שֶׁל הָעוֹלָם עֵתִידִים לְמִצָּא נְסִתְרוֹת שֶׁל חֲכָמָה וְלְדַעַת בּוֹ קִצִּים וְחֲשִׁבוֹנוֹת, וּבְאוֹתוֹ זְמַן יִתְגַּלֶּה לְכֹל. זֶהוּ שְׁכַתוּב (צַפְנִיָּה ג) כִּי אֲזַ אֶהַפֵּךְ אֶל עַמִּים וְגו'. מַה זֶה אֲזַ? בְּזַמַּן שֶׁתִּקּוּם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶפְרָא וַיִּקָּם אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲזַ אֶהַפֵּךְ אֶל עַמִּים שְׁפָה בְּרוּרָה לְקִרְא כָּלֶם בְּשֵׁם ה' וְלַעֲבֹדוּ שְׁכֶם אַחַד.

כַּד אֲתוֹן לְגַבִּי דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אֲשַׁתְּעוּ לִיהָ עוּבְדָא דָּא, אָמַר לוֹן דִּילְמָא בְּקִץ מְשִׁיחָא דְּאֲנֹן אֲתָנוּן הוֹיִתוֹן מְשַׁתְּדְּלִי, אָמְרוּ לִיהָ דָּא לֹא יָדַעְיָן דְּהָא כָּלָא אֲתַנְשִׁי מִיָּנֹן. אָמַר לוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן לִית רַעוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּדָא דִּיתְגַּלִּי כָּל כֹּף לְעֵלְמָא, וְכַד יְהָא קָרִיב לְיוֹמֵי מְשִׁיחָא אֲפִילוּ רַבִּי דְּעֵלְמָא זְמִינִין לְאֲשַׁכְּחָא טְמִירִין דְּחֲכָמָתָא וּלְמַנְדַּע בֵּיה קִצִּין וְחוּשְׁבָנִין, וּבַהֲהוּא זְמַנָּא אֲתַגְלִי לְכֹלָא הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (צַפְנִיָּה ג) כִּי אֲזַ אֶהַפֵּךְ אֶל עַמִּים וְגו'. מַהוּ אֲזַ. בְּזַמַּנָּא דְּתִיקוּם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מֵעֶפְרָא וַיִּקָּם לָהּ קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא כְּדִין אֶהַפֵּךְ אֶל עַמִּים שְׁפָה בְּרוּרָה לְקִרְא כָּלֶם בְּשֵׁם יי וְלַעֲבֹדוּ שְׁכֶם אַחַד.

פְּרִיצִים הָרְאוּיִים לְהַפְנִס לְעוֹלָם הַבָּא

(זוהר וירא קטז ע"א)

בִּימֵי רַבִּי יוֹסֵי הָיוּ אוֹתָם פְּרִיצִים שֶׁהָיוּ שׁוֹדְדִים בְּהָרִים עִם פְּרִיצֵי אַמּוֹת הָעוֹלָם, וּכְשֶׁמוּצָאִים בֶּן אָדָם וְתוֹפְסִים אוֹתוֹ לְהַרְגוֹ, הָיוּ אוֹמְרִים לוֹ: מַה שָּׁמְךָ? אִם הִיא יְהוּדִי - הָיוּ הוֹלְכִים עִמּוֹ וּמוּצִיאִים אוֹתוֹ מִן הַהָרִים, וְאִם הִיא אִישׁ אַחֵר - הוֹרְגִים אוֹתוֹ. [וְהָרִי] וְהִיא אוֹמֵר רַבִּי יוֹסֵי, רְאוּיִים אֵלּוּ בְּכֹל זֶה לְהַפְנִס לְעוֹלָם הַבָּא.

פְּרִיצִים הָרְאוּיִים לְהַפְנִס לְעוֹלָם הַבָּא

(זוהר וירא קטז ע"א)

בִּיּוֹמוֹי דְּרַבִּי יוֹסֵי הוּוּ אַנּוּן פְּרִיצֵי דְהוּוּ מִשְׁדָּדֵי בְּטוּרֵיָא עִם פְּרִיצֵי אַמּוֹת הָעוֹלָם, וְכַד מִשְׁפַּחֵי בַר נֶשׁ וְתַפְשֵׁי לִיהַּ לְקַטְלִיהַּ, הוּוּ אַמְרִין לִיהַּ מַה שָּׁמְךָ, אִי הָוָה יוֹדָאי הוּוּ אֶזְלִין עִמֵּיהַּ וּמַפְקִין לִיהַּ מִן טוּרֵיָא, וְאִי הָוָה בַר נֶשׁ אַחֲרֵינָא קַטְלֵי לִיהַּ. (וְהָא) וְהָוָה אָמַר רַבִּי יוֹסֵי אַתְחַזֵּן אַנּוּן בְּכֹל הָאֵי לְמִיעֵל לְעַלְמָא דְאַתֵּי.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הֵלֶךְ לְרֵאוֹת אֶת רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי רַבּוֹ

(זוהר חיי שרה קכו ע"א)

רַבִּי [אַלְעָזָר] אֱלִיעֶזֶר הֵלֶךְ לְרֵאוֹת אֶת רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי רַבּוֹ, וְאוֹתוֹ הַיּוֹם הִיא רֹאשׁ חֲדָשׁ. כְּשֶׁהִגִּיעַ אֵלָיו, אָמַר לוֹ, הַבָּאָר שְׁמֹנְקָה מְכַל טַנְפָתָה, וּמְמַלְאִים אוֹתוֹ וְנוֹבְעַ מִשְׁלוֹ יוֹתֵר, מַה רוּצָה כָּאֵן? אָמַר לוֹ, חֵיב אָדָם לְהַקְבִּיל פְּנֵי רַבּוֹ. אָמַר לוֹ, לֹא כֹךָ אַמְרֵיתִי, אֶלָּא אֲנִי רוּאָה בְּכַפְיֶךָ שֶׁדָּבַר חֲדָשׁ יֵשׁ אֶצְלֶךָ מֵאוֹתָם הַעֲמֻקִּים שְׂאֵתָה עֵתִיד לְשֵׁאל.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הֵלֶךְ לְרֵאוֹת אֶת רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי רַבּוֹ

(זוהר חיי שרה קכו ע"א)

רַבִּי (אַלְעָזָר) אֱלִיעֶזֶר אֶזְלַ לְמַחְמֵי לְרַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי רַבִּיהַּ, וְהָוָה יוֹמָא רִישׁ יְרֵחָא הָוָה, כַּד מְטָא גַבִּיהַּ אָמַר לִיהַּ בִּירָא דְלַסְרֵינּוּ, וּמְלִינּוּ לִיהַּ, וְהָוָה גַּבִּיעַ מַזְדִּידִיהַּ יִתֵּיר, מֵאִי בְעָא הַכָּא. אָמַר לִיהַּ חֵיב אָדָם לְהַקְבִּיל פְּנֵי רַבּוֹ. אָמַר לִיהַּ לֹאוּ עַל כֹּךָ אַמְרֵיתָ. אֶלָּא אֲנָא חֲמִי בְּאַנְפִּי דְמַלְכָּה חֲדַתָּא אִיתַּ גַּבְךָ מֵאִינּוּן עֲמִיקִין דְאַתְּ עֵתִיד לְמַתְבַּע.

חֲדוּשֵׁי תוֹרָה

(זוהר תולדות קלה ע"א וע"ב)

רַבִּי שְׁמַעוֹן בָּא לְטַבְרִיָּה וְהִיא עִמּוּ רַבִּי אַבָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אַבָּא, גַּלְךָ, שְׁהָרִי אֲנִי רְאִינוּ שְׂאִישׁ אֶחָד יָגִיעַ כְּעַת אֵלָינוּ וּדְבָרִים חֲדָשִׁים בְּפִינוּ, וְהֵם דְּבָרֵי תוֹרָה. אָמַר רַבִּי אַבָּא, הִנֵּה דְעַתֵּי שְׁבַכְל מְקוּם שְׁמַר הוֹלְךָ, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ

חֲדוּשֵׁי תוֹרָה

(זוהר תולדות קלה ע"א וע"ב)

רַבִּי שְׁמַעוֹן הָוָה אֲתִי לְטַבְרִיָּה וְהָוָה עִמֵּיהַּ רַבִּי אַבָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אַבָּא גַזִּיל, דְּהָא אֲנִי חֲמִינּוּ דְבַר נֶשׁ חַד יִמְטִי הַשְׁתָּא לְגַבְךָ וּמְלִין חֲדַתִּין בְּפּוּמִיהַּ וְאִינּוּן מְלִין דְּאוּרִייתָא. אָמַר רַבִּי אַבָּא הָא יְדַענָּא דְבַכְל אַתְּ דְּמַר אַזִּיל, קַדְשָׁא בְּרִיךְ

הוא משדר ליה מלאכין טסין בגדפין
לאשתעשעא ביה.

הוא שולח לו מלאכים טסים בכנפים
להשתעשע בו.

עד דהוו אזלי, סליק רבי שמעון עיניו,
וחמא בר נש דהנה רהיט ואזיל.
יתבו רבי שמעון ורבי אבא. כד מטא
גבייהו, אמר ליה רבי שמעון מאן את?
אמר ליה יודאי אנא ומקפוטקיא
קאתינא ואנא אזילנא אטיטריה דבר
יוחאי דאתמנון חבריא במלין ידיען
ושדרוני גביה. אמר ליה אימא ברי. אמר
ליה אנת בר יוחאי. אמר ליה אנא בר
יוחאי וכו'.

בעודם הולכים, הרים רבי שמעון את
עיניו, וראה איש שהיה רץ
והולך. ישבו רבי שמעון ורבי אבא.
כשהגיע אליהם, אמר לו רבי שמעון, מי
אתה? אמר לו, אני יהודי, ובאתי
מקפוטקיא, ואני הלכתי לסתרו [לאהל]
של בר יוחאי, שנמנו החברים בדברים
ידועים ושלחוני אליו. אמר לו, אמר בני.
אמר לו, אתה בר יוחאי? אמר לו, אני בר
יוחאי וכו'.

קם רבי שמעון ואזלו. אזל ההוא בר נש
בהדיה עד טבריה. עד דהוו אזלו,
אמר רבי שמעון וכו'.

קם רבי שמעון והלכו. הלך אותו האיש
עמו עד טבריה. בעודם הולכים,
אמר רבי שמעון, וכו'.

אתו רבי אבא וההוא יודאי ונשקו ידוי.
אמר רבי אבא עד יומא דין לא
קאימנא במלה דא בר השתא. זכאה
חולקי דזכינא למשמע ליה.

באו רבי אבא והיהודי ההוא ונשקו את
ידו. אמר רבי אבא, עד היום הנה
לא למדתי בדבר הנה, רק עכשו. אשרי
חלקי שזכיתי לשמע אותו.

צערז של רבי אלעזר בן ערף על אורף
הגלות

צערז של רבי אלעזר בן ערף על אורף
הגלות

(זוהר תולדות קלז ע"א וע"ב)
רבי אלעזר בן ערף, הוה יתיב, והוה קא
מצטער בנפשו טפי, עאל לקמיה
רבי יהושע. אמר ליה, חיזו נהירו בוצינא
דעלמא למה חשוכו. אמר ליה, חיזו
ודחילו סגי עאל בי, דהא אנא חמי מה
דאתערו חברנא מארי מתניתא, דשארית
עלייהו רוח קדישין. וההוא דאתערו,
דבשיתאי יהא פורקנא, שפיר. אבל

(זוהר תולדות קלז ע"א וע"ב)
רבי אלעזר בן ערף היה יושב, והיה
מצטער בנפשו מאד. נכנס לפניו
רבי יהושע. אמר לו, מראה האור של
מאור העולם למה חשוכים? אמר לו,
מראה ופחד רב נכנס בי, שהרי אני רואה
מה שהתעוררו חברינו בעלי הבריתא,
ששורה עליהם רוח של קדושים, וההוא
שהעירו שבששי היה גאלה, יפה. אבל

אני רואה אריכות יתר על אותם שזכני עפר, וכו'. מי יזכה לארץ הזה? מי יתקיים בקיום דתו בין הזמן הזה, ועל כן אני מצטער בנפשי. חזר ואמר, בתשובה יתקדם הכל. אומר רבי יהושע, אם לא שאמרת כן, חסמנו את הפיות לצפות לגאלה כל יום, שכתוב (יחזקאל לג) חסן ישועות. מהו ישועות? אלו המצפים ישועות בכל יום.

זכות התורה

(זוהר ויצא קנא ע"א וע"ב)
רבי חייא ורבי חזקיה היו יושבים תחת האילנות של שדה אונו. נרדם רבי חייא, וראה את אלהיו. אומר, מהוכחת הדרך של מר מאיר השדה. אומר, פעת באתי להודיע שקרובה ירושלים להחרב, וכל אותן קריות החכמים, משום שירושלים היא דין, ועל דין עומדת ועל דין תחרב, והנה נתנה רשות לסמא"ל עליה ועל גבורי העולם, ובאתי להודיע לחכמים אולי יאריכו את שנות ירושלים, שהרי כל זמן שנמצאת בה תורה - היא עומדת, משום שהתורה עץ החיים העומד עליה. כל זמן שהתורה מתעוררת למטה - עץ החיים לא יז למעלה. פסקה התורה למטה - עץ החיים מסתלק [ממנה] מן העולם.

ועל כן, כל זמן שהחכמים ישמחו בתורה, לא יוכל עליהם סמא"ל, שהרי פתוב הקל קול יעקב והגידים די עשו. זו התורה העליונה שנקראת קול

אנא חמי אורכא יתירא על אינון דיירא עפרא וכו'. מאן יזכה להאי ארכא, מאן יתקיים בקיום דתיה בין האי זמנא, ועל דא אצטעירנא בנפשאי וכו'. חזר ואמר, בתשובה יתקדם כל. אומר רבי יהושע, אי לאו דאמרת הכי, אחסימנא פומין למצפי פורקנא כל יומא, דכתיב, (ישעיה לג) חסן ישועות. מהו ישועות, אלו המצפים ישועות בכל יום.

זכות התורה

(זוהר ויצא קנא ע"א וע"ב)
רבי חייא ורבי חזקיה, הוו יתבי תחות אילני דחקל אונו, אדמוף רבי חייא, חמא ליה לאליהו, אמר מקסטיטורא דמר, חקלא נהיר. אומר, השתא אתינא לאודעא, דירושלם קריב איהו לאתחרבא, וכל אינון קרתין דחכימאי. בגין דירושלם דינא איהו, ועל דינא קיימא, ועל דינא אתחרב, והא אתיהיב רשו לסמא"ל עליה, ועל תקיפי עלמא, ואתינא לאודעא לחכימאי דילמא יורכוו שגי דירושלם, דהא כל זמנא דאורייתא אשתפח בה, היא קיימא. בגין דאורייתא אילנא דחיי דקיימי עליה, (תרי נוסחי אינון) כל זמנא דאורייתא אתער לתתא אילנא דחיי לא אעדי לעילא, פסק אורייתא לתתא אילנא דחיי אסתלק (מינה) מעלמא.

ועל דא, כל זמנא דחכימאי יחדו בה דאורייתא, לא יכל סמא"ל בהו, דהא כתיב, (בראשית כז) הקול קול יעקב והגידים די עשו, דא הוא אורייתא עלאה,

יעקב. בעוד שאותו קול לא פוסק, הדבור שולט ויכול, ועל פן לא צריך להפסיק בתורה. והתעורר רבי חייא, והלכו ואמרו את הדבר הזה לחכמים.

דאקרי קול יעקב, בעוד דההוא קול לא פסק, דבור שלטא ויכלא, ועל דא לא אצטריך אורייתא למפסק. ואתער (דף קנא ע"ב) רבי חייא, ואזלו ואמרו מלה דא לחכימא.

אמר רבי ייסא, הכל יודעים את זה, ונך הוא, שכתוב אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר. אלו הם שמשתדלים בתורה, הקריה הקדושה עומדת עליהם, ולא על הגברים הגבורים של העולם, הינו שכתוב אם ה' לא ישמר עיר וגו'.

אמר רבי ייסא, כלא ידעין דא, והכי הוא, דכתיב, (תהלים קכז) אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר, אליו אננו דמשתדלין באורייתא, קרתא קדישא קוימא עליהו, ולא על גברין תקיפין דעלמא, היינו דכתיב אם ה' לא ישמר עיר וגו'.

מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי מרן האר"י ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחון

אמר הרבי מקאמארנא בספרו היכל הברכה: - בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי מרן האר"י שיהם חיים ממש לנפש, בלולה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחון, כדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא כלו טעות ורפאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים. וכדכתיב בתקוני זהר חדש: לית בנו מאן דיתער לגבה לרצות לה עם בעלה, צוחין בכל יומא וליליא באורייתא דבעל פה, בכמה קושטין, וצוחין בה ככלבין דאמרין הב הב, הב לן עותרא הב לן יקרא, ולית מאן דישתדל לסלקא לשכינתא. ובדאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזהר וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד, עכ"ל (היכל הברכה קומרה פרשת עקב ז', י"ט - אור הזוהר פרק י').

מתוך 'מגנא ומצלא'

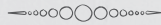
פּרָק ד'
פּרָשִׁיּוֹת
וּיְרָא - אָמַר

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תַּכְּן עֲנִינִים

- בַּעַת הַגְּאוּלָּה ה' יֵאִיר בְּהַדְרָגָה ..... לט
- כַּחוּ שֶׁל קַטוּר הָעֶשֶׂן שֶׁל הַקָּרְבָן ..... מ
- דָּוִד מִלְכָּא חַי וְקַיִם ..... מ
- אַרְבַּי יָמִים בִּימִינָה בְּשִׂמְאֵלָה עֶשֶׂר וְכַבּוּד ..... מב
- בְּזָכוֹת מַחִילָה לְמִי שֶׁהִרַע לוֹ ..... מד
- הָיוּ דָן אֶת חֲבֵרָה לְכַף זְכוּת ..... מו
- בְּפִטְיֹרֵת רֶשֶׁב"י נִסְתָּמוּ מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה ..... מז
- הַכְרַצְתָּ זְמַנּוֹ שֶׁל הָאָדָם ..... נ

להזכירכם,

ישנה תלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ★ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים יא-צב.
- ★ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים צה-קפב.
- ★ שמונה פרקים [יז-כד] לסעודה השלישית: דפים קפה-רפד.

בעת הגאולה ה' יאיר בהדרגה

(זוהר וישלח קע ע"א)

רבי יהודה פתח ואמר, (שיר ו) מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה פחמה יפה פנדגלות. פסוק זה פרושו ונתבאר. אבל מי זאת הנשקפה - אלו הם ישראל, בזמן שהקדוש ברוך הוא יקים אותם ויוציאם מן הגלות, אז יפתח להם פתח של אור [שהוא] דקיק קטן, ואחר כך פתח אחר שהוא גדול ממנו, עד שהקדוש ברוך הוא יפתח להם שערים עליונים פתוחים לארבע רוחות העולם.

וכן כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא לישראל ולצדיקים שבהם, כך כלם ולא בזמן אחד. לאדם שנתן בחשך ודורו היה תמיד בחשך, כשירצו להאיר לו, צריכים לפתח לו אור קטן פעין מחט, ואחר כך גדול ממנו, וכך בכל פעם עד שיאירו לו כל האור כראוי.

כך הם ישראל, כמו שנאמר (שמות כג) מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה וגו'. וכן למי שהוא בא להרפא, אינו בשעה אחת, אלא מעט מעט עד שיתחזק. אבל לעשו לא כך, אלא בפעם אחת מאיר לו, ונאבד ממנו מעט מעט [ולעתיד לבא לאמות עובדי עבודה זרה (ישעיה מב) ה' כגבור יצא] עד שיתחזקו ישראל וישמידו [וישב] אותו מהכל, מהעולם הזה ומהעולם הבא. ומשום שמאיר בשעה אחת, יהיה לו השמדה

בעת הגאולה ה' יאיר בהדרגה

(זוהר וישלח קע ע"א)

רבי יהודה פתח ואמר, (שיר השירים ו) מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה אימה פנדגלות. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל מי זאת הנשקפה, אלן אינון ישראל בזמנא דקדשא בריך הוא יוקים לון ויפיק לון מן גלותא. דדין יפתח לון פתחא דנהורא (דהיא) דקיק זעיר. ולבתר פתחא אחרינא דאיהו רב מיניה, עד דקדשא בריך הוא יפתח לון תרעין עלאין פתיחין לארבע רוחי עלמא.

וכן כל מה דעביד קדשא בריך הוא לישראל ולצדיקיא די בהו, הכי כלהו ולא בזמנא חדא. לבר נש דאתיהיב בחשוכא ודויריה הנה בחשוכא תדיר, כד יבעון לאנהרא ליה, בעיין לאפתחא ליה נהורא זעירתא כעינא דמחטא, ולבתר רב מיניה, וכדין בכל זמנא עד דינהרון ליה כל נהורא כדקא יאות.

כך אינון ישראל כמה דאת אמר, (שמות כג) מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה וגו'. וכן למאן דאתי אסוותא לאו איהו בשעתא חדא, אלא זעיר זעיר עד דיתתקף. אבל לעשו לאו הכי, אלא בזמנא חדא נהיר ליה ואתאביד מיניה זעיר זעיר. (ולזמנא דאתי לאומות עובדי עבודת כוכבים ומזלות (ישעיה מב) " כגבור יצא) עד דיתתקפון ישראל וישיצון (וישב) ליה מכלא, מעלמא דין ומעלמא דאתי. ובגין דנהיר בשעתא חדא, הנה ליה שציאו

מהכל. אבל ישראל, אור שלהם מעט מעט, עד שיתחזקו, ויאיר להם הקדוש ברוך הוא לעולמים.

מכלל. אבל ישראל נהורא דלהון זעיר זעיר, עד דיתתקפון וינהיר לון קדשא בריך הוא לעלמין.

וכלם שואלים אותם ואומרים, מי זאת הנשקפה כמו שחר, זוהי קדרות הבקר, וזהו אור דקיק. ואחר יפה כלבנה, משום שהלבנה, האור שלה מאיר יותר משחר. ואחר ברה כחמה, משום שאורה חזק ומאיר יותר מהלבנה. ואחר כך אימה כנגלות, חזקה באור חזק פראוי.

וכלא שאלי לון ואמרי מי זאת הנשקפה כמו שחר, איהו קדרותא דצפרא, ודא איהו נהורא דקיק. ולבתר יפה כלבנה, בגין דסיהרא נהורא דילה נהיר יתיר משחר. ולבתר ברה כחמה, בגין דנהוריה תקיף ונהיר יתיר מסיהרא. ולבתר אימה כנגלות, תקיפא בנהורא תקיף כדקא יאות.

כחו של קטור העשן של הקרבן

(זוהר וישלח קעו ע"ב)

רבי חזקיה מצא יום אחד את רבי יוסי שהיתה נשמטת חתיכת בשר לתוף להבות האש, והיה עולה קטור העשן למעלה. אמר לו, אלו קטור העשן של הקרבן שהיה עולה על גבי המזבח היה עולה תמיד כמו זה, לא שורה רגז בעולם, וישראל לא היו גולים מעל הארץ.

כחו של קטור העשן של הקרבן

(זוהר וישלח קעו ע"ב)

רבי חזקיה אשפחיה יומא חד לרבי יוסי דהנה משתמיט ספסינא גו קטרי דנורא והנה סליק קטורא דתננא לעילא. אמר ליה, אלו קטורא דתננא דקרפנא דהנה סליק על גבי מדבחא הנה סליק תדיר פי האי גוונא, לא שריא רוגזא בעלמא וישראל לא אתגלי מעל ארעא.

דוד מלכא חי וקיים

(זוהר ויגש רז ע"ב; רז ע"ב)

רבי יהודה ורבי יוסי נפגשו לכפר חנו. בעודם יושבים בבית מלונם, בא איש אחד, ומשא של חמור לפניו, ונכנס לבית. בין כך אמר רבי יהודה לרבי יוסי, הנה שנינו שדוד המלך היה מתנמנם כמו סוס ושנתו מועטת, איך היה קם בחצות הלילה, השעור הזה הוא קטן, ולא היה

דוד מלכא חי וקיים

(זוהר ויגש רז ע"ב; רז ע"ב)

רבי יהודה ורבי יוסי אערעו בכפר חנו. עד דהוו יתבי בי אושפיזייהו, אתא חד בר נש וחד מטולא דחמורא קמיה ועאל בביתא. אדהכי, אמר רבי יהודה לרבי יוסי, הא תגינן, דדוד מלכא הוה מתנמנם פסוס, ושניתיה זעיר, היך הוה קם בפלגות ליליא. האי שעורא זעיר

מתעורר אפלו בשליש הלילה?

איהו ולא הוה אתער אפילו בתלתות ליליא.

אמר לו, בשעה שנכנס הלילה, היה יושב עם כל גדולי ביתו ודן את הדין ועוסק בדברי תורה, ואחר כך היה ישן שנתו עד חצות הלילה, וקם בחצות הלילה ומתעורר, ומשתדל בעבודת רבונו בשירים ותשבחות.

אמר ליה, בשעתא דעאל ליליא, הוה יתיב עם כל רבבתי ביתיה ודאין דינא, ועסיק במלי דאורייתא. ולבתר הוה נאים שינתיה עד פלגות ליליא, וקם בפלגות ליליא ואתער, ואשתדל בפולחנא דמאריה, בשירין ותושבחות.

בינתים אמר האיש ההוא, וכי הדבר הזה שאתם אומרים הוא כן? סוד הדבר יש כאן, שהנה דוד המלך חי וקיים לעולם ולעולמי עולמים, ודוד המלך היה שומר כל ימיו שלא יטעם טעם מיתה, משום שהשנה אחד מששים במיתה היא, ודוד, משום מקומו שהוא חי, לא היה ישן אלא ששים נשימות, שעד ששים נשימות חסר אחת הוא חי, משם והלאה טועם אדם טעם מיתה ושולט בו הצד של רוח הטמאה וכו'.

אדהכי אמר (דף רז ע"א) ההוא בר נש, וכי האי מלה דקאמרינתו, הכי הוא. רזא דמלה הכא, דהא דוד מלכא חי וקיים לעלם ולעלמי עלמין. ודוד מלכא הוה נטיר כל ימווי דלא יטעם טעם מיתה. בגין דשינתא חד משתינ במיתה איהו. ודוד בגין דוכתיה דאיהו חי, לא הוה נאים אלא שיתין נשמי. דעד שתין נשמי חסר חד, איהו חי. מתמן ולהלאה, טעים בר נש טעמא דמותא, ושליט ביה סטרא דרוח מסאבא וכו'.

באו רבי יהודה ורבי יוסי ונשקוהו. אמרו לו, מה שמך? אמר להם, חזקיה. אמרו לו, יישר כחך ותתחזק תורתך. ישבו. אמר רבי יהודה, הואיל והתחלת, אמר לנו מעתה סודות עליונים שאמרת וכו'.

אתו רבי יהודה ורבי יוסי ונשקוהו, אמרו ליה, מה שמך. אמר להון, חזקיה. אמרו ליה, יתיישר חילך ויתתקף אורייתך. יתיבו. אמר רבי יהודה, הואיל ושדית, אימא לן מהני רזין עלאין דקאמרת וכו'.

בינתים בא רבי אלעזר. כיון שראה אותם, אמר, ודאי שהשכינה כאן. אמר להם, במה עסקתם? אמרו לו את כל המעשה. אמר, ודאי שיפה אמר.

אדהכי אתא רבי אלעזר, כיון דחמא לון אמר, ודאי שכינתא הכא. אמר להון במאי עסקיתו. אמרו ליה (דף רז ע"ב) כל עובדא. אמר, ודאי שפיר קאמר.

אָרְךָ יָמִים בִּימִינָה בְּשִׂמְלָה עֶשֶׂר וְכָבוֹד
(זוהר וישב קצ ע"א)

בֵּא רְאָה מַה כְּתוּב, (משלי ג) אָרְךָ יָמִים
בִּימִינָה בְּשִׂמְלָה עֶשֶׂר וְכָבוֹד. אָרְךָ
יָמִים בִּימִינָה - מִי שֶׁהוֹלֵךְ לִימּוֹן הַתּוֹרָה,
אָרְךָ שֶׁל חַיִּים הוּא לְעוֹלָם הַבָּא, שְׂזוּכָה
שֵׁם לְכָבוֹד הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא כְּבוֹד וְכֹתֵר
לְהִתְעַטֵּר עַל הַכֹּל, שֶׁכֶּתֵר הַתּוֹרָה הוּא
בְּעוֹלָם הַהוּא. בְּשִׂמְלָה עֶשֶׂר וְכָבוֹד -
בְּעוֹלָם הַזֶּה, שָׂאף עַל גַּב שְׂאִינוּ מִתְעַסֵּק
בֶּה לְשִׂמְיָהּ, זוֹכָה בְּעוֹלָם הַזֶּה לְעֶשֶׂר
וְכָבוֹד.

שְׁהָרֵי רַבֵּי חַיִּיא, כַּאֲשֶׁר בָּא מְשֵׁם לְאַרְצָן
יִשְׂרָאֵל, קָרָא בַּתּוֹרָה, עַד שֶׁהָיוּ
פְּנֵי מַאֲרִים כְּמוֹ הַשְּׂמֶשׁ, וְכִשְׁהָיוּ
עוֹמְדִים לְפָנָיו כָּל אוֹתָם שְׁעָסְקוּ בַּתּוֹרָה,
הָיָה אוֹמֵר: זֶה הַשְּׂתַדֵּל בַּתּוֹרָה לְשִׂמְיָהּ, וְזֶה
לֹא הַשְּׂתַדֵּל לְשִׂמְיָהּ. וְהָיָה מִתְפַּלֵּל עַל
אוֹתוֹ שֶׁמִּתְעַסֵּק לְשִׂמְיָהּ, שֶׁכֶּף יִהְיֶה תְּמִיד
וְיִזְכָּה לְעוֹלָם הַבָּא. וּמִתְפַּלֵּל עַל אוֹתוֹ
שֶׁלֹא הִתְעַסֵּק לְשִׂמְיָהּ, שֶׁיִּבֹא לְהִתְעַסֵּק
בֶּה לְשִׂמְיָהּ וְיִזְכָּה לְחַיֵּי עוֹלָם.

יוֹמָא חַד, חֲמָא חַד תַּלְמִיד דְּהוּא לְעֵי
בְּאוֹרֵייתָא, וְאַנְפוּי מוֹרִיקָן. אָמַר, וְדַאי
מְהֵרָה בְּעֵבְרָה הוּא זֶה. אָחַז אוֹתוֹ לְפָנָיו,
וְהִמְשִׁיף עָלָיו דְּבָרֵי תּוֹרָה עַד שֶׁהִתְיַשְּׁבָה
רוּחוֹ בְּתוֹכוֹ. מֵאוֹתוֹ הַיּוֹם וְהִלָּאָה שֵׁם עַל
רוּחוֹ שֶׁלֹא יִרְדֵּף אַחַר אוֹתָם הִתְהַוְּרִים
הַרְעִים וְיִשְׂתַּדֵּל בַּתּוֹרָה לְשִׂמְיָהּ.

אָמַר רַבֵּי יוֹסִי, כְּשֶׁאֲדָם רוּאָה שְׂבָאִים
אֵלָיו הִתְהַוְּרִים רָעִים, יִתְעַסֵּק

אָרְךָ יָמִים בִּימִינָה בְּשִׂמְלָה עֶשֶׂר וְכָבוֹד
(זוהר וישב קצ ע"א)

תָּא חַזִּי, מַה כְּתִיב, (משלי ג) אָרְךָ יָמִים
בִּימִינָה בְּשִׂמְלָה עֶשֶׂר וְכָבוֹד. אָרְךָ
יָמִים בִּימִינָה, מָאן דְּאִזִּיל לִימִינָה
דְּאוֹרֵייתָא, אָרְכָא דְחַיִּין אִיהוּ לְעִלְמָא
דְּאִתֵּי. דְּזָכִי תַמְוֹן לִיקְרָא דְּאוֹרֵייתָא,
דְּאִיהוּ יְקָרָא וְכֹתֵרָא, לְאַתְעֵטְרָא עַל כָּלָא.
דְּכֹתֵרָא דְּאוֹרֵייתָא בְּהוּא עִלְמָא אִיהוּ.
בְּשִׂמְלָה עֶשֶׂר וְכָבוֹד, בְּהַאי עִלְמָא, דְּאָף
עַל גַּב דְּלֹא אִתְעַסֵּק בֶּה לְשִׂמְיָהּ זְכִי בְּהַאי
עִלְמָא בְּעוֹתֵרָא וִיקְרָא.

דְּהָא רַבֵּי חַיִּיא כַּד אָתָא מֵהֵתֵם לְאַרְעָא
דְּיִשְׂרָאֵל, קָרָא בְּאוֹרֵייתָא, עַד דְּהוּוּ
אַנְפוּי נְהִירִין כְּשִׂמְשָׁא. וְכַד הוּוּ קִימִין
קַמֵּיהּ כָּל אִינוּן דְּלַעָאן בְּאוֹרֵייתָא. הָוָה
אָמַר, דָּא אִשְׂתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא לְשִׂמְיָהּ, וְדָא
לֹא אִשְׂתַּדֵּל לְשִׂמְיָהּ, וְהוּוּ צְלִי עַל הַהוּא
דְּאַתְעַסֵּק לְשִׂמְיָהּ, דְּלִיְהוּ הַכִּי תְּדִיר, וְיִזְכִּי
לְעִלְמָא דְּאִתֵּי. וְצְלִי עַל הַהוּא דְּלֹא
אַתְעַסֵּק בֶּה לְשִׂמְיָהּ, דְּיִתֵי לְאַתְעַסְקָא בֶּה
לְשִׂמְיָהּ, וְיִזְכִּי לְחַיֵּי עִלְמָא.

יוֹמָא חַד, חֲמָא חַד תַּלְמִיד דְּהוּא לְעֵי
בְּאוֹרֵייתָא, וְאַנְפוּי מוֹרִיקָן. אָמַר,
וְדַאי מְהֵרָה בְּחֻטְאָה אִיהוּ דְּנָא. אָחִיד
לִיָּה לְקַמֵּיהּ, וְאַמְשִׁיף עָלֶיהָ בְּמַלְוִין
דְּאוֹרֵייתָא, עַד דְּאַתֵּי יִשְׁבֵּב רוּחִיהָ בְּגוּיָהּ. מִן
הַהוּא יוֹמָא וְהִלָּאָה, שׁוּי עַל רוּחִיהָ, דְּלֹא
יִרְדֵּף בְּתֵר אִינוּן הִתְהַוְּרִין בִּישׁוּן, וְיִשְׂתַּדֵּל
בְּאוֹרֵייתָא לְשִׂמְיָהּ.

אָמַר רַבֵּי יוֹסִי, כַּד חֲמִי בַר נֶשׁ דְּהִתְהַוְּרִין
בִּישׁוּן אִתֵּי לְגַבֵּיהּ, יִתְעַסֵּק

בתורה, ואז יעברו ממונו. אמר רבי אלעזר, כשאותו הצד הרע בא לפתות את האדם, ימשך אותו לתורה, ויפרד ממונו.

באורייתא, וכדין יתעברון מניה. אמר רבי אלעזר, כד ההוא סטרא בישא אתי למפתי ליה לבר נש, יהא משיך ליה לגבי אורייתא, ויתפרש מניה.

בא ראה, שהנה שנינו, שכאשר הצד הרע הזה עומד לפני הקדוש ברוך הוא להשטין על העולם משום מעשים רעים, הקדוש ברוך הוא חס על העולם, ונותן עצה לבני אדם להנצל ממונו, ולא יוכל לשלט עליהם ולא על מעשיהם. ומה היא העצה? להשתדל בתורה, ונצולים ממונו. מנין לנו? שכתוב (שם ו) כי נר מצנה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר. מה כתוב אחריו? לשמרך מאשת רע מחלקת לשון נכריה.

תא חזי, דהא תנינו, דכד האי סטרא בישא קיימא קמיה דקדשא בריך הוא לאסטאה על עלמא בגין עובדין בישין. קדשא בריך הוא חס על עלמא, ויהיב עיטא לבני נשא, לאשתזבא מניה. ולא יכיל לשלטאה עליהון ולא על עובדיהון, ומאי איהו עיטא, לאשתדלא באורייתא, ואשתזבו מניה. מנלן, דכתיב, (משלי ו) כי נר מצנה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר. מה כתיב בתריה לשמרך מאשת רע מחלקת לשון נכריה.

זהו צד הטמאה. הצד האחר - שעומד תמיד לפני הקדוש ברוך הוא להשטין על חטאי בני האדם, ועומד תמיד להשטין למטה לבני אדם. עומד תמיד למעלה כדי להזכיר חטאי בני האדם ולהשטין להם על מעשיהם, ומשום שנתנו ברשותו, כמו שעשה לו לאיוב.

ודא הוא סטרא מסאבא, סטרא אחרא. דאיה קיימא תדיר קמיה קדשא בריך הוא, לאסטאה על חוביהון דבני נשא. וקיימא תדיר לאסטאה לתתא לבני נשא. קיימא תדיר לעילא, בגין לאדכרא חוביהון דבני נשא, ולאסטאה לון על עובדיהון. ובגין דאתיהיבו ברשותיה, כמה דעבד ליה לאיוב.

וכן עומד עליהם להשטין את ישראל ולהזכיר חטאיהם בכל מה שעשו באותן הפעמים שהקדוש ברוך הוא עומד עליהם בדין, אזי עומד להשטין להם ולהזכיר חטאיהם, והקדוש ברוך הוא חס על ישראל ונותן להם עצה להנצל ממונו, ובמה? בשופר, ביום של ראש השנה, וביום הכפורים בשעיר

וכן קיימא עליהו לאסטאה דישראל ולאדכרא חוביהון בכל מה דעבדו, באינון זמניו דקדשא בריך הוא קיימא עליהו בדינא. כדין קאים לאסטאה לון ולאדכרא חוביהון. וקדשא בריך הוא חס עליהו דישראל, ויהיב לון עיטא לאשתזבא מניה. ובמה, בשופר ביומא דראש השנה, וביומא דכפורי בשעיר

המושלתלח דיהבין ליה, בגין לאתפרשא
מזייהו, ולאשתדלא בההוא חולקיה, והא
אוקמוה.

המושלתלח דיהבין ליה, בגין לאתפרשא
מזייהו, ולאשתדלא בההוא חולקיה, והא
אוקמוה.

תא חזי, מה כתיב, (משלי ה) רגליה ירדות
מנות שאול צעדיה יתמכו. וברזא
דמהימנותא מה כתיב, (משלי ג) דרכיה
דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. ואלין
אינון ארחין ושבילין דאורייתא, וכלא
חד. האי שלום והאי מנות, וכלא הפיכון
דא מן דא.

תא חזי, מה כתיב, (משלי ה) רגליה ירדות
מנות שאול צעדיה יתמכו. וברזא
דמהימנותא מה כתיב, (משלי ג) דרכיה
דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. ואלין
אינון ארחין ושבילין דאורייתא, וכלא
חד. האי שלום והאי מנות, וכלא הפיכון
דא מן דא.

זכאה חולקהון דישראל, דאינון
מתדבקין ביה בקדשא בריך
הוא כדקא חזי, ויהיב לון עיטא
לאשתזבא מכל סטרין אחרנין דעלמא.
בגין דאינון עמא קדישא לאחסנתיה
וחולקיה, ועל דא יהיב לון עיטא בכלא.
זכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

זכאה חולקהון דישראל, דאינון
מתדבקין ביה בקדשא בריך
הוא כדקא חזי, ויהיב לון עיטא
לאשתזבא מכל סטרין אחרנין דעלמא.
בגין דאינון עמא קדישא לאחסנתיה
וחולקיה, ועל דא יהיב לון עיטא בכלא.
זכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

בזכות מחילה למי שהרע לו

(זוהר מקץ רא ע"ב)
רבי אבא היה יושב על שער הכניסה של
לוד. ראה איש אחד שהיה בא, וישב
על בליטה בצד החר, והיה עיף מן הדרך,
וישב וישן שם. בינתים ראה נחש אחד
שהיה בא אליו. יצא קוסטפא דגורדנא
(מין שרץ) והרג את הנחש. כשהתעורר
אותו האיש, ראה את אותו הנחש כנגדו
שהיה מת. הזדקף אותו האיש, ונפלה
אותה הבליטה לעמק שתחתיה ונצול.

בזכות מחילה למי שהרע לו

(זוהר מקץ רא ע"ב)
רבי אבא הוה יתיב אתרעא דאבבא
דלוד, חמא חד בר נש דהוה אתי,
ויתיב בחד קולטא דתלא דארעא, והוה
לאי מארחא, ויתיב ונאים תמן. אדהכי
חמי חד חוּיא, דהוה אתי לגביה, נפק
קוסטפא דגורדנא, וקטיל ליה לחוּיא. בד
אתער ההוא בר נש, חמא ההוא חוּיא
לקבליה, דהוה מית. אזדקף ההוא בר נש,
ונפל ההוא קולטא לענימקא דתחתוי
ואשתזיב.

בא אליו רבי אבא, אמר לו, אמר לי מה
מעשיך, שהרי הקדוש ברוך הוא

אתא רבי אבא לגביה, אמר ליה, אימא
לי מאן עובדך. דהא קדשא בריך

הרחיש לך שגני הנסים הללו שאינם לחנם? אמר לו אותו האיש, כל ימי לא שלם לי איש רע בעולם שלא התפיסתי עמו ומחלתי לו. ועוד, אם לא יכלתי להתפיס עמו, לא עליתי על מטתי עד שמחלתי לו ולכל אותם שצערו אותי, ולא חששתי כל היום לאותו הרע ששלם לי, ולא די לי זה, אלא שמאותו היום והלאה השתדלתי לעשות עמם טוב.

בכה רבי אבא ואמר, מעשיו של זה הם יותר מיסוף, שיוסף היו אחיו ודאי, והיה לו לרחם עליהם, אבל מה שזה עשה - יותר מיסוף, נאה הוא שהקדוש ברוך הוא ירחיש לו נס על נס.

פתח ואמר, (שם י) הולך בתם ילך בטח ומעקש דרכיו ינדע. הולך בתם ילך בטח - זה האדם ההוא שהולך בדרכי התורה, ילך בטח - שלא יכולים נזקי העולם להרע לו. ומעקש דרכיו ינדע - מי ינדע? זה הוא מי שסוטה מדרך האמת ורוצה לגבות מחברו, ינדע. מה זה ינדע? הוא יפר בעיני כל בעלי הדין שלא יאבד מהם הדמוות של אותו האדם, כדי להביא אותו למקום שינקמו ממנו, ומשום כך ינדע.

ובא וראה, אותו שהולך בדרך אמת, הקדוש ברוך הוא מכסה עליו כדי שלא ינדע ולא יפר לבעלי הדין, אבל מעקש דרכיו ינדע ויפר להם. אשרי

הוא רחיש לך אליו תרין נסיו, לאו אינון למגנא. אמר ליה ההוא בר נש, כל יומאי לא אשלים לי בר נש בישא בעלמא, דלא אתפיסנא בהדיה, ומחילנא ליה. ותו, אי לא יכילנא לאתפיסא בהדיה, לא סליקנא לערסי, עד דמחילנא ליה, ולכל אינון דמצערו לי, ולא חיישנא כל יומא לההוא בישא דאשלים לי. ולאו די לי דא, אלא דמההוא יומא ולהלאה, אשתדלנא למעבד עמהון טבא.

בכה רבי אבא ואמר, יתיר עובדוי דדין מיוסף, דיוסף הוה אחוי ודאי, והוה ליה לרחמא עלוי. אבל מה דעביד דא, יתיר הוא מיוסף. זאת הוא דקודשא בריך הוא ירחיש ליה ניסא על ניסא.

פתח ואמר, (משלי י) הולך בתם ילך בטח ומעקש דרכיו ינדע. הולך בתום ילך בטח, דא ההוא בר נש, דאזיל בארחין דאורייתא. ילך בטח, דלא יכילו נזקי דעלמא לאבאשא ליה. ומעקש דרכיו ינדע, מאן הוא מן דאסטי מארחא דקשוט, ובעי גבי דחבריה. ינדע, מהו ינדע, ושתמודע איהו בעיניהון דכל מארי דדינא, דלא יתאביד מנייהו דיוקנא דההוא בר נש. בגין לאייתאה ליה לאתרא דינקמו מניה, ובגין כך ינדע.

ותא תזי, ההוא דאזיל בארח קשוט, קדשא בריך הוא חפי עליה, בגין דלא אתינדע, ולא אשתמודע, לגבי מאריהון דדינא. אבל מעקש דרכיו ינדע,

אותם בני האדם שהולכים בדרך אמת והולכים לבטח על העולם, שהם אינם פוחדים בעולם הזה ולא בעולם הבא.

וישתמודע לגבייהו. זכאין אינון בני נשא דאזלי בארע קשוט, ואזלי לרוחצון על עלקמא. דלא דחלי אינון בעלקמא דין, ולא בעלקמא דאתי.

הוי דן את חברך לכף זכות

(זוהר מקץ רד ע"ב)

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך. בינתיים ראו איש אחד שהיה בא מעטף בעטוף של מצוה וכלי זין קשורים תחתיו. אמר רבי חייא, האיש הזה, אחד מן השנים יש בו - או שהוא צדיק שלם, או שהוא בשביל לרמות את בני העולם.

אמר לו רבי יוסי, הרי החסידים העליונים אמרו, הוי דן כל אדם לכף זכות. הנה שנינו, אדם שיוצא לדרך, יתפנו לשלשה דברים - לדורון, לקרב, ולתפלה. מנין לנו? מייעקב. שהרי הוא התפנו לשלשת אלו, וזרו עצמו לדורון, לקרב ולתפלה. והאיש הזה הוא הולך בדרך, הנה יש בו עטוף של מצוה לתפלה, והנה בו כלי זין לקרב. כיון שיש בו שני אלה, השלישי אין לרדף אחריה.

כשקרב אליהם, נתנו לו שלום ולא השיב להם. אמר רבי חייא, הנה אחד מאותם השנים שראויים להיות בו - אין בו, שהרי לא תקן עצמו לדורון, ובדורון כלול השלום. אמר רבי יוסי, אולי היה משתדל בתפלתו, או שמרחיש תלמודו כדי שלא ישכח אותו.

הלכו יחד, ולא דבר אותו האיש עמיהם. אחר כך נשטו רבי חייא ורבי

הוי דן את חברך לכף זכות

(זוהר מקץ רד ע"ב)

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארעא, אדחכי חמו חד בר נש דהנה אתי, מתעטף בעטופא דמצוה וכלי זיינין קטורין תחותוי. אמר רבי חייא, בר נש דין, חד מתרין אית ביה. או זכאה שלים איהו, או לרמאה (את) בני עלקמא איהו.

אמר ליה רבי יוסי, הא חסידי עליונין אמרו, הוי דן לכל בר נש לזכו. הא תנינו, בר נש דנפיק לארעא, יתפון לתלת מלין. לדורון, לקרבא, לצלותא. מנלן מייעקב, דהא לתלת אלין אתכווו, וזרו גרמיה לדורון, לקרבא, לצלותא. והאי בר נש, אזיל בארעא איהו. הא ביה עטופא דמצוה, לצלותא. והא ביה כלי זיינין, לקרבא. כיון דתרין אלין אית ביה, תליתאה לא למרדף אבתרה.

כד קריב לגבייהו, יהבו ליה שלם ולא אתיב לון. אמר רבי חייא, הא חד מאינון (דף רה ע"א) תרין, דאתחזין למהוי ביה לית ביה, דהא לא אתקין גרמיה לדורון, ובדורון שלקמא כליל ביה. אמר רבי יוסי, דילקמא איהו משתדל בצלותיה, או מרחיש תלמודיה בגין דלא יעקר ליה.

אזלי כחדא, ולא מליל ההוא בר נש בהדיהו. לבתר אשתמיטו רבי

יוסי והשתדלו בתורה. כיון שראה אותו האיש שמשתדלים היו בתורה, קרב אליהם ונתן להם שלום.

חייא ורבי יוסי ואשתדלו באורייתא. כיון דחמא ההוא בר נש דהווי משתדלי באורייתא, קריב לגבייהו ויהיב לון שלם.

אמר לון, רבותי, במה חשדתם אותי כשנתתם לי שלום ולא השבתי לכם? אמר לו רבי יוסי, אולי היית אומר תפלה או מרחיש בתלמודך. אמר להם, הקדוש ברוך הוא ידון אתכם לכף זכות.

אמר לון, רבותי, במה חשדתון לי, בד יהביתו לי שלם, ולא אתיבנא לכו. אמר ליה רבי יוסי, דילמא צלותא הוית אמר, או מרחיש בתלמודך. אמר לון, קדשא בריך הוא ידיו לכו לכף זכו.

אבל אמר לכם, יום אחד הייתי הולך בדרך, מצאתי איש אחד והקדמתי לו שלום, ואותו איש היה שוֹדד, וקם עלי וצער אותי, ואלמלא שהתגברתי עליו הצטערתי. מאותו יום נדרתי שלא להקדים שלום, רק לאדם צדיק, אלא אם הכרתיו בראשונה, משום שיכול לצער אותי ויתגבר עלי בכח, משום שאסור להקדים שלום לאיש רשע, שכתוב (ישעיה מו) אין שלום אמר ה' לרשעים.

אבל אימא לכו. יומא חד הווינא אזיל בארחה, אשכחנא חד בר נש, ואקדמינא ליה שלם. והווא גברא הוה לסטים, וקם עלי, וצער לי. ואלמלא דאתתקפנא ביה אצטערנא. מהווא יומא נדרנא, דלא לאקדמא שלם, בר לבר נש זכאה. אלא אי ידענא ביה בקדמיתא, בגין דיכיל לצערא לי, ויתתקף בי בחילא. בגין דאסיר לאקדמא שלם לבר נש חייבא. דכתב, (ישעיה מו) אין שלום אמר יי לרשעים.

ואותה השעה שראיתי אתכם ונתתם לי שלום ולא השבתי לכם, חשדתי אתכם, משום שלא ראיתי בכם מצוה שראית בחוץ, וכמו כן הייתי חוזר על תלמודי, אבל עכשו שראיתי אתכם שאתם צדיקים, הנה הדרך מתקנת לפני.

וההיא שעתא דחמינא לכו, ויהביתו לי שלם ולא אתיבנא לכו. חשידנא לכו. בגין דלא חמינא בכו מצוה דאתחזי לבר. והוינא כמו כן מהדר תלמודאי. אבל השתא דחמינא בכו דאתון זכאין, הא ארחה מתתקנא קדמי.

בפטירת רשב"י נסתמו מעינות החכמה (זוהר ויחי רטז ע"ב ריו ע"א)
אמר רבי יוסי, מן היום שהתעלה רבי שמעון מהמערה, הדברים הללו

בפטירת רשב"י נסתמו מעינות החכמה (זוהר ויחי רטז ע"ב ריו ע"א)
אמר רבי יוסי, מן יומא דאסתליק רבי שמעון מן מערתא, מלין (אליו) לא

לא נתפסו מן החברים ובסודות עליונים היו מסתכלים ומתגלים מביניהם, כאלו שנתנו באותה שעה בהר סיני, אחר שמת פתוב (בראשית ה) ויסכרו מעינות תהום וארבות השמים, והיו החברים מרחשים דברים, ולא מתקיימים בהם.

שיום אחד הנה יושב רבי יהודה על פתחה של טבריה וראה שני גמלים שמעלים בגדי צמר מעל הכתפים. נפל המשא של בגדי הצמר, ובאו צפרים, ועד שלא הגיעו עליהם, התבקעו.

אחר כך באו כמה צפרים, והיו הולכים אחריהם, ושהו [וְזָרְקוּ] אותם בסלע, ולא התבקעו, והיו צוחים להם ולא היו נפרדים. שמעו קול אחד עטרת העטרות שורה בחשכה והבעלים בחוץ.

עד שהיה יושב, עבר איש אחד, השגיח בהם ואמר, לא קיים זה מה שכתוב (בראשית טו) ויָרַד הָעֵיט עַל הַפְּגָרִים וַיֵּשֶׁב אֹתָם אֲבָרָם. אמר רבי יהודה, והרי עשינו ולא התפרדו. החזיר ראשו אותו האיש ואמר, עדן לא מרט זה ראשו של אדוני ועדן לא הקריח את הגבירה. רץ אחריו שלשה מילין ולא אמר לו. חלשה דעתו של רבי יהודה.

יום אחד נרדם תחת עץ וראה בחלומו ארבע כנפים מתקנות ועולה עליהן רבי שמעון וספר תורה עמו, ולא השאיר

אתכסיו מן חבריא, ורזין עלאין הוו מסתכלן ואתגליין מביניהו, כאלו אתיהיבו ההיא שעתא בטורא דסיני. בטר דשכיב כתיב, (בראשית ח) ויסכרו מעינות (דף ר"ז ע"א) תהום וארבות השמים, והוו חבריא מרחשון מלי, ולא מתקיימי בהו.

דיומא חד הנה יתיב רבי יהודה, אפתחא דטבריה, וחמא תרי גמלי, דסלקי קטפידא מעלוי דכתפיו, נפל מטולא דקטפידא, ואתו צפרי. ועד לא מטו עליהו, אתבקעו.

לבתר אתו כמה צפרין, והוו אזלי עליהו, ושרו (נ"א ושריו) לון בטרישא, ולא מתבקעין. והוו צוחין לון, ולא הוו מתפרשין. שמעו חד קלא, עטרא דעטרין בקדרין שריא, ומריה לבר.

עד דהנה יתיב, עבר חד גברא, אשגח בהו. אמר, לא קיים דא, הא דכתיב, (בראשית טו) ויָרַד הָעֵיט עַל הַפְּגָרִים וַיֵּשֶׁב אֹתָם אֲבָרָם. אמר רבי יהודה, והא עבידנא ולא אתפרשין. אהדר רישיה ההוא גברא ואמר, עד לא מריט דא רישיה דמריה, ועד לא גליש למטרוניתא. רהט אבתריה תלת מילין, ולא אמר ליה. חלש דעתיה דרבי יהודה.

יומא חד, אדמוף תחות אילנא, וחמא בחלמיה, ארבעה גדפין מתתקנו, וסליק רבי שמעון עליהו, וספר תורה

כל ספרי הסודות העליונים ואגדה שלא העלה אותם עמו, והעלה אותם [והעלו אותם] לרקיע, וראה שהוא מתפסח מהעינים ולא התגלה.

כשהתעורר, אמר, ודאי משמת רבי שמעון, החכמה הסתלקה מן הארץ. או לדור שהאבן הטובה הזו, שהיו נראים [מתאחדים] ממונה וסומכים עליה עליונים ותחתונים, נאבדה מהם.

בא אל רבי אבא, ספר לו. הרים רבי אבא את ידיו על ראשו ובכה ואמר, רבי שמעון רחים שטחנות ממונו מן טוב כל יום ולוקטים אותו, פכתוב (במדבר יא) הממעיט אסף עשרה חמרים, ועכשו הרחים והמן הסתלקו ולא נשאר ממונו בעולם, פרט למה שכתוב (שמות טז) קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמור מן והנח אותו לפני ה' למשמרת. ואלו בהתגלות לא כתוב אלא למשמרת, להצנעה. עכשו מי יכול לגלות סודות ומי ידע אותם.

לחש לו לרבי יהודה בלחש, [אמר לו רבי אבא] ודאי אותו איש שראית הנה אליהו, ולא רצה לגלות סודות כדי שתדע את שבחו של רבי שמעון שהיה בימיו ויבכו הדור עליו. אמר לו, מספיק לבכות בכיה עליו.

רבי יהודה הנה בוכה כל יום עליו, שהרי נפגש עמו באדרא הקדושה של רבי שמעון ושאר החברים. אמר לו, אוי שלא הסתלקתי אותו יום עם אותם שלשה

עמיה. ולא שביק כל ספרי רזין עלאין ואגדתא, דלא סליק לון בהדיה. וסליק להון (ס"א וסליקו ליה) לרקיעא, וחמא דמתבסאי מעינא, ולא אתגליא.

כד אתער, אמר, ודאי מדשכיב רבי שמעון, חכמתא אסתלקת מארעא. ווי לדרא דהאי אבנא טבא, דהו מתחזן (ס"א דמתאחדו) מניה, וסמכין עליה עלאין ותתאין, אתאביד מניהו.

אתא לגביה דרבי אבא, סח ליה. סליק רבי אבא ידוי על רישיה, ובכה ואמר, רבי שמעון ריחייא דטחנין מניה מנא טבא כל יומא, ולקטין ליה. כמה דכתיב, (במדבר יא) הממעיט אסף עשרה חמרים, והשתא ריחייא ומנא אסתלקו ולא אשתאר בעלמא מיניה, בר כמה דכתיב, (שמות טז) קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמור מן והנח אותו לפני ה' למשמרת. ואלו באתגלייא לא כתיב, אלא למשמרת, לאצנעויתא. השתא מאן יכיל לגלאה רזין, ומאן ינדע לון.

לחיש ליה לרבי יהודה בלחישו, (אמר ליה רבי אבא) ודאי ההוא גברא דחמית, אלעהו הנה. ולא בעא לגלאה רזין, בגין דתנדע שבחא דרבי שמעון, דהוה ביומו, ויבכון דרא עלוי. אמר ליה, די למבכי בכיה עליה.

רבי יהודה הנה בכי כל יומא עלוי, דהא אערע עמיה באדרא קדישא דרבי שמעון, ושאר חברייה. אמר ליה, ווי דלא אסתלקנא ההוא יומא עם אינון תלתא

דאסטלקון, ולא לחמי דרא דא, דהא
 שהסתלקון, ולא לראות דור זה, שהרי
 מתהפך.

אתהפך.

הכרות זמנו של האדם

(זוהר ויחי ריז ע"ב)

אמר רבי יוסי, כשמתקרבים ימי אותו
 האיש, שלשים יום מכריזים עליו
 בעולם, ואפלו צפרי השמים מכריזים
 עליו. ואם צדיק הוא, שלשים יום
 מכריזים עליו בין הצדיקים בגן עדן.

הכרות זמנו של האדם

(זוהר ויחי ריז ע"ב)

אמר רבי יוסי, כד ההוא בר נש
 אתקריבו יומו, תלתין יומין
 מכריזי עלוי בעלמא ואפילו צפרי שמיא
 מכריזין עלוי. ואי זכאה הוא, תלתין יומין
 מכריזין עלוי בין צדיקיא, בגינתא דעדן.

תנא, כל אינון תלתין יומין, נשמתיה
 נפקת מניה בכל ליליא, וסלקת
 וקמאת דוכתה בההוא עלמא, וההוא בר
 נש לא ידע, ולא אשגח, ולא שליט
 בנשמתיה, כל אינון תלתין יומין כמה
 דהוה בקדמיתא. דכתוב, (קהלת ח) אין
 אדם שליט ברוח לכלא את הרוח וגו'.
 אמר רבי יהודה, מכד שראן אינון תלתין
 יומין, צלמא דבר נש אתחשוף, ודיוקנא
 דאתחזי בארעא אתמנעת.

תנא, כל אותם שלשים ימים נשמתו
 יוצאת ממנו בכל לילה, ועולה
 ורואה את מקומה באותו העולם, ואותו
 אדם לא יודע ולא משגיח ולא שולט
 בנשמתו כל אותם שלשים יום כמו
 שהיה בתחלה, שכתוב (קהלת ח) אין אדם
 שליט ברוח לכלא את הרוח וגו'.
 אמר רבי יהודה, מכשמתחילים אותם שלשים
 יום, צלם האדם נחשוף, והדמות שנראית
 בארץ נמנעת.

פּרָק ה'

פּרָשִׁיּוֹת

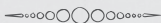
חַיֵּי שָׂרָה - בְּהַר בְּחֻקוֹתַי

ספּוּרֵי הַזֹּהַר

תִּכְן עֵינַיִם

- נג..... רבֵי שְׁמֵעוֹן הִצִּיל אֶת רַבֵי יִצְחָק מִפְּלֶאָרַף הַפְּוֹת
- נז..... חֲלוּמוֹ שֶׁל רַבֵי יְהוּדָה סַבָּא
- נז..... גוֹדֵל מַעֲלַת עֵסֶק הַתּוֹרָה
- ס..... שְׁלִיחוֹת הַנְּחֻשׁ

בס"ד, חשוב מאד שכל אחד ואחד וכל בית מדרש וישיבה ילמדו כל יום בספר הזוהר הקדוש, ויש הבטחה מרבי נחמן מברסלב שבזכות לימוד הזוהר נצא מהגלות.

שלום ארוש

מתוך החתימות על מכתבו של הגאון רבי יצחק מאיר מארנגשטערן שליט"א המובא בעמוד רמ"ג.

להזכירכם,

יְשָׁנָה תְּחִלּוּקָה נוֹסֶפֶת לְגוֹ סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

רבי שמעון הציל את רבי יצחק מומלאך הפנות

(זוהר ויחי ריו ע"ב ריו ע"ב; ריח, ב)
רבי יצחק היה יושב יום אחד על פתחו של רבי יהודה והיה עצוב. יצא רבי יהודה ומצא אותו בשער שלו שהיה יושב ועצוב. אמר לו, מה יום זה משאר ימים?

אמר לו, באתי אליך לבקש ממך שלשה דברים. אחד - שפאשר תאמר דברי תורה ותזכיר מאותם דברים שאני אמרתי, שתאמר אותם בשמי, כדי להזכיר את שמי. ואחד - שתזכה את יוסף בני בתורה. ואחד - שתלך למברי כל שבעת הימים ותבקש בקשתך עלי.

אמר לו, מנזן לך? אמר לו, הרי נשמתו מסתלקת ממני בכל לילה, ולא מאירה לי בחלום כמו שהיתה בתחלה. ועוד, שפאשר אני מתפלל ומגיע לשומע תפלה, אני משגיח בצלמי שבפתל ולא רואה אותו, ואמרתי, הואיל והצלם העבר ולא נראה, שהרי הכרוז יוצא ומכריז, שכתוב (תהלים ט) אף בצלם יתהלך איש - כל זמן שצלם האדם לא יעבר ממנו, יתהלך איש ורוחו עומדת בתוכו. כשהעבר צלם האדם ולא נראה, אז הוא מעבר מהעולם הזה.

אמר לו, ומכאן, שכתוב (איוב ח) כי צל זמינו עלי ארץ. אמר לו, כל הדברים הללו שאתה רוצה שאני אעשה, אבל אבקש ממך, שבאותו עולם תברר

רבי שמעון הציל את רבי יצחק מומלאך הפנות

(זוהר ויחי ריו ע"ב ריו ע"ב; ריח, ב)
רבי יצחק היה יושב יום אחד אפתחא דרבי יהודה, והיה עצוב. נפיק רבי יהודה, אשכחיה לתרעיה, דהנה יתיב ועציב. אמר ליה (צ"ל מה) מאן יומא דין משאר יומין.

אמר ליה, אתינא לגבך, למבעי מינך תלת מלין, חד, דכד תימא מלי דאורייתא, ותדבר מאינון מלין דאנא אמינא, דתימא לון משמי, בגין לאדכרא שמי. וחד דתנפי ליוסף ברי באורייתא. וחד, דתיזיל לקברי כל ז' יומין, ותבעי בעותיך עלי.

אמר ליה מנזן לך. אמר ליה, הא נשמתו אסתלקת מיני בכל ליליא, ולא אנהיר לי בחלמא כמה דהוה בקדמייתא. ועוד דכד אנא מצלינא ומטינא לשומע תפלה, אשגחנא בצולמי דילי בכותלא, ולא חמינא ליה. ואמינא דהואיל וצלמא אתעבר ולא אתחזי, דהא כרוזא נפיק וכריז. דכתיב, (תהלים ט) אף בצלם יתהלך איש, כל זמנא דצולמא דבר נש לא יתעבר מניה, יתהלך איש, ורוחיה אתקימא בגויה. אתעבר צולמא דבר נש ולא אתחזי, אתעבר מהאי עלמא.

אמר ליה, ומכאן, דכתיב, (איוב ח) כי צל זמינו עלי ארץ. אמר ליה, כל אלין מלין דאת בעי עבידנא. אבל בעינא מינך (דף ריח ע"א) דבההוא עלמא, תבריר דוכתאי

את מקומי אצלקך כמו שהייתי בעולם הזה. בכה רבי יצחק ואמר, בבקשה מפורש שלא תפרד ממני כל הימים הללו.

גבר, כמה דהוינא בהאי עלמא. בכה רבי יצחק ואמר, במטו מינך, דלא תתפרש מנאי כל אליו יומיו.

הלכו לרבי שמעון, מצאהו שהיה יושב ועוסק בתורה. זקף עיניו רבי שמעון וראה את רבי יצחק, וראה את מלאך המוות שרץ לפניו ורוקד לפניו. קם רבי שמעון, ואחז ביד רבי יצחק. אמר, גוזרני שמי שרגיל להכנס - יכנס, ומי שלא רגיל להכנס - לא יכנס. וכנסו רבי יצחק ורבי יהודה, קשר את מלאך המוות בחוץ.

אזלו לגביה דרבי שמעון, אשכחהו דהוה לעי באורייתא, זקיף עיניו רבי שמעון, וחמא לרבי יצחק, וחמא למלאך המוות דהיט קמיה, ורקיד קמיה. קם רבי שמעון, אחיד בידיה דרבי יצחק. אמר, גוזרנא, מאן דרגיל למיעל, יעול. ומאן דלא רגיל למיעאל, לא ייעול. עאלו רבי יצחק ורבי יהודה, קטיר מלאך המוות לבר.

התבונן רבי שמעון, וראה שעד עכשו טרם הגיע זמן, שהרי עד שמונה שעות של היום היה זמן. הושיבו לפני רבי שמעון והיה מלמדו בתורה. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו, שב על הפתח, ומה [ומי] שתראה אל תדבר עמו. אם ירצה להכנס לכאן, תשביע אותו שבועה שלא יכנס.

אשגח רבי שמעון, וחמא דעד כען לא מטא עדנא, דהא עד תמניא שעתי דיומא הוה זמנא. אותביה קמי רבי שמעון, והוה לעי ליה באורייתא. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, תיב אפתחא ומה (צ"ל ומאן) דתחמי, לא תשתעי בהדיה. ואי יבעי למיעאל הכא, אומי אומא דלא ליעול.

אמר רבי שמעון לרבי יצחק, ראית את דמות אביך היום או לא? שהרי שנינו, בשעה שאדם מסתלק מן העולם, אביו וקרוביו נמצאים שם, ורואה אותם ונודע להם, וכל אותם שיהיה מדורו עמם שבאותו עולם בדרגה אחת, כלם מתכנסים ונמצאים עמו, והולכים עם נשמתו עד המקום שתשרה במקומה. אמר, עד עכשו לא ראיתי.

אמר רבי שמעון לרבי יצחק, חמית דיוקנא דאבוך יומא דא, או לא. דהא תנינו, בשעתא דבר נש אסתלק מעלמא, אבוי וקרובוי משתכחין תמן עמיה, וחמא לון ואשתמודע לון, וכל אינון דהוה מדוריה גבייהו בהווא עלמא בדרגא חד, בלהו מתכנשי ומשתכחי עמיה, ואזלין עם נשמתיה, עד אתר דתשרי באתריה. אמר, עד כען לא חמינא.

בין כך קם רבי שמעון ואמר, רבון העולם, נודע רבי יצחק אצלנו, והוא מאותן שבע עינים של פאן. הרי אחזתי אותו ותן לי. יצא קול ואמר: כסא אדוננו קרבה בכנפי רבי שמעון, הרי הוא שלך ועמך יבא בזמן שתכנס לשרות בכסאך. אמר רבי שמעון, ודאי.

אדהכי קם רבי שמעון ואמר, מארי דעלמא, אשתמודע רבי יצחק לגבן, ומאנון שבעה עינין דהכא הוא. הא אחידנא ביה, והב לי. נפק קלא ואמר, פורסייא (ס"א טסיסה) דמאריה קריבא בגדפוי דרבי שמעון, הא דידך הוא, ועמך תייתיה בזימנא דתיעול למשרי בכורסיך. אמר רבי שמעון, ודאי.

בין כך ראה רבי אלעזר שהיה מסתלק מלאך המות, ואמר, אין גזר דין במקום שמצוי רבי שמעון בר יוחאי. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו, תכנס לכאן ואחז ברבי יצחק, שהרי ראיתי בו שהוא פוחד. נכנס רבי אלעזר ואחז בו, ורבי שמעון החזיר פניו ולמד תורה.

אדהכי, חמא רבי אלעזר דהנה אסתליק מלאך המות. ואמר, לית קופטרא דטיפסא, באתר דרבי שמעון בן יוחאי שכיח. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, עול הכא, ואחיד ביה ברבי יצחק, דהא חמינא ביה דמסתפי. עאל רבי אלעזר, ואחיד ביה. ורבי שמעון אהדר אנפיה ולעי באורייתא.

נרדם רבי יצחק וראה את אביו. אמר לו, בני, אשרי חלקך בעולם הזה ובעולם הבא, שהרי בין העלים של עץ החיים שבגן עדן נתון [אתה יושב] עץ גדול וחקך בשני עולמות, והוא רבי שמעון בר יוחאי, שהרי הוא אחז אותך בענפיו. אשרי חלקך בני.

ניים רבי יצחק, וחמא לאבוי. אמר ליה, ברי, זכאה חולקך בעלמא דין ובעלמא דאתי. דהא בין טרפי אילנא דחי דגנתא דעדן, אתיהיב (את יתיב) אילנא רבא ותקיף בתרין עלמין, רבי שמעון בן יוחאי הוא. דהא הוא אחיד לך בענפוי, זכאה חולקך ברי.

אמר לו, אבא, ומה אני שם? אמר לו, שלשה ימים היו שפסו את חדר משכבך, ותקנו לך חלונות פתוחים להאיר לך מארבעת צדדי העולם, ואני ראיתי מקומך ושמתתי, שאמרתי אשרי חלקך בני, מחוץ לזה שעד עכשו לא זכה בנגד בתורה.

אמר ליה אבא, ומה אנא התם. אמר ליה, תלת יומין הוו דחפו אדרא דמשכבך, ותקינו לך כוין פתיחו, לאנהרא לך מארבע סטרין דעלמא, ואנא חמינא דוכתיף וחדינא, דאמינא זכאה חולקך ברי. בר דעד כען, ברך לא זכי באורייתא.

והרי עכשו היו עתידים לבא אליך שנים
עשר צדיקים מהחברים, ועד שהיו
יוצאים התעורר קול בכל העולמות: מי
הם החברים [השבילים] שעומדים כאן?
התעטרו בשביל רבי שמעון, בקשה בקש
ונתנה לו.

ולא זה לבדו, שהרי שבעים מקומות
מתעטרים כאן בשבילו, ובכל
מקום ומקום פתוחים פתחים לשבעים
עולמות, וכל עולם ועולם נפתח לשבעים
רצים, וכל רץ ורץ נפתח לשבעים פתרים
עליונים, ומשם נפתחו דרכים לעתיק,
נסתר הפל, לראות באותה נעימות
עליונה שמאירה ומהנה לכל, כמו שנאמר
(תהלים פז) לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו.
מה זה ולבקר בהיכלו? הינו שכתוב (במדבר
יב) בכל ביתי נאמן הוא.

אמר לו, אבא, כמה זמן נתנו לי בעולם
הזה? אמר לו, אין רשות ולא
מודיעים לאדם, אבל בהלולא הגדולה
של רבי שמעון תהיה עורף שלחנו, כמו
שנאמר צאינה וראינה בנות ציון במלך
שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום
חתנתו וביום שמחת לבו.

בין כך התעורר רבי יצחק, והיה צוחק
וקניו מאירים. ראה רבי שמעון,
והסתפל בקניו. אמר לו, דבר חדש
שמעת? אמר לו, ודאי. אמר לו. השתטח
לפני רבי שמעון.

והא השתא הוי זמינין למיתי גבר,
תריסר צדיקיא דחברייא, ועד
דהוינא נפקי, אתער קלא בקלהו עלמין,
מאן חברין (ס"א שבילין) דקיימין הכא,
אתעטרו, בגיניה דרבי שמעון. שאלתא
שאייל, ואתייהב ליה.

ולא דא בלחודוי, דהא שבועין דוכתי
מתעטרו הכא דיליה. וכל דוכתא
ודוכתא, פתחין פתיחן לשבועין עלמין.
וכל עלמא ועלמא אתפתח לשבועין
רהיטין. וכל רהיטא ורהיטא, אתפתח
לשבועין פתרין עלאין. ומתמן אתפתחו
ארחין לעתיקא סתימאה דכלא, למחמי
בההוא נעימותא עלאה דנהרא, ומהניא
לכלא. כמה דאת אמר, (תהלים כז) לחזות
בנעם ה' ולבקר בהיכלו. מהו ולבקר
בהיכלו. הינו דכתיב, (במדבר יב) בכל ביתי
נאמן הוא.

אמר ליה, אבא, כמה זמנא היבו לי
בהאי עלמא, אמר ליה, לית לי
רשותא ולא מודעי ליה לבר נש. אבל
בהלולא רבא דרבי שמעון, תהא מתקן
פתוריה. כמה דאת אמר, (שיר השירים ג)
צאנה וראינה בנות ציון במלך שלמה
בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו
וביום שמחת לבו.

אדחבי אתער רבי יצחק, והנה חייך,
ואנפוי נהירין. תמא רבי שמעון,
ואסתפל באנפוי. אמר ליה, מלה חדתא
שמעתא. אמר ליה, ודאי. סח ליה,
אשתטח קמיה דרבי שמעון.

לְמַדְנּוּ, מֵאוֹתוֹ יוֹם הָיָה רַבִּי יִצְחָק אוֹחוֹ
אֶת בְּנוֹ בְּיָדוֹ וּמְלַמֵּד אוֹתוֹ תּוֹרָה,
וְלֹא הָיָה עוֹזֵב אוֹתוֹ. כְּשֶׁהָיָה נִכְנָס לִפְנֵי
רַבִּי שְׁמַעוֹן, הוֹשִׁיב אֶת בְּנוֹ בַּחוּץ, וַיֵּשֶׁב
לִפְנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָיָה קוֹרֵא לִפְנֵיו, (ישעיה
לח) ה' עֲשֵׂקָה לִי עֲרַבְנִי.

חֲלוֹמוֹ שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה סָבָא

(זוהר ויחי רכו ע"ב)

רַבִּי יְהוּדָה הִזְקֵן הִתְרַגֵּשׁ בְּדַעְתּוֹ יוֹם
אֶחָד, וְהָרָאוּ לוֹ בְּחֲלוֹמוֹ דְּמוֹת אַחַת
מֵאוֹר שְׁלוֹ, חֲזָקָה, שְׂאוֹרֶת לְאַרְבַּעַה
צְדָדִים. אָמַר לָהֶם, מַה זֶה? אָמְרוּ לוֹ,
לְבוֹשׁ שְׁלֵף לְמַדּוֹר הַזֶּה, וּמֵאוֹתוֹ הַיּוֹם הָיָה
שְׂמַח.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל יוֹם וַיּוֹם רוּחוֹת
הַצְּדִיקִים יוֹשְׁבִים בְּלְבוּשֵׁיהֶם
שׁוֹרוֹת שׁוֹרוֹת בְּגַן עֵדֶן וּמִשְׁבְּחִים אֶת
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַבּוֹד עֲלִיוֹן. זֶהוּ
שְׂכָתוֹב (תהלים קמו) אֵף צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמּוֹךְ
יִשְׁבוּ יִשְׂרָיִם אֶת פְּנֵיךְ.

גוֹדֵל מַעֲלַת עֶסֶק הַתּוֹרָה

(זוהר ויחי רמב ע"ב רמג, א)

רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֵיָא הָיוּ
הוֹלְכִים מֵהַגְּלִיל הָעֲלִיוֹן לְטַבְּרִיָּה.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, גִּלְף וְנִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה,
שְׁכַל מִי שִׂידַע לְהַשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה וְלֹא
מִשְׁתַּדֵּל - מִתְחַיֵּב בְּנַפְשׁוֹ, וְלֹא עוֹד, אֶלֶּא
נוֹתְנִים עֲלָיו עַל הָאֶרֶץ וְשַׁעֲבוּד רַע,
שְׂכָתוֹב בִּישְׁשֹׁכַר וַיֵּט שְׂכָמוֹ לְסַבֵּל. מַה זֶה
וַיֵּט? סָטָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל א ח) וַיֵּט
אֲחֵרֵי הַבְּצַע. מִי שֶׁסּוֹטָה דְּרַכּוֹ וְעִצְמוֹ

תָּאנָא, מֵהֵוּא יוֹמָא, הָוָה (דף ריח ע"ב) רַבִּי
יִצְחָק אֶחִיד לְבָרִיָּה בִּידֵיהּ, וְלַעֲנִי
לִיָּה בְּאוֹרֵיָתָא, וְלֹא הָוָה שְׂבָקִיָּה. כַּד הָוָה
עָאֵל קַמֵּיהּ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, אוֹתְבִיָּה לְבָרִיָּה
לְבָר, וַיִּתֵּיב קַמֵּיהּ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָוָה קַרִּי
קַמֵּיהּ (ישעיה לח) ה' עֲשֵׂקָה לִי עֲרַבְנִי.

חֲלוֹמוֹ שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה סָבָא

(זוהר ויחי רכו ע"ב)

רַבִּי יְהוּדָה סָבָא, אֲתַרְגִּישׁ בְּדַעְתֵּיהּ יוֹמָא
חַד, וְאֲחוּזוֹ לִיָּה בְּחַלְמֵיהּ, חַד דִּיוֹקְנָא
מִנְהוֹרָא דִּילֵיהּ, תַּקִּיף, דְּאֲזַדְהַר לְאַרְבַּע
סַטְרִין, אָמַר לְהוּ, מָאִי הָאִי. אָמְרוּ לִיָּה,
לְבוּשָׂא דִּילְךָ הוּא, לְדִיוֹרָא דְהַכָּא,
וּמֵהֵוּא יוֹמָא הָוָה חַדִּי.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל יוֹמָא וַיּוֹמָא, רוּחוֹת
דְּצְדִיקֵיָא יִתְבִּין בְּלְבוּשֵׁיהוֹן, שׁוֹרִין
שׁוֹרִין בְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן, וּמִשְׁבְּחוֹן לְקַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, בִּיקְרָא עֲלָאָה. הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב, (תהלים קמו) אֵף צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמּוֹךְ
יִשְׁבוּ יִשְׂרָיִם אֶת פְּנֵיךְ.

גוֹדֵל מַעֲלַת עֶסֶק הַתּוֹרָה

(זוהר ויחי רמב ע"ב רמג, א)

רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֵיָא הָיוּ קָא
אֲזַלִּי מִגְּלִילָא עֲלָאָה לְטַבְּרִיָּה, אָמַר
רַבִּי שְׁמַעוֹן, גִּיָּהָ וְנִשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵיָתָא,
דְּכָל מָוֵן דִּידַע לְאַשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵיָתָא,
וְלֹא אֲשְׁתַּדֵּל, אֲתַחֲיֵיב בְּנַפְשֵׁיהּ. וְלֹא עוֹד
אֶלֶּא דִּיהֲבִין לִיָּה עוֹלָא דְאַרְעָא, וְשַׁעֲבוּדָא
בִּישָׂא, דְּכַתִּיב בִּישְׁשֹׁכַר, וַיֵּט שְׂכָמוֹ לְסַבֵּל,
מַהוּ וַיֵּט, סָטָא. כְּמוֹהוּ דְאַתְּ אָמַר, (שמואל א
ח) וַיֵּטוּ אֲחֵרֵי הַבְּצַע. מָוֵן דְּסָטָא אֲרַחֲיָה

שלא לסבל על תורה, מיד ויהי למס
עבד.

פתח רבי שמעון ואמר, (משלי ח) להנחיל
אהבי יש ואצרותיהם אמלא.
אשריהם בני העולם, אותם שמשפדלים
בתורה, שכל מי שמשפדל בתורה, נאָהב
למעלה ונאָהב למטה, ויורש בכל יום
ירשת העולם הבא. זהו שכתוב להנחיל
אהבי יש. מה זה יש? זהו עולם הבא
שלא פוסקים מימיו לעולמים ונוטל שכר
טוב עליון שלא זוכה בו אדם אחר,
ומיהו? "יש. ומשום כך רמז לנו בשמו
של יששכר שהשתדל בתורה - יש שכר.
זהו שכר של אותם שמשפדלים בתורה,
יש".

כתוב (דניאל ז) חזה הוית עד די כרסון
רמיו ועתיק יומין יתב וגו' חזה
הוית עד די כרסון רמיו - כשנחבר בית
המקדש, שני כסאות נפלו, שנים למעלה
ושנים למטה. שנים למעלה, כי התרחקה
התחתונה מהעליונה. כסא של יעקב
התרחק מכסא דוד, וכסא דוד נפל. זהו
שכתוב (איכה ב) השליך משמים ארץ. שני
כסאות למטה - ירושלים, ואותם בעלי
התורה. והכסאות שלמטה כמו הכסאות
שלמעלה, בעלי התורה, הינו כסא של
יעקב. ירושלים הינו כסא של דוד. ועל
זה כתוב עד די כרסון, ולא כסא. כסאות
רבים נפלו, וככלם לא נפלו אלא מעלבונה
של תורה.

וגרמיה, דלא למסבל עולא דאורייתא,
מיד ויהי למס עובד.

פתח רבי שמעון ואמר, (משלי ח) להנחיל
אוהבי יש ואצרותיהם אמלא.
זכאין אינון בני עלמא, אינון דמשתדלי
באורייתא, דכל מאן דאשתדל
באורייתא, אתרחים לעילא, ואתרחים
לתתא, ואחסין בכל יומא, ירותא דעלמא
דאתי. הדא הוא דכתיב, להנחיל אוהבי
יש. מאי יש. דא עלמא דאתי דלא פסק
מימיו לעלמין, ונטל אגר טב עלאה, דלא
זכי ביה בר נש אחרא, ומאי איהו. "יש.
ובגיני כך, רמזי לן שמא דיששכר
דאשתדל באורייתא, יש שכר. דא הוא
אגרא דאינון דמשתדלי באורייתא, יש".

כתוב, (דניאל ז) חזה הוית עד די כרסון
רמיו ועתיק יומין יתב וגו'. חזה
הוית עד די כרסון רמיו, בד אתחבר בי
מקדשא, תרי כרסון נפלו, תרי לעילא,
תרי לתתא. תרי לעילא, בגין דאתרחיקת
תתאה מעלאה, כרסייא דיעקב
אתרחיקת מכרסייא דדוד. וכרסייא דדוד
נפלת. הדא הוא דכתיב, (איכה ב) השליך
משמים ארץ. תרי כרסון לתתא,
ירושלם, ואינון מארי דאורייתא. וכרסון
דלתתא כגוונא דכרסון דלעילא, מריהון
דאורייתא היינו כרסייא דיעקב. ירושלים
היינו כרסייא דדוד, ועל דא כתיב, עד די
כרסון, ולא כרסייא. כרסון סגי אין נפלו,
וכלהו לא נפלו, אלא מעלבונה
דאורייתא.

בא ראה, כשאותם צדיקי אמת משתדלים בתורה, כל אותם פחות שאר העמים, של שאר החילות, כל החילות שלהם נכפים ולא שולטים בעולם, וישראל [יש] מוזמנים עליהם להעלותם על הכל. ואם לא, חמור גורם לישראל ללכת לגלות ולפל בין העמים ולשלט עליהם, וכל זה למה? משום וירא מנחה כי טוב, ומתקן לפניו, ויכול להרויח בגללה כמה טובות וכמה כסופים, והטה דרכו שלא לסבל על תורה, משום כך ויהי למס עבד.

תא חזי, בד אינון זכאי קשוט משתדלי באורייתא, כל אינון תוקפין דשאר עמיו, דשאר חיליו, וכל חילין דלהון, אתבפין ולא שלטי בעלמא, וישראל (נ"א וי"ט) אזדמון עליהו לסלקא לון על כלא. ואי לא, חמור גרמא לון לישראל למיהר בגלותא, ולמנפל ביני עממיא, ולמשלט עליהו. וכל דא אמאי, בגין, וירא מנחה כי טוב, ומתקנא קמיה, ויכיל למרווח בגינה כמה טבין וכמה כסופין, וסטא אורחיה דלא למסבל עולא דאורייתא. בגין כך ויהי למס עבד.

כתוב (שיר ז) הדודאים נתנו ריח ועל פתחינו כל מגדים חדשים גם ישנים וגו'. הדודאים נתנו ריח - [הדודאים] אלו אותם שמצא ראובן, כמו שנאמר (בראשית ל) וימצא דודאים בשדה, ולא התחדשו דברי תורה אלא על ידיו בישראל, כמו שנאמר ומבני יששכר יודעי בינה לעתים וגו'.

כתיב, (שיר השירים ו) הדודאים נתנו ריח ועל פתחינו כל מגדים חדשים גם ישנים וגו'. הדודאים נתנו ריח, (הדודאים) אליו אינון דאשכח ראובן. כמה דאת אמר, (בראשית ל) וימצא (דף רמג ע"א) דודאים בשדה, ולא אתחדשון מלי דאורייתא, אלא על ידיו בישראל, כמה דאת אמר, (דברי הימים א יב) ומבני יששכר יודעי בינה לעתים וגו'.

ועל פתחינו כל מגדים - הם גרמו להיות על פתחינו, על פתחי בתי כנסיות ובתי מדרשות, כל מגדים. חדשים גם ישנים - כמה דברים חדשים ועתיקים של התורה שהתגלו על ידיהם, לקרב את ישראל לאביהם שלמעלה. זהו שכתוב לדעת מה יעשה ישראל.

ועל פתחינו כל מגדים, אינון גרמו למיהוי על פתחינו, על פתחי בתי כנסיות ובתי מדרשות, כל מגדים. חדשים גם ישנים, כמה מלי חדתאן ועתיקין דאורייתא, דאתגליין על ידיהו, לקרבא לישראל לאבוהון דלעילא. הדא הוא דכתיב, (דברי הימים א יב) לדעת מה יעשה ישראל.

דודי צפנתי לך (שיר ז) - מכאן למדנו, שכל מי שמשתדל בתורה כראוי

דודי צפנתי לך. (שיר השירים ז) מהכא אוליפנא, כל מאן דאשתדל

וידע לחדש דברים ולחדד דברים פראוי, אותם הדברים עולים עד פסא הקולף, וכנסת ישראל פותחת להם שערים וגוננת אותם. ובשעה שנכנס הקדוש ברוך הוא להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן, מוציאה אותם לפניו, והקדוש ברוך הוא מסתכל בהם ושמת. אז הקדוש ברוך הוא מתעטר בעטרות עליונות ושמת בגבירה. זהו שכתוב חדשים גם ישנים דודי צפנתי לך. ומאותה שעה דבריו כתובים בספר, זהו שכתוב (מלאכי ג) ויכתב ספר זכרון לפניו.

אשרי חלקו של מי שמשתדל בתורה פראוי, אשריו בעולם הזה ואשריו בעולם הבא.

שליחות הנחש

(זוהר ויחי רמג ע"ב רמד, א)
רבי יוסי ורבי חזקיה היו הולכים לראות את רבי שמעון בקפוטקיא.

עד שהיו הולכים, ראו נחש אחד שהיה מסתובב [ומצדד] בדרך, וסטו מן הדרך. בא אליהם איש אחד. הרג אותו הנחש. החזירו ראשיהם וראו את אותו איש שמת. אמרו, ודאי אותו נחש עשה את שליחות רבוננו. ברוך הרחמן שהצילנו.

באורייתא כדקא יאות, וידע למחדי מלין, ולחדתותי מלין כדקא יאות, אינון מלין סלקין עד פריסיא דמלכא, וכנסת ישראל פתח לון תרעין, וגניז לון. ובשעתא דעאל קדשא בריך הוא לאשתעשעא עם צדיקיא בגנתא דעדן, אפיקת לון קמיה, וקודשא בריך הוא מסתכל בהו וחדי, כדון קדשא בריך הוא מתעטר בעטרין עלאין, וחדי במטרוניתא, הדא הוא דכתיב, חדשים גם ישנים דודי צפנתי לך. ומההיא שעתא, מלוי כתיבין בספרא, הדא הוא דכתיב, (מלאכי ג) ויכתב ספר זכרון לפניו.

זכאה חולקיה, מאן דאשתדל באורייתא כדקא יאות, זכאה הוא בהאי עלמא, וזכאה הוא בעלמא דאתי.

שליחות הנחש

(זוהר ויחי רמג ע"ב רמד, א)
רבי יוסי ורבי חזקיה הוו אזלי למחמי לרבי שמעון בקפוטקיא וכו'.

עד דהוו אזלי, חמו חד חויה דהנה קמסחר (ואסטר) בארחה. סטו מארחה. אתא בר נש אחרא לגבייהו, קטיל ליה חויה. אהדרו רישייהו, וחמו ליה, לההוא בר נש דמית. אמרו, ודאי ההוא נחש, שליחותא דמריה קא עביד. בריך רחמנא דשזיננא.

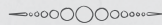
פּאַרק ו'
פּאַרשיות
תּוֹלְדוֹת - בְּמַדְבָּר

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תִּכְנֵן עֵינַיִם

- סג ..... מִיתַת הַמְּקַטְרָגִים
- טד ..... עֲצִירַת גְּשָׁמִים
- טו ..... גְּזַרַת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
- טז ..... חֶמֶר הַיֶּסֶח הַדְּעֵת מִדְּבַרֵי תוֹרָה
- סז ..... גּוֹדֵל מַעֲלָתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי
- עא ..... רֶשֶׁב"י עוֹסֵק בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה בְּלֵיל שְׁבִיעוֹת

בס"ד, וכבר ידוע שהגאולה תבא בזכות לימוד הזוהר ובזכות רשב"י,
על כן כל אחד וכל כנישתא צריך ללמוד קבוע זוהר.

על החתום **פרץ נסים**

מתוך החתימות על מכתבו של הגאון רבי יצחק מאיר מארנגנשטערן שליט"א המובא בעמוד רמ"ג.

להזכירכם,

יְשָׁנָה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְגוֹ סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

מיתת המקראים

(זוהר ויחי רמד, ב)

רבי אלעזר ורבי אבא אשתמיטו במערתא דלוד, דעאלו קמי תקפא דשמשא, דהוו אזלי בארחא. אמר רבי אבא נסחר האי מערתא במלי דאורייתא. פתח רבי אלעזר ואמר וכו'.

עד דהוו יתבי, שמעו קליה דרבי שמעון, דהנה אתי באורחא, הוא ורבי יהודה ורבי יצחק. קריב למערתא, נפקו רבי אלעזר ורבי אבא. אמר רבי שמעון, מכותלי דמערתא חמינא דשכינתא הכא. יתבו. אמר רבי שמעון במאי עסקיתו. אמר רבי אבא, ברחימותא דכנסת ישראל לגבי קדשא בריה הוא, ורבי אלעזר פריש האי קרא בכנסת ישראל, שימני כחותם על לבך וגו'. אמר ליה, אלעזר ברחימו עלאה וקשירו דחביבותא אסתכלת.

מיתת המקראים

(זוהר ויחי רמד, ב)

רבי אלעזר ורבי אבא נשטו במערת לוד, שנכנסו מפני תקף השמש, שהיו הולכים בדרך. אמר רבי אבא, נסובב את המערה הזו בדברי תורה. פתח רבי אלעזר ואמר וכו'.

עד שהיו יושבים, שמעו את קולו של רבי שמעון שהיה בא בדרך, הוא ורבי יהודה ורבי יצחק. התקרב למערה, יצאו רבי אלעזר ורבי אבא. אמר רבי שמעון, מכותלי המערה ראיתי ששכינה כאן. ישבו. אמר רבי שמעון, במה עסקתם? אמר רבי אבא, באהבת כנסת ישראל לקדוש-ברוך-הוא, ורבי אלעזר פרש פסוק זה בכנסת ישראל, שימני כחותם על לבך וגו'. אמר לו, אלעזר, באהבה עליונה וקשר החביבות הסתכלת.

אשתיק רבי שמעון שענתא. אמר, בכל אתר בעינא שתיקו, בר שתיקו דאורייתא. גינזא חדא אית לי גינזא, ולא בעינא דיתאביד מוניכו, והיא מלה עלאה, ואשכחנא לה בספרא דרב המנונא סבא וכו'.

יתבו לגו מערתא. אמר חמינא דיומא דין ינפול ביתא במתא, ויעדרון תרי (ב) רומאי מקטרגין. אי אנא במתא לא ינפול ביתא. אהדרו לגו מערתא יתבו וכו'.

שתק רבי שמעון שעה. אמר, בכל מקום צריך שתיקה, חוץ משתיקה של התורה. גניזה אחת יש לי גנוזה, ואיני רוצה שתאבד מכם, והיא דבר עליון, ומצאתי אותו בספרו של רב המנונא הזקן וכו'.

יצאו מתוך המערה. אמר, ראיתי שיום זה יפל בית בעיר, ויעדרו שני [בגין] רומאים מקטרגים. אם אני בעיר, לא יפל הבית. חזרו לתוך המערה וישבו וכו'.

קמו כלם ונשקו ידו. אמרו, ברוך הרחמן שנכנסנו לכאן ושמענו דברים אלו. יצאו מן המערה והלכו. כשנכנסו לעיר, ראו קבוצת אנשים שמתו, שנפל עליהם בית. ישבו, וראו שסופדים לאותם שמתו עם אותם הרומאים.

קמו בלהו ונשקו ידוי, אמרו בריך רחמנא דאעילנא הכא, ושמענא מלין אליו. נפקו מן מערתא ואילו, בד עאלו במתא, חמו עיטרא דבגי נשא דמיתו, דנפל ביתא עליהו, יתבו וחמו דקא ספדי לאינון דמיתו, עם אינון רומאי וכו'.

פתח רבי שמעון ואמר וכו' אף כאן לא של יהודים הם אלה בוכים, אף על גב שמתו בו יהודים, ואלה יהודים, שאלמלא היו יהודים לא מתו, וכיון שמתו, הקדוש ברוך הוא מכפר על עוונותיהם.

פתח רבי שמעון ואמר וכו'. הכא לא דידאי זינהו אליו בכיון, אף על גב דמיתו ביה יודאי, ואליו יודאי, אלמלא הוו יודאי, לא מיתו, וכיון דמיתו, קדשא בריך הוא מכפר חובביהו.

עצירת גשמים

(זוהר ח"ב טו, א)
שגנו רבותינו, פעם אחת הנה העולם צריך מטור. בא רבי אליעזר וגזר ארבעים תעניות ולא בא מטור. התפלל תפלה ולא בא מטור. בא רבי עקיבא ועמד והתפלל. אמר משיב הרוח, ונשבה רוח. אמר ומוריד הגשם, ובא מטור. חלשה דעתו של רבי אליעזר. הסתפל רבי עקיבא בכניו.

עצירת גשמים

(זוהר ח"ב טו, א)
תנו רבנן, זמנא חדא הוה עלמא צריכא למטרא, אתא רבי אליעזר, וגזר ארבעין תעניתא, ולא אתא מטרא, צלי צלותא, ולא אתא מטרא. אתא רבי עקיבא, וקם וצלי, אמר משיב הרוח, ונשב זיקא, אמר ומוריד הגשם, ואתא מטרא. חלש דעתיה דרבי אליעזר, אסתפל רבי עקיבא באנפוי.

קם רבי עקיבא לפני העם ואמר, אמשול לכם משל, למה הדבר דומה, רבי אליעזר דומה לאהוב המלך שאוהב אותו יותר, וכשנכנס לפני המלך, נוח לו, ולא רוצה לתת לו בקשתו בחפזון, כדי שלא יפרד ממנו, שנח לו לדבר עמו. ואני דומה לעבד המלך שבקש בקשתו לפניו, ולא רוצה המלך שיכנס לשערי ארמונו,

קם רבי עקיבא קמי עמא ואמר, אמשול לכם משל, למה הדבר דומה, רבי אליעזר דמי לרחימא דמלכא, דרחים ליה יתיר, וכד עאל קמי מלכא, ניחא ליה, ולא בעי למיתן ליה בעותיה בבהילו, כי היכי דלא ליתפרש מניה, דניחא ליה דלישתעי בהדיה. ואנא דמי לעבדא דמלכא, דבעא בעותיה קמיה, ולא בעי

וְכַל שְׁכַן לְדַבֵּר עִמּוֹ. אָמַר הַמֶּלֶךְ, תִּנּוּ לִי בְקִשְׁתּוֹ בְּמַהֲרֵי וְלֹא יִכְנָס לְכָאן. כִּי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הוּא אֲהוּב הַמֶּלֶךְ, וְאֲנִי הַעֲבָד, וְהַמֶּלֶךְ רוֹצֵה לְדַבֵּר עִמּוֹ כָּל הַיּוֹם וְלֹא יִפְרֹד מִמּוֹ, וְאֲנִי - הַמֶּלֶךְ לֹא רוֹצֵה שְׂאֲכַנְס לְשַׁעְרֵי אֲרַמּוֹנוֹ. וְנָחָה דַעְתּוֹ שֶׁל רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.

רַבִּי יְהוּדָה בַּר שְׁלום הָיָה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ, וְרַבִּי אֲבָא הָיָה עִמּוֹ. נִכְנְסוּ לְמִקּוֹם אֶחָד וְלָנוּ שָׁם. אָכְלוּ. כְּשֶׁרָצוּ לִשְׁכַּב, שָׁמוּ רֵאשִׁים בְּאוֹתוֹ תַל שֶׁל הָאֲרִיזָה שֶׁהָיָה שָׁם קָבַר אֶחָד. עַד שֶׁלֹּא נִרְדְּמוּ, קָרָא קוֹל אֶחָד מִהַקְּבָרִים וְאָמַר, הִזְרַע שְׁלִי הוֹלֵךְ לְאֲדָמָה. שְׂתִים עֲשָׂרָה שָׁנָה הָיָה שֶׁלֹּא הִתְעוֹרְרְתִי פֶרֶט לְעַכְשָׁיו, שֶׁפְּרָצוּ בְּנֵי אֲנִי רוֹאֵה כָּאן.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִי אַתָּה? אָמַר לוֹ, אֲנִי יְהוּדִי, וְאֲנִי יוֹשֵׁב נְזוּף, שְׂאִינִי יָכוֹל לְהַכְנִיס מִשׁוּם אוֹתוֹ צֶעֶר שֶׁל שְׁנֵי שָׁנָב אוֹתוֹ גּוֹי כְּשֶׁהָיָה קָטָן וּמְלָקָה אוֹתוֹ כָּל יוֹם, וְהִצְעֵר שְׁלִי דוּחָה אוֹתִי מִלְּהַכְנִיס לְמִקּוּמִי, וּבְמִקּוֹם זֶה לֹא הִתְעוֹרְרְתִי פֶרֶט לְעַכְשָׁיו.

אָמַר לוֹ, וְאַתָּם הָאֵם יוֹדְעִים בְּצֶעֶר הַחַיִּים? אָמַר לוֹ, נִשְׁפַּע בְּשׂוֹר הַקְּבָרִים, אִם לֹא בְּקִשְׁוֹתֵינוּ עַל הַחַיִּים, לֹא הָיוּ עוֹמְדִים אֶפְלוּ חֲצִי יוֹם בְּעוֹלָם, וְעַכְשָׁיו הִתְעוֹרְרְתִי כָּאן, שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים לִי בְּכָל יוֹם שֶׁבְּמַהֲרָה יָבֵא לְכָאן בְּנִי, וְלֹא יְדַעְתִּי אִם בְּחַיִּים אוֹ בְּמוֹתָא.

מִלְּכָא דְלִיעוּל לְתַרְעִי פְלִטְרִין, וְכָל שְׁכַן דְּלִישְׁתַּעֲי בְּהַדְיָה, אָמַר מִלְּכָא, הָבוּ לִי בְּעוֹתִיָּה בְּבַהֲלִיל, וְלֹא לִיעוּל הָכָא. כִּי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אִיהוּ רַחֲמִיָּא דְּמִלְּכָא, וְאֲנָא עֲבָדָא, וּבְעֵי מִלְּכָא לְאִשְׁתַּעֲי בְּהַדְיָה כָּל יוֹמָא, וְלֹא יִתְפָּרִישׁ מִנֶּיהָ. וְאֲנָא, לֹא בְּעֵי מִלְּכָא דְאִיעוּל תַּרְעִי דְּפְלִטְרִין. נַח דַּעְתִּיָּה דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר.

רַבִּי יְהוּדָה בַּר שְׁלום הָיָה אֲזִיל בְּאַרְחָא וְרַבִּי אֲבָא הָיָה עִמּוֹ עָאֵלוּ לְחַד אֲתַרָא וּבִתּוֹ תַמּוֹן. אָכְלוּ כַּד בְּעוּ לְמִשְׁכַּב שׁוּוּ רִישֵׁיהוֹן בְּהַהוּא תַלָּא דְאַרְעָא דְהָיָה חַד קַבְרָא תַמּוֹן עַד לֹא דְמִכּוּב קָרָא חַד קָלָא מִן קַבְרָא אָמַר זְרַעָא לְאַרְעָא אֲזִילָא. תַרִיסַר שְׁנֵין הָיָה (דף ט"ז ע"ב) דְלֹא אֲתַעֲרִית בַּר הַאֲדָנָא דְפְרָצוּפָא דְבְרִי חֲמִינָא הָכָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מָאן אַתָּה. אָמַר לִי יוֹדָאֵי אֲנָא, וְאֲנָא יְתִיב נְזִיפָא, דְאֲנָא לֹא יְכִילָנָא לְמִיעֵל, בְּגִין הַהוּא צֶעֶרָא דְבְרִי, דְגַנְבִיָּה הַהוּא עוֹבֵד כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, כַּד אִיהוּ הָיָה זַעֲרָא, וְאַלְקֵי לִי כָּל יוֹמָא, וְצֶעֶרָא דִלִיָּה דְחֵי לִי לְמִיעֵאֵל בְּדוּכְתָאֵי, וּבַהֲאֵי אֲתַרָא לֹא אֲתַעֲרִית, בַּר הַאֲדָנָא.

אָמַר לִי וְאַתּוֹן יְדַעִין בְּצֶעֶרָא דְחַיִּי. אָמַר לִי, שְׂרִי קַבְרִי, אִי לָאוּ בְּעוֹתָא דִילָן עַל חַיִּי, לֹא יִתְקַיְימוּן פְּלָגוֹת יוֹמָא (נ"א בַעֲלָמָא), וְהַאֲדָנָא אֲתַעֲרִית הָכָא, דְהוּא אֲמַרִין לִי כָּל יוֹמָא, דְלַעְגָלָא יִיתִי בְרִי הָכָא, וְלֹא יְדַעֲנָא אִי בְחַיִּי אִי בְּמוֹתָא.

אמר לו רבי יהודה, מה מעשיכם באותו העולם? רעש הקבר ואמר, קומו לכו, שעכשו מכים את בני. תמהו וברחו משם כחצי מיל. ישבו עד שהאיר הבקר. קמו ללכת, וראו איש אחד שהיה רץ ובורח, והיה שותת דם על כתפיו. אחזו בו, וספר להם את המעשה. אמרו לו, מה שמך? אמר להם, לחמא בר לינאי. אמרו, ומה [בן] לינאי בר לחמא היה אותו המת. ופחדו לדבר אתו יותר, ולא חזרו. אמר רבי אבא, זהו שאמרו שתפלות המתים מגנות על החיים, מנזן לנו? שכתוב ועלו בנגב ויבא עד חברון.

אמר ליה רבי יהודה, מאי עבידתיכו בההוא עלמא. אתרגיש קברא, ואמר, אזילו קומו, דהאי דנא ילקון לברי, תוהו, וערקו מתמן כפלגות מיל, יתבו עד דנהיר צפרא. קמו למיזל, חמו חד בר נש, דהוה רהיט וערק, והוה שתית דמא אכתפוי, אחדו ביה, וסח להו עובדא, אמרו ליה מה שמך. אמר להו, לחמא בר לינאי. אמרו, ומה (בר) לינאי בר לחמא הוה ההוא מיתא, ומסתפניא לאשתעווי יתיר בהדיה. לא אהדרו. אמר רבי אבא, האי דאמרו, דצלותהון דמתניא, מגינן על חיי. מנלן. דכתיב, (במדבר י"ג) ויעלו בנגב ויבא עד חברון.

גזרת רבי יהושע

(זוהר ח"ב יז, א)
 רבי יהושע היה עולה לירושלים, והיה הולך בדרך. ראה ערבי אחד שהיה הולך בדרך ובנו עמו. פגשו ביהודי אחד, אמר לבנו, היהודי הזה געל, שמאס בו אדונו. נול אותו ותירק לו בזקנו שבע פעמים, שהוא מזרע של רמים, שאני ידעתי שמשעבדים בהם שבעים עממים. הלך בנו ותפס בזקנו. אמר רבי יהושע, רמים רמים, גזרני על העליונים שיירדו למטה. עד שלא סים, נבלעו במקומם.

חמר היסח הדעת מדברי תורה

(זוהר ח"ב יז, ב)
 רבי יוסי יצא לדרך, והיה רבי אחא בר יעקב הולך עמו. עד שהיו הולכים,

גזרת רבי יהושע

(זוהר ח"ב יז, א)
 רבי יהושע הוה סליק לירושלם, והוה אזיל באורחא, חמא חד ערפאה, דהוה אזיל באורחא, ובריה עמיה. פגעו ביודאי חד. אמר לבריה, האי יודאי געלא, דמאיס ביה מריה. נוול ליה, ורקיק ליה בדיקניה שבעה זמנין, דאיהו מזרעא דראמין, דאנא ידענא דמשעבדן בהו שבעין עממין, אזיל בריה ואחיד בדיקניה. אמר רבי יהושע ראמין ראמין, גזרנא על עלאי, דיחתון לתתא. עד לא סיים אתבלעו באתריהון.

חמר היסח הדעת מדברי תורה

(זוהר ח"ב יז, ב)
 רבי יוסי נפק לאורחא, והוה רבי אחא בר יעקב אזיל עמיה, עד דהו אזיל,

שתק רבי יוסי והרהר בדברי העולם, ורבי אהא הרהר בדברי תורה. [עד שהיו הולכים] ראה רבי יוסי נחש אחד שהיה רץ אחריו. אמר רבי יוסי לרבי אהא, ראת את הנחש הזה שרץ אחריו? אמר לו רבי אהא, אני לא ראיתי אותו. רץ רבי יוסי, והנחש אחריו. נפל רבי יוסי ודם שבת וירד מחטמו. שמע שהיו אומרים, רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה וגו'. אמר רבי יוסי, ומה על שעה אחת כך - מי שמתאיש מונה על אחת כמה וכמה.

וכמה.

גודל מעלתו של רבי שמעון בר יוחאי

(הקדמת הזוהר ג, ב)

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך. כשהגיעו לשדה אחד וכו'. השתטח רבי חייא בארץ ונשק את העפר, ובכה ואמר: עפר, עפר, כמה אתה קשה ערף, כמה אתה בחצפה, שכל מחמדי העין ירקבו בך, כל עמודי אורות העולם תאכל ותשחק. כמה אתה חצוף, המאור הקדוש (רשב"י) שהיה מאיר את העולם, השליט הגדול שממנה, שזכותו מעמידה את העולם, ירקב בך. רבי שמעון, אור המאור, אור העולמות, אתה ירקב בעפר ואתה מקים ומנהיג את העולם. השתומם רגע אחד, ואמר: עפר, עפר, אל תתגאה, שלא יקסרו בך עמודי העולם, שהרי רבי שמעון לא ירקב בך.

קם רבי חייא והיה בוכה. הלך ורבי יוסי עמו. מאותו היום התענה ארבעים ימים לראות את רבי שמעון. אמרו לו,

שתיק רבי יוסי, והרהר במלי דעלמא. ורבי אהא הרהר במלי דאורייתא. (עד דהוו אזלי) חמא רבי יוסי חד חווא, דהנה רהיט אבתריה. אמר רבי יוסי לרבי אהא, חזית האי חווא דרהיט אבתראי. אמר ליה רבי אהא, אנא לא חמינא ליה. רהט רבי יוסי וחווא אבתרוי. נפל רבי יוסי, ודמא שבת ונחת מחוטמו, שמע דהוו אמרין, רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה וגו', אמר רבי יוסי, ומה על שעתא חדא כך, מאן דמתאיש מונה על אחת כמה וכמה.

גודל מעלתו של רבי שמעון בר יוחאי

(הקדמת הזוהר ג, ב)

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארעה, בד מטו לחד בי חקל וכו'. אשתטח רבי חייא בארעא ונשק לעפרא, ובכה ואמר עפרא עפרא כמה את קשי קדל, כמה את בחציפו. דכל מחמדי עינא יתבלון בך, כל עמודי נהורין דעלמא תיכול ותידוק. כמה את חציפא, בוצינא קדישא דהנה נהיר עלמא, שליטא רברבא ממנא דזכותיה מקיים עלמא אתבלי בך. רבי שמעון נהירו דבוצינא נהירו דעלמין אנת בלי בעפרא ואנת קיים ונהג עלמא. אשתומם רגעא חדא, ואמר עפרא עפרא לא תתגאי דלא יתמסרון בך עמודין דעלמא דהא רבי שמעון לא אתבלי בך.

קם רבי חייא והיה בכי. אזל ורבי יוסי עמיה. מההוא יומא אתעני ארבעין יומין למחמי לרבי שמעון. אמרו ליה

אינך רשאי לראות אותו. בכה והתענה ארבעים ימים אחרים, הראו לו במחזה את רבי שמעון ורבי אלעזר בנו שהיו עוסקים בדבר הזה שאמר רבי יוסי, והיו כמה אלפים שומעים לדבורו. בינתים ראה כמה כנפים גדולות עליונות, ומעלים עליהם את רבי שמעון ואת רבי אלעזר בנו, ועולים לישבת הרקיע, וכל אלו הכנפים היו מחכות להם. ראה שחוזרים ומתחדשים ומאירים יותר מהאור של זו השמש.

פתח רבי שמעון ואמר, יכנס רבי חייא ויראה כמה שעתיד הקדוש-ברוך-הוא לחדש את פני הצדיקים לעתיד לבא. אשרי הוא מי שנכנס לכאן בלי בושא, ואשרי מי שעומד באותו העולם כעמוד חזק בכל. וראה שהיה נכנס ועומד רבי אלעזר, ושאר העמודים שיושבים שם. והוא היה מתבייש, והשמיט את עצמו, ונכנס וישב לרגלי רבי שמעון.

יצא קול ואמר: הנמך עיניך ואל תרים ראשך ואל תסתפל. הנמך עיניו וראה אור שמאיר למרחוק. חזר הקול כמקדם ואמר: עליונים טמונים נסתרים, פקוחי העין, אותם שמשוטטים בכל העולם, הסתכלו וראו! תחתונים [נ"א תנאים] ישנים נסתרים בחוריהם התעוררו!

מי מכם שהופכים חשך לאור וטועמים מר למתוק טרם בואם לכאן? מי מכם שמוחכים בכל יום לאור שמאיר

לית אנת רשאי למחמי ליה. בכה ואתעני ארבעין יומין אחרנין. אחזיאו ליה בחזווא לרבי שמעון ורבי אלעזר בריה, דהוו לעאן במלה דא דאמר רבי יוסי, והוו כמה אלפין צייתין למולויה. אדהכי חמא כמה גדפין רברבין עלאין וסליקו עלייהו רבי שמעון ורבי אלעזר בריה וסליקו למתיבתא דרקיעא, וכל אלין גדפין הוו מחכאן להו. חמא דמתהדרן ומתחדשן בזיוון ונהירו יתיר מנהורא דזיוא דשמשא.

פתח רבי שמעון ואמר ייעול רבי חייא וליחמי בכמה דזמין קדשא בריך הוא לחדתא אנפי צדיקיא לזמנא דאתי. זכאה איהו מאן דעאל הכא בלא כסופא, וזכאה מאן דקאים בההוא עלמא כעמודא תקיף בכלא. וחמא דהוה עאל, והוה קם רבי אלעזר ושאר עמודין דיתבין תמן. והוא הוה כסיף ואשמיט גרמיה ועאל ויתב לרגלוי דרבי שמעון.

קלא נפק ואמר מאיך עינך. לא תזקוף רישך, ולא תסתפל. מאיך עיני וחמא נהורא דהוה נהיר למרחוק. קלא אהדר כמלקדמין ואמר עלאין טמירין סתימין פקיחי עינא אנון דמשטטין בכל עלמא אסתכלו וחמו. תתאין (נ"א תנאין) דמיכין סתימין בחוריכון אתערו.

מאן מנכון די חשוכא מהפכן לנהורא וטעמין מורידא למתקא עד לא ייתון הכא. מאן מנכון דמחכאן בכל יומא

בשעה שהמלך פוקד את האילה, ומתפבד ונקרא מלך מכל מלכי העולם? מי שלא מצפה לזה בכל יום באותו העולם - אין לו כאן חלק!

לנהורא דנהיר בשעתא דמלכא פקיד לאילתא ואתייקר ואתקרי מלכא מכל מלכין דעלמא. מאן דלא מצפה דא בכל יומא בהוא עלמא, לית ליה חולקא וקא.
הכא.

בינתים ראה כמה מן החברים סביבו, כל אותם העמודים שקימים, וראה שמעלים אותם לשיבת הרקיע. אלו עולים ואלו יורדים. ומעל כלם ראה בעל הכנפים שהיה בא, והוא נשבע שבועה ששמע מאחורי הפרגוד, שהמלך פוקד בכל יום וזכר את האילה ששוכבת לעפר, ובעט בעיטות באותה שעה בשלש מאות ותשעים רקיעים, וכלם מפחדים ורועדים לפניו. ומוריד על זה דמעות, ונופלות אותן הדמעות הרותחות כאש לתוך הים הגדול, ומאותן הדמעות עומד אותו הממנה של הים, ומתקיים ומקדש את שמו של המלך הקדוש, ומקבל עליו לבלע את כל מימי בראשית וכנס אותם לתוכו בשעה שיתקבצו כל העמים על העם הקדוש, ויתבשו הפנים, ויעברו ביבש.

אדהכי חמא כמה מן חבריאי סחריגה כל אנון עמודין דקיימין. וחמא דסליקו לון למתיבתא דרקיעא. אלן סלקין ואלין נחתין, ועילא דכולהו חמא מארי דגדפי דהוה אתי והוא אומי אומאה דשמע מאחורי פרגודא דמלכא מפקד בכל יומא ודכיר לאילתא די שכבת לעפרא, ובעט בעיטין בההוא שעתא בתלת מאה ותשעין רקיעין, וכלהו מרתתין וזעין (דף ד ע"ב) קמיה. ואוריד דמעין על דא, ונפלי אנון דמעין רתיחין פאשא לגו ימא רבא, ומאנון דמעין קאים ההוא ממנא דימא ואתקיים וקדיש שמה דמלכא קדישא וקביל עליה למבלע כל מימיו דבראשית ויכנוש להו לגויה בשעתא דיתכנושון כל עממיא על עמא קדישא, וינגבון מיא, ויעברון בנגיבו.

בין כך שמע קול שאומר: פנו מקום, פנו מקום, שהנה המלך המשיח בא לשיבת רבי שמעון, היות שכל הצדיקים ששם וראשי הישיבה, ואותן ישיבות ששם הן רשומות, וכל אותם חברים שכל ישיבה עולים מהישיבה של כאן לשיבת הרקיע, והמשיח בא בכל אותן הישיבות וחותרם תורה מפי החכמים. ובאותה השעה בא המשיח מתעטר [נ"א

אדהכי שמע קלא דאמר פנו אתר, פנו אתר דהא מלכא משיחא אתי למתיבתא דרבי שמעון בגין דכל צדיקייא דתמן רישי מתיבתא ואנון מתיבתאי דתמן רשימין אנון. וכל אנון חברין די בכל מתיבתא סלקי מתיבתא דהכא למתיבתא דרקיעא. ומשיח אתי בכל אנון מתיבתאי וחתים אורייתא מפומיהו דרבנן. ובההיא שעתא אתי

מראש] מריחות הישיבות בעטרות עליונות.

באותה שעה קמו כל אנני חברייא, וקם רבי שמעון, והיה עולה אורו עד רום [הרקיע]. אמר לו, רבי, אשריך שתורתך עולה בשלש מאות ושבעים אורות, וכל אור ואור נפרד לשש מאות ושלושה עשר טעמים שעולים ורוחצים בנהרות אפרסמון טהור. והקדוש-ברוך-הוא מאשר תורה מישיבתך, ומישיבתו של חזקיהו מלך יהודה, ומתוך ישיבתו של אחיה השילוני. ואני לא באתי לאשר מישיבתך, אלא בעל הכנפים בא לכאן, שהרי ידעתי שלא יכנס לתוך הישיבות האחרות אלא לישיבתך.

באותה שעה ספר לו רבי שמעון אותה השבעה שנשבע בעל הכנפים. אז הזדעזע המשיח והרים קולו, והזדעזעו הרקיעים, והזדעזע הים הגדול, והזדעזע הלונתן, וחשב העולם להתהפך. בין כך ראה את רבי חייא לרגלי רבי שמעון. אמר, מי נתן פאן אדם שלבוש מדי אותו העולם? אמר לו רבי שמעון, זה הוא רבי חייא, האור של מאור התורה. אמר לו, יתכנס הוא ובניו והיו מהישיבה שלך. אמר רבי שמעון, זמן ינתן לו. נתנו לו זמן, ויצא משם מזעזע ועיניו זולגות דמעות. הזדעזע רבי חייא ובכה, ואמר, אשרי חלקם של הצדיקים באותו העולם, ואשרי חלקו של בר יוחאי שזכה לכך. עליו פתוב (משלי ח) להנחיל אהבי יש ואצרותיהם אמלא.

משיח מתעטר מן (נ"א רישי) ריחי מתיבתי בעטרין עלאין.

בהוא שעתא קמו כל אנני חברייא וקם רבי שמעון והיה סליק נהוריה עד רום רקיע, אמר ליה רבי זכא אנת דאורייתך סלקא בתלת מאה ושבעין נהורין, וכל נהורא ונהורא אתפרשת לשית מאה ותליסר טעמין סלקין ואסתחין בנהרי אפרסמונא דכיא. וקודשא בריך הוא איהו חתים אורייתא מומתיבתך וממתיבתא דחזקיה מלך יהודה ומגו מתיבתא דאחיה השילוני. ואנא לא אתינא למחתם מומתיבתך, אלא מארי דגדפין אתי הכא, דהא ידענא דלא יעול גו מתיבתי אחריתי אלא במתיבתך.

בההיא שעתא סח ליה רבי שמעון ההוא אומאה דאומי מארי דגדפין. גדין אזדעזע משיח וארים קליה ואזדעזעו רקיעין ואזדעזע ימא רבא ואזדעזע לונתן וחשיב עלמא לאתהפכא. אדהכי קמא לרבי חייא לרגלוי דרבי שמעון. אמר מאן יהיב הכא בר נש לביש מדא דההוא עלמא. אמר רבי שמעון דא איהו רבי חייא נהירו דבוצינא דאורייתא. אמר ליה יתפנש הוא ובניו וליהוון מומתיבתא דילך. אמר רבי שמעון זמנא יתייהב ליה. יהבו ליה זמנא ונפק מתמן מזדעזע וזלגין עיניו דמעיני. אזדעזע רבי חייא ובכה ואמר זכא חולקהון דצדיקניא בההוא עלמא, וזכא חולקיה דבר יוחאי דזכה לכך. עליה פתיב, (משלי ח) להנחיל אוהבי יש ואצרותיהם אמלא.

**רשב"י עוסק בסודות התורה בליל
שבועות**

(הקדמת הזוהר ח, א)

רבי שמעון היה יושב ועוסק בתורה בלילה שהפלה וכו'. ששנינו, כל אותם החברים בני היכל הפלה, הצטרכו באותו לילה שהפלה עתידה להיות למחרת בתוך החפה עם בעלה להיות עמה כל אותו הלילה, ולשמח עמה בתקוניה שהיא מתתקנת לעסק בתורה, מתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים, ובדרשות הפסוקים ובסודות החכמה, בגלל שאלו הם תקוניה ותכשיטה, והיא ועלמותיה נכנסת ועומדת על ראשיהם ומתתקנת בהם, ושמחה בהם כל אותו הלילה, ולמחרת לא נכנסת לחפה אלא יחד אתם. ואלה נקראים בני החפה. וכיון שנכנסת לחפה, הקדוש ברוך הוא שואל עליהם ומברך אותם, ומעטר אותם בעטרת הפלה. אשרי חלקם.

והיה רבי שמעון וכל החברים מרגלים ברנת התורה ומחדשים דברי תורה כל אחד ואחד מהם, והיה שמח רבי שמעון וכל שאר החברים. אמר להם רבי שמעון, בני, אשרי חלקכם, בגלל שמחר לא תכנס הפלה לחפה אלא יחד אתכם. בגלל שכלם שמתקנים תקוניה בלילה הזה ושמחים בה, כלם יהיו רשומים וכתובים בספר הזכרונות, והקדוש ברוך הוא מברכם בשבעים ברכות ועטרות של עולם העליון.

**רשב"י עוסק בסודות התורה בליל
שבועות**

(הקדמת הזוהר ח, א)

רבי שמעון היה יתיב ולעי באורייתא בליליא דכלה וכו', דתנינן כל אנן חבריא דבני היכלא דכלה אצטריכו בההיא ליליא דכלה אדמנת למהוי ליומא אחרא גו חופה בבעלה למהוי עמה כל ההוא ליליא, ולמחדי עמה בתקונה דאיהי אתתקנת למלעי באורייתא מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים ובמדרשות דקראי וברזי דחכמתא. בגין דאלין אנן תיקונין דילה ותכשיטה. ואיהי ועולמתהא עאלת וקיימת על רישיהון ואתתקנת בהו וחדת בהו כל ההוא ליליא. וליומא אחרא לא עאלת לחופה אלא בהדיהו. ואלין אקרון בני חופתא. וכיון דעאלת לחופתא קדשא בריך הוא שאיל עליהו ומברך לון ומעטר לון בעטרהא דכלה. זבאה חולקהון.

והיה רבי שמעון וכלהו חבריא מרגלים ברנה דאורייתא ומחדשן מלין דאורייתא כל חד וחד מנייהו. והוה חדי רבי שמעון וכל שאר חבריא. אמר לון רבי שמעון, בני זבאה חולקכון בגין דלמחר לא תיעול פלה לחופה אלא בהדיכו. בגין דכלהו דמתקנין תקונהא בהאי ליליא וחדאן בה פלהו יהון רשימין וכתבינן בספרא דדכרניא וקדשא בריך הוא מברך לון בשבעין ברכאן ועטרין דעלמא עלאה.

פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים יט) הַשָּׁמַיִם
מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֱלֹהִים וְכוּ'. בְּעוֹדָם
יוֹשְׁבִים, נִכְנְסוּ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ וְרַבִּי אַבְא.
אָמַר לָהֶם, וְדַאי פְּנֵי הַשְּׂכִינָה בָּאוּ, וְלָכֵן
קָרָאנוּ לָכֶם פְּנִיא"ל, שֶׁהָרִי רְאִיתֶם אֶת
הַשְּׂכִינָה פְּנִים בְּפְנִים וְכוּ'.

פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר (תהלים יט) הַשָּׁמַיִם
מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֱלֹהִים וְגו' עַד דְּהוּ
יִתְבִּי עָאלוּ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהַ וְרַבִּי אַבְא.
אָמַר לוֹן וְדַאי אַנְפִּי שְׂכִינְתָא אֲתִין, וְעַל
דָּא פְּנִי"אֵל קָרִינָא לְכוּ, דְּהָא חֲמוּתוֹן אַנְפִּי
שְׂכִינְתָא אַפִּין בְּאַפִּין וְכוּ'.

נָשְׁבוּ נִכְבְּדִים, שָׁבוּ וּנְחַדְשׁ תַּקוּן הַכֹּלָה
בְּלִילָה הַזֶּה. שְׁפַל מִי שְׁמוֹשְׁתַּתְּרָה
יַחַד אֲתָהּ בְּלִילָה הַזֶּה, יְהִיָּה שְׁמוֹר לְמַעְלָה
וּלְמַטָּה כָּל הַשָּׁנָה הַהִיא וְיוֹצֵיא שְׁנָתוֹ
בְּשָׁלוֹם. עֲלִיָּהֶם כְּתוּב (תהלים לד) חוֹנָה
מִלְּאָף ה' סָבִיב לִירְאִיו וַיַּחֲלָצֵם טַעֲמוֹ
וַרְאוּ כִּי טוֹב ה'.

תִּיבּוּ יַקְרִין תִּיבּוּ וּנְחַדְשׁ תַּקוּן דְּכֹלָה
בְּהַאי לִילְיָא. דְּכָל מָאן דְּאַשְׁתַּתְּרָה
בְּהַדָּה בְּהַאי לִילְיָא יְהָא נְטִיר עֵילָא וְתַתָּא
כָּל הַהִיא שְׁתָּא וַיִּפִּיק שְׁתָּא בְּשָׁלוֹם.
עֲלִיָּהּ כְּתִיב (תהלים לד) חוֹנָה מִלְּאָף יי
סָבִיב לִירְאִיו וַיַּחֲלָצֵם טַעֲמוֹ וַרְאוּ כִּי טוֹב
י'.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרַיִא בְּנֵי הַלּוּלָא זו,
כָּל אֶחָד מֵכֶם יִקְשֹׁט קְשׁוּט אֶחָד
לְכֹלָה. אָמַר לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, אֶלְעָזָר, תֵּן
מִתְּנָה אַחַת לְכֹלָה, שֶׁהָרִי מִחַר יִסְתַּכַּל
[הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא] [נ"א בָּה] כְּשִׁיפְנִס
לְחַפָּה בְּאוֹתָם שִׁירִים וְשִׁבְחִים (אַצְעוּדוֹת
וְצִמּוּדִים) שְׁנוֹתָנִים לָהּ בְּנֵי הַהִיכָל לְעַמּוּד
לְפָנָיו. פִּתַּח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר וְכוּ'.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרַיִא בְּנֵי הַלּוּלָא
דָּא, כָּל חַד מִנְכוֹן יִקְשֹׁט קְשׁוּטָא
חַד לְכֹלָה. אָמַר לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהַ.
אֶלְעָזָר הַב נְבִזְבָּא חַד לְכֹלָה דְּהָא לְמַחַר
אַסְתַּכַּל (קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא) (נ"א בָּה) כַּד יַעוּל
לְחוּפָה בְּאַנוֹן שִׁירִין וְשִׁבְחִין דִּיהִבוּ לָהּ בְּנֵי
הַיִּכָּל לְקִימָא קַמִּיהַ. פִּתַּח רַבִּי אֶלְעָזָר
וְאָמַר וְכוּ'.

פּרָק ז'
פּאַרשױת
וּיצֵא - נְשֵׂא

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תַּכְּן עֲנִינִים

- עַה ..... סִבַּת רְעִידַת הָאֲדָמָה
- עַה ..... יַתְמוֹת רוֹחַנִית
- עו ..... אֲבָנִים וְקוֹרוֹת הַבַּיִת מְעִידִים עַל הָאָדָם
- עח ..... לֶף אָכֹל בְּשִׂמְחָה לַחֲמֶךָ וְשִׂתָּה בְּלֵב טוֹב יִנְקֶה
- עט ..... בְּלֵב אֶחָד
- עט ..... שְׂמַחַת הַפְּלִאכִים הָעֲלִיוֹנִים
- עט ..... סוּד שְׂיִנַת דָּוִד הַמְּלֶךְ
- פּא ..... תְּפִלָּה עַל הַפְּזוּנוֹת לַפְּנֵי הַסְּעוּדָה

צְרִיד שְׂיַתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בְּיַנְהָ שֶׁל תּוֹרָה

בְּאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוּשׁ פְּרִשְׁת וַיְחִי (מט יא), כְּתָב, שִׁכְחוּ שֶׁל הַגּוֹאֵל הָעֶצוֹם מְלַךְ הַמִּשְׁיָח הוּא
 שֶׁצְרִיד שְׂיַתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בְּיַנְהָ שֶׁל תּוֹרָה, וּבְאוֹר הַדְּבָרִים, שֶׁיִּלְמְדוּ אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁזֶה
 יִנְהָ שֶׁל תּוֹרָה (כֵּס נח ג'מטריה "סודי").
 בְּיַנְהוּ הַדְּבָר לְהַחִישׁ אֶת הַגּוֹאֵל וְלִזְכּוֹת לְקַבֵּל פְּנֵי מִשְׁיָח צְדָקְנוּ בְּקִרְבֵּי בְּרַחֲמִים. כּוֹלְגוּ הַפְּצִי
 חַיִּים!!! כּוֹלְגוּ לְזִמְרִים זוֹהַר הַקְּדוּשָׁה!!!
 מֵתוֹךְ קוֹנְטֵרס "שְׂמַחַת הַזוֹהַר"

לְהַזְכִּירְכֶם,

יְשָׁנָה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

סבת רעידת האדמה

(זוהר ח"ב יז, ב)
 רבי יצחק פגש באותו הר, וראה איש
 אחד ישן תחת האילן. ישב שם. עד
 שישיב, ראה שהארץ מתחלחלת, ונשבר
 אותו אילן ונפל, וראה בקיעים וקמות
 בארץ, והארץ עולה ויורדת.

התעורר אותו האיש, וצוח כנגד רבי
 יצחק ואמר לו: יהודי יהודי,
 תבכה ותנהם, שעכשו מעמידים ברקיע
 גדול ממנה אחד שליט עליון, והוא עתיד
 לעשות עמכם הרבה רע, ורעידת האדמה
 הזאת היתה בגללכם. שכל פעם
 שרועדת הארץ, כשקם ממנה שיעשה
 עמכם רע.

תמה רבי יצחק ואמר, ודאי כתוב (משלי
 ל) תחת שלוש רגזה ארץ, וכתוב
 תחת עבד כי ימלוך. ממנה שהיה [ממנה]
 תחת שלטון אחר ומלוך, ונתנו לו שלטון,
 וכל שכן כששולט בישראל.

יתמות רוחנית

(זוהר ח"ב כג ע"א וע"ב)
 רבי שמעון היה יושב יום אחד, ורבי
 אלעזר בנו [עמו], ורבי אבא עמו.
 אמר רבי אלעזר, פסוק זה שכתוב וארא
 אל אברהם אל יצחק ואל יעקב וגו', מהו
 וארא, ואדבר היה צריך לכתוב! אמר לו,
 אלעזר בני, זהו סוד עליון.

סבת רעידת האדמה

(זוהר ח"ב יז, ב)
 רבי יצחק פגע בהוא טורא, וקמא חד
 בר נש דהוה נאים תחות חד אילן.
 יתיב תמן, אדהוה יתיב, קמא ארעא
 דמתחלחלא, ואתבר ההוא אילנא, ונפל,
 וקמא בקיעין גומין בארעא, וארעא
 סלקא ונחתא.

אתער ההוא גברא, צווח לקבליה דרבי
 יצחק, ואמר ליה יודאי יודאי,
 בכי ונהים, דהאי דנא מיקמין ברקיעא חד
 רברבא ממנא שלטנא עלאה, והוא זמין
 למעבד עמוכון ביש סגי, והאי רגשא
 דארעא בגיניכון הוה. דכל זמנא דרגשא
 ארעא, כד קם ממנא, דייעביד עמוכון
 בישא.

תוה רבי יצחק ואמר, ודאי כתיב, (משלי
 ל) תחת שלוש רגזה ארץ, וכתוב
 תחת עבד כי ימלוך. ממנא דהוה (ממנא)
 תחות שלטנא אחרא, ומליך, ויהבין ליה
 שלטנא, וכל שכן כד שליט בישראל.

יתמות רוחנית

(זוהר ח"ב כג ע"א וע"ב)
 רבי שמעון הוה יתיב יומא חד, ורבי
 אלעזר בריה, (עמיה) ורבי אבא עמיה.
 אמר רבי אלעזר, האי קרא דכתיב, וארא
 אל אברהם אל יצחק ואל יעקב וגו'. מהו
 וארא, ואדבר מיבעי ליה. אמר ליה,
 אלעזר ברי, רזא עלאה איהו.

באו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקו ידי. בכה רבי אבא ואמר, אוי תסתלק מעלמא, וישתאר עלמא יתום מינה, מאן יכיל לאנהרא מלין דאורייתא.

באו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקו ידי. בכה רבי אבא, ואמר, ווי כד תסתלק מעלמא, וישתאר עלמא יתום מינה, מאן יכיל לאנהרא מלין דאורייתא.

אבנים וקורות הבית מעידים על האדם

(זוהר ח"ב כח ע"א וע"ב)

רבי חייא הנה יתיב יושב יום אחד על דלת שער של אושא. ראה את רבי אלעזר קטפירא (סוג עוף) טס אליו. אמר לו לרבי אלעזר, משמע שאפלו בדרךך הכל משתוקקים ללכת אחריך. החזיר ראשו וראה אותו. אמר, ודאי יש אצלו שליחות, שהרי הקדוש ברוך הוא עשה שליחות בכל, וכמה שלוחים יש לקדוש ברוך הוא, שלא תאמר דברים שיש בהם רוח בלבד, אלא אפלו אותם דברים שאין בהם רוח.

אבנים וקורות הבית מעידים על האדם

(זוהר ח"ב כח ע"א וע"ב)

רבי חייא, הנה יתיב יומא חדא, אבבא דתרעא דאושא. חמא ליה לרבי אלעזר חד קטפירא טאסא גביה, אמר ליה לרבי אלעזר, משמע, דאפילו באורחך כלא תאיבין למהך אבתריך. אהדר רישא וחמא ליה. אמר, ודאי שליחותא אית גביה. דהא קדשא בריך הוא בכלא עביד שליחותיה, וכמה שליחין אית ליה לקודשא בריך הוא, דלא תימא מלין דאית בהו רוחא בלחודייהו, אלא אפילו אינון מלין דלית בהו רוחא.

פתח ואמר, (חבוק ב) כי אבן מקיר תזעק וכפס מעץ יעננה. כמה יש לאדם להזהר מחטאיו שלא יחטא לפני הקדוש ברוך הוא. ואם יאמר מי יעיד בו? הרי אבני ביתו ועצים של ביתו יעידו בו. ולפעמים הקדוש ברוך הוא עושה בהם שליחות. בא ראה, מטה אהרן שהוא עץ יבש, הקדוש ברוך הוא עשה בו את ראשית הנסים, ושתי שליחות נעשו בו. אחד שהוא עץ יבש ובלע את אותם התנינים שלהם, ואחד שהרי לשעה אחת חזר ברוח ונעשה בריה.

פתח ואמר, (חבוק ב) כי אבן מקיר תזעק וכפס מעץ יעננה. כמה אית ליה לבר נש לאזדהרא מחובוי, דלא יחטא קמי קדשא בריך הוא. ואי ימא מאן יסהיד ביה. הא אבני ביתיה ואעי ביתיה יסהידו ביה. ולזמנין דקודשא בריך הוא עביד בהו שליחותא. תא חזי חוטרך דאהרן, דאיהו אעא ובישא, קדשא בריך הוא שירותא דנסין עבד ביה, ותרי שליחותי ביה אתעבידו. חד דאיהו אעא ובישא ובלע לאינון תנינייא דילהון. וחד דהא לשעתא אתהדר ברוחא ואתעביד בריה.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, תַּפַּח רוּחַם שֶׁל אוֹתָם שְׁאוּמְרִים, שְׁלֹא עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַחֲיוֹת מֵתִים, וְאִיךָ יַעֲשֶׂה מֵהֶם בְּרִיָּה חֲדָשָׁה. יֵבְאוּ יִרְאוּ אוֹתָם הַטַּפְּשִׁים אֶת הַרְשָׁעִים, הַרְחוּקִים מִן הַתּוֹרָה, רְחוּקִים מִמּוֹנֵנוּ, בְּיַד אַהֲרֹן הִיָּה מִטָּה, עַץ יֵבֵשׁ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְפִי שְׁעָה הַפֶּךָ אוֹתוֹ לְבְרִיָּה מְשֻׁנָּה בְּרוּחַ וְגוּף. אוֹתָם גּוֹפִים שֶׁהָיוּ בְּהֶם רוּחוֹת וְנִשְׁמוֹת קְדוּשׁוֹת וְשָׁמְרוּ אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְהִשְׁתַּדְּלוּ בַּתּוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא טָמַן אוֹתָם בְּעֵפֶר - אַחַר כָּךְ בְּזִמְנֵן שִׁיחַדֵּשׁ אֶת הָעוֹלָם עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שִׁיעֲשֶׂה אוֹתָם בְּרִיָּה חֲדָשָׁה.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שְׁאוֹתוֹ גּוֹף שֶׁהָיָה, יְקוּם. מִשְׁמַע שְׁכַתּוֹב (ישעיה כו) יִחְיוּ מֵתֵיךְ וְלֹא כְּתוֹב יִבְרָא, מִשְׁמַע שֶׁהֵם בְּרִיּוֹת אֲבָל יִחְיוּ. שֶׁהָרִי עֶצֶם אַחַת נִשְׁאַרְתָּ מִן הַגּוּף תַּחַת הָאֲדָמָה, וְהִיא לֹא נִרְקֶבֶת וְלֹא תִבְלָה בְּעֵפֶר לְעוֹלָמִים, וּבְאוֹתוֹ זְמַן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִבְרַךְ אוֹתוֹ, וְיַעֲשֶׂה אוֹתוֹ כְּמוֹ שְׁאוֹר שְׁבַעֲסָה, וְתַעֲלֶה וְתִתְפַּשֵּׁט לְאַרְבַּע פְּנוֹת, וּמִפְּנֵי יִשְׁתַּכַּלֵּל הַגּוּף וְכָל אֵיבָרָיו, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִתֵּן בּוֹ רוּחַ אַחַר כָּךְ. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּךְ הוּא. וּבֵא רְאֵה, אוֹתָהּ עֶצֶם בְּמָה הַתְּרַכְכָּה? בְּטַל, שְׁכַתּוֹב כִּי טַל אֹרוֹת טַלְךָ וְגו'.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, תַּפַּח (דף כ"ח ע"ב) רִנְחִיהוֹן, דְּאֵינוֹן דְּאִמְרִין, דְּלֹא זְמִין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחֲזִיָּא מֵתִיָּא, וְהִיךְ יִתְעַבֵּיד מִנִּיְהוּ בְּרִיָּה חֲדָשָׁה. יִיתוֹן וְיִחַמּוֹן אֵינוֹן טַפְּשָׁאִין חֲזִיבִיָּא, רְחִיקִין מְאוּרִיָּתָא, רְחִיקִין מִנְיָה, בִּיּוֹדִיה דְּאַהֲרֹן הָיָה חוּטְרָא, אַעֲיָא יְבִישָׁא, וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְפּוּם שְׁעֵתָא אַהֲדָר לִיה בְּרִיָּה, מְשֻׁנָּה בְּרוּחָא וְגוּפָא. אֵינוֹן גּוֹפִין, דְּהוּוּ בְּהוּ רוּחִין וְנִשְׁמַתִּין קְדִישִׁין, וְנִטְרוּ פְּקוּדֵי אוּרִיָּתָא, וְאִשְׁתַּדְּלוּ בְּאוּרִיָּתָא יִמְמָא וְלִילִי, וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא טָמִיר לוֹן בְּעֵפֶרָא, לְבַתָּר, בְּזִמְנָא דִּיחַדִּי עֲלִמָּא, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה דִּיעֲבַד לְהוּ בְּרִיָּה חֲדָשָׁה.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְּהָהוּא גּוּפָא דְּהוּהָ, יְקוּם. מִשְׁמַע דְּכַתִּיב, (ישעיה כ"ו) יִחְיוּ מֵתֵיךְ, וְלֹא כְּתִיב יִבְרָא, מִשְׁמַע דְּבְרִיִּין אֵינוֹן אֲבָל יִחְיוּ. דְּהָא גְרַמָּא חַד, יִשְׁתַּאֲר מִן גּוּפָא תַּחַת אֲרַעָא, וְהָהוּא לֹא אַתְרַקֵּב וְלֹא אַתְבְּלִי בְּעֵפֶרָא לְעוֹלָמִין, וּבְהָהוּא זְמַנָּא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִבְרַךְ לִיה, וְיַעֲבִיד לִיה פְּחִמִּירָא בְּעִיסָה, וְיִסְתַּלַּק וְיִתְפַּשֵּׁט לְאַרְבַּע זְוִיִּין וּמִנְיָה יִשְׁתַּכַּלֵּל גּוּפָא וְכָל שִׁיפּוּי. וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב בִּיה רוּחָא לְבַתָּר. אָמַר לִיה רַבִּי אֶלְעָזָר הֲכִי הוּא. וְתָא חֲזִי, הָהוּא גְרַמָּא בְּמָה אַתְרַכְּךָ. בְּטַל. דְּכַתִּיב, (ישעיה כ"ו) כִּי טַל אֹרוֹת טַלְךָ וְגו'.

לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב
ינך

(זוהר ח"ב כח ע"א וע"ב)

רבי חייא קם לילה אחד לעסק בתורה,
והיה עמו רבי יוסי הקטן, שהיה
תינוק. פתח רבי חייא ואמר, (קהלת ט) לך
אכל בשמחה לחמך ושתה בלב טוב ינך
כי כבר רצה האלהים את מעשיך. מה
ראה שלמה המלך שאמר פסוק זה?

אלא שלמה כל מלוי בחכמה הוה, והאי
דאמר לך אכול בשמחה לחמך,
בשעתא דבר נש אזיל באורחוי דקודשא
ברוך הוא, קדשא בריך הוא מקרב ליה
לגביה, ויהיב ליה שלוה ונניחא, בדין
נהמא וחמרא דאכיל ושתוי, בחדוה
דלפא, בגין דקודשא בריך הוא אתרעי
בעובדוי.

אמר ליה ההוא רביא, אי הכי, הא אמרת
דכל מלוי דשלמה בחכמתא הוה,
אן הוא חכמתא הכא. אמר ליה ברי
תבשל בשולך, ותחמי האי קרא. אמר
ליה עד לא בשילנא ידענא. אמר ליה
מונא לך.

אמר ליה, קלא חד שמענא מאבא, דהוה
אמר בהאי קרא וכו'. אתא ר' חייא
ונשקיה, אמר, חייך ברי האי מלה
שבקנא בגינך, והשתא ידענא, דקודשא
ברוך הוא בעי לאעטרך לך באורייתא.

לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב
ינך

(זוהר ח"ב כח ע"א וע"ב)

רבי חייא קם ליליא חד למלעי
באורייתא, והוה עמיה ר' יוסי
זוטא, דהוה רביא. פתח ר' חייא ואמר,
(קהלת ט) לך אכול בשמחה לחמך ושתה
בלב טוב ינך כי כבר רצה האלהים את
מעשיך. מאי קא חמא שלמה דאמר האי
קרא.

אמר ליה ההוא רביא, אי הכי, הא אמרת
דכל מלוי דשלמה בחכמתא הוה,
אן הוא חכמתא הכא. אמר ליה ברי
תבשל בשולך, ותחמי האי קרא. אמר
ליה עד לא בשילנא ידענא. אמר ליה
מונא לך.

אמר ליה, קלא חד שמענא מאבא, דהוה
אמר בהאי קרא וכו'. אתא ר' חייא
ונשקיה, אמר, חייך ברי האי מלה
שבקנא בגינך, והשתא ידענא, דקודשא
ברוך הוא בעי לאעטרך לך באורייתא.

בלב אחד

(זוהר ח"ב ל; ע"ב לא ע"א)
 רבי יהודה ורבי חייא היו הולכים בדרך.
 אמר רבי חייא, כשחברים הולכים
 בדרך, צריכים ללכת בלב אחד, ואם
 נפגשו או שהולכים עמו הרשעים של
 העולם, או בני אדם שאינם מהיכל
 המלך, צריכים להפרד מהם. מנין לנו?
 מכלב, שכתוב (במדבר יד) ועבדי כלב עקב
 היתה רוח אחרת עמו וימלא אחר. מה
 זה רוח אחרת? שנפרד מאותם מרגלים,
 שכתוב (שם יג) ויעלו בנגב ויבא עד חברון.
 שנפרד מאותם מרגלים ובא לבדו
 לחברון להשתטח על קברי האבות.

שמחת המלאכים העליונים

(זוהר תרומה קלו, ב)
 רב המנונא סבא, כשהיה עולה מהנהר
 בערב שבת, היה יושב רגע אחד
 ומרים עיניו, והיה שמח והיה אומר שהיה
 יושב לראות את שמחת המלאכים
 העליונים, אלה עולים ואלה יורדים. ובכל
 ערב שבת יושב אדם בעולם הנשמות.
 אשרי מי שידע בסוד רבונו.

סוד שינת דוד המלך

(זוהר ויגש רו ע"ב; רו ע"ב)
 רבי יהודה ורבי יוסי נפגשו לכפר חנו.
 בעודם יושבים בבית מלונם, בא
 איש אחד, ומשא של חמור לפניו, ונכנס
 לבית. בין כך אמר רבי יהודה לרבי יוסי,
 הנה שנינו שדוד המלך היה מתנמנם כמו

בלב אחד

(זוהר ח"ב ל; ע"ב לא ע"א)
 רבי יהודה ורבי חייא, הוּ אולי באורחא.
 אמר רבי חייא, חבריאי כד אינון
 באורחא, (דף ל"א ע"א) בעיין למתך בלבא
 חד. ואי איערעו, או אזלי בגווייהו חייבי
 עלמא, או בני נשא דלאו אינון מהיכלא
 דמלכא, בעו לאתפרשא מנייהו. מנא לו.
 מכלב, דכתיב, (במדבר י"ד) ועבדי כלב עקב
 היתה רוח אחרת עמו וימלא אחר. מאי
 רוח אחרת. דאתפרש מאינון מאלליו,
 דכתיב, (במדבר י"ד) ויעלו בנגב ויבא עד
 חברון. דאתפרש מאינון מאלליו ואתא
 איהו בלחודו לחברון, לאשתטחא על
 קברי אבהו.

שמחת המלאכים העליונים

(זוהר תרומה קלו, ב)
 רב המנונא סבא, כד הוה סליק מנהרא
 במעלי שבתא, הוה יתיב רגעא חדא,
 וזקיף עינו, והוה חדי, והוה אמר, דהוה
 יתיב, למחמי חדוה דמלאכי עלאי. אליו
 סלקיו, ואליו נחתיו. ובכל מעלי שבתא,
 יתיב בר נש בעולם הנשמות. זכאה איהו
 מאן דידע ברזין דמאריה.

סוד שינת דוד המלך

(זוהר ויגש רו ע"ב; רו ע"ב)
 רבי יהודה ורבי יוסי אערעו בכפר חנו.
 עד דהוו יתבי בי אושפיזיהו, אתא
 חד בר נש וחד מטולא דחמרא קמיה
 ועאל בביתא. אדהכי, אמר רבי יהודה
 לרבי יוסי, הא תנינו, דדוד מלכא הוה

סוס ושנתו מועטת, איך הִיָּה קם בחצות הלילה, השעור הָּהָה הוא קָטָן, וְלֹא הִיָּה מתעורר אֶפְלוּ בְּשֵׁלִישׁ הַלַּיְלָה?.

מתנמנם כְּסוּס, וְשִׁינְתִּיהָ זְעִיר, הִיָּה הָּוה קם בפלגות לַיְלִיאָה. הַאי שְׁעוּרָא זְעִיר אִיהוּ וְלֹא הָּוה אַתְעַר אֶפְלוּ בַתְּלַתוֹת לַיְלִיאָה.

אָמַר לוֹ, בְּשַׁעָה שְׁנַכְנַס הַלַּיְלָה, הִיָּה יוֹשֵׁב עִם כָּל גְּדוּלֵי בֵיתוֹ וְדָן אֶת הַדִּין וְעוֹסֵק בְּדַבְרֵי תוֹרָה, וְאַחַר כֵּן הִיָּה יִשָּׁן שְׁנָתוֹ עַד חֲצוֹת הַלַּיְלָה, וְקָם בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה וּמִתְעוֹרֵר, וּמִשְׁתַּדֵּל בְּעִבּוּדַת רַבּוֹנוֹ בְּשִׁירִים וְתַשְׁבָּחוֹת.

אָמַר לִיה, בְּשַׁעָתָא דְעָאל לַיְלִיאָה, הָּוה יִתִּיב עִם כָּל רַבְרְבֵי בֵיתִיהָ וְדָאִין דִּינָא, וְעָסִיק בְּמִלֵּי דְאוֹרִייתָא. וּלְבַתֵּר הָּוה נְאִים שִׁינְתִּיהָ עַד פְּלָגוֹת לַיְלִיאָה, וְקָם בְּפִלְגוֹת לַיְלִיאָה וְאַתְעַר, וְאַשְׁתַּדֵּל בְּפּוֹלְחָנָא דְמֵאֲרִיָּה, בְּשִׁרִין וְתוֹשְׁבָהוֹן.

בִּינְתִּים אָמַר הַאיִשׁ הַהוּא, וְכִי הַדְּבַר הָּהָה שְׁאַתָּם אוֹמְרִים הוּא כִּי? סוּד הַדְּבַר יֵשׁ כָּאֵן, שְׁהֵנָּה דְוּד הַמְּלָךְ חֵי וְקִיָּם לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, וְדוּד הַמְּלָךְ הִיָּה שׁוֹמֵר כָּל יָמָיו שְׁלֹא יִטְעַם טַעַם מִיִּתָּהּ, מִשׁוּם שְׁהַשְׁנָה אֶחָד מִשְׁשִׁים בְּמִיתָהּ הִיא, וְדוּד, מִשׁוּם מְקוּמוֹ שְׁהוּא חֵי, לֹא הִיָּה יִשָּׁן אֶלָּא שְׁשִׁים נְשִׁימוֹת, שְׁעַד שְׁשִׁים נְשִׁימוֹת חֶסֶר אַחַת הוּא חֵי, מִשֵּׁם וְהִלָּאָה טוֹעַם אֶדָם טַעַם מִיִּתָּהּ וְשׁוֹלֵט בּוֹ הַצַּד שֶׁל רוּחַ הַטְּמָאָה. וְזֶה הִיָּה שׁוֹמֵר דְוּד הַמְּלָךְ, שְׁלֹא יִטְעַם טַעַם שֶׁל מִיִּתָּהּ, וְשׁוֹלֵט (שְׁלֹא יִשְׁלַט) בּוֹ צַד שֶׁל רוּחַ אַחֲרַת וְכוּ'.

אֲדַהְכִּי אָמַר (דף רז ע"א) הַהוּא בַר נֶשׁ, וְכִי הַאי מְלָךְ דְקֵאמְרִיתוּ, הַכִּי הוּא. רָזָא דְמְלָךְ הַכָּא, דְהָא דְוּד מְלָכָא חֵי וְקִיָּים לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִין. וְדוּד מְלָכָא הָּוה נְטִיר כָּל יוֹמוֹי דְלֹא יִטְעַם טַעַם מִיִּתָּהּ. בְּגִין דְשִׁינְתָא חַד מִשְׁתִּין בְּמִיתָהּ אִיהוּ. וְדוּד בְּגִין דּוֹכְתִּיהָ דְאִיהוּ חֵי, לֹא הָּוה נְאִים אֶלָּא שִׁיתִין נְשִׁמֵי. דְעַד שְׁתִּין נְשִׁמֵי חֶסֶר חַד, אִיהוּ חֵי. מִתְמָן וְלַהֲלָאָה, טַעַם בַּר נֶשׁ טַעַמָא דְמוֹתָא, וְשִׁלִּיט בֵּיה סְטְרָא דְרוּחַ מְסֻאָבָא. וְדָא הָּוה נְטִיר דְוּד מְלָכָא, דְלֹא יִטְעַם טַעַמָא דְמוֹתָא, וְשִׁלִּיט (ס"א דְלֹא יִשְׁלִיט) בֵּיה סְטְרָא דְרוּחָא אַחֲרָא וְכוּ'.

בְּאוֹ רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יוֹסִי וּנְשָׁקוּהָ, אָמְרוּ לוֹ, מַה שְׁמַךְ? אָמַר לָהֶם, חֲזַקְיָהּ. אָמְרוּ לוֹ, יִישֵׁר כַּחַד וְתַתְחַזֵּק תוֹרַתְךָ. יִשָּׁבוּ. אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, הוֹאִיל וְהַתְחַלַּתְךָ, אָמַר לָנוּ מַעֲתָה סוּדוֹת עֲלוּיָנִים שְׁאַמְרַתְךָ וְכוּ'.

אָתוּ רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יוֹסִי וּנְשָׁקוּהָ, אָמְרוּ לִיה, מַה שְׁמִיךְ. אָמַר לְהוֹן, חֲזַקְיָהּ. אָמְרוּ לִיה, יִתְיַשֵּׁר חִילְךָ וְיִתְתַקַּף אוֹרִייתְךָ. יִתִּיבוּ. אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, הוֹאִיל וְשִׁרִיתְךָ, אִימָא לָנוּ מַהֲנִי רְזִין עֲלֵאִין דְקֵאמְרַתְךָ וְכוּ'.

בינתים בא רבי אלעזר. כיון שראה אותם, אמר, ודאי שהשכינה כאן. אמר להם, במה עסקתם? אמרו לו את כל המעשה. אמר, ודאי שיפה אמר.

אדהכי אתא רבי אלעזר, כיון דחמא לון אמר, ודאי שכינתא הכא. אמר להון במאי עסקיתו. אמרו ליה (דף רז ע"ב) כל עובדא. אמר, ודאי שפיר קאמור.

תפלה על המזונות לפני הסעודה

(זוהר ח"ב סב ע"ב)

רבי ייסא סבא לא התקין סעודה בכל יום עד שבקש בקשתו לפני הקדוש ברוך הוא על מזונות. אמר, לא נתקין סעודה עד שתנתן מבית המלך. אחר שבקש בקשתו לפני הקדוש ברוך הוא, היה מחכה שעה אחת, ואמר: הרי זמן שנתן מבית המלך, מכאן ולהלאה התקינו הסעודה! זוהי הדרך של אותם יראי הקדוש ברוך הוא, יראי חטא.

תפלה על המזונות לפני הסעודה

(זוהר ח"ב סב ע"ב)

רבי ייסא סבא, לא אתקין סעודתא בכל יומא, עד דבצא בעותיה קמי קדשא בריך הוא, על מזוני. אמר, לא נתקין סעודתא, עד דתתייב מבי מלכא. לבתר דבעי בעותיה קמי קדשא בריך הוא, הוה מחכה שעתא חדא, אמר הא עידן דתתייב מבי מלכא, מכאן ולהלאה אתקינו סעודתא. ודא הוא ארחא, דאינון דחלי קדשא בריך הוא, דחלי חטאה.

אותם הרשעים שהולכים עקמים בדרך התורה, מה כתוב בהם? (ישעיה ה) הוי משכימי בבקר שכר ירדפו. ועל זה רוצה ה' את יראיו את המיחלים לחסדו. דוקא לחסדו. (ובזה) נודעים בני האמונה בכל יום ויום. זהו שכתוב ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו. יום ביומו אמר, ולא דבר יום ליום אחר.

אינון חייביא דאזלין עקימין בארחי אורייתא, מה כתיב בהו. (ישעיה ה) הוי משכימי בבקר שכר ירדפו. ועל דא רוצה ה' את יראיו את המיחלים לחסדו. לחסדו דייקא. (ס"א ובהא) אשתמודען אינון בני מהימנותא בכל יומא ויומא, הדא הוא דכתיב, ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו. יום ביומו קאמור, ולא דבר יום ליום אחר.

וכל כך למה? למען אנסנו הילך בתורתך אם לא. ככאן נודעים אותם בני האמונה, שכל יום ויום הולכים בדרך שירה בתורה.

וכל כך למה. למען אנסנו הילך בתורתך אם לא ככאן אשתמודען אינון בני מהימנותא, דכל יומא ויומא אינון אזלי בארץ מישר באורייתא.

בימים הראשונים היה אדם אומר לחברו: אמר לי דבר אחד

ביומי קדמאי, הוה בר נש אמר לחבריה, אימא לי מלה חדא דאורייתא,

מהתורה וטל מנה כסף. עכשו אומר אדם לחברו: טל מנה כסף ועסק בתורה. ואין מי שישגיח, ואין מי שירכין אָנוּ, פֶּרֶט לאותם מעטים (זרעים) קדושים עליונים שהקדוש ברוך הוא משתבח בהם, שכתוב (שם ט) ועמוך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצור מטעי מעשה ידי להתפאר.

וטל מנה כסף. השתא אומר בר נש לחבריה, טל מנה כסף ואשתדל באורייתא, ולית מאן דישגח, ולית מאן דירכין אודניה, בר אינון זעירין (נ"א זרעין) קדישי עליונין, דקודשא בריך הוא משתבח בהו, דכתיב, (ישעיה ט) ועמוך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצור מטעי מעשה ידי להתפאר.

אמר החפץ חיים, "בדקה אחת נאמרות כמאתים מלים! בשעה, כתריסר אלף. ולמוד תורה כנגד כולם יוצא שכל דבור תורה נכפל ב 613, עתה כל שעה שעה ערך ליותר משבע מליון מצוות, [7,356,000] בשעור תורה אחד שבו 'שומע כעונה'...". ואם בשעתים, הרי החשבון עולה לכדי ארבע עשרה מליון. ארבע שעות, עשרים ושמונה מליון.

וה"בן איש חי" כתב בשם המקבילים, ששכר למוד התורה בשבת פי אלף מיום חול. הוי אמר, שדקה אחת של למוד בשבת, אמרה על פרשת השבוע בשלחן השבת, שכרה כלמוד רצוף של שש עשרה וחצי שעות ביום חול, ושוות ערך למאה עשרים ושתיים וחצי מליון מצוות! - וצריך להוסיף כלמוד התורה הקדושה ובפרט תורת הרשב"י בלימוד זוהר הקדוש, שבשניה אחת בלבד זוכים לכ-28.000 שנה תורה [הביאור: מאה מליון שנה תורה לחלק לששים, שוונה 1,666,666, כלומר מליון ושני שלישי, לחלק לששים שניות, שוונה בשניה אחת 27,777.777, כלומר כעשרים ושמונה אלף שנה תורה, בנוסף כל מילה תורה נכפל בשש מאות שלש עשרה, ובשניה אחת אפשר לומר שלש מלים תורה, לפיכך יוצא כחמשים מליון מצוות בשניה אחת].

צא וחשב מה שאמר האורחות צדיקים, שעל מצוה בשמחה מקבילים פי אלף, ותשמח רק מכה, ועוד דברי הפסא מלך ששעה לימוד זוהר הקדוש הוא כשנה, בוודאי כל השבת תלמד זוהר הקדוש כדי להכריע את הפך לטובה, שכל שעה יעלה למליון שנה תורה, ובוודאי היצר לא יתן לך מנוחה, ואז תתגבר עליו, ותוסיף בזה עוד כפול מאה, כמו שכתוב באבות דרבי נתן, ויהיה לך מליון שנה תורה, רק רגע, הרי בכל דקה אומרים מאתיים מלים תורה, כפול 60 דקות, זה 12,000 מלים תורה בשעה, שמוכפלות באלף, ועוד פעם באלף, ועוד פעם במאה, והכל בערך של שנה, רגע, בואו חשבון: כמה שעות יש בשנה? נכפיל 24 שעות ביום כפול 365 יום בשנה, שוונה 8,760 שעות כפול 12,000 מלים תורה שיש בכל שעה, שוונה מאה וחמש מליון מאה עשרים אלף מלים תורה (105,120,000), וכל מילה תורה מכפלת ב- 613 כי תלמוד תורה כנגד כולם, והחשבון הוא: 105,120,000 כפול 613 שוונה 64,438,560,000 [כשישים וארבע וחצי מליארד מצוות]. וזה רק בשעה לימוד זוהר הקדוש ביום חול.

וזה עוד לפני המאה מליון שהכפלנו, כלומר, כפול אלף בשבת, ועוד כפול אלף בשמחה, ובהתגברות על הצער עוד כפול מאה, עוד לא גמרנו!!! חשב עוד רגע! אם בבית הכנסת שלך תלמד במניין, שוב יכפל באלף, כי כל מה שנותנים משמים נותנים באלף (זוהר פרשת ויצא), והרי השכינה שורה במניין, ואם אתה תארגן את השיעור, הרי כנגד כל אחד תקבל את השכר!!!

אתה יודע מה? גם אם לא שמעו לך, אבל אתה השתדלת לקבץ את המניין, גם תקבל את אותו שכר, ולא עוד, אלא שכל העוונות שלך? מחקו ונכדברי המהרח"ו שער הגלגולים, הנך"א משלי, ואוהב ישראל פרשת קרח, נו! יש עוד מה לחשוב? האם תשב בחבוק ידיים? הרי נהיית העשירי הכי הגדול בעולם במצוות, מולטי זיליונר!!! הרי אתה צריך לשר ולרקוד כל היום וכל הלילה כמו בשמחת בית השואבה שלא ישנו כל השבוע מרב שמחה (סכה דף נא ע"ב): תנו רבנן, מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו.

מתוך קונטרס "שמחת הזוהר"

פּרָק ח'
פּרָשִׁיּוֹת
וַיִּשְׁלַח - בְּהַעֲלוֹתְךָ

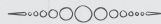
ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תַּכְּן עֲנִינִים

חֲכָם הָעֶשְׂבִים ..... פה

הַצֵּלָה מִדְּרָךְ מִסְכָּנָת ..... פח

עֵקֶר נְתִינַת הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְאֵלוּ שְׁלוֹמֵי־מַדִּים אֶת סוּדוֹתֶיהָ

אָמְרוּ חֲזו"ל, לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה אֶלָּא לְאוֹכְלֵי הַמֶּן!!! (רש"י דְּבָרֵי הַיָּמִים ב' ל"א ד') - וּבְזוֹהַר הַקְּדוּשׁ (פְּרָשַׁת בְּשַׁלַּח דף סב) כְּתוּב, מֵה מִיֶּחֶד בְּאוֹכְלֵי הַמֶּן? שְׂכַפְאֶשׁר אָכְלוּ אֶת הַמֶּן הִיָּה מִתְּבַרְךָ בְּמַעֲיָם וְקִבְּלוּ אוֹר רוֹחֲנֵי וְרָאוּ מֵה שְׁלַמְעֵלָה וְזָכוּ לְחֻכְמָה עֲלִיוֹנָה. וְעַל זֶה נִקְרָאוּ "דוֹר דְּעָה", וְהֵם הָיוּ בְּנֵי הָאֱמוּנָה וְלָהֶם נִתְּנָה הַתּוֹרָה לְהִסְתַּכֵּל בָּהּ בְּפִנְיֵימִיּוּתָהּ וְלְדַעַת דְּרָכֶיהָ. רוֹאִים מֵהַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ, שְׁעֵקֶר נְתִינַת הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְאֵלוּ שְׁלוֹמֵי־מַדִּים אֶת סוּדוֹתֶיהָ. מֵתוֹךְ קוֹנֵי "שִׂמְחַת הַזּוֹהַר"

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְגַ' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִיִּים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִיִּים צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִיִּים קפה-רפד.

חכם העשבים

(זוהר ח"ב פ ע"א וע"ב)

תניא, אמר ר' יוסי, זמנא חדא הוינא אזיל בארחא, והנה ר' חייא ברי עמי. עד דהוינא אזלין, אשפחנא חד גבר, דהנה לקיט בחקלא, עשבין לאסוותא. קריבנא לגביה, אמיןא ליה, בר נש, קוטרך דקוטרך דעשבין למה. לא זקיף רישיה, ולא אמר מידי. אהדרנא זמנא אחרא ואמיןא האי, ולא אמר מידי. אמיןא ליה לרבי חייא ברי, או האי בר נש אטים אודנין, או שטיא, או חכימא. יתיבנא גבוי. לבתר לקיט אינון עשבין, ואחיד לון, וחפא עליהון טרפי גופינן.

אמר לון, אנא חמיןא דיודאין אתון, ויודאין אמרי עליהו, דאינון חכימין, אי לא דחייסנא עליכו השתא, תהוון רחיקן מבני נשא כסגירא דא, דמרחקין ליה מפלא, דהא אנא חמיןא, דריחא דחד עשבא דהנה קריב גביכון, עאל בגופייכו, ותהוון רחיקין תלתא יומין. אלא אכילו אלין תומי ברא ותתסון.

אכלנא מנייהו דהוו שכיחין קמון, ואדמכנא, ואתקטרנא בזיעא, עד עידן סגי. לבתר אתערנא, אמר לון ההוא גברא, השתא אלהכון עמוכון, דאשפחתון לי, דהא אסוותא דגופיכון על ידי אשתלים.

עד דהוינא אזלין, אמר לון, כל בר נש בעי לאשתעי בבר נש אחרא, כפום

חכם העשבים

(זוהר ח"ב פ ע"א וע"ב)

שנינו, אמר רבי יוסי, פעם אחת הייתי הולך בדרך והיה עמי רבי חייא בני. עד שהיינו הולכים, מצאתי איש אחד שהיה לוקט בשדה עשבים לרפואה. קרבתי אליו ואמרתי לו: בן אדם, כל האגדות הקשורות הללו של העשבים למה? לא הרים ראשו ולא אמר דבר. חזרתי פעם נוספת ואמרתי את זה - ולא אמר דבר. אמרתי לרבי חייא בני: או שהאיש הזה אנוני אטומות, או שוטה, או חכם. ישבתי אצלו. אחר כך לקט אותם עשבים, ואחז אותם וכסה עליהם בעלי גפן.

אמר לנו: אני ראיתי שאתם יהודים, ועל היהודים אומרים שהם חכמים. אם לא הייתי חס עליכם, עכשו תהיו מרחקים מבני אדם כמו המצדע הזה שמרחיקים אותו מהפל, שהרי אני רואה שריח של עשב אחד שהיה קרוב אליכם נכנס בגופכם, ותהיו מרחקים שלשה ימים, אלא אכלו שומי הבר הללו ותתרפאו.

אכלנו מהם, שהיו מצויים שם, ונרדמנו ונקשרנו בזעה עד זמן רב. אחר כך התעוררנו. אמר לנו אותו האיש: עכשו אלהיכם עמוכם שמצאתם אותי, שהרי רפואת גופכם על ידי נשלמה.

עד שהיינו הולכים, אמר לנו: כל אדם צריך לדבר עם אדם אחר כפי

דְּרָכָיו. שְׁהָרִי לְנִקְבָה כְּפִי דְרָכָה, לְאִישׁ
כְּפִי דְרָכָיו, וְלִגְבֵר שְׁבַגְבָרִים כְּפִי דְרָכָיו.
אֲמַרְתִּי לְרַבִּי חֲזִיא בְרִי, זֶהוּ שְׁכַתּוּב כֹּה
תֹּאמֶר לְבֵית יַעֲקֹב וְתִגִּיד לְבֵית יִשְׂרָאֵל.
(כֹּה תֹאמֶר לְבֵית יַעֲקֹב, בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׂרָאוֹי לְהֵם. וְתִגִּיד
וְתִגִּיד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁלָם שְׂרָאוֹי לְהֵם, שְׁהָרִי
יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל שְׁתֵּי דְרוֹגָתוֹ הֵם וּבְדִרְגָה אַחַת עוֹלָם, אֵלָּא
יִשְׂרָאֵל שְׁלֵמוֹתָא דְכֻלָּא אִקְרִי).

אָמַר לָנוּ: רְאִיתֶם שְׁלֹא הִרְמַתִּי רֵאשִׁי
וְלֹא דִבַּרְתִּי עִמְכֶם, מִשּׁוֹם שְׂאָבִי
הָיָה חֲכָם הַעֲשֻׁבִים מִכָּל בְּנֵי דִוְרוֹ, וְלִמְדַתִּי
מֵאָבִי דְרָכִי כָּל הַעֲשֻׁבִים שְׁבָהֶם אֲמַת,ּ
וְאֲנִי בְּכָל הַשָּׁנָה מְדוֹרֵי בְּיַנְהֵם.

וְהַעֲשֻׁב הַזֶּה שְׂרָאִיתֶם שְׁכַסִּיתִי אוֹתוֹ
בְּעַלִּי הַגִּפְנָן הַלָּלוּ - בְּבֵיתִי יֵשׁ
מְקוֹם אֶחָד, וְהוּא לְצַד צְפוֹן, וּבְאוֹתוֹ
מְקוֹם נְעוּץ רַחִים אֶחָד, וּמִהָעֵין שֶׁל אוֹתוֹ
רַחִים יוֹצֵא אִישׁ אֶחָד עִם שְׁנֵי רְאשִׁים
וְחָרֵב שְׁנוֹנָה בְּדוֹ, וּבְכָל יוֹם הוּא מְצַעֵר
אוֹתָנוּ, וְאֲנִי לְקַטְטִי אֶת הַעֲשֻׁב הַזֶּה, וְלִכּוֹ
אֲחָרֵי וְתִרְאוּ אֶת כַּחוֹ שֶׁל הַעֲשֻׁב הַזֶּה וּמָה
שְׂאֵלוֹהַ הַעֲלִיּוֹן גְּלוּהָ בְּעוֹלָם, וְאִין מִי
שְׂיִדַּע דְּרָכָיו בְּכָל.

הַלְכְּנוּ אַחֲרָיו. עַד שֶׁהֵינּוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ,
הַתְּכַוֵּן לְנִקְבָה אֶחָד בְּעַפְרָה, וְשֵׁם
מְאוֹתוֹ הַעֲשֻׁב בְּנִקְבָה. יֵצֵא נָחַשׁ אֶחָד
וְרֵאשׁוֹ גָּדוֹל. לְקַח חֲבָל (סוּדָר) אֶחָד וְקָשַׁר
אוֹתוֹ כְּמוֹ גְּדֵי אֶחָד. פְּחַדְנוּ. אָמַר לָנוּ: לְכוּ
אַחֲרָי.

אֲרַחוּי, דְּהָא לְנוֹקְבָא כְּמוֹם אֲרַחוּי. לְגַבְרָא
כְּמוֹם אֲרַחוּי. לְגַבְרָא דְגַבְרֵי כְּמוֹם אֲרַחוּי.
אֲמִינָא לְרַבִּי חֲזִיא בְרִי, הֵינֵנוּ דְכַתִּיב, כֹּה
תֹּאמֶר לְבֵית יַעֲקֹב וְתִגִּיד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל.
(ס"א כֹּה תֹאמֶר לְבֵית יַעֲקֹב בְּהוּא אֶתֶר דְּאֲתַחְזִי לְהוּ.
וְתִגִּיד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוּא אֶתֶר שְׁלִים דְּאֲתַחְזִי לְהוּ. דְּהָא
יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל תְּרִין דְּרָגוֹן אֵינּוּ וּבְדִרְגָה חַד סְלִמּוֹן אֵלָּא
יִשְׂרָאֵל שְׁלֵמוֹתָא דְכֻלָּא אִקְרִי).

אָמַר לָנוּ, חֲמִיתוֹן דְּלֹא זְקִיפְנָא רִישָׁי,
וְלֹא אֲשַׁתְּעִינָא בְּהַדִּיכּוֹ, מִשּׁוֹם
דְּאֲבָא, חֲמִימָא בְּעֲשֻׁבִין מִכָּל בְּנֵי דְרָא
הוּהוּ. וְאוֹלִיפְנָא מֵאֲבָא אֲרַחוּי דְכָל עֲשֻׁבִין,
דְּבַהוֹן קָשׁוּט, וְאֲנָא בְּכָל שְׁתָּא מְדוֹרָאִי
בְּיַנְיָהוּ.

וְהָאִי עֲשֻׁבָא דְחֲמִיתוֹן, דְּחֲפִינָא לִיה
בְּטַרְפֵי דְגוֹפְנִין אֵלִין, בְּבֵיתָאִי
אִית אֶתֶר חַד, וְהוּא לְסִטֵר צְפוֹן, וּבְהוּא
אֶתֶר נְעִיץ חַד רִיחִיא, וּמִעֵינָא דְהוּא
רִיחִיא, נְפִיק חַד גַּבְר בְּתִרִין רִישִׁין, וְחַרְבָּא
שְׂיַנְנָא בִּידֵיהּ וּבְכָל יוֹמָא קָא מְצַעֵר לָנוּ.
וְאֲנָא לְקִיטְנָא הָאִי עֲשֻׁבָא, וְזִילוּ אֲבַתְרָאִי,
וְתַחְמוֹן חִילִיָה דְהָאִי עֲשֻׁבָא, וּמָה דִּי
אֵלְהָא עֲלָהָה גְלִי בְּעַלְמָא, וְלִית מָאן דִּיִּדַע
אֲרַחוּי בְּכֻלָּא.

אֲזִילָנָא אֲבַתְרִיָה, עַד דְּהוּינָא אֲזִלִּי
בְּאֲרַחָא, מְאִיף לְחַד נּוֹקְבָא
בְּעַפְרָא, וְשׁוּי מִהוּא עֲשֻׁבָא בְּנוֹקְבָא, נְפִיק
חַד חוּיָא וְרִישָׁא דִּילִיָה סָגִי. נְטִל חַד
סְנִטְרָא, (נ"א סוּדָרָא) וְקַטִּיר לִיה כַּחַד גְּדִיא.
דְּחִילָנָא. אָמַר לָנוּ זִילוּ אֲבַתְרָאִי.

עד שהגענו לביתו, ראינו אותו מקום
בחשכה אחר כהל אחד. לקח נר
אחד והדליק אש סביב אותו מקום
הרחים. אמר לנו: ממה שתראו - לא
תפחדו ולא תדברו דבר.

בין כך התיר את הנחש מקשריו, וכתש
במכתשת מאותו העשב ושם בראש
הנחש. נכנס הנחש באותו עין הרחם,
ושמענו קול שכל המקום הזדעזע. רצינו
לצאת, אחז בידנו אותו האיש ואמר: אל
תפחדו, קרבו אלי.

בין כך יצא הנחש שותת דם. לקח אותו
האיש מאותו העשב ושם בראשו
כבתחלה. נכנס לאותו עין הרחם. לשעה
קטנה ראינו שיצא מאותו העין איש אחד
עם שני ראשים ונחש שריו סביב צוארו.
נכנס לאותו עין הרחם ויצא שלש
פעמים. והוא אמר: זקיטא זקיטא (מן
שרי) ! אוי לאמו שהובילה אותו לאותו
מקום!

בין כך נעקר הרחם ממקומו, ויצאו
האיש והנחש, ונפלו ומתו שניהם.
ואנו פחדנו מאד. אמר לנו אותו האיש:
זהו כחו של אותו עשב שאני לקטתי
לפניכם, ולכן לא דברתי עמכם ולא
הרמתי ראשי בשעה שקרבתם אלי.

אמר לנו: אלו ידעו בני אדם חכמה, שכל
מה שנטע הקדוש ברוך הוא בארץ
וכח כל מה שנמצא בעולם, ידעו את כח

עד דמינא לביתיה. חמינא הוא אתר
בחשוכא, בטר חד כותלא. נטל חד
שרגא ודליק דליקא סחרניה דההוא אתר
דריחיא. אמר לון, ממה דתחמוון, לא
תדחלון ולא תשתעון מידי.

אדהכי, שרי חוץ מקטרוי, וכתש
בקיטא מההוא עשבא. ושוי
ברישיה דחוץא. עאל חוץא בההוא עינא
דרחיא, ושמענא קלא דכל אתר
מזדעזעא. בעינו למיפק, אחיד בידנא
ההוא גברא, אמר, לא תדחלון קריבו
גבאי.

אדהכי, נפק חוץא שתית דמא, נקיט
ההוא גברא מההוא עשבא,
ושוי ברישיה כבקדמיתא. עאל בההוא
עינא דרחיא. לשעתא זעירא, חמינא,
דנפיק מההוא עינא חד גברא בתרין
רישיו, וחויא שרייא סחרניה דקדלוי.
עאל בההוא עינא דרחיא ונפק תלת זמני.
הנה אמר, זקיטא זקיטא, ווי לאימיה
דלההוא אתר אוביל ליה.

אדהכי, אתעקר ריחיא מאתריה, ונפקו,
גברא וחויא, ונפלו ומיתו
תרווייהו. ואנו דחילנא סגי. אמר לן
ההוא גברא, דא הוא חילא דעשבא דאנא
לקיטנא קמייכו, ובגיני כך לא אשתעינא
בהדיכו, ולא זקיפנא רישאי, בשעתא
דקריבתון גבאי.

אמר לון אילו (דף פ' ע"ב) ידעין בני נשא
חכמתא, דכל מה דנטע קדשא
ברוך הוא בארעא, וחילא דכל מה

רבונם בחכמתו הרבה. אבל לא הסתיר הקדוש ברוך הוא חכמה זו מבני אדם, אלא כדי שלא יסטו מדרכיו ולא יבטחו באותה חכמה וישכחו אותו.

כשבאתי ואמרתי את הדברים הללו לפני רבי שמעון, אמר, ודאי שחכם היה. ובא ראה, אין עשב ועשב שנולד בארץ שלא היתה בו חכמה רבה וכחו בשמים רב. בא וראה מן האזוב, שבכל מקום שרצה הקדוש ברוך הוא לטהר את האדם, הוא נטהר באזוב. מה הטעם? משום שיתעורר פחו שלמעלה שנפקד עליו, שהרי כשמתעורר אותו הפח שנפקד עליו, הוא מבער רוח הטמאה ונטהר האדם. ועליך אני אומר, ברוך הרחמן שהצילך!

הצלה מדרך מסכנת

(זוהר ח"ב מט ע"א וע"ב)
 רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים במדבר. אמר רבי חייא לרבי יוסי, בא ואמר לך, שכשרוצה הקדוש ברוך הוא להעביר שלטון של הארץ, אינו עושה עד שמעביר השליט שלהם ברקיע, ולא מעביר את השליט שלהם עד שממנה אחר במקומו, כדי שלא יגרע [השלטון] השמוש שלהם ברקיע, כדי לקיים מה שכתוב (דניאל ד) ולמי שיחפץ יתננה. אמר רבי יוסי, ודאי כך הוא.

דאשתכח בעלמא, ישתמודעון חילא דמאריהון, בחכמתיה סגיאה. אבל לא טמיר קדשא בריך הוא חכמתא דא מבני נשא, אלא בגין דלא יסטון מארחוי, ולא יתרחיצו בההיא חכמתא וינשון ליה.

כד אתינא, ואמינא הני מלי קמיה דרבי שמעון, אמר ודאי חכימא הנה. ותא חזי, לית עשבא ועשבא דאתייליד בארעא, דלא הנה ביה חכמתא סגיאה, וחיליה בשמיא סגיאה. תא חזי, מן אזובא. דבכל אתר דבעי קדשא בריך הוא לדכאה לבר נש, באזובא מתדכי. מאי טעמא. משום דיתער חיליה דלעילא דאתפקדא עלוי, דהא ההוא חילא דאתפקדא עלוי כד אתער, מבערא רוח מסאבא, ואתדכי בר נש. ועלך אמינא בריך רחמנא דשזבך.

הצלה מדרך מסכנת

(זוהר ח"ב מט ע"א וע"ב)
 רבי חייא ורבי יוסי, הוו אזלי במדברא, אמר רבי חייא לרבי יוסי, תא ואימא לך, דכד קדשא בריך הוא בעי לאעברא שולטנותא דארעא, לא עבד, עד דאעבר שלטנותא דלהון ברקיעא, ולא אעבר שלטנא דלהון, עד דמוגי אחרא באתריה, בגין דלא יגרע (שולטנותא) שמושא דלהון (דף מ"ט ע"ב) ברקיעא, בגין לקיימא מה דכתיב, (דניאל ד) ולמן די יצבא יתנינה. אמר רבי יוסי, ודאי הכי הוא.

פִּתַח ר' יוֹסִי וְאָמַר, (תהלים ח) ה' אֲדַנְיָנו
 מָה אֲדִיר שְׁמֹךְ בְּכָל הָאָרֶץ. ה'
 אֲדַנְיָנו - כְּשֶׁרוֹצֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לְשַׁבֵּר אֶת פֶּחַ הָעַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים
 וּמִזְלֹת, מְחַזֵּק דֵּינוּ עֲלֵיהֶם וְשׁוֹבֵר אוֹתָם,
 וּמַעֲבִיר מִלְּפָנָיו אֶת הַשְּׁלִיט שְׁלָהֶם.

אֲשֶׁר תִּנְה הוֹדֵךְ עַל הַשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר נָתַתָּ
 הִיָּה צְרִיךְ, אוֹ תִּנְה הוֹדֵךְ. מַהוּ אֲשֶׁר
 תִּנְה הוֹדֵךְ? אֵלָּא זֶהוּ סוּד שֶׁל תִּנְהָר
 הָעֵמֹק שֶׁל הַכֹּל, וְדוּד בְּקֶשׁ בְּקִשְׁתּוֹ
 לְהַשְׁפִּיעַ מִכּוֹנֵנוּ עַל הַשָּׁמַיִם, וְזֶהוּ אֲשֶׁר,
 כְּנֶאֱמַר (שמות ג) אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה.

בְּשַׁעֲרֵי שְׁהִנְהָר הַזֶּה הָעֵמֹק שֶׁל הַכֹּל
 שׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא עַל הַשָּׁמַיִם, אִין
 הַכֹּל בְּשִׁמְחָה, וְהַגְּבִירָה מִתְעַטֶּרֶת בְּמִלְךָ,
 וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְחָה. וְהַשְּׁלִטוֹן שֶׁל
 הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמִזְלֹת
 מַעֲבֵר מִלְּפָנָיו הַגְּבִירָה, וְאִין זֹקְפִים רֵאשׁ
 כָּל הָאֲחוּזִים בָּהּ.

בֵּין כֶּךָ רָאוּ אִישׁ אֶחָד שֶׁהִיָּה בָּא, וּמִשָּׂא
 אֶחָד לְפָנָיו. אָמַר רַבִּי חֵיִיא, גִּלְךָ, אוֹלִי
 הָאִישׁ הַזֶּה עוֹבֵד עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמִזְלֹת
 הוּא, אוֹ עִם הָאָרֶץ הוּא, וְאִסוּר לְהַשְׁתַּתֵּף
 עִמּוֹ בְּדָרֶךְ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, גִּשְׁבִּי כָּאֵן
 וְנִרְאָה, אוֹלִי הוּא אִישׁ גָּדוֹל.

בֵּין כֶּךָ עָבַר לְפָנֵיהֶם, וְאָמַר לָהֶם, בְּסָבוּב
 שֶׁל הַמַּעֲבָר הַמְּסַכֵּן הַזֶּה צְרִיךְ לוֹוִי,
 וְאִין יוֹדֵעַ דָּרֶךְ אַחֲרָת, וְנִסְטָה מִכָּאֵן, וְאִין

פִּתַח ר' יוֹסִי וְאָמַר, (תהלים ח) יי' אֲדוֹנֵינוּ
 מָה אֲדִיר שְׁמֹךְ בְּכָל הָאָרֶץ. יי'
 אֲדוֹנֵינוּ: כִּד בְּעֵי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְתַבְרָא
 חֵילָא דְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים
 וּמִזְלֹת, אֲתַקִּיף דֵּינִיה עֲלֵיהוּ, וְתַבֵּר לוֹן,
 וְאֲעַבֵּר מִקְמִיה שׁוֹלְטָנוּתָא דְלָהוֹן.

אֲשֶׁר תִּנְה הוֹדֵךְ עַל הַשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר נָתַתָּ
 מִיבְעֵי לִיָּה, אוֹ תִּנְה הוֹדֵךְ, מַהוּ
 אֲשֶׁר תִּנְה הוֹדֵךְ. אֵלָּא דָּא הוּא רִזָּא
 דְנִהְרָא עֲמִיקָא דְכֹלָא, וְדוּד בְּעָא בְּעוֹתִיָּה,
 לְמַנְגֵד מַזִּיָּה עַל הַשָּׁמַיִם, וְדָא הוּא אֲשֶׁר.
 כְּמָה דָּאֲתָּ אָמַר, (שמות ג) אֶהְיֶה אֲשֶׁר
 אֶהְיֶה.

בְּשַׁעֲרֵי דְהַאי גְּהַאי עֲמִיקָתָא דְכֹלָא,
 גִּיָּד וְנִפְיָק עַל הַשָּׁמַיִם, כְּדִין
 כֹּלָא בְּחִידוֹ, וּמִטְרוֹנִיָּתָא אֲתַעֲטֶרֶת
 בְּמִלְכָּא, וְכָל עַלְמִין בְּלָהוּ בְּחִידוֹ,
 וְשׁוֹלְטָנוּתָא דְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים
 וּמִזְלֹת, אֲתַעֲבֵר מִקְמִי מִטְרוֹנִיָּתָא, וּכְדִין
 זְקַפִּין רִישָׁא כָּל מָאן דְאַחֲדוֹ בָּהּ.

אֲדַהְבִּי חִמּוֹ חַד בַּר גִּשְׁ, דְהוּהוּ אֲתִי, וְחַד
 מְטוּלָא קְמִיָּה. אָמַר רַבִּי חֵיִיא,
 גִּזִּיל, דְלָמָא הַאי בַר גִּשְׁ עוֹבֵד עֲבוֹדַת
 כּוֹכָבִים וּמִזְלֹת הוּא, אוֹ עִם הָאָרֶץ הוּא,
 וְאִסוּר לְאֲשַׁתְּתַּפֵּא בְּהַדִּיָּה בְּאֲרַחָא. אָמַר
 רַבִּי יוֹסִי, גִּיתִיב הַכָּא, וְנַחֲמִי, דְלָמָא גְּבַרָא
 רַבָּא הוּא.

אֲדַהְבִּי, אֲעַבֵּר קְמִיָּהוּ, אָמַר לִיָּה,
 בְּדוּקָפָא דְמַעֲבָרָא דְקוֹטִיפָא
 דְהַאי, חֲבַרוּתָא אֲבַעִי, וְאִנָּא יְדַעְנָא אֲרַחָא

רציתי לומר לכם, שלא אֶחָטָא בְכֶם וְלֹא אֶעְבֵּר עַל מַה שֶּׁכָּתוּב (ויקרא ט) וְלִפְנֵי עוֹר לֹא תִתֵּן מַכְשׁוֹל, וְאַתֶּם כְּמוֹ סוּמִים בְּדֶרֶךְ הַזֶּה, וְלֹא תִסְתַּכְּנוּ בְּנַפְשְׁכֶם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּרוּךְ הַרְחֵמֵן שֶׁחֲפִינוּ כָּאֵן. הִתְחַבְּרוּ עִמּוֹ. אָמַר לָהֶם, לֹא לְדַבֵּר שׁוּם דְּבַר כָּאֵן עַד שֶׁנֶּעֱבֵר בְּזֵה. סֵטוּ לְדֶרֶךְ אַחֲרָת.

אַחֲרָא, וְנִסְטִי מֵהָאִי, וְאַנָּא בְּעֵינָא דְאִמָּא לְכוּ, וְלֹא אֶתְחַיִּיבְנָא בְכוּ, וְלֹא אֶעְבֵּר עַל מַה דְּכָתִיב, (ויקרא ט) וְלִפְנֵי עוֹר לֹא תִתֵּן מַכְשׁוֹל, וְאַתּוֹן כְּסוּמִין בְּאַרְחָא דָּא, וְלֹא תִסְתַּכְּנוּ בְּנַפְשֵׁיכוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּרִיךְ רַחֲמֵנָא דְאֹרִיכְנָא הַכָּא, אֶתְחַבְּרוּ בְּהַדִּיהַ. אָמַר לוֹן, לֹא תִשְׁתַּעֲוּ מִיַּדִּי הַכָּא, עַד דְּנִעְבֵּר בְּהָאִי. סֵטוּ בְּאַרְחָא אַחֲרָא.

אַחַר שֶׁיִּצְאוּ מֵאוּתוֹ מְקוֹם, אָמַר לָהֶם, בְּאוֹתָהּ הַדֶּרֶךְ הַאֲחֵרֶת הָיוּ הוֹלְכִים פֶּעַם אֶחָד כִּהְיוּ חֲכָם, וְכֵהֵן עִם הָאָרֶץ אֶחָד עִמּוֹ. קָם אוֹתוֹ עִם הָאָרֶץ עֲלָיו בְּאוֹתוֹ מְקוֹם וְהִרְגוּ. מֵאוּתוֹ יוֹם, כָּל מִי שֶׁעוֹבֵר בְּאוֹתוֹ מְקוֹם, מְסַפֵּן אֶת נַפְשׁוֹ, וְהָרִי מִתְחַבְּרִים שָׁם שׁוֹדְדֵי הָרִים וְהוֹרְגִים וּמְקַפְּחִים אֶת בְּנֵי הָאָדָם, וְאַלְהָ שְׂיֹדְעִים לֹא עוֹבְרִים שָׁם, וּמִבְקֵשׁ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דָם אוֹתוֹ הִכְהֵן בְּכָל יוֹם.

בְּתַר דְּנִפְקוּ מֵהָהוּא אַתְרַ, אָמַר לוֹן, בְּהָהוּא אַרְחָא אַחֲרָא, הוּוּ אֲזֵלִי זְמַנָּא חֲדָא, חַד כִּהְיוּ חֲכָם, וְחַד כִּהְיוּ עִם הָאָרֶץ בְּהַדִּיהַ, קָם הָהוּא עִם הָאָרֶץ בְּהָהוּא אַתְרַ עֲלֵיהַ וְקִטְלֵיהַ. מֵהָהוּא יוֹמָא כָּל מָאֵן דְּאֶעְבֵּר בְּהָהוּא אַתְרַ, מִסְתַּכְּן בְּנַפְשֵׁיהַ. וְהָא מִתְחַבְּרִין תַּמָּן מְשַׁדְּדֵי טוּרְיָא, וְקִטְלִין וְקַפְּחִין לְבְנֵי נְשָׂא, וְאֵינּוּן דִּידְעֵי לֹא עֲבָרִי תַמָּן, וּבְעֵי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְמָא דְהָהוּא כִּהְנָא כָּל יוֹמָא.

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה י) עוֹד הַיּוֹם בְּנֵב לְעֹמֵד וְגו'. הָרִי בְּאַרְוֵה אֹתָם רְאִשֵׁי הַיְשִׁיבָה, אֲבָל אֲנִי לֹא אוֹמֵר לָכֶם כֶּךָ, אֲלֵא שְׁסוּד הַדְּבַר לְמַדְנּוּ. עוֹד הַיּוֹם - אֵיזָה יוֹם זֶה? אֲלֵא כֶּךָ כְּתוּב, (שמות ו) וַיִּקַּח אֶהָרָן אֶת אֲלִישֶׁבַע בֶּת עֲמִינָדָב. וְסוּד הוּא עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שֶׁאֶהָרָן הוּא שׁוֹשְׁבֵינָה, לְתַקַּן אֶת בֵּיתָהּ וּלְשַׁמֵּשׂ אוֹתָהּ וּלְהַכְנִיסָהּ לְמִלְכָּהּ לְהַזְדַּוֵּג כְּאֶחָד. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה, כָּל כִּהְיוּ שְׁמִשְׁמֵשׂ בְּמִקְדָּשׁ, הוּא כְּמוֹ אֶהָרָן.

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה י) עוֹד הַיּוֹם בְּנֵב לְעֹמֵד וְגו'. הָא אוֹקְמוּנָה אֵינּוּן מְאֹרֵי מִתִּיבְתָא. אֲבָל אֲנָא לֹא אֶמְיָנָא לְכוּ הַכִּי, אֲלֵא דְרִזָּא דְמִלְהַ אֹלִיפָנָא. עוֹד הַיּוֹם, מָאֵן יוֹמָא דִּין. אֲלֵא, הַכִּי כְתִיב, (שמות ו) וַיִּקַּח אֶהָרָן אֶת אֲלִישֶׁבַע בֶּת עֲמִינָדָב. וְרִזָּא הוּא, עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּאֶהָרָן הוּא שׁוֹשְׁבֵינָא דִּילָהּ, לְתַקְנָא בֵיתָהּ וּלְשַׁמֵּשׂא לָהּ, וּלְמִיעֵל לָהּ לְמִלְכָּא לְאִזְדַּוּוּגָא כְּחֲדָא, מִכָּאֵן וּלְהִלָּאָה, כָּל כִּהְיוּ דְמִשְׁמֵשׂ בְּמִקְדָּשָׁא, כְּגוֹנָא דְאֶהָרָן.

אַחֲרִימְלָךְ הִיָּה כִּהְיוּ גְדוֹל עֲלִיוֹן, וְכָל אוֹתָם הִכְהִינִים עִמּוֹ הָיוּ שׁוֹשְׁבֵינֵי

אַחֲרִימְלָךְ כִּהְנָא רַבָּא עֲלָאָה הוּוּ, וְכָל אֵינּוּן כִּהְנִי בְּהַדִּיהַ, כִּלְהוּ הוּוּ

הגבירה. פִּינּוֹן שְׁנֵהָרְגוּ, נִשְׁאַרָה הַגְּבִירָה לְבַדָּה, וְאָבֵד הַשּׁוֹשְׁבֵינַי שְׁלָה, וְלֹא נִמְצָא מִי שְׁמֹשֵׁמֶשׁ לְפָנֶיהָ וַיִּתְקַן בֵּיתָהּ וַיִּשְׁמַח אוֹתָהּ לְהַזְדוּגָה עִם הַמְּלֶכֶךְ.

וְאָז מֵאוֹתוֹ יוֹם הַיָּא עֲבָרָה לְשִׁמְאֵל, וְעוֹמֶדֶת עַל הָעוֹלָם, אוֹרְבַת לְכָל הַרְגָה אֶת שְׁאוֹל וּבְנָיו, וְאֵבְדָה מֵהֶם אֶת הַמְּלוּכָה, מֵתוֹ מִיִּשְׂרָאֵל כְּמָה אֲלָפִים וְכָמָה רַבּוּת. וְעַד עַכְשָׁיו הֵיךְ אוֹתוֹ הַחֲטָא תְלוּי, עַד שֶׁבָא סַנְחַרִּיב וְהַרְגִּיז אֶת הַכָּל.

וְזָהוּ עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב, זָהוּ יוֹם עֲלִיוֹן, וְכִיִּהוּ? זֶה כְּסֻטָת יִשְׂרָאֵל שְׁאֵבְדָה אֶת הַשּׁוֹשְׁבֵינַי שְׁלָה, אוֹתָהּ שְׁנִשְׁאַרָה לְכָל יְמֵינוּ [שְׁהֵיךְ לוֹ] לְהַדְבֵק בְּשִׁמְאֵל, שְׁהַפְתָּנוּ הוּא יְמֵינוּ, [וּמִשׁוֹם כִּי הֵיךְ לוֹ לְהַתְדַבֵּק בְּשִׁמְאֵל] וּמִשׁוֹם כִּי עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב לְעַמֵּד.

בֵּא רְאָה, כְּתוּב גִּבְעַת שְׁאוֹל נִסָּה. לְמָה כָּאן שְׁאוֹל? אֲלֵא מִשׁוֹם שֶׁהוּא הַרְג אֶת הַכְּהֵנִים וְגֵרָם שְׁתַּעֲקֵר מִן הָעוֹלָם זְרוּעַ יְמֵינוּ - אֵיךְ כָּאן מֵאוֹתוֹ יוֹם לֹא עֲבַר אִישׁ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם, כְּדִי שְׁלֵא יִסְתַּכֵּן בְּנַפְשׁוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֲזִי, וְלֹא אִמְרַתִּי לָךְ אוֹלִי הוּא אִישׁ גְּדוֹל?

פְּתַח וְאָמַר, (מְשַׁלֵּי ג) אֲשֶׁרִי אֲדָם מְצָא חֲכָמָה. אֲשֶׁרִי אֲדָם - כְּמוֹ אֲנִי שְׁמַצְאֵנוּ אוֹתָךְ וַיְדַעְנוּ מִמֶּךָ דְבַר חֲכָמָה. וְאֲדָם יְפִיק תְּבוּנָה - כְּמוֹ אֲנִי שְׁחַפְּיֵנוּ לָךְ

שׁוֹשְׁבֵינַי דְּמִטְרוֹנִיתָא, פִּינּוֹן דְּאֲתַקְטִילוּ, אֲשֶׁתְּאַרַת מִטְרוֹנִיתָא בְּלַחֲדָהָא, וְאֲתַאבִּיד שׁוֹשְׁבֵינַי דִּילָהּ, וְלֹא אֲשֶׁתְּכַח מָאן דְּמִשְׁמֵשׁ קָמָהּ, וַיִּתְקַן בֵּיתָהּ, וַיַּחֲדִי לָהּ לְאִזְדוּגָה עִם מְלַכָּא.

כְּדִין מַהֵהוּא יוֹמָא, אֲתַעֲבָרָא לְשִׁמְאֵל, וְכִיִּמָּא עַל עֲלָמָא, כְּמִין עַל כְּלָא, קְטִיל לְשְׁאוֹל וְלְבְנָיו, אֲתַאבִּיד מִיַּנְיָהּוּ מְלָכוֹ, מִיַּתוֹ מִיִּשְׂרָאֵל כְּמָה אֲלָפִין וְכָמָה רַבּוּן. וְעַד כְּעוֹן, הַהוּא חוּבָה הָוָה תְּלִי, עַד דְּאֲתַא סַנְחַרִּיב וְאִרְגִּיז כְּלָא.

וְדָא הוּא עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב, דָּא הוּא יוֹמָא עֲלָהּ, וּמָאן אִיהוּ. דָּא כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, דְּאֲבַדַת שׁוֹשְׁבֵינַי דִּילָהּ, הַהִיא דְּאֲשֶׁתְּאַרַת בְּלָא יְמִינָא, (דְּהִנוּ לִיה) לְאֲתַדְבַקָא בְּשִׁמְאֵל. דְּכִהְנָא יְמִינָא הוּא. (וּבְגִין כִּי הָוָה לִיה לְאֲתַדְבַקָא בְּשִׁמְאֵל) וּבְגִין כִּי, עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב לְעַמֵּד.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב גִּבְעַת שְׁאוֹל נִסָּה, שְׁאוֹל אִמְרַי הָכָא. אֲלֵא בְּגִין דְּהוּא קְטִיל לְכְהֵנִי, וְגֵרִים דְּרוּעָא יְמִינָא, לְאֲתַעֲקֵרָא מְעֲלָמָא. אוּף הָכָא, מַהֵהוּא יוֹמָא, לֹא אֲעֲבַר בְּרַ נִשׁ בְּהַהוּא דוּכְתָא, בְּגִין דְּלֹא אִסְתַּכֵּן בְּנַפְשִׁיהּ. אָמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֲזִי, וְלֹא אִמְרַית לָךְ דְּלָמָא גְבַרָא רַבָּא הוּא.

פְּתַח וְאָמַר, (מְשַׁלֵּי ג) אֲשֶׁרִי אֲדָם מְצָא חֲכָמָה. אֲשֶׁרִי אֲדָם, (דְּף נ' ע"א) כְּגוֹן אֲנִי, דְּאֲשַׁכְּחָנָא לָךְ, וַיְדַעְנָא מִיַּנְיָהּ מְלָה דְּחֲכָמָתָא. וְאֲדָם יְפִיק תְּבוּנָה, כְּגוֹן אֲנִי,

צב סיפורי הזוהר

דאוריכנא לך לאתחברא בהדך. ודא הוא
בר נש דזמין ליה קדשא בריך הוא
נבזבזא בארחה, אנפוי דשכינתא, ועל דא
פתיב, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה.
אזלו.

להתחבר עמך, וזהו אדם שמזמין לו
הקדוש ברוך הוא מתנה בדרך, פני
השכינה, ועל זה כתוב (משלי ד) וארח
צדיקים כאור נגה. הלכו.

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבריו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
- עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זוה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זוה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזוה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

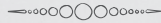
פּרָק ט'
פּרָנְשִׁיּוֹת
וַיֵּשֶׁב - נְשִׁיחַ

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תִּכּוֹן עֵינַיִם

זכות הפילה ..... צה
 מי שִׁנְפָּרַד מִרְבִּי שְׁמֵעוֹן, כְּאִלּוּ נִפְרָד מֵהַכֹּל ..... צז
 אין עולם אלא לאותם חברים שִׁמְשָׁתְּדִלִים בַּתּוֹרָה וְיוֹדְעִים
 נְסֻתוֹת הַתּוֹרָה ..... קא

המקובל האלקי הצדיק הקדוש רבינו יעקב אבוחצירא זצוקללה"ה
 (בספרו גנוי המלך דף קפ"ה) אומר בשם רבי שמעון בר יוחאי
 הקדוש: **דמי שלא למד תורת אמת שהם סודות התורה טוב לו שלא
 נברא דבלא זה אין אדם יודע אלהותו יתברך, ויראתו ואהבתו,
 ועבודתו. והרב פתיה זי"ע אומר בשם רבי חיים ויטאל זי"ע שכתב
 בתחלת שער המצוות: ואם לא עשה כן הרי חסר מצוה אחד של
 תלמוד תורה שהיא גדולה ושקולה ככל המצוות וצריך שיתגלגל עד
 שיטרח בד' בחינות של הפרד"ס הנזכר, עד כאן לשונו. ועוד אמר
 הרב יהודה פתיה זי"ע שעוד בשעת הלוייה כאשר בוכים עליו, יתכן
 שכבר חזר לעולם הזה בגלגול, השם ירחם. מתוך 'זוהר מגנא ומצלא'**

להזכירכם,

יְשָׁנָה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְגוֹ סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִימֵי יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִימֵי צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִימֵי קפה-רפד.

זכות המילה

(זוהר ח"ב לב ע"א)

רבי יוסי ורבי חייא הוו אזלי באורחא. אמר רבי יוסי לרבי חייא, אמאי את שתיק, הא אורחא לא אתתקון, אלא במלי דאורייתא. אתנגיד רבי חייא, ובכה, פתח ואמר, (בראשית י"א) ותהי שרי עקרה אין לה ולד ווי על דא, ווי על ההוא זמנא דאולידת הגר לישמעאל.

אמר ליה רבי יוסי, אמאי. והא אולידת לבתה, והנה לה ברא גזעא קדישא. אמר ליה, את חמי, ואנא חמינא, והכי שמענא מפומוי דרבי שמעון מלה, ובכינא [ס"א אמר ליה מאי היא אמר ליה ווי וכי] ווי על ההוא זמנא, דבגין דשרה אתעכבת, פתיב, (בראשית ט"ז) ותאמר שרי אל אברם וגו' בא נא אל שפחתי וגו'. ועל דא, קיימא שעתא להגר, למירת לשרה גבירתה, והנה לה ברא מאברם.

ואברם אמר, (בראשית י"ז) לו ישמעאל יחיה לפניה, ואף על גב דקודשא בריך הוא הוה מבשר ליה על יצחק, אתדבק אברם בישמעאל, עד דקודשא בריך הוא אתיב ליה, (בראשית י"ז) ולישמעאל שמעתיך וגו'. לבתר אתגזר, ועאל בקיימא קדישא, עד לא יפוק יצחק לעלמא.

ותא חזי, ארבע מאה שנין, קיימא ההוא זמנא דבני ישמעאל, ובעא קמי קדשא בריך הוא, אמר ליה, מאן דאתגזר אית ליה חולקא בשמך. אמר ליה אין.

זכות המילה

(זוהר ח"ב לב ע"א)

רבי יוסי ורבי חייא היו הולכים בדרך. אמר רבי יוסי לרבי חייא, למה אתה שותק, הרי הדרך לא מתקנת אלא רק בדברי תורה? ואנח רבי חייא ובכה. (אמר לו, מהי? אמר לו, אוי וכי) פתח ואמר (בראשית י"א) ותהי שרי עקרה אין לה ולד. אוי על זה! אוי על אותו זמן שהולידה הגר את ישמעאל.

אמר לו רבי יוסי, למה? והרי הולידה אחר כך, והנה לה בן גזע קדוש? אמר לו, אתה רואה ואני רואה. וכך שמעתי מפי רבי שמעון דבר, ובכיתי. [ס"א אמר לו מה היא אמר לו ווי וכי] אוי על אותו הזמן שבגלל ששרה התעכבה, פתוב (בראשית טז) ותאמר שרי אל אברם וגו' בא נא אל שפחתי וגו'. ועל זה עמדה השעה להגר לרשת את שרה גבירתה, והנה לה בן מאברם.

ואברם אמר, לו ישמעאל יחיה לפני. ואף על גב שהקדוש ברוך הוא היה מבשר לו על יצחק, נדבק אברם בישמעאל, עד שהקדוש ברוך הוא השיב לו, ולישמעאל שמעתיך וגו'. אחר כך נמול ונכנס לברית הקדוש, עד שטרם יצא יצחק לעולם.

ובא ראה, ארבע מאות שנים עמד אותו זמנא של בני ישמעאל ובקש לפני הקדוש ברוך הוא. אמר לו, מי שנמול יש לו חלק בשמך? אמר לו, כן. אמר לו,

והרי ישמעאל נמול, [ולא עוד, אלא שנמול בן שלש עשרה שנה] אז למה אין לו חלק בך כמו יצחק? אמר לו, זה נמול פראוי וכתקונו, וזה לא כך. ולא עוד, אלא שאלה נדבקים בי פראוי לשמונה ימים, ואלה רחוקים ממני עד כמה ימים. אמר לו, ועם כל זה, פיון שנמול, לא יהיה לו שכר טוב בשביל זה?

אמר ליה והא ישמעאל דאתגזר, (ולא עוד אלא דאתגזר בר תליסר שנין) אמאי לית ליה חולקא בך כמו יצחק. אמר ליה, דא אתגזר כדקא יאות וכתיקונו, ודא לאו הכי. ולא עוד, אלא דאלין מתדבקין בי כדקא יאות, לתמנא יומין ואלין רחיקין מוני עד כמה ימים. אמר ליה, ועם כל דא, פיון דאתגזר לא יהא ליה אגר טב בגיניה.

אוי על אותו זמן שנולד ישמעאל בעולם ונמול, מה עשה הקדוש ברוך הוא? הרחיק את בני ישמעאל מן הדבקות העליונה, ונתן להם חלק למטה בארץ הקדושה בשביל אותה המילה שבהם.

ווי על ההוא זמנא, דאתליד ישמעאל בעלמא, ואתגזר. מה עבד קדשא בריה הוא, ארחיק להו לבני ישמעאל, מדבקותא דלעילא, ויהב להו חולקא לתתא בארעא קדישא, בגין ההוא גזירו דבהון.

ועתידים בני ישמעאל לשלט בארץ הקדושה כשהיא ריקה מהכל זמן רב, כמו שהמילה שלהם ריקה בלי שלמות, והם יעבדו את בני ישראל לשוב למקומם, עד שישתלם אותה זכות של בני ישמעאל.

וזמנין בני ישמעאל, למשלט בארעא קדישא, בד איהי ריקנא מכלא, זמנא סגי, כמה דגזירו דלהון בריקנא בלא שלימו. ואינון יעבדון להון לבני ישראל לאתבא לדוכתייהו, עד דאשתלים ההוא זכותא דבני ישמעאל.

ועתידים בני ישמעאל לעורר קרבות חזקים בעולם ולהתכנסות בני אדם עליהם, ועוררו בהם קרב, אחד על הים, ואחד על היבשה, ואחד סמוך לירושלים, וישלטו אלה באלה, וארץ הקדושה לא תמסר לבני אדם.

וזמנין בני ישמעאל, לאתערא קרבין תקיפין בעלמא, ולא תכנשא בני אדם עליהו, ויתערו קרבא בהו, חד על ימא, וחד על יבשתא וחד סמוך לירושלים, וישלטון אליו באליו, וארעא קדישא לא יתמסר לבני אדם.

באותו זמן יתעורר עם אחד מסוף העולם על רומי הרשעה, ויערף בה קרב שלשה חדשים, ויתכנסו שם עמים, ויפלו בידיהם, עד שיתכנסו כל בני

בההוא זמנא, יתער עמא חד מסייפי עלמא, על רומי חייבא, ויגח בה קרבא תלת ירחין, ויתכנסון תמן עממיא, ויפלון בידייהו, עד דיתכנסון כל בני

אָדום עֲלֵהּ, מִכָּל סִיפֵי עֲלֵמָא. וְכִדִּין יִתְעַר קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲלֵייהוּ, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה ל"ד) כִּי זָבַח לַיהוָה בְּבַצְרָה וְגו'.

וּלְבַתֵּר דָּא מַה כְּתִיב, לְאַחֲזוּ בְּכַנְפוֹת הָאָרְצַי וְגו'. וְיִשְׂרָאֵל לְבָנֵי יִשְׂמַעְאֵל מִינְהוּ, וְיִתְבַר כָּל חֵילֵין דְלַעֲיֵלָא וְלֹא יִשְׁתַּאֲר חֵילָא לְעֵילָא עַל עֲמֹא דְעֲלֵמָא, אֲלָא חֵילָא דִישְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּי. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (תהלים קכ"א) יְיָ צִלְּךָ עַל יַד יְמִינֶךָ.

אָדום עֲלֵהּ מִכָּל סִיפֵי עֲלֵמָא. וְכִדִּין יִתְעַר קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲלֵייהוּ, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה ל"ד) כִּי זָבַח לַיהוָה בְּבַצְרָה וְגו'.

וּלְבַתֵּר דָּא מַה כְּתִיב, לְאַחֲזוּ בְּכַנְפוֹת הָאָרְצַי וְגו'. וְיִשְׂרָאֵל לְבָנֵי יִשְׂמַעְאֵל מִינְהוּ, וְיִתְבַר כָּל חֵילֵין דְלַעֲיֵלָא וְלֹא יִשְׁתַּאֲר חֵילָא לְעֵילָא עַל עֲמֹא דְעֲלֵמָא, אֲלָא חֵילָא דִישְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּי. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (תהלים קכ"א) יְיָ צִלְּךָ עַל יַד יְמִינֶךָ.

מְשֻׁם שְׁהֵשֵׁם הַקְּדוֹשׁ בְּיָמִין, וְתוֹרָה בְּיָמִין, וְעַל זֶה בְּיָמִין תְּלוּי הַכֹּל, וְשִׁנְיָנוּ שְׁצָרִיךְ לְזַקֵּף אֶת הַיָּמִין עַל הַשְּׂמֹאל, כְּמוֹ שְׁפָרְשׁוּהָ, שְׁפָתוֹב מִימִינוּ אִשׁ דֵּת לְמוֹ. וּבְזִמְנֵי שְׂיָבָא, (תהלים ס) הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ וְעַנְנֵי. וּבְאֹתוֹת זְמַן כְּתוֹב, כִּי אֲזִי אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה בְרוּרָה לְקִרְא כְּלָם בְּשֵׁם ה' לְעַבְדוֹ שְׂכָם אֶחָד. וְכַתוֹב בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.

בְּגִין דְשָׂמָא קִדְשָׁא בִימִינָא, וְאוֹרִינְתָא בִימִינָא, וְעַל דָּא בִימִינָא תְּלוּיָא כְּלָא וְתַגְיָנוּ, דְבָעֵי לְזַקֵּף יְמִינָא עַל שְׂמֹאלָא, כְּמַה דְאוֹקְמוּהָ. דְכַתִּיב, (דברים ל"ג) מִימִינוּ אִשׁ דֵּת לְמוֹ. וּבְזִמְנָא דְאַתִּי, (תהלים ס) הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ וְעַנְנֵי. וּבְהַהוּא זְמַנָּא כְּתִיב, (צפניה ג) כִּי אֲזִי אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה בְרוּרָה לְקִרְא כְּלָם בְּשֵׁם יְיָ לְעַבְדוֹ שְׂכָם אֶחָד. וְכַתִּיב, (זכריה י"ד) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.

מִי שֶׁנִּפְרַד מִרְבֵּי שְׂמֵעוֹן, כְּאֵלוֹ נִפְרַד מִהַכֹּל

(זוהר ח"ב פו ע"א)

רְבִי יְהוּדָה הָיָה הוֹלֵךְ מִקְפּוֹטְקֵיָא לְלוּד, לְרֵאשִׁית אֶת רְבִי שְׂמֵעוֹן שֶׁהָיָה שָׂם, וְהָיָה רְבִי חֲזַקְיָה הוֹלֵךְ עִמּוֹ. אָמַר רְבִי יְהוּדָה לְרְבִי חֲזַקְיָה, זֶה שְׁשִׁנְיָנוּ לְפָנֵי רְבִי שְׂמֵעוֹן, וְהוּא יִהְיֶה פְּרָא אָדָם - וְדַאי כֶּף הוּא. וְזֶהוּ בְרוּר הַדְּבָר - סוּף הַפְּסוּקָה, שְׁכַתוֹב וְעַל פְּנֵי כָל אֲחָיו יִשְׁכֹּן. מַה זֶה וְעַל פְּנֵי כָל אֲחָיו יִשְׁכֹּן?

מִי שֶׁנִּפְרַד מִרְבֵּי שְׂמֵעוֹן, כְּאֵלוֹ נִפְרַד מִהַכֹּל

(זוהר ח"ב פו ע"א)

רְבִי יְהוּדָה הָיָה אֲזִיל מִקְפּוֹטְקֵיָא לְלוּד, לְמַחְמֵי לְרְבִי שְׂמֵעוֹן, דְהוּא תַפְּנוֹ, וְהוּא רְבִי חֲזַקְיָה אֲזִיל עִמּוּהָ. אָמַר רְבִי יְהוּדָה לְרְבִי חֲזַקְיָה, הָא דְתַגְיָנוּ, קָמֵי ר' שְׂמֵעוֹן, וְהוּא יִהְיֶה (דף פ"ו ע"ב) פְּרָא אָדָם, וְדַאי כֶּף הוּא. וְדַא הוּא בְּרִירָא דְמִלְהָ. סוּפִיָּה דְקִרְא דְכַתִּיב, וְעַל פְּנֵי כָל אֲחָיו יִשְׁכֹּן. מַהוּ וְעַל פְּנֵי כָל אֲחָיו יִשְׁכֹּן.

אָמַר לוֹ, לֹא שְׁמַעְתִּי וְלֹא אָמַר, שֶׁהָרִי
לְמַדְנֹה, כְּתוּב (דברים ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה
אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה. אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה - אֵתָהּ
יָכוֹל לוֹמַר. אֲבָל שְׁלֹא שָׁם מֹשֶׁה - אֵינְךָ
יָכוֹל לוֹמַר.

פֶּתַח ר' יְהוּדָה וְאָמַר, (שם) כִּי הוּא חֲסִיד
וְאֶרְךָ יְמֵיךָ. מִי שִׁזְכָּה בַּתּוֹרָה וְלֹא
נִפְרָד מִמֶּנָּה, זֹכֶה לְשֵׁנֵי חַיִּים - אַחַד
בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאַחַד בְּעוֹלָם הַבָּא, שְׁכַתּוֹב
חַיִּיךָ, שְׁנַיִם. וְכֹל מִי שֶׁנִּפְרָד מִמֶּנָּה, כְּמִי
שֶׁנִּפְרָד מִן הַחַיִּים, וּמִי שֶׁנִּפְרָד מִרַבֵּי
שְׁמֵעוֹן, כְּאֵלוֹ נִפְרָד מֵהַכֹּל.

וּמָה בְּפֶסֶק הַזֶּה שֶׁהוּא פּוֹתַח פֶּתַח לֹא
יְכַלְנוּ לְהַכְנִס אֵלָיו - דְּבַרֵי תּוֹרָה
הַנִּסְתָּרִים עַל אַחַת כְּפֹה וְכַמּוֹה. אוֹי לְדוֹר
שֶׁרַבֵּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי יִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ.
שֶׁכְּשָׂאֲנוּ עוֹמְדִים לִפְנֵי רַבֵּי שְׁמֵעוֹן,
מַעֲיִנּוֹת הַלֵּב פְּתוּחִים לְכָל עֵבֶר וְהַכֹּל
מִתְגַּלֵּא. וְכִשְׁנִפְרָדִים מִמֶּנּוּ, לֹא יוֹדְעִים
דְּבַר, וְכָל הַמַּעֲיִנּוֹת נִסְתָּמִים.

אָמַר רַבֵּי חֲזַקְיָהּ, הֵינּוּ שְׁכַתּוֹב (במדבר יא)
וַיֵּאצֵּל מִן הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל
שִׁבְעִים אִישׁ הַזְּקֵנִים. כְּפִמְנוּרָה הֵא
שְׁמַאֲרִים מִמֶּנָּה כְּפֹה כְּנֹרוֹת, וְהִיא
מִצִּיָּה בְּקִיּוּמָה. כִּי רַבֵּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי
בַּעַל הַמְּנֹרוֹת הוּא מְאִיר לְכָל, וְהָאֹר לֹא
זֶה מִמֶּנּוּ וְנִמְצָא בְּקִיּוּמוֹ. הִלְכוּ עַד שֶׁהִגִּיעוּ
אֵלָיו.

כְּשֶׁהִגִּיעוּ אֵלָיו, מִצְּאוּהוּ שֶׁהִיא יוֹשֵׁב
עוֹסֵק בַּתּוֹרָה, וְהִיא אוֹמַר

אָמַר לִיָּהּ, לֹא שְׁמַעְנָא, וְלֹא אִימָא. דְּהָא
אוּלִּיפְנָא, כְּתִיב (דברים ד) וְזֹאת
הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה. אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה,
אֵתָהּ יָכוֹל לוֹמַר. דְּלֹא שָׁם מֹשֶׁה, אֵי אֵתָהּ
יָכוֹל לוֹמַר.

פֶּתַח ר' יְהוּדָה וְאָמַר, (דברים ל) כִּי הוּא
חֲסִיד וְאֶרְךָ יְמֵיךָ. מִאֵן דְּזָכִי
בְּאוֹרֵייתָא, וְלֹא אֶתְפָּרַשׁ מִיָּנָה, זְכִי לְתַרְוִין
חַיִּין, חַד בְּעֵלְמָא דִּין, וְחַד בְּעֵלְמָא דְאַתִּי.
דְּכְתִיב חַיִּיךָ, תַּרְוִי. וְכֹל מִאֵן דִּיתְפָּרַשׁ
מִיָּנָה, כְּמִאֵן דְּמִתְפָּרַשׁ מִן חַיִּי, וּמִאֵן
דְּמִתְפָּרַשׁ מִד' שְׁמֵעוֹן, כְּאֵילוֹ מִתְפָּרַשׁ
מִכְּלָא.

וּמָה בְּהָאֵי קָרָא דְאִיהוּ פֶּתַח פֶּתַח, לֹא
יְכִלְנָא לְמִיַּעַל בָּהּ. פֶּתַחְמִי
אוֹרֵייתָא דְסִתִּימִין, עַל אַחַת כְּפֹה וְכַמּוֹה.
וְוִי לְדָרָא, דְּר' שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי יִסְתַּלִּיק
מִנִּיהּ. דְּכַד אֲנִי קִיּוּמִין קָמִי דְר' שְׁמֵעוֹן,
מִבּוּעִין דְּלָבָא פְּתִיחִין לְכָל עֵיבֶר, וְכִלָּא
מִתְגַּלֵּא. וְכַד אֶתְפָּרַשְׁנָא מִנִּיהּ. לֹא יִדְעָנָא
מִיָּדִי, וְכָל מִבּוּעִין סִתִּימִין.

אָמַר ר' חֲזַקְיָהּ, הֵינּוּ דְכְּתִיב, (במדבר יא)
וַיֵּאצֵּל מִן הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל
שִׁבְעִים אִישׁ הַזְּקֵנִים, כְּבּוּצִינָא דְאָ, דְנִהְרִין
מִיָּנָה כְּפֹה בּוּצִינִין, וְהוּא בְּקִיּוּמִיָּה שְׁכִיחַ.
כִּי ר' שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, מְאִרִי דְבוּצִינִין,
הוּא נְהִיר לְכִלָּא, וְנִהְרָא לֹא אַעֲדִי מִנִּיהּ,
וְאֶשְׁתַּכַּח בְּקִיּוּמִיָּה. אֲזֵלוּ עַד דְּמִטּו
לְגַבִּיָּהּ.

כַּד מִטּו גַבִּיָּהּ, אֶשְׁכַּחוּהוּ, דְּהוּא יְתִיב
וְלַעֲוִי בְּאוֹרֵייתָא, וְהוּא אָמַר, (תהלים

(תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף ולפני ה' ישפך שיחו. כל תפלת ישראל צלותא, וצלותא דעני עלאה מבלהו. מאי טעמא. משום דהאי סלקא עד פריסי יקרא דמלכא, ואתעטר ברישיה. וקודשא בריך הוא משתבח (נ"א מתעטר) בההיא צלותא ודאי. תפלה דעני, תפלה אקרי.

כפי יעטף. עטופא דא, לאו עטופא דכסוי הוא, דהא לית ליה. אלא, כתיב הכא כי יעטף. וכתיב התם, (איכה ב) העטופים ברעב. ולפני יי' ישפך שיחו, דיקבל קמוי מאריה, ודא ניחא ליה קמוי קדשא בריך הוא, משום דעלמא מתקיימא ביה, בד לא אשתכחו שאר קיימי עלמא בעלמא. ווי למאן דההוא מספגא יקבל עלוהי למאריה, משום דמספגא קריב למלכא יתיר מבלהו, דכתיב, (שמות כב) והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני.

כפי יעטף. עטופא דא, לאו עטופא דכסוי הוא, דהא לית ליה. אלא, כתיב הכא כי יעטף. וכתיב התם, (איכה ב) העטופים ברעב. ולפני ה' ישפך שיחו, דיקבל קמוי מאריה, ודא ניחא ליה קמוי קדשא בריך הוא, משום דעלמא מתקיימא ביה, בד לא אשתכחו שאר קיימי עלמא בעלמא. ווי למאן דההוא מספגא יקבל עלוהי למאריה, משום דמספגא קריב למלכא יתיר מבלהו, דכתיב, (שמות כב) והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני.

כפי יעטף. עטופא דא, לאו עטופא דכסוי הוא, דהא לית ליה. אלא, כתיב הכא כי יעטף. וכתיב התם, (איכה ב) העטופים ברעב. ולפני ה' ישפך שיחו, דיקבל קמוי מאריה, ודא ניחא ליה קמוי קדשא בריך הוא, משום דעלמא מתקיימא ביה, בד לא אשתכחו שאר קיימי עלמא בעלמא. ווי למאן דההוא מספגא יקבל עלוהי למאריה, משום דמספגא קריב למלכא יתיר מבלהו, דכתיב, (שמות כב) והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני.

ולשאר בני העולם - לפעמים ששומע ולפעמים שלא שומע. מה הטעם? משום שדיור הקלף הוא בכלים השבורים הללו, שכתוב (ישעיה נז) ואת דכא ושפל רוח. וכתוב (תהלים לד) קרוב ה' לנשברי לב. (שם נה) לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה.

ולשאר בני עלמא, זמנין דשמע, זמנין דלא שמע. מאי טעמא. משום דדיוריה דמלכא בהני מאני תבירי, דכתיב, (ישעיה נז) ואת דכא ושפל רוח. וכתיב (תהלים לד) קרוב יי' לנשברי לב. (תהלים נא) לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה.

מכאן שנינו, מי שנוזף בעני - נוזף בשכינה, שכתוב ואת דכא ושפל רוח, וכתוב (משלי כב) כי ה' יריב ריבם וגו'. משום שהאפוטרופוס שלהם חזק ושולט על הכל, שלא צריך עדים ולא צריך דין אחר, ולא נוטל משכונן כשאר הדינים.

מכאן תנינו, מאן דנוזף במספגא, נוזף בשכינתא, דכתיב ואת דכא ושפל רוח. וכתיב (משלי כב) כי יי' יריב ריבם וגו'. בגין דאפוטרופא דלהון תקיפא, ושליטא על כלא, דלא אצטריך סהדי, ולא אצטריך לדיינא אחרא, ולא

ואיזה משכון נוטל? נשמות בני אדם, שכתוב וקבע את קבעיהם נפש.

נטיל משכונא, כשאר דיינא. ומה משכונא נטיל, נשמתין דבר נש, דכתיב וקבע את קובעיהם נפש.

עוד אמר, תפלה לעני - כל מקום שנקרא תפלה, דבר עליון הוא, שהוא עולה למקום (שהקדוש ברוך הוא) עליון. תפלת הראש הן התפלין של המלך שמניח אותם.

תו אמר תפלה לעני, כל אתר דאקרי תפלה, מלה עלאה היא, דהיא סלקא לאתר (דקודשא ברוך הוא אהד) עלאה. תפלה דרישא, אינון תפלי דמלכא, דאנח להו.

רבי שמעון סובב ראשו, וראה את רבי הודה ואת רבי חזקיה שהגיעו אליו. אחר ששים, הסתכל בהם. אמר להם, אוצר היה לכם ואבד מכם. אמרו לו, ונדאי שפתח עליון פתח מורנו, ולא יכלנו להכנס בו.

רבי שמעון אסחר רישיה, וחמא לר' הודה ולר' חזקיה, דמטו גביה. בתר דסיים אסתכל בהו. אמר להו, סימא הוה לכו ואתאביד מנייכו. אמרו ליה, ונדאי דפתחא עלאה פתח מור, ולא כילנא למיעאל בה.

אמר, מה הוא? אמרו לו, (בראשית טז) והוא יהיה פרא אדם. וסוף הפסוק אנו רוצים לדעת, שכתוב ועל פני כל אחיו ישכן. מה זה על פני כל אחיו? שהרי ברור של כל הפסוק דענו, ואת זה לא דענו, שסוף הכתוב לא נראה כראשו.

אמר, מאי היא. אמרו ליה, (בראשית טז) והוא יהיה פרא אדם, וסיפיה דקרא בעינא למנדע, דכתיב ועל פני כל אחיו ישכון, מהו על פני כל אחיו. דהא ברירא דכוליה קרא ידענא, והאי לא ידענא, דסיפיה דקרא, לא אתחזי כרישיה.

אמר להם, תייכם, הכל הוא דבר אחד, ובדרגה אחת עולה. שנינו, כמה פנים לפנים יש לקדוש-ברוך-הוא: פנים המאירים. פנים שלא מאירים. פנים תחתונים. פנים רחוקים. פנים קרובים. פנים שלפנים. פנים שלחוץ. פנים של ימין. פנים של שמאל.

אמר לון, חייכון, כלא חד מלה היא, ובחד דרגא סלקא. תאנא, כמה פנים לפנים, אית ליה לקודשא ברוך הוא. פנים דנהרין. פנים דלא נהרין. פנים תתאין. פנים (דף פ"ו ע"א) רחיקין. פנים קריבין. פנים דלגו. פנים דלבר. פנים דימינא. פנים דשמאלא.

בא וראה, אשריהם ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, שאחוזים בפנים העליונים

תא חזי, זכאין אינון ישראל קמיה דקודשא ברוך הוא, דאחיזין

שֶׁל הַמְּלֶכֶךְ בְּאוֹתָם פְּנִים שֶׁהוּא וְשִׁמוֹ
 אַחוּזִים בְּהֶם, וְהֵם וְשִׁמוֹ אֶחָד הוּא, וְשָׂאֵר
 הָעַמִּים אַחוּזִים בְּאוֹתָם פְּנִים רְחוּקִים,
 בְּאוֹתָם פְּנִים תַּחְתּוֹנִים, וְלִכְּן הֵם רְחוּקִים
 מִגּוּף הַמְּלֶכֶךְ, שֶׁהָרִי רְאִינוּ כֹּל אוֹתָם שֶׁל
 מִצְרַיִם, קְרוּבֵי יִשְׁמַעֵאל, כְּמוֹ אַחִים
 וְקְרוּבִים הָיוּ לוֹ, וְכֻלָּם הָיוּ בְּפָנִים
 תַּחְתּוֹנִים וּבְאוֹתָם פְּנִים רְחוּקִים.

וּבְגִלְלָה אַבְרָהָם, כְּשֶׁנִּמְוֵל יִשְׁמַעֵאל, זָכָה
 שְׁשֵׁם מְדוּרָה וְחִלְקוֹ בְּמִקּוֹם
 שְׁשׁוּלֵט עַל כֹּל אוֹתָם פְּנִים רְחוּקִים
 וְתַחְתּוֹנִים, עַל כֹּל אוֹתָם פְּנִים שֶׁל שָׂאֵר
 הָעַמִּים. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב יָדוּ בְּכָל. וּמִשׁוּם כִּךָ
 עַל פְּנֵי כֹל אַחִיו יִשְׁכֹּן. כְּלוּמַר, יִשִּׁים
 מְדוּרָה וְחִלְקוֹ לְמַעַלָּה מִכָּל, שְׁכַתּוֹב יָדוּ
 בְּכָל, שְׁשׁוּלֵט עַל כֹּל שָׂאֵר הַפְּנִים
 שְׁלִמְטָה, וּמִשׁוּם כִּךָ עַל פְּנֵי כֹל אַחִיו
 וְדָא, שְׁלָא זְכוּ כְמוֹתוֹ.

בְּאוֹ רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי חֲזַקְיָה וְנִשְׁקוּ יָדוּ.
 אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הֵינּוּ מַה שְׁאֲנָשִׁים
 אוֹמְרִים, יִזְנוּ בְּשִׁמְרֵי וְנִבְעֵת הַבָּאָר,
 בְּקִשְׁרָה שֶׁל קַיְמָא מִתְעַטֵּר. אוֹי לְעוֹלָם
 כְּשִׁיִּסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ מוֹרְנוּ! אוֹי לְדוֹר כְּשִׁזְהָ
 יִאָרַע בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן! אֲשֶׁרִי הַדּוֹר שְׁמַכִּירִים
 אֶת מוֹרְנוּ! אֲשֶׁרִי הַדּוֹר שֶׁהוּא שְׁרוּי
 בְּתוֹכוֹ!

אֵין עוֹלָם אֶלָּא לְאוֹתָם חֲבָרִים
 שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה וְיוֹדְעִים נִסְתָּרוֹת
 הַתּוֹרָה

(זוהר ח"ב פט ע"א)

רַבִּי יוֹדָאֵי שְׂאִיל לִיה לְר' שְׁמַעוֹן, יוֹמָא
 שְׁנַפְגֵּשׁ עִמּוֹ בְּדֶרֶךְ, אָמַר לוֹ, רַבִּי הָרִי

בְּאִנְפִּין עֲלֵאִין דְּמִלְכָּא. בְּאִינוּן פְּנִים דְּהוּא
 וְשִׁמְיָה אַחִידָן בְּהוּ, וְאִינוּן וְשִׁמְיָה חַד
 הוּא. וְשָׂאֵר עַמִּין אַחִידָן בְּאִינוּן פְּנִים
 רְחִיקִין, בְּאִינוּן פְּנִים תַּתְּאִין. וּבְגִינֵי כִּךָ
 אִינוּן רְחִיקִין מִגּוּפָא דְּמִלְכָּא, דְּהָא חֲמִינָא
 כֹּל אִינוּן דְּמִצְרַיִם, קְרוּבֵי דִישְׁמַעֵאל,
 כְּמַה אַחִין וְקְרוּבִין הוּוּ לִיה, וְכֻלְהוּ הוּוּ
 בְּאִנְפִּין תַּתְּאִין, בְּאִינוּן פְּנִים רְחִיקִין.

וּבְגִינֵיה דְּאַבְרָהָם, כַּד אַתְּגַזֵּר יִשְׁמַעֵאל,
 זָכָה, דְּשׁוּי מְדוּרָה וְחִלְקִיה
 בְּאַתֵּר דְּשְׁלִיטָא עַל כֹּל אִינוּן פְּנִים רְחִיקִין
 וְתַתְּאִין, עַל כֹּל אִינוּן פְּנִים דְּשָׂאֵר עַמִּין.
 הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב יָדוּ בְּכָל, וּבְגִינֵי כִּךָ עַל
 פְּנֵי כֹל אַחִיו יִשְׁכּוֹן, כְּלוּמַר, יִשְׁוּי מְדוּרָה
 וְחִלְקִיה לְעִילָא מִכָּל, דְּכַתִּיב יָדוּ בְּכָל,
 דְּשְׁלִטָא עַל כֹּל שָׂאֵר פְּנִים דְּלַתְתָּא. וּבְגִין
 כִּךָ עַל פְּנֵי כֹל אַחִיו וְדָא, דְּלָא זְכוּ
 כְּוֹתִיה.

אָתוּ רַבִּי יְהוּדָה וְר' חֲזַקְיָה, וְנִשְׁקוּ יָדוּ.
 אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הֵינּוּ דְאִמְרֵי
 אִינְשֵׁי, חֲמִירָא בְּדֶרֶךְ, וְנִבְעֵא דְבִירָא,
 בְּחִטִּירָא דְּקִינְרָא אַתְעַטֵּר. וְוִי לְעֵלְמָא, כַּד
 יִסְתַּלַּק מִדְּמִנֵּיהּ. וְוִי לְדָרָא, דִּיִּתְעַרַע
 בְּהוּא זְמַנָּא. זְכָאָה דְּרָא דְּאִשְׁתַּמּוּדְעוּן
 לִיה לְמִדְּ. זְכָאָה דְּרָא דְּאִיהוּ שְׁרִי בְּגוּיָה.

אֵין עוֹלָם אֶלָּא לְאוֹתָם חֲבָרִים
 שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה וְיוֹדְעִים נִסְתָּרוֹת
 הַתּוֹרָה

(זוהר ח"ב פט ע"א)

רַבִּי יוֹדָאֵי שְׂאִיל לִיה לְר' שְׁמַעוֹן, יוֹמָא
 חַד דְּאִעַרַע עִמִּיה בְּאַרְחָא, אָמַר לִיה,

כתוב (בפרשת השבת) בפרשה זו שבת שאמר ישעיה, שכתוב כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וגו', ונתתי להם בביתי ובחומותי וגו'. מה זה אמר?

אמר לו, קפוטקאי, קשר את חמורך בגדר ורד, שדבר תורה צריך צחות, או הפך לאחוריה ולך אחרי ותכונן לבך. אמר לו, משום מורי עשיתי את הדרך, ואחרי מורי אסתכל בשכינה.

אמר לו, בא וראה, דבר זה הרי פשוטו החברים ולא פשוטו דבר. כה אמר ה' לסריסים, מי הם הסריסים? אלו הם החברים שמשתדלים בתורה ומסרסים עצמם כל ששת ימי השבת ועוסקים בתורה, ובלייל השבת מזרזים את עצמם בזוגם משום שיודעים הסוד העליון בשעה שהגבירה מזדננת במלך.

ואותם חברים שיודעים סוד זה, מכוננים לבם לאמונת רבונם, ומתברכים בכרי מעיהם באותו הלילה. וזהו שכתוב אשר ישמרו, כמו שנאמר ואביו שמר את הדרך.

ונקראים סריסים ודאי, בשביל לחפות לשבת למצא את רצון רבונם, שכתוב ובחרו באשר חפצתי. מה זה באשר חפצתי? זה זוג הגבירה. ומחזיקים בבירתי, הכל אחד. בבירתי

ר', הא כתיב (ס"א בפרשתא דשבת) בפרשתא דא שבת, דאמר ישעיה, דכתיב, (ישעיה נו) כה אמר יי' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וגו', ונתתי להם בביתי ובחומותי וגו'. מה קא מיירי.

אמר ליה, קפוטקאה, חמורך קטרי בטופסא, ונחית, דמלה דאורייתא בעי צחותא. או אפכי לאחוריה, וזיל אבתראי, ותכוון לבך. אמר ליה, בגיגיה דמור עבידנא ארחא, ובתריה דמור אסתכל בשכינתא.

אמר ליה, תא תזי, מלה דא הא אוקמוהו חבריאי, ולא פרישו מלה. כה אמר יי' לסריסים. מאן סריסים. אליו אינון חבריאי, דמשתדלי באורייתא, ומסרסי גרמיהו כל שיתא יומין דשבתא, ולעאן באורייתא, ובליילא דשבתא מזרזי גרמיהו בזוגא דלהון, משום דידיעי רזא עלאה, בשעתא דמטרוניתא אדדווגת במולכא.

ואינון חבריאי דידיעין רזא דא, מכוננין לביהו למהימנותא דמאריהון ומתברכאן באיבא דמעיהון בההוא ליליא. ודא הוא דכתיב, אשר ישמרו, כמה דאת אמר, (בראשית לו) ואביו שמר את הדרך.

ואקרוין סריסים ודאי, בגין לחפאה לשבתא לאשכחא רענא דמאריהון, דכתיב ובחרו באשר חפצתי. מאי באשר חפצתי. דא זוגא דמטרוניתא. ומחזיקים בבירתי, כלא חד,

סתם. אשרי חלקו של מי שמתקדש בקדושה הזו ויודע הסוד הזה.

בא וראה, כתוב ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך ויום השביעי שבת לה' אלהיך וגו'. כל מלאכתך - באותם ששת הימים מלאכת בני האדם, ומשום הדבר הזה לא מודווגים החברים, רק בזמן שלא נמצא מופעשי בני אדם, אלא מעשה הקדוש ברוך הוא. ומה מעשהו? זוג הגבירה להוציא נשמות קדושות לעולם.

ומשום כך בלילה הזה החברים מתקדשים בקדושת רבונם ומכונים לבם, ויוצאים בנים מעלים, בנים קדושים, שלא סוטים ימינה ושמאלה, בני המלך והגבירה, ועל אלה כתוב (דברים יד) בנים אתם לה' אלהיכם. לה' אלהיכם ודאי. משום שאלה נקראים בנים שלו, בנים למלך ולגבירה.

וזו דעת החברים שיודעים סוד זה, בזה נדבקים, ומשום כך נקראים בנים לקדוש-ברוך-הוא. ואלה הם שהעולם מתקיים בשבילם. וכשעולה העולם בדיון מסתכל הקדוש ברוך הוא בבנים הללו ומרחם על העולם, ועל זה כתוב פלה זרע אמת. זרע אמת ודאי. מה זה אמת? טבעת קדושה שלמה, כמו שנאמר (מיכה ז) תתן אמת ליעקב. (אמת זה הקדוש ברוך הוא) והכל אחד. ומשום כך זרע אמת ודאי.

בבריתי סתם. זכאה חולקיה דמאן דאתקדש בקדושה דא, וידע רזא דא.

תא חזי, כתיב ששת ימים תעבד ועשית כל (דף פ"ט ע"ב) מלאכתך ויום השביעי שבת ליני' אלהיך וגו', כל מלאכתך, באיננו שיתא יומי עבידתיהו דבני נשא ובגין האי מלה. לא מודווגי חבריאי, בר בזמנא דלא ישתפח מעבידתיהו דבני נשא, אלא עבידתיה דקודשא בריך הוא. ומאי עבידתיה. זווגא דמטרוניתא, לאפקא נשמתין קדישין לעלמא.

ובגין כך, בהאי ליליא חבריאי מתקדשי בקדושה דמאריהון, ומכווני לבייהו, ונפקי בני מעלי, בגין קדישין, דלא סטאן לימינא ולשמאלא, בגין דמלכא ומטרוניתא. ועל אליו כתיב, (דברים יד) בנים אתם ליני' אלהיכם, ליני' אלהיכם ודאי. בגין דאליו אקרין בגין דיליה, בגין למלכא ולמטרוניתא.

והא דעתייהו דחבריאי דידעין רזא דא, בדא מתדבקון. ובגין כך אקרין בגין לקודשא בריך הוא. והני איננו דעלמא מתקיימא בגיניהו. וכד סליק עלמא בדינא, אסתפל קדשא בריך הוא באיננו בנוי, ומרחם על עלמא. ועל דא כתיב (ירמיה ב) פלה זרע אמת. זרע אמת ודאי. מהו אמת. עזקא קדישא שלימתא. כמה דאת אמר (מיכה ז) תתן אמת ליעקב. (אמת דא קדשא בריך הוא) וכלא חד. ובגיני כך, זרע אמת ודאי.

אמר לו רבי יודאי, ברוך הרחמן ששלחני לכאן. ברוך הרחמן, שהרי דבר זה שמעתי מפיו. בכה רבי יודאי. אמר לו רבי שמעון, למה בכית? אמר לו, בכיתי, שאמרתי אוי לאותם בני העולם שדרכיהם כבהמות ולא יודעים ולא מסתכלים, שטוב להם שלא נבראו. אוי לעולם כשיצא מזרנו מפנו, שמי יכול לגלות סודות, ומי יודע אותם, ומי יסתכל בדרכי התורה?

אמר ליה ר' יודאי, בריך רחמנא דשדרני הכא, בריך רחמנא, דהא מלה דא שמענא מפוקה. בכה רבי יודאי. אמר ליה ר' שמעון, אמאי קא בכית. אמר ליה, בכינא, דאמינא דווי לאינן בני עלמא, דארחיהון כבעירי, ולא ידעי ולא מסתכלי, דטב לון דלא אתבריאוו. ווי לעלמא כד יפוק מזר מניה, דמאן יכיל לגלאה רזין, ומאן ינדע לון, ומאן יסתכל בארחי אורייתא.

אמר לו, חיה, אין עולם אלא לאותם חברים שמשתדלים בתורה ויודעים נסתרות התורה. ודאי באמת גזרו החברים על עמי הארצות שמשחיתים דרכם ולא יודעים בין זמן לשמאל, שהרי הם כבהמות שנאה לעשות בהם דין אפלו ביום הכפורים. ועל בניהם כתוב (הושע ב) כי בני זנונים הקה. בני זנונים ממש.

אמר ליה, חיה, לית עלמא אלא לאינן חבריאי, דמשתדלי באורייתא וידעין סתימי אורייתא. ודאי בקשוט גזרו חבריאי על עמא דארעא, דמחבלין ארחיהו, ולא ידעין בין מינא לשמאלא, דהא אינן כבעירי, דיאות למעבד בהו דינא, אפילו ביום הכפורים. ועל בנייהו כתיב, (הושע ב) כי בני זנונים הקה, בני זנונים ממש.

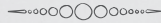
פּאַרק י'
פּאַרשיות
מקטן - קטח

ספּוּרי הַזוֹהַר

תכּן ענינים

- ישראל נקראו קדש..... קז
 בזמן שהיו ישראל בארץ הקדושה, היה יורד להם מזון ממקום
 עליון..... קח
 דברי תורה בדרך..... קי

הרבי מקאמארנא אמר: יש הרבה שומים שבורחים מללמוד רזין של
 מרן האר"י וספר הזוהר, אשר הם חיינו, ולו עמי
 שומע לי, בעקבות משיחא אשר הרע והמינות גובר, היו שוקדים
 כל ימיהם ללמוד ספר הזוהר וכתבי האר"י ז"ל, בלול עם חסידות
 של מרן הבעל שם טוב והיו מבטלים כל גזרות רעות... ולו עמי
 שומע לי, בדור הרע הזה שהמינות גובר, היו למדים עם תינוק בן
 תשע שנים ספר הזוהר ותיקונים ולהגות בה, והיה יראתו קודמת
 להכמתו ויתקיים.

מתוך 'זוהר מגנא ומצלא'

להזכירכם,

ישנה תלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ★ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים יא-צב.
- ★ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים צה-קפב.
- ★ שמונה פרקים [יז-כז] לסעודה השלישית: דפים קפה-רפד.

ישראל נקראו קדש

(זוהר ח"ב קכב ע"א)

שנינו, ישראל נקראו קדש, ומשום שהם קדש אסור לאדם לקרא לחברו בשם גנאי ולא לכנות שם לחברו, וענינו גדול, וכל שכן בדברים אחרים. שנינו, פתוב (תהלים לד) נצר לשונך מרע וגו'. מהו מרע? שבגלל לשון הרע מחלות יורדות לעולם.

אמר רבי יוסי, כל מי שקורא לחברו בשם שאין בו ומגנה אותו, נתפס במה שאין בו. שאמר רבי חייא אמר רבי חזקיה, כל מי שקורא לחברו רשע, מורידים אותו לגיהנם, ויורדים לו ללחיו, פרט לאותם חצופים של התורה שמותר לאדם לקרא להם רשע.

אותו איש שקלל את חברו, עבר רבי ייסא, אמר לו, כמו רשע עשית. בא לפני רבי יהודה. אמר לו, רשע לא אמרתי לו, אלא כרשע, שמראה דבריו כרשע, ולא אמרתי שהוא רשע. בא רבי יהודה ושאל למעשה לפני רבי אלעזר. אמר לו, ודאי שלא התחייב. מנין לנו? שכתוב (איכה ב) ה'ה ה' פאו'ב, ולא או'ב. שאם לא כן, לא נשאר מישראל גזעים בעולם. כמו זה, (שם א) ה'תה פאלמנה, ולא אלמנה. פאלמנה שהלך בעלה לעבר הים ומחכה לו.

אמר רבי חייא, ומכאן משמע? משם משמע, שהוא עקר הכל, שכתוב

ישראל נקראו קדש

(זוהר ח"ב קכב ע"א)

תאנא, ישראל אקרון קדש, ובגין דאינון קדש, אסיר ליה לאינשו, למקרי לחבריה בשמא דגנאי, ולא לכנאה שמא לחבריה, וענשיה סגי. וכל שכן במלין אחרנין. תאנא, כתיב (תהלים לד) נצור לשונך מרע וגו'. מהו מרע. דבגין לישינא בישא, מרעין נחתין לעלמא.

אמר רבי יוסי כל מאן דקרי לחבריה בשמא דלית ביה, וגני ליה, אתפס במה דלית ביה, דאמר רבי חייא אמר רבי חזקיה, כל מאן דקרי לחבריה רשע, נחתין ליה לגיהנם. ונחתין ליה לעלעוי, בר אינון חציפין דאורייתא, דשרי ליה לאיניש למקרי להו רשע.

ההוא גברא, דלייט לחבריה, אעבר רבי ייסא, אמר ליה כרשע עבדת. אתניה לקמיה דרבי יהודה, אמר ליה רשע לא קאמינא ליה, אלא כרשע, דאחזי מלוי כרשע, ולא אמינא דאיהו רשע. אתא רבי יהודה, ושאל לעובדא קמיה דרבי אלעזר, אמר ליה, ודאי לא אתחייב. מנלן. דכתיב, (איכה ב) ה'ה יי' פאו'ב, ולא או'ב. דאי לאו הכי, לא אשתאר מישראל גזעים בעלמא. פגוונא דא, (איכה ב) ה'תה כאלמנה, ולא אלמנה, פאלמנה דאזיל בעלה לעברא דימא, ומחכאת ליה.

אמר רבי חייא, ומכאן משמע, מהתם משמע, דהוא עקרא דכלא,

(יחזקאל א) ועל דמוות הפסא דמוות כמראה אדם. כמראה אדם, ולא מראה אדם. אמר רבי יצחק, כתוב כתפוח בעצי היער וגו'. כתפוח, ולא תפוח. כתפוח, שנפרד בגוניו, ובגונים אחרו הדבר. אמר רבי יהודה, אלו לא באת לכאן אלא לשמע הדברים הללו - די.

דכתיב, (יחזקאל א) ועל דמוות הפסא דמוות כמראה אדם. כמראה אדם, ולא מראה אדם. אמר רבי יצחק, כתיב, (שיר השירים ב) כתפוח בעצי היער וגו', כתפוח ולא תפוח. כתפוח: דמותפראש בגונוני, ובגונוני אתאחדא מלה. אמר רבי יהודה, אלו לא אתינא הכא אלא למשמע מלין אליו, די.

שנינו, כתוב (זכריה יב) והיה הנכשל בהם ביום ההוא כדוד. כדוד, ולא דוד. כדוד שאמר והנה בעניי הכינותי לבית ה'. וכתוב (תהלים פו) פי עני ואביון אני. והוא היה מלך על מלכים והיה קורא לעצמו כך. אמר רבי אבא, אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא לא קרא להם כקדש, אלא קדש ממש, שכתוב קדש ישראל לה', ומשום כך כל אכליו יאשמו וגו'.

תאנא כתיב, (זכריה יב) והיה הנכשל בהם ביום ההוא כדוד. כדוד, ולא דוד. כדוד, דאמר, (דברי הימים א כב) והנה בעניי הכינותי לבית יי'. וכתבי, (תהלים פו) כי עני ואביון אני. והוא מלכא על מלכין הוה, והוה קרי לגרמיה הכי. אמר רבי אבא, זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא לא קרא לון כקדש, אלא קדש ממש, דכתיב קדש ישראל ליי', ובגין כך כל אכליו יאשמו וגו'.

בזמן שהיו ישראל בארץ הקדושה, היה יורד להם מזון ממקום עליון

(זוהר ח"ב קנד ע"ב)

רבי יצחק פתח, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך וגו'. כמה צדיקים הם ישראל שהקדוש ברוך הוא התרצה בהם וקרבים אליו מכל העמים, ובשביל ישראל נתן מזון ושבע לכל העולם, ואלמלא ישראל - לא נתן הקדוש ברוך הוא מזון לעולם, ועכשו שישאל בגלות, על אחת כמה וכמה שנוטלים מזון על אחד פי שנים.

בזמן שהיו ישראל בארץ הקדושה, היה יורד להם מזון ממקום עליון

(זוהר ח"ב קנד ע"ב)

רבי יצחק פתח, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את יי' אלהיך וגו', כמה זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, וקריב לון לגביה מכל עמיו, ובגניהון דישאל, יהיב מזונא ושבעא, לכל עלמא. ואלמלא ישראל, לא יהיב קדשא בריך הוא מזונא לעלמא, והשתא דישאל אינון בגלותא, על אחת כמה וכמה דנטלי מזונא על חד תרין.

בזמן שהיו ישראל בארץ הקדושה, היה יורד להם מזון ממוקום עליון, והם נותנים חלק תמצית לעמים עובדי כוכבים, וכל העמים לא נזונו אלא מהתמצית, ועכשו שישאל הם בגלות, התהפך לגון אחר.

בזמנא דהווי ישראל בארעא קדישא, הוה נחית לון מזונא מאתר עלאה, ואינון יהבי חולק תמצית לעמין עובדי כוכבים, ועמין בלהו לא אתזנו אלא מתמצית. והשתא דישאל אינון בגלותא, אתהפך בגוונא אחרא.

משל למלך שהתקין סעודה לבני ביתו. כל זמן שהם עושים את רצונו, אוכלים סעודה עם המלך, ונותנים לכלבים חלק העצמות לגר. בשעה שבני ביתו לא עושים את רצון המלך, נותן את כל הסעודה לכלבים, ומעלה להם את העצמות.

מתל למלכא, דאתקין סעודתא לבני ביתיה, כל זמנא דאינון עבדי רעותיה, אכלי סעודתא עם מלכא, ויהבי לכלבי חולק גרמין למגרר. בשעתא דבני ביתיה לא עבדי רעותא דמלכא, מלכא יהיב כל סעודתא לכלבי, וסליק לון גרמי.

כמו זה, כל זמן שישאל עושים רצון רבונם, הם אוכלים על השלחן הזה של המלך, וכל הסעודות מתקנות להם. והם, מאותה שמחה שלהם, נותנים עצמות שהן תמצית לעובדי כוכבים. וכל זמן שישאל לא עושים רצון רבונם, הם הולכים לגלות, והסעודה הולכת לכלבים, ועולה להם התמצית. ככה יאכלו בני ישראל את לחמם טמא בגוים, שהרי תמצית הגעל שלהם הם אוכלים. אוי לבן המלך שיושב ומצפה לשלחן העבד, ומה שנשארו מתוך השלחן הוא אוכל.

בגוונא דא, כל זמנא דישאל עבדי רעותא דמאריהון, הא על פתורא דמלכא אינון אכלי, וכל סעודתא אתתקון להון. ואינון, מההוא חדוה דלהון, יהבי גרמי דאיהו תמצית לעובדי כוכבים. וכל זמנא דישאל לא עבדי רעותא דמאריהון, אזלי בגלותא, והא סעודתא לכלבי, ואסתלק לון תמצית (יחזקאל ד) ככה יאכלו בני ישראל את לחמם טמא בגוים, דהא תמצית דגעוליהון אכלי. ווי לברא דמלכא, דיתיב ומצפה לפתורא דעבדא, מה דאשתאר מגו פתורא איהו אכיל.

דוד מלכא אמר, (תהלים כג) תערוף לפני שלחן נגד צוררי דשנת בשמן ראשי פוסי רניה. תערוף לפני שלחן - זו סעודת המלך. נגד צוררי - אותם הכלבים שיושבים לפני השלחן ומצפים לחלקת

דוד מלכא אמר, (תהלים כג) תערוף לפני שלחן נגד צוררי דשנת בשמן ראשי כוסי רניה. תערוף לפני שלחן, דא סעודתא דמלכא. נגד צוררי, אינון כלבי דיתבי קמי פתורא, מצפאן לחולק גרמין,

עצמות, והוא יושב עם המלך בענג של הסעודה בשלחן.

דשנת בשמן ראשי - זה ראש הסעודה. שכל שמן ושמונית ותקון הסעודה נתנים בראשונה לאהוב המלך. מה שנשאר נתן אחר כך לכלבים ולאותם עובדי השלחן. כוסי רניה - מלאה הכוס לפני אהוב המלך תמיד שלא יצטרך לבקש, ועל סוד זה היו ישראל תמיד עם שאר העמים.

דברי תורה בדרך

(זוהר ח"ב קנב ע"ב)
רבי חייא הנה הולך לרבי שמעון לטבריה, והיו עמו רבי יעקב בר אידי ורבי ייסא הקטן. עד שהיו הולכים, אמר רבי ייסא לרבי חייא, תמוה מה שכתוב (מלכים א ב) ולבני ברזלי הגלעדי תעשה חסד והיו באכלי שלחנה וגו'. אם כך, כל טוב ואמת לאכל על שלחנו ולא יותר, משאמר כאן והיו באכלי שלחנה. ועוד, לא כבוד המלך הוא שיאכל איש אחר על שלחן המלך, ולא צריך זה אלא המלך לבדו, וכל הגדולים שלו סביבו למטה מקונו.

אמר רבי חייא, לא שמעתי בזה דבר, ולא אמר. אמר לו לרבי יעקב בר אידי, ואתה שמעת בזה הדבר? אמר לו, אתם שיונקים בכל יום מדבש שמן העליון לא שמעתם, כל שכן אני. שאל

ואיהו יתיב עם מלכא בענוגא דסעודתא בפתורא.

דשנת בשמן ראשי, דא רישא דסעודתא, דכל משחא, ושמונית, ותקון סעודתא, אתיהיב בקדמיתא לרחיקא דמלכא. מה דאשתאר, לבתר אתיהיב לכלבני, ולאינון פלחי פתורא. כוסי רניה, מליא כסא קמי רחיקא דמלכא תדיר, דלא יצטריך למשאל. ועל רזא דא, הוו ישראל תדיר, עם שאר עמיון.

דברי תורה בדרך

(זוהר ח"ב קנב ע"ב)
רבי חייא הנה אזיל לגבי דרבי שמעון לטבריה, והוו עמיה רבי יעקב בר אידי, ורבי ייסא זעירא, עד דהוו אזלי, אמר רבי ייסא לרבי חייא, תימה מה דכתיב, (מלכים א ב) ולבני ברזלי הגלעדי תעשה חסד והיו באוכלי שלחנה וגו'. אי הכי כל טיבו וקשוט, למיכל על פתוריה ולא יתיר, מדקאמר הכא והיו באוכלי שלחנה. ותו, לאו יקרא דמלכא איהו, למיכל בר נש אחרא (דף קנ"ג ע"א) על פתוריה דמלכא, ולא אצטריך דא, אלא מלכא בלחודו, וכלהו רברבנוהי סחרניה, לתתא מניה.

אמר רבי חייא לא שמענא בהאי מידי, ולא אימא. אמר ליה לרבי יעקב בר אידי, ואת שמעת בהאי מידי. אמר ליה, אתון דינקין בכל יומא מדבשא דמשחא עלאה, לא שמעתון, כל שכן

את רבי ייסא, ואתה שמעתי בזה דבר?
אמר לו, אף על גב שאני תינוק ומלפני
מספר ימים באתי אליכם ולא זכיתי
מקדם לזה - אני כן שמעתי. פתח ואמר
וכו'.

בא רבי חייא ונשקו על ראשו. אמר לו,
תינוק אתה, וחכמה עלייך שורה
בלבך. בינתיים ראו את רבי חזקיה שהיה
בא. אמר לו רבי חייא, ודאי בחברות זו
הקדוש ברוך הוא יתחבר עלינו, שהרי
דברים חדושי תורה יתחדשו כאן.

ישבו לאכל. אמרו, כל אחד ואחד יאמר
דברי תורה בסעודה הזו.

רבי יעקב אמר, כתוב (שמואל א' י) ויהי כל
יודעו מאתמול שלשם וגו', הגם
שאול בנביאים. וכי שאול בחר ה' מקדם
לכן היה, שקתוב הראיתם אשר בחר בו
ה'. לא כתוב אשר בחר בו, אלא אשר
בחר בו, מקדם לכן. ובשעה שבא ונכנס
בין הנביאים והתנבא ביניהם, למה
תמהו?

אלא פשהקדוש ברוך הוא התרצה בו,
לא התרצה בו אלא למלכות, אבל
לא לנבואה. שהרי שני אלה לא נמסרו
כאחד באדם בעולם, פרט למושה הנאמן
העליון שזכה לנבואה ומלכות כאחד, ולא
נתן לשום אדם אחר שניהם כאחד.

אנא. אמר ליה לרבי ייסא, ואת שמעתי
מידי בהאי. אמר ליה אף על גב דאנא
רבנא ומיומין זעירין אתינא לגבייכו, ולא
זכינא מקדמת דנא, אנא שמענא. פתח
ואמר וכו'.

אתא רבי חייא, ונשקיה על רשיה, אמר
ליה רבנא אנתי, וחכמתא עלאה
שריא בלבך. אדהכי, חמו ליה לרבי
חזקיה דהנה אתי. אמר ליה רבי חייא,
ודאי בחברותא דא, קדשא בריך הוא
יתחבר עלנא, דהא מלין חדתין
דאורייתא יתחדתון הכא.

יתבו למיכל. אמרו, כל חד וחד לימא
מלי דאורייתא בהאי סעודתא.

רבי יעקב אמר, כתיב (שמואל א' י) ויהי כל
יודעו מאתמול שלשם וגו', הגם
שאול בנביאים. וכי שאול בחר יי'
מקדמת דנא הוה, דכתיב, (שמואל א' י)
הראיתם אשר בחר בו יי', אשר בחר בו
לא כתיב, אלא אשר בחר בו מקדמת
דנא. ובשעתא דאתא ועאל בין נביאי
ואתנבי ביניהו, אמאי תוהו.

אלא, כד קדשא בריך הוא אתרעי ביה,
לא אתרעי ביה אלא למלכו, אבל
לנבואה לא. דהא תרין אליו, לא
אתמסרו כחדא בבר נש בעלמא, בר
מושה מהימנא עלאה, דזכה לנבואה
ומלכו כחדא, ולא אתייהיב לבר נש
אחרא תרווייהו כחדא.

ואם תאמר, הרי שמואל דָּזְכָה לתְרוּוִיָּהוּ, לְנְבוּאָה ומְלָכוּת - לֹא כָּף! לְנְבוּאָה זָכָה, שְׁפָתוֹב (שם א) וַיֵּדַע כָּל יִשְׂרָאֵל מִדֶּן וְעַד בָּאֵר שָׁבַע כִּי נֶאֱמָן שְׁמוּאֵל לְנָבִיא. לְנָבִיא וְלֹא לְמֶלֶךְ. נָבִיא וְדִין הִיָּה. שָׁאֵם מֶלֶךְ הִיָּה, לֹא שָׁאֵלוּ יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ. אֲבָל הוּא לֹא הִיָּה אֶלָּא נָבִיא נֶאֱמָן, וְהִיָּה דֵּן אֶת דִּינֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁפָתוֹב (שם ז) וְשִׁפְט אֶת יִשְׂרָאֵל. וְלָכֵן כְּשֶׁהִיָּה שְׁאוּל בְּנְבוּאָה, תָּמָהוּ עָלָיו.

ואי תימא, הא שמואל דָּזְכָה לתְרוּוִיָּהוּ, לְנְבוּאָה ומְלָכוּת. לֹא הִכִּי. לְנְבוּאָה זָכָה, דְּכַתִּיב, (שמואל א ג) וַיֵּדַע כָּל יִשְׂרָאֵל מִדֶּן וְעַד בָּאֵר שָׁבַע כִּי נֶאֱמָן שְׁמוּאֵל לְנָבִיא. לְנָבִיא וְלֹא לְמֶלֶךְ. נָבִיא וְדִין הִוָּה, דְּאִי מֶלֶךְ הִוָּה, לֹא שָׁאֵלוּ יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ. אֲבָל אִיְהוּ לֹא הוּא אֶלָּא נְבִיאָה מְהִימָנָא, וְהוּא דְאִין דִּינְהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב, (שמואל א ז) וְשִׁפְט אֶת יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא כִּד הוּא שְׁאוּל בְּנְבוּאָה, תְּוֹהוּ עָלֵיהּ.

ואם תאמר, לָמָּה שָׁרְתָה עָלָיו נְבוּאָה, הוֹאִיל וְזָכָה לְמְלָכוּת? - אֶלָּא שְׁנֵיהֶם לֹא זָכָה בְּהֵם כְּאַחַד, (ומשום שהנְבוּאָה) שְׁהַמְלָכוּת נָתַן לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהוֹדָה לוֹ עָלָיו בְּטָרְם הִיָּה מֶלֶךְ) וּמִשּׁוּם שְׁמִלְכוּת הַתִּישְׁבָּה עַל הַתְּעוּרָרוֹת שֶׁל רוּחַ הַקְּדוּשׁ, הִיָּה בְּהַתְּעוּרָרוֹת הַנְּבוּאָה קִדְּם לָכוֹן. אֲבָל כְּשֶׁעָלָה לְמְלָכוּת, לֹא הִיָּתָה בּוֹ נְבוּאָה, אֶלָּא הַתְּעוּרָרוֹת שֶׁל רוּחַ הַשְּׁכָל לְדוֹן אֶמְתַּת הַתְּעוּרָרָה עָלָיו, שְׁכָף רְאוּי לְמֶלֶךְ. וּבַעוּד שְׁהִיָּה בְּתוֹף אוֹתָם נְבִיאִים שָׁרְתָה עָלָיו נְבוּאָה, וּלְאַחַר שְׁנִפְרַד מֵהֶם לֹא הִיָּתָה בּוֹ נְבוּאָה.

ואי תימא, אֲמַאי שָׁרָא עָלֵיהּ נְבוּאָה, הוֹאִיל וְזָכָה לְמְלָכוּת. אֶלָּא תְרוּוִיָּהוּ לֹא זָכָה בְּהוּ כַחַדָּא. (ובגין "נ"א דנְבוּאָה) דְּמִלְכוּת יְהִיב לִיָּה קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא וְאוּדִי לִיָּה עָלָה עַד לֹא הִוָּי מֶלֶכָּא) וּבְגִין דְּמִלְכוּתוֹ אֲתִישְׁבַּע עַל אֲתִעְרוּתָא דְרוּחַ קְדָשָׁא, הוּוּה בְּאֲתִעְרוּ דְנְבוּאָה קִדְּם לָכוֹן. אֲבָל כִּד סְלִיק לְמְלָכוּתוֹ, לֹא הוּוּה בִּיָּה נְבוּאָה, אֶלָּא אֲתִעְרוּ דְרוּחַ סְכְלָתְנוּ, לְמִידֵן קְשׁוּט, אֲתִעַר עָלֵיהּ, דְּהִכִּי אֲתַחֲזִי לְמֶלֶכָּא. וּבַעוּד דְּהוּוּה גּוֹ אִינוּן נְבִיאִי, שָׁרָא עָלֵיהּ נְבוּאָה, לְבַתֵּר דְּאֲתַפְרַשׁ מִזְנִיָּהוּ, לֹא הוּוּה בִּיָּה נְבוּאָה.

ואנא, מִאֵן יְהִיב לִי אֲתִעְרוּתָא דְרוּחַ קְדָשָׁא, לְמַהוּי בְּגוֹ נְבִיאִי מְהִימָנָא, תְּלַמִּידֵי דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, דְּעֵלְאִין וְתַתְּאִין זְעִין מִזְנִיָּה, כָּל שְׁכוֹן אֲנָא, לְמַהוּי בִּינִיכוּ.

ואנא, מִאֵן יְהִיב לִי אֲתִעְרוּתָא דְרוּחַ קְדָשָׁא, לְמַהוּי בְּגוֹ נְבִיאִי מְהִימָנָא, תְּלַמִּידֵי דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, דְּעֵלְאִין וְתַתְּאִין זְעִין מִזְנִיָּה, כָּל שְׁכוֹן אֲנָא, לְמַהוּי בִּינִיכוּ.

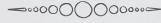
פֶּרֶק י"א
פּוֹרְשֵׁי
וַיִּגַּשׁ - הַקֶּת

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תַּכְּן עֵינַיִם

- קטו ..... הקדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְגַלֵּה עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת
- קיז ..... נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל זוּהַר
- קכא ..... מַעֲשֵׂה בְּעֶשִׂיר שֶׁהֵחֵל לְעֶסֶק בְּתוֹרָה
- קכה ..... מַעֲלָתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק

ספר הזוהר הוא כמו תבת נח ואפילו אם יהיה רשע אין חשש אם יכנס

כי חבור זה שנקרא "ספר הזוהר" הוא כמו תבת נח, שבו היו מינים הרבה ולא היה קיום לאותן המינים והמשפחות כלם אלא על ידי כניסתם להתבה כן הוא ממש... כן יכנסו הצדיקים אל סוד אור חבור הזה להתקים, וכך סגלת החבור שמיד שעוסק בחשקו אהבת השם ישאבנו כשאיבת האבן השואבת את הברזל ויכנס אליו להצלת נפשו ורוחו ונשמתו ותקונו, ואפלו אם יהיה רשע אין חשש אם יכנס (אור יקר, שער א' ונשמתי ה').

מתוך 'זוהר מגנא ומצלא'

להזכירכם,

ישנה תלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסַעֲדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסַעֲדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסַעֲדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

הקדוש ברוך הוא מגלה עמקות ונסתרות (זוהר ח"ב כפג ע"ב - כצג ע"ב)
 רבי שמעון ורבי אלעזר בנו היו הולכים
 בדרך, והיו הולכים עמקם רבי אבא
 ורבי יוסי. עד שהיו הולכים, פגשו בזמן
 אחד, והיה אוחז בידו תינוק אחד. הרים
 עיניו רבי שמעון וראה אותו. אמר לו
 לרבי אבא, ודאי דברים חדשים יש לנו
 אצל הזמן.

הקדוש ברוך הוא מגלה עמקות ונסתרות
 (זוהר ח"ב כפג ע"ב - כצג ע"ב)
 רבי שמעון ורבי אלעזר בריה, הוו אזלי
 בארְחא, והוו אזלין עמְהון, רבי אבא
 ורבי יוסי, עד דהוו אזלי אערעו בחד
 סבא, וההו אחיד בידיה חד ינוקא, זקף
 עיניו רבי שמעון וחמא ליה, אמר ליה
 לרבי אבא ודאי מלין חדתין אית גבן
 בהאי סבא.

כאשר הגיעו אליו, אמר רבי שמעון,
 במשא הקשור בגבך אתה בא?
 מי אתה? אמר לו, יהודי אני. אמר,
 דברים חדשים ודאי ביום זה אצריך. אמר
 לו, להיכן הוא דרכך? אמר לו, דירתי
 היתה באלו פורשי המדבר, שהייתי
 משתדל בתורה, ועתה באתי לישוב
 לשבת בצל הקדוש ברוך הוא בימים אלו
 של החדש השביעי הזה.

כד מטו לגביה, אמר רבי שמעון, במטול
 דקופטרך בגבך קא אתית, מאן אתה.
 אמר ליה, יודאי אנא. אמר, מלין חדתין
 ודאי יומא דא לגבך, אמר ליה לאן הוא
 ארעך. אמר ליה, דיורי הוה באינון פרישי
 מדברא, דהוינא, משתדל באורייתא,
 והשתא אתינא לישובא, למיתב בצלא
 דקודשא בריך הוא, באלין יומי דירחא
 שביעאה דא.

שמח רבי שמעון, אמר, נשב, בודאי
 הקדוש ברוך הוא שלח אותך
 אלינו. אמר לו, חייך שנשמע דבר מפיך,
 מאלו הדברים החדשים עתיקים
 שנטעתם שם במדבר מחדש השביעי
 הזה, ומדוע נפרדתם עתה מהמדבר לבא
 לישוב? אמר לו אותו הזמן, בשאלה זו
 ידעתי שחכמה אצריך ודברך מגיעים
 לרקיעי החכמה (נוטים לתקיעת החכמה).

חדי רבי שמעון, אמר, גתיב, דודאי
 קדשא בריך הוא שדרך לגבן. אמר
 ליה, חייך דנשמע מלה מפומך, מאינון
 מלין חדתין עתיקין, דנטעתון תמן
 במדברא, מהאי ירחא שביעאה. ואמאי
 אתפרשתון השתא ממדברא, למיתי
 לישובא. אמר ליה ההוא סבא, בשאלתא
 דא, ידענא דחכמתא גבך, ומילך מטו
 לרקיעי דחכמתא. (ס"א נטו לתקיעו דחכמתא).

פתח הזמן ההוא ואמר, (דברים א) ובמדבר
 אשר ראית אשר נשאך ה' אליהך
 כאשר ישא איש את בנו וגו'.

פתח ההוא סבא ואמר, (דברים א) ובמדבר
 אשר ראית אשר נשאך יי' אליהך
 כאשר ישא איש את בנו וגו', וכו'.

ועוד, שלא מתישבים דברי תורה אלא שם, שאין אור אלא אותו היוצא מתוך החשף. שכאשר נכנע צד זה, מתעלה הקדוש ברוך הוא למעלה ומתפכד בכבודו, ואין עבודת הקדוש ברוך הוא אלא מתוך החשף, ואין הטוב אלא מתוך הרע. וכאשר נכנס בן אדם בדרך רעה ועזב אותה, אז מתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו, ועל זה שלמות הכל - טוב ורע כאחד, ולעלות אחר כך בטוב, ואין טוב אלא ההוא שיצא מתוך הרע. ובטוב זה מתעלה כבודו, וזוהי עבודה שלמה.

דלא מתישבון מלי דאורייתא, אלא תמון. דלית נהורא אלא ההוא דנפיק מגו חשוכא, דכד אתכפיא סטרא דא, אסתלק קדשא בריך הוא לעילא, ואתיקר ביקריה. ולית פולחנא דקודשא בריך הוא, אלא מגו חשוכא, ולית טובא אלא מגו בישא. וכד עאל בר נש באורח בישא, ושביק ליה, פדיו אסתלק קדשא בריך הוא ביקריה, ועל דא שלימו דכלא טוב ורע כחדא, ולאסתלקא לבתר בטוב, ולית טוב אלא ההוא דנפק מגו בישא. ובהאי טוב, אסתלק יקריה, ודא איהו פולחנא שלים.

ואנחנו עד עכשו יושבים שם כל ימי השנה בכדי להכניע במדבר לצד האחר. עכשו שהגיע זמן עבודת הקדש של צד הקדשה, חזרנו לישוב, ששם היא עבודתו. ועוד, שעתה בראש השנה הגיע זמן של הנחש ההוא לתבע דין מלפני הקדוש ברוך הוא, ושם הוא שולט, ומפני כך יצאנו משם ובאנו לישוב וכו'.

ואנו, עד השתא יתיבנא תמון, כל יומי שתא, בגין לאכפיא במדברא ליהוא סטרא. השתא דמטא זמנא דפולחנא קדישא, דסטרא דקדושה, אהדרנא לישובא דתמון איהו פולחנא דיליה. ותו, דהשתא בראש השנה מטא זמנא דההוא חוץ, למתבע דינא מקמי קדשא בריך הוא, ותמון איהו שליט. ובגין כך נפקנא מתמון ואתינא לישובא וכו'.

בתוך כך הנה רבי שמעון בוכה ושמת. נשאו עינים וראו חמשה מאלה האנשים הפרושים שהיו הולכים אחריו לבקש אותו. עמדו. אמר רבי שמעון, מכאן והלאה מה שמך? אמר, נהוראי סבא, משום שיש נהוראי אחר אצלנו. הלכו רבי שמעון והחברים האלה עמו שלשה מילין. אמר רבי שמעון לאלו האחרים, מה דרך זו אצלכם? אמרו, לבקש את הזקן הזה, שממיימינו אנו

אדקהי הנה רבי שמעון בכי וחדי. זקפו עיניו, וחנו חמשה מאינון פרושים, דהו אזלי אבתריה, למתבע ליה. קמו. אמר רבי שמעון, מכאן ולהלאה מה שמך. אמר, נהוראי סבא, בגין דנהוראי אחרא אית גבן. אזלו רבי שמעון ואינון חברייה עמיה תלת מילין, אמר רבי שמעון, לאינון אחרנין, מה ארחא דא גביכו. אמרו, למתבע ליה להאי סבא, דמיימי אנו שתאן במדברא.

שׁוֹתִים בַּמִּדְבָּר. בָּא רַבִּי שְׁמֵעוֹן וּנְשָׁקוּ. אָמַר לוֹ, שְׁמַךְ נְהוֹרָאִי, וְנֹאֵר אֶתְהּ, וְנֹאֵר עִמָּךְ נִמְצָא.

אָתָּא רַבִּי שְׁמֵעוֹן וּנְשָׁקִיהּ, אָמַר לִיהּ, נְהוֹרָאִי שְׁמַךְ, וְנֹאֵרָא אֲנִתְּ, וְנֹאֵרָא עִמָּךְ שְׂרִי.

פִּתַּח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, (דניאל ב) הוּא מְגַלָּה עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת, יוֹדֵעַ מַה בַּחֲשָׁךְ, וְהֹאֵר שׁוֹרָה עִמּוֹ. הוּא גְלָא עֲמִיקְתָּא וְנִסְתָּרְתָּא - הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְגַלָּה עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת, שְׁכָל הַדְּבָרִים הָעֲמֻקִּים וְהַנִּסְתָּרִים הַעֲלִיּוֹנִים הוּא מְגַלָּה לָהֶם. וְמַה הַטַּעַם מְגַלָּה לָהֶם? מִשּׁוּם שְׂדַע מַה בַּחֲשׂוֹכָא. שְׂאֵם לֹא הִיָּה הַחֲשָׁךְ, לֹא נוֹדַע הָאוֹר. וְהוּא יוֹדֵעַ מַה בַּחֲשָׁךְ, וּמִפְּנֵי כֵּךְ מְגַלָּה עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת. שְׂאֵם לֹא הַחֲשָׁךְ, לֹא יִתְגַּלּוּ הַדְּבָרִים הָעֲמֻקִּים וְהַנִּסְתָּרִים. וְנֹאֵרָא עִמָּךְ שְׂרִי - מַהוּ אוֹר זֶה? אוֹר שְׁמֵתְגַלָּה מִתּוֹךְ הַחֲשָׁךְ.

פִּתַּח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, (דניאל ב) הוּא גְלָא עֲמִיקְתָּא וְנִסְתָּרְתָּא יוֹדֵעַ מַה בַּחֲשׂוֹכָא וְנֹאֵרָא עִמָּךְ שְׂרִי. הוּא גְלָא עֲמִיקְתָּא וְנִסְתָּרְתָּא, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְלִי עֲמִיקְתָּא וְנִסְתָּרְתָּא, דְּכָל עֲמִיקְתָּא סְתִימִין עֲלֵאִין אִיהוּ גְלִי לֹון. וּמֵאִי טַעֲמָא גְלִי לֹון. בְּגִין דְּיַדַּע מַה בַּחֲשׂוֹכָא. דְּאִלְמֵלָא חֲשׂוֹכָא לֹא אִתְיַדַּע נְהוֹרָא. וְאִיהוּ יוֹדֵעַ מַה בַּחֲשׂוֹכָא. וּבְגִין כֵּךְ גְלִי עֲמִיקְתָּא וְנִסְתָּרְתָּא, דְּאִי לֹאוּ חֲשׂוֹכָא לֹא יִתְגַּלִּין עֲמִיקְתָּא וְנִסְתָּרְתָּא. וְנֹאֵרָא עִמָּךְ שְׂרִי. מָאֵן נְהוֹרָא דָּא. נְהוֹרָא (דף קפ"ו ע"ב) דְּאִתְגַּלְיָא מִגּוֹ חֲשׂוֹכָא.

וְאֵנָּן מִתּוֹךְ הַחֲשָׁךְ שְׁהִיָּה בַּמִּדְבָּר, מִתְגַּלָּה לָנוּ אוֹר זֶה. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׂרָה עִמָּךְ אוֹר בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. הֲלָכּוּ רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְהַחֲבָרִים שְׁלֹשָׁה מֵיִלִּין אֵלּוּ אַחֲרָיו. אָמַר לוֹ, מִדּוּעַ לֹא הוֹלְכִים אֵלּוּ עִמָּךְ כְּבָרָא שׁוֹנָה? אָמַר לוֹ, לֹא רְצִיתִי לְהִטְרִיחַ לְבִן אָדָם עִמִּי. עֲכָשׁוּ שְׂבָאוֹ, גִּלְךָ כְּאֶחָד. הֲלָכּוּ, וְרַבִּי שְׁמֵעוֹן הִלְךָ לְדַרְכּוֹ. אָמַר רַבִּי אַבְבָּא, הֲרִי אָנוּ יוֹדְעִים אֶת שְׁמוֹ, וְהוּא לֹא יוֹדֵעַ אֶת שְׁמוֹ שֶׁל מֵר? אָמַר לוֹ, מִמְּנוּ יוֹדְעִי שְׂלֵא לְהִתְרַאוֹת.

וְאֵנָּן מִגּוֹ חֲשׂוֹכָא דְהוּהוּ בַּמִּדְבָּרָא, אִתְגַּלִּי לָנוּ נְהוֹרָא דָּא. רַחֲמֵנָא יִשְׂרִי עִמָּךְ נְהוֹרָא, בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי. אֲזֵלִי רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְחַבְרֵיָא, אֲלִין תְּלַת מֵיִלִּין אַבְתְּרִיהּ, אָמַר לִיהּ, אֲמַאי לֹא אֲזֵלִי אֲלִין עִמָּךְ כְּקַדְמִיתָא. אָמַר לִיהּ, לֹא בְעִינָא לְאַטְרַחָא לְבַר נֶשׁ עִמִּי, הַשְׂתָּא דְאַתּוּ נְזִיל כְּחַדָּא. אֲזֵלוּ, וְרַבִּי שְׁמֵעוֹן אֲזֵל לְאַרְחִיָּה. אָמַר רַבִּי אַבְבָּא, הָא אֵנָּן יוֹדְעֵנָא שְׁמִיָּה, וְאִיהוּ לֹא יוֹדֵעַ שְׁמִיָּה דְמֵר, אָמַר לִיהּ, מִזְּנִיָּה יוֹדְעֵנָא דְלֹא לְאַתְחַזְאָה.

נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלֵת יִשְׂרָאֵל זוּהַר (ויקרא ו' ע"א וע"ב וחי' ע"א)
רַבִּי אַחָא הָוָה הוֹלֵךְ בְּדַרְךָ, וְהָיוּ עִמּוֹ רַבִּי יְהוֹדָה. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי

נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלֵת יִשְׂרָאֵל זוּהַר (ויקרא ו' ע"א וע"ב וחי' ע"א)
רַבִּי אַחָא הָוָה אֲזִיל בְּאַרְחָא, וְהוּהוּ עִמִּיָּה רַבִּי יְהוֹדָה, עַד דְּהוּוּ אֲזֵלִי, אָמַר רַבִּי

יהודה, זה ששינינו בתולת ישראל, בתולה דאתברכא מן שבע (ס"א מישראל), דאקרי בת שבע, ואוקמוה בכמה אתר. ובתולה לתתא, ירתא ז' ברכות בגינה. והא כתיב ואתה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל, ודאי עלה אתמר, על כנסת ישראל. ודא קשיא מפלא, דכתיב (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. וזה שאמרו כל החברים בדבר זה הוא יפה. אבל אם הפרשה נאמרה בדרך של נחמה, היינו אומרים כך, אבל בקינה הוא נאמר, והרי הכתוב מוכיח כך.

יהודה, הא דתנינן בתולת ישראל, בתולה דאתברכא מן שבע (ס"א מישראל), דאקרי בת שבע, ואוקמוה בכמה אתר. ובתולה לתתא, ירתא ז' ברכות בגינה. והא כתיב ואתה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל, ודאי עלה אתמר, על כנסת ישראל. ודא קשיא מפלא, דכתיב (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. והאי דקא אמרי כלהו חבריאי במלה דא שפיר הוא. אבל אי פרשתא אתמר בארע נחמה הוינן אמרי הכי. אבל בהאי קינה אתמר, והא קרא אוכח הכי.

אמר לו, ודאי כך זה, והרי היה קשה לי אותו דבר יותר מהכל, ובאנו אל רבי שמעון בן שאכות פנים. אמר לי, מפראה פניך נודע מה שבלבך. אמרתי לו, ודאי שפני ולבי שוים. אמר לי, אמר לי דברך. אמרתי לו, כתוב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. מי שיש לו רגז באשתו ויצאה מפניו, לא תחזר לעולמים. אם כך, אזי לבנים שגרשו עמה. אמר לי, ולא מספיק לך מה שאמרו כל החברים? אמרתי, הרי שמעתי דבריהם, שהיו מאהבה, ולא מתשבים בלבי.

אמר ליה ודאי הכי הוא, והא הוה קשיא לי ההוא מלה יתיר מפלא, ואתינן לגבי דרבי שמעון, בחשוכן דאנפין. אמר לי, מחיזו דאנפך, אשתמודע מה דבלבך. אמינא ליה ודאי, דאנפי ולבי שוין. אמר לי אימא לי מלך. אמינא ליה, כתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, מאן דאית ליה רוגזא בדביתהו, ונפקא מניה, לא תהדר לעלמין, אי הכי ווי לבנין דאתתרכו עמה. אמר לי, ולא סגי לך מה דאמרו כלהו חבריאי. אמינא, הא שמענא מליהו, דהוה מרחמי, ולא מתישבן בלבאי.

אמר, כל מה שאמרו החברים יפה ונאה, אבל אזי לדור פשהרועים אין נמצאים, והצאן סוטים והולכים, ולא יודעים לאיזה מקום הולכים, לא ימינה ולא שמאלה. ודאי שפסוק זה צריך להכיר, וכלם גלויים לאותם שרואים בדרך התורה בדרך אמת.

אמר, כל מה דאמרו חבריאי כלא שפיר ויאות, אבל ווי לדרא כד רעין לא משתבחי, וענא סאטן ואזליו, ולא ידעין לאן אתר אזלי, לא לימינא ולא לשמאלא. ודאי האי קרא בעיא למנדע, וכלהו גליין לאינון דחמאן בארעא דאורייתא בארע קשוט.

בא ראה, בכל הגליות שגלו ישראל, לכולן שם זמן וקוץ, ובכלן היו ישראל שבים לקדוש-ברוך-הוא, ובתולת ישראל היתה שבה למקומה, באותו זמן שגזר עליה. ועכשו בגלות האחרונה הוא אינו כף, שהרי לא לא תשוב כף כמו בפעמים האחרות. והפסוק הזה מוכיח, שפכתוב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. נפלה ולא אוסיף להקימה לא כתוב.

תא חזי, בכלהו גלוותא דגלו ישראל, לבלהו שוי זמנא וקצא, ובבלהו הווי ישראל תיבין לקודשא בריך הוא, ובתולת ישראל הוה תבת לאתרהא, בההוא זמנא דגזר עליה. והשתא בגלותא דא בתראה לאו הכי, דהא היא לא תיתוב הכי בזמנין אחרנין, והאי קרא אוכח, דכתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, נפלה ולא אוסיף להקימה לא כתיב.

משל למלך שרגז על הגבירה וזרק אותה מהיכלו לזמן ידוע. כשהיה מגיע אותו זמן, מיד הגבירה היתה נכנסת ושבה לפני המלך, וכן פעם אחת ושתיים ושלוש פעמים. לפעם האחרונה התרחקה מהיכל המלך, והשליך אותה המלך מהיכלו לזמן רחוק. אמר המלך, הפעם הוא אינה כשאר הפעמים שהיא תחזר לפני כף, אלא אני אלך עם כל בני היכלי ואבקש אותה.

מתל למלכא דרגז על מטרוניתא, ואשדי לה מהיכליה, לזמנא ידיעא. כד הוה מטי ההוא זמנא, מיד מטרוניתא הות עאלת ותבת קמי מלכא. וכן זמנא חד, ותרי, ותלת זמנין. לזמנא בתרייתא, אתרחקת מהיכלא דמלכא, ואשדי לה מלכא מהיכליה לזמנא רחיקא. אמר מלכא, האי זמנא לאו הוא כשאר זמנין דהיא תיתי קמאי הכי, אלא אנא איזיל עם כל בני היכלי ואתבע עליה.

כשהגיע אליה, ראה אותה שהיתה שוכבת בעפר. מי ראה את כבוד הגבירה באותו זמן ואת בקשות המלך פנגדה, עד שהמלך אווז אותה בידו ומקים אותה, ומביא אותה להיכלו, ונשבע לה שלא יפרד ממנה לעולמים ולא יתרחק ממנה.

כד מטא לגבה, חמא לה דהוה שכיבת לעפרא. מאן חמא יקרא דמטרוניתא בההיא (דף ו' ע"ב) זמנא, ובעותין דמלכא לקבלה עד דאחיד לה מלכא בידוי, ואוקים לה, ואייתי לה להיכליה, ואומי לה דלא יתפרש מינה לעלמין, ולא יתרחיק מינה.

כף קדוש ברוך הוא, כל זמנין דכנסת ישראל בגלות, כשהיה מגיע הזמן, היא באה וחוזרת לפני המלך. ועכשו בגלות הוא לא כף, אלא הקדוש ברוך הוא

כף קדשא בריך הוא, כל זמנין דכנסת ישראל בגלותא, כד הוה מטי זמנא, היא אתיאת והדרת קמי מלכא. והשתא בגלותא דא לאו הכי, אלא קדשא בריך

יאחזו בידיה ויקים אותה ויתפייס עמה וישיב אותה להיכלו. ובא תראה שפך זה, שהרי כתוב נפלה לא תוסיף קום, ועל זה כתוב (עמוס ט) ביום ההוא אקים את ספת דויד הנפלת. היא לא תוסיף קום כמו בפעמים האחרות, אבל אני אקים אותה. ועל זה כתוב, ביום ההוא אקים את ספת דויד הנפלת, אני אקים את ספת דוד. מי זו ספת דוד? זו בתולת ישראל. הנפלת, כמו שכתוב נפלה. וזהו כבודה של בתולת ישראל ותשבחתה, וזה למדנו באותה שעה.

אמר רבי יהודה, ודאי דברת על לבי והתישב, וזהו ברור הדבר. וזה הולך כמו דבר אחד ששמעתי ושכחתי, ועכשו הרוחתי אותו. ששנינו, אמר רבי יוסי, עתיד הקדוש ברוך הוא להכריז על כנסת ישראל ויאמר, (ישעיה נב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלם. כמי שאוחז בידו חברו ויאמר: התנער, קום! כך הקדוש ברוך הוא יאחזו בה ויאמר: התנערי, קומי!

אמר לו רבי אחא, וכך כל אותם בני היכל המלך פותחים בלשון זה. זהו שכתוב (שם ט) קומי אורי כי בא אורף, הרי המלך כאן, ודאי שאז הוא הכבוד שלה, ושמתת הכל לשמלך מתפייס עמה. כתוב (מלכים א א) ותבא בת שבע אל המלך החדרה, כמו זה, בכל אותן הפעמים היא באה אל המלך ועומדת לפניו. זהו שכתוב (מלכים א א) ותבא לפני המלך, ותעמד לפני המלך. אבל בפעם הזו לא

הוא יחיד בידהא, ויקים לה, ויתפייס בהדה ויטיב לה להיכליה. ותא חזי דהכי הוא, דהא כתיב נפלה לא תוסיף קום, ועל דא כתיב (עמוס ט) ביום ההוא אקים את ספת דויד הנפלת, היא לא תוסיף קום כזמנין אחרניו, אבל אנא אוקים לה. ועל דא כתיב ביום ההוא אקים את ספת דוד הנפלת, אני אקים את ספת דוד. מאן ספת דוד. דא בתולת ישראל. הנפלת: כמה דכתיב נפלה. ודא היא יקרא דבתולת ישראל, ותשבחתה דילה. ודא אוליפנא בההיא שעתא.

אמר רבי יהודה, ודאי מלילתא על לבאי, ואתישבא, ודא ברירו דמלה. ואזלא האי, כמלה חדא דשמענא ושכחנא, והשתא רווחנא לה, דתגיגו, אמר רבי יוסי, זמין קדשא בריך הוא לאכרזא על כנסת ישראל ויימא, (ישעיה נב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלם, כמאן דאחיד בידא דחבריה ויימא התנער, קום, כך קדשא בריך הוא יחיד בה ויימא התנערי, קומי.

אמר ליה רבי אחא, וכן כל אינון בני היכלא דמלכא בלישנא דא פתחין, הדא הוא דכתיב (ישעיה ט) קומי אורי כי בא אורף, הא מלכא הכא, ודאי כדן הוא יקרא דילה, וחדוותא דכלא, בד מלכא אתפייס בהדה. כתיב (מלכים א א) ותבא בת שבע אל המלך החדרה כגוונא דא, בכל אינון זמנין איהי אתת לגבי דמלכא, וקמת קמיה, הדא הוא דכתיב (מלכים א א) ותבא לפני המלך,

כך, אלא המלך ילך אליה ויתפייס עמה וישיב אותה להיכלו. זהו שכתוב הנה מלכך יבא לך, ודאי, ולא את אליו. יבא לך, לפייס אותך. יבא לך, להקים אותך. יבא לך, להשלים אותך בכל. יבא לך, להכניס אותך להיכלו ולהזדוג עמך זוג עולמים, כמו שנאמר וארשתיו לי באמונה.

עד שהיו הולכים, פגש בהם רבי אבא. אמרו, הרי בעל החכמה בא, נקבל פני השכינה. כשקרב אליו, השתמט מהאכף שהיה יושב עליו, וירד אליהם. פתח ואמר וכו'.

קמו והלכו אחרי רבי אבא שלשה מילין.

מעשה בעשיר שהחל לעסק בתורה

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)
מעשה באותו עשיר שהקריב לפני הכהן שני יונים. כשקראה אותו הכהן, אמר לו, הקרבן הזה אינו שלך. הלך לביתו והיה עצוב. אמרו לו אחיו, למה אתה עצוב? אמר להם, שהכהן לא הקריב את קרבני. אמרו לו, ומה הוא? אמר להם, שני יונים. אמרו לו, והרי זה של עני, ולא שלך! שהרי כתוב, ואם דל הוא ואין ידו משגת וגו', אלא הקרבן קרבנך. אמר להם, ומה הוא? אמרו לו, שור אחד.

אמר להם, ומה כל כך חמורה מחשבת החטא? נדרתי שלא אעלה על לבי

ותעמוד לפני המלך. אבל בזמנא דא לאו הכי, אלא מלפא ייתי לגבה, ויתפייס בהדה, וינתיב לה להיכליה. הדא הוא דכתיב (זכריה ט) הנה מלכך יבא לך ודאי, ולא אנת לגביה, יבא לך, לפייסא לך. יבא לך, לאקמא לך. יבא לך, לאשלמא לך בכלא. יבא לך, לאעלאה לך להיכליה, ולאזדוגא עמך זוגא דעלמין, כמה דאת אמר (הושע ב) וארשתיו לי באמונה.

עד דהוו אזלי פגע בהו רבי אבא. אמרו, הא מאריה דחכמתא אתי, נקבל אנפי שכינתא. כד קריבו בהדיה, אשתמיט מקסטורא דקופטורא, ונחת גבון. פתח ואמר וכו'.

קמו ואזלו אבתריה דרבי אבא, ג' מילין.

מעשה בעשיר שהחל לעסק בתורה

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)
עובדא בההוא עתירא, דקריב קמי כהנא תרין יונים, כד חמא ליה כהנא, אמר ליה, לאו דיךך הוא האי קרבנא. אתא לביתה והוה עציב. אמרו ליה אחוי אמאי את עציב. אמר להו, דלא קריב לי כהנא קרבנא דילי. אמרו ליה ומאי איהו. אמר להו תרין יונים. אמרו ליה, והא מן מסבנא איהו, ולא דידך. דהא כתיב, ואם דל הוא ואין ידו משגת וגו'. אלא קריב קרבנך. אמר להו קאי איהו. אמרו ליה חד תורא.

אמר להו, ומה כל כך חמורה מחשבת דחטאת. נדרנא, דלא אסלק על

מחשבת חטא. משם והלאה מה עשה?
 כל יום התעסק בסחורה, ובלילה היה
 ישן. כשהתעורר, היה קורא לאחיו, ולמדו
 אותו דברי תורה, והיה לומד עד שיעלה
 היום, ונמצא שלמד תורה, והיו קוראים
 לו יהודה האחר. יום אחד פגש בו רבי
 ייסא סבא, והיה מפריש נכסיו, חצי
 לעניים וחצי לסחורה על הים עם אותם
 אנשים שפורשים לימים, והיה יושב
 ולומד תורה.

פתח ואמר, (שמואל א טו) ויאמר שאול אל
 הקניני. מי הוא הקניני? אלו בני
 יתרו, חמיו של משה, שעשו קן במדבר
 כמו הדרור הזה, כמו שנאמר (תהלים כב)
 ודרור קן לה, כדי ללמד תורה. שתורה
 לא צריכה תפנוקים ולא סחורה, אלא
 לעמל בה יומם ולילה. משום כך נסעו
 למדבר מהענג של יריחו. זהו שכתוב
 (שופטים א) ובני קיני חתן משה עלו מעיר
 התמרים וגו'.

ואתה עשית חסד עם כל בני ישראל.
 משום שנתן למשה להנות בביתו,
 ומשה היה כלל של כל ישראל. ועוד,
 משום שלמד פרשה אחת יותר בתורה,
 ובזה עשה חסד עם ישראל.

למה בא הדרור הזה פאן במלחמת
 עמלק? אלא אמר שאול, כשיצאו
 ישראל ממצרים, מכל שאר אמות
 העולם לא היה מי שיזדוג עם ישראל
 לקטרג להם, אלא רק עמלק, והוא עשה
 רע לישראל וערף בהם קרב, ואתה

לבאי מחשבה דחטאה. מתמן ולהלאה
 מה עבד. כל יומא אשתדל בסחורתא,
 ובליליא הוה נאים, כד אתער, הוה קרי
 לאחוי, ואוליפו ליה מילי דאורייתא,
 והוה לעי עד דסליק יומא. ואשתכח
 דאוליף אורייתא, והוה קארי ליה יהודה
 אחרא. יומא חד איערע ביה רבי ייסא
 סבא, והוה פריש נכסוי, פלגו למספני
 ופלגו לסחורתא על ימא, באינון גבדין
 פרישי ימין. והוה יתיב ולעי באורייתא.

פתח ואמר, (שמואל א טו) ויאמר שאול אל
 הקניני. מאן הוא קניני. אליו בני
 יתרו חמיו משה, דעבדו קנא במדברא,
 כהאי דרור, כמה דאת אמר, (תהלים כד)
 ודרור קן לה. בגין למלעי באורייתא.
 דאורייתא לא בעיא תפנוקין, ולא
 סחורתא, אלא לאעמלא בה יומא ולילי.
 בגין כך נטלו למדברא, מענגא דיריחו,
 הדא הוא דכתיב (שופטים א) ובני קיני חתן
 משה עלו מעיר התמרים וגו'.

ואתה עשית חסד עם כל בני ישראל.
 בגין דאהני למשה בביתיה.
 ומשה כללא דכל ישראל הוה. ותו, בגין
 דאוליף פרשתא חדא יתיר באורייתא,
 ובדא עביד חסד עם ישראל.

אמאי קא אתא הכא מלה דא
 במלחמתא דעמלק. אלא אמר
 שאול, כד נפקו ישראל ממצרים, מכל
 שאר אומין דעלמא לא הוה מאן דאזדוג
 להו לישראל לקטרגא להו, אלא עמלק,
 והוא עבד ביש לישראל ואגח קרבא בהו,

הקדמת להם שלום ועשית חסד עם כלם, ומשום כך אין אתה כדאי להתחבר עמהם.

ואנת אקדמת להו שלם, ועבדת חסד עם בלהו, ובגני כף לית אנת כדאי לאתחברא בהו.

ולא עוד, אלא מה כתיב ביה ב'תרו, וינקה יתרו חותן משה לאלהים, שהוא הקריב קרבן לקדוש-ברוך-הוא ונא להתגיר. מה זה אומר? שקרבנו חשוב לפני הקדוש ברוך הוא. ומשום שהוא הקריב קרבן לקדוש-ברוך-הוא, כתוב ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים. לפני האלהים דוקא. מכאן למדנו, שכל מי שמקריב קרבן ברצון הלב, הקדוש ברוך הוא מזדמן לעמתו.

ולא עוד, אלא מה כתיב ביה ב'תרו, (שמות יח) וינקה יתרו חותן משה עולה וזבחים לאלהים, שהוא אקריב קרבנא לקודשא בריך הוא, ואתא לאתגירא. מאי קא מיירי. דקרבניה (דף ט' ע"ב) חשיב קמי קדשא בריך הוא. ובגין דאיהו אקריב קרבנא לקודשא בריך הוא, כתיב (שמות יב) ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים. לפני האלהים דייקא. מכאן אוליפנא דכל מאן דאקריב קרבנא ברעותא דלבא, קדשא בריך הוא אזדמן לקבליה.

בא ראה, קרבן העני חשוב לפני הקדוש ברוך הוא, שהרי הוא הקריב שני קרבנות לפניו, אחד חלב ודמו, ואחד אותו שהקריב. שהרי אין לו לאכל, והוא הביא קרבן. קרבן העני קל מהכל - שני תורים או שני בני יונה, ואם לא - מעט קמח, ומתכפר בו, ובאותה שעה מכריזים ואומרים: כי לא בזה ולא שקץ ענות עני. כל כך למה? כי קרבן העני עדיף מהכל, שהרי הוא גרם לי להיות בגורלו של הקדוש ברוך הוא, והוא גורם לי להיות בחלק של התורה. משום כך חלקתי כל נכסי (חלקתי נכסי, חצי) לעניים, שהרי הם גרמו לי כל זה.

תא חזי, קרבנא דמספנא חשיב קמי קדשא בריך הוא, דהא הוא קריב תרי קרבנין לקמיה. חד חלביה ודמיה. וחד ההוא דקריב. דהא לית ליה למיכל, והוא אייתי קרבנא. קרבנא דעני קליל מכלא תרין תורין, או תרין בני יונה, ואי לאו, זעיר קמחא, ומתכפר ביה וההוא שעטא מכריזין ואמרי, כי לא בזה ולא שקץ ענות עני. כל כך למה. בגין דקרבנא דעני עדיף מכלא. דהא הוא גרים לי למהוי בעדביה דקודשא בריך הוא, הוא גרים לי למהוי בחולקא דאורייתא. בגין כך פליגנא כל נכסי (ס"א פליגנא נכסי, פלגא) למספני, דהא אינון גרמו לי כולי האי.

כמו שהעני הרתיח חלבו ודמו, כך אותו הקמח מרתיחים בשמן משהה. וכך למדנו, שאפלו כל אדם מקריב את המנוחה הזו על המחבת ומנחת מרחשת, משום שכמו שהחטא הרתיח את חלבו ודמו באש היצר הרע וכל איבריו רתחו באש - כך הקרבן הזה כמו כן ממש, ועקר הקרבן כמו החטא, ולהקריב לפני הקדוש ברוך הוא רצון לבו ורוחו ונפשו, שזה חביב מהכל לפניו.

אשרי חלקם של הצדיקים שמקריבים בכל יום ויום את הקרבן הזה לפני הקדוש ברוך הוא. ומה הוא? עצמם ונפשם שמקריבים לפניו. ואני רוצה להקריב את הקרבן הזה (מקוש), וזה רוצה הקדוש ברוך הוא מאדם בעולם הזה. ועם כל זה, קרבן של הכל (מקוש) עדיף, כדי שיתברכו כל העולמות.

עוד פתח ואמר, (תהלים קלה) ברוך ה' מציון שכן ירושלם הללויה. וכי מציון הוא ברוך? והרי מהנהר העמק העליון הוא ברוך! אלא ברוך ה', כשמאירה הלבנה מאור השמש ומתקרבים זה לזה, ולא מוסר האור הזה מזה. ולפעמים שהלבנה נקראת בשם המלך, כמו שהוא נקרא 'הנ"ה', כך היא נקראת 'הנ"ה', כמו שנתאמר (בראשית ט) 'וה' המטיר על סדם ועל עמרה גפרית ואש מאת ה' מן השמים. ולא זה לבדו, אלא אפלו שליח אחד לפעמים (מקוש) נקרא בשם המלך.

כמה דמסקנא ארתח חלביה ודמיה, כך ההוא קמחא מרתחין ליה במשח רבות. והכי אוליפנא, דאפילו כל בר נש מקרב האי מנחה על המחבת ומנחת מרחשת. בגין, דכמה דחטאה ארתח חלביה ודמיה באשא דיצר הרע, וכל שייפוי רתחי באשא, כך קרבנא דא, פהאי גוונא ממש. ועקרא דקרבנא כגוונא דחטאה, ולקרבא קמי קדשא בריך הוא, רעותא דלביה, ורוחיה ונפשיה, דהאי חביבא מן כלא קמיה.

זכאה חולקיהון דצדיקיא, דאינון מקרבין בכל יומא ויומא האי קרבנא לקמי קדשא בריך הוא. ומאי איהו, גרמיהו ונפשיהו דמקרבין קמיה. ואנא בעינא לקרבא האי קרבנא (מקוש), ודא בעי קדשא בריך הוא מבר נש בהאי עלמא. ועם כל דא קרבנא דכלא (ס"א) (מקוש) עדיף, בגין דיתברכון עלמין כלהו.

תו פתח ואמר, (תהלים קלה) ברוך יי' מציון שוכן ירושלם הללויה. וכי מציון הוא ברוך, והא מנהרא עמיקא עלאה איהו ברוך. אלא ברוך יי', בד נהיר סיהרא מנהירו דשמשא, ומתקרבי דא בדא, ולא אעדיאו נהורא דא מן דא. ולזמנין דסיהרא אתקרי בשמא דמלכא, כמה דאיהו אקרי 'הנ"ה', כך היא נקראת 'הנ"ה'. כמה דאת אמר, (בראשית ט) 'ויי' המטיר על סדם ועל עמורה גפרית ואש מאת ה' מן השמים. ולא דא בלחודוהי, אלא אפילו חד שליחא, לזמנין (מקוש) אתקרי בשמא דמלכא.

דָּבָר אַחַר בְּרוּךְ ה' מְצִיּוֹן - מַאיִזָּה מְקוֹם
נֹדַע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא בְּרוּךְ?
חֲזַר וְאָמַר מְצִיּוֹן, מְקוֹמוֹם שֶׁל צִיּוֹן נֹדַע
שֶׁהוּא בְּרוּךְ. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁכְּתוּב
(תהלים קלד) כִּי שָׁם צִנָּה ה' אֶת הַבְּרָכָה וְגו'.

אָמַר לוֹ רַבִּי יִיסָא, אֲשֶׁרִי חִלְקָךְ שְׂזִכִּיתָ
לְכָל זֶה. אֲשֶׁרִי אוֹתָם שְׁעוֹסָקִים
בַּתּוֹרָה. שֶׁכָּל מִי שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה כְּאֵלוֹ
אוֹחֲזוּ בְּקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (דברים
ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים
כְּלַכֶּם הַיּוֹם.

מַעֲלָתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק

(זוהר ויקרא יד ע"ב וט"ו ע"ב)
רַבִּי יוֹסִי אָמַר, (ישעיה נד) כִּי מִי נָח זֹאת לִי
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מִעֲבֹר מִי נַח. הַפְּסוּק
הַזֶּה קָשָׁה, כְּתוּב (בראשית ז) וּמִי הַמַּבּוּל הָיָה
עַל הָאָרֶץ, וְכְתוּב (שם ט) וְלֹא יִכְרַת כָּל
בָּשָׂר עוֹד מִמִּי הַמַּבּוּל. כְּתוּב מִי הַמַּבּוּל,
וְלֹא מִי נַח, וְכֵן כְּתוּב כִּימִי נַח זֹאת לִי.
זֹאת לִי?! הֵם לִי הִנֵּה צָרִיךְ לִהְיוֹת!

אֲלָא כִּךָ שְׁנִינוּ, כְּשֶׁצַּדִּיקִים מִתְּרַבִּים
בְּעוֹלָם, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׂמַח
וּמִשְׁתַּבַּח בָּהֶם. שְׁשָׁנִינוּ, כְּשֶׁשְׂרׁוֹי צַדִּיק
בְּעוֹלָם וְנִמְצָא בוֹ, כְּפִיכּוֹל הוּא מְטִיל
שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, וְכָל הָעוֹלָם מִתְּבַרֵךְ בְּגִלְלוֹ,
וּמְטִיל שְׁלוֹם בְּפִמְלִיא שֶׁל מַעֲלָה. מִנֵּינ
לָנוּ? שֶׁכְּתוּב (ישעיה כז) אוֹ יַחֲזֵק בְּמַעֲזֵי
יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי.

שְׁנִינוּ, בְּזִמְנֵי שֶׁצַּדִּיק שְׂרׁוֹי בְּעוֹלָם, הַדִּינִים
לֹא מִתְּעוֹרְרִים וְלֹא שׁוֹלְטִים

דָּבָר אַחַר בְּרוּךְ יי' מְצִיּוֹן. מִאֵן אֶתֵּר
אֲשֶׁתְּמוֹדַע דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
הוּא בְּרוּךְ. הֲדַר וְאָמַר מְצִיּוֹן, מִאֶתֵּר דְּצִיּוֹן
אֲשֶׁתְּמוֹדַע דְּהוּא בְּרוּךְ. מִאֵי טַעְמָא. בְּגִין
דְּכְתִיב (תהלים קלג) כִּי שָׁם צִנָּה יי' אֶת
הַבְּרָכָה וְגו'.

אָמַר לִיה רַבִּי יִיסָא זַכָּאָה חוֹלְקָךְ דְּזִכִּיתָ
לְכוּלֵי הַאי. זַכָּאִין אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין
בְּאוּרִייתָא, דְּכָל מִאֵן דְּאֲשַׁתְּדַל
בְּאוּרִייתָא, כְּאֵלוֹ אַחִיד בְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב (דברים ד) וְאַתֶּם
הַדְּבָקִים בִּי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.

מַעֲלָתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק

(זוהר ויקרא יד ע"ב וט"ו ע"ב)
רַבִּי יוֹסִי אָמַר, (ישעיה נד) כִּי מִי נָח זֹאת לִי
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מִעֲבֹר מִי נַח. הַאי
קָרָא קִשְׂיָא, כְּתִיב (בראשית ז) וּמִי הַמַּבּוּל
הָיָה עַל הָאָרֶץ. וְכְתִיב (בראשית ט) וְלֹא יִכְרַת
כָּל בָּשָׂר עוֹד מִמִּי הַמַּבּוּל. מִי הַמַּבּוּל
כְּתִיב, וְלֹא מִי נַח, וְהֵכָא כְּתִיב כִּי מִי נַח
זֹאת לִי. זֹאת לִי, הֵם לִי מִיבְּעֵי לִיה.

אֲלָא הֵכִי תַאנָּא, כִּד זַכָּאִין סְגִיאֵו
בְּעֵלְמָא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲדִי
וּמִשְׁתַּבַּח בֵּהּ. דְּתַנִּינָן כִּד שְׂאֲרֵי זַכָּאָה
בְּעֵלְמָא, וְאֲשַׁתְּכַח בֵּיה, כְּפִיכּוֹל אֲטִיל
שְׁלָמָא בְּעֵלְמָא, וְכָל עֵלְמָא מִתְּבַרְכָּא
בְּגִינֵיה, וְאֲטִיל שְׁלָמָא בְּפִמְלִיא שֶׁל
מַעֲלָה. מִנָּא לָן. דְּכְתִיב (ישעיה כז) אוֹ יַחֲזֵק
בְּמַעֲזֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי.

תַּאנָּא בְּזִמְנָא דְּזַכָּאָה שְׂאֲרֵי בְּעֵלְמָא,
דִּינֵין לֹא מִתְּעוֹרְרִין, וְלֹא שְׁלִטִין

כבו סיפורי הזוהר

בעולם, משום שזאתו איש צדיק הוא אות בעולם, והקדוש ברוך הוא רוצה בכבודו, והעולם מתקיים בשבילו וכו'.

שנינו, אמר רבי יוסי, בזמן שבני העולם נמצאים רשעים לפני הקדוש ברוך הוא, אותו הצדיק שנמצא בעולם, (רוצה) הקדוש ברוך הוא מדבר עמו, כדי שיבקש רחמים על העולם ויתפייס עמו. מה עושה הקדוש ברוך הוא? מדבר עמו על אותם הרשעים של העולם. אומר לו להיטיב עמו לבדו ולהשמיד את כלם. מהי דרכו של אותו צדיק? עוזב את שלו ולוקח את של כל העולם כדי שיתפייס הקדוש ברוך הוא עמו.

מנין לנו? ממש, שאמר לו הקדוש ברוך הוא, חטאו ישראל, (שמות לב) עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו וגו'. עוד אמר לו, הרף ממני ואשמידם וגו'. באותה שעה אמר משה, אם בשביל כבודי ישמדו ישראל מן העולם - טוב לי מנת, ולא יאמרו שעזבתי את זה של כל העולם בשביל כבודי. מיד - ויחל משה את פניו ה' אלהיו. והושיט עצמו למיתה בכמה מקומות בשביל ישראל, שכתוב ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך וגו'. ושנינו, לא אז משה משם עד שמחל הקדוש ברוך הוא לישראל. זהו שכתוב, וינחם ה' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו. וכתוב, (במדבר יד) ויאמר ה' סלחתי כדברך.

בעלמא, משום דההוא בר נש זכאה הוא אות בעלמא, וקודשא בריך הוא בעי ביקריה, ועלמא מתקיים בגיגיה וכו'.

תניא אמר רבי יוסי, בזמנא דבני עלמא אשתכחו חייבין קמי קדשא בריך הוא, ההוא זכאה דאשתכח בעלמא, (בעי) קדשא בריך הוא אשתעי בהדיה, בגין דיבעי רחמין על עלמא, ויתפייס בהדיה. מה עבד קדשא בריך הוא, אשתעי בהדיה על אינון חייבי עלמא. אמר ליה לאוטבא ליה בלחודוי, ולשיצאה לכלהו. מה ארחיה דההוא בר נש זכאה. שביק דידיה, ונסיב לדכולי עלמא בדיל דיתפייס קדשא בריך הוא בהדיה.

מנא לנו. ממש. דאמר ליה קדשא בריך הוא, חבו ישראל, (שמות לב) עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו וגו' תו אמר ליה, הרף ממני ואשמידם וגו', בהאי שעתא אמר משה אי בגין יקרא דידי וישתצון ישראל מעלמא, טב לי מותא, ולא ימרון דשביקנא האי דכולי עלמא, בגין יקרא דילי. מיד ויחל משה את פניו וי' אלהיו. והושיט גרמיה למיתה בכמה אתרי בגיגיהו דישראל, דכתיב ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך וגו'. ותנא, לא אז משה מתמן, עד דמחל קדשא בריך הוא לישראל, הדא הוא דכתיב וינחם ה' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו. וכתוב, (במדבר יד) ויאמר ה' סלחתי כדברך.

ואלו בנח כתיב, ויאמר אלהים לנח קץ
 לנח קץ כל בשר בא לפני וגו'. אמר לו נח,
 ולי מה אתה עושה? אמר לו, והקמותי
 את בריתי אתך וגו' עשה לך תבת עצי
 גפר. ולא בקש רחמים על העולם, וירדו
 המים והאבידו את בני העולם. ומשום כך
 פתוב מי נח. מי נח ודאי, שבו הם היו
 תלויים, שלא בקש רחמים על העולם.

מכאן אמר רבי יוסי, מה שפתוב (בראשית
 ט) ויחל נח איש האדמה. ויחל,
 כמו שניאמר (במדבר ל) לא יחל דברו,
 שנעשה חל. איש האדמה, שבגללו
 השמדו בני העולם, כי לא בקש עליהם
 רחמים. דבר אחר איש האדמה -
 שבשבילו התקיימה לאחר שהשמדו
 הראשונים, שפתוב לא אסף לקלל עוד
 את האדמה בעבור האדם וגו'.

שנינו, הם נקראו מי נח, שהוא גרם
 שנקראו על שמו. אמר רבי יוסי,
 זאת לי, מה זה אומר? אלא אמר הקדוש
 ברוך הוא, מי נח גרמו לי שאגלה זאת
 בעולם, שפתוב ואני "זאת" בריתי אותם.
 "זאת" אות הברית וגו'. את קשתי נתתי
 בענן, כלומר אין מי שמשגיח אלא לכבוד
 שמי שרמוז בזאת. ומי גרם לו? מי נח.

מכאן סימן לחסיד זפאה, דלא
 אתגליא האי קשת ביומוי, ולא
 אצטריך עלמא ביומוי להאי (זאת) אות.
 ומאן איהו. ההוא דבעי רחמי על עלמא,
 ואתחזי לאגנא עלוי. כגון רבי שמעון בן

ואלו בנח כתיב, ויאמר אלהים
 לנח קץ כל בשר בא (דף ט"ו ע"א)
 לפני וגו'. אמר ליה נח, ולי מה את עבד.
 אמר ליה והקמותי את בריתי אתך וגו'
 עשה לך תיבת עצי גפר. ולא בעא רחמי
 על עלמא, ונחיתו מיא, ואובידו בני
 עלמא, ובגין כך מי נח כתיב. מי נח ודאי,
 דביה הוו תלמי, דלא בעא רחמי על
 עלמא.

מכאן אמר רבי יוסי, מאי דכתיב
 (בראשית ט) ויחל נח איש האדמה.
 ויחל: כמה דאת אמר, (במדבר ל) לא יחל
 דברו, דאתעביד חול. איש האדמה,
 דבגיניה אשתציאו בני עלמא, דלא בעא
 רחמי עליהו. דבר אחר איש האדמה,
 דבגיניה אתקיימת לבתר דאשתציאו
 קדמאי, דכתיב לא אוסיף לקלל עוד את
 האדמה בעבור האדם וגו'.

תאנא מי נח אקרו, דהוא גרים דאקרו
 על שמיה. אמר רבי יוסי, זאת לי
 מאי קא מיירי. אלא אמר קדשא בריך
 הוא, מי נח גרמו לי, דאגלי זאת בעלמא.
 דכתיב ואני זאת בריתי אותם. זאת אות
 הברית וגו'. את קשתי נתתי בענן. כלומר
 לית מאן דאשגח אלא ליקרא דשמי
 דרמיא בזאת. ומאן גרים ליה, מי נח.

מכאן סימן לחסידא זפאה, דלא
 אתגליא האי קשת ביומוי, ולא
 אצטריך עלמא ביומוי להאי (זאת) אות.
 ומאן איהו. ההוא דבעי רחמי על עלמא,
 ואתחזי לאגנא עלוי. כגון רבי שמעון בן

צריך העולם בימיו את האות הזאת, שהרי הוא היה אות סימן בעולם.

שלא היתה גזרה שנגזרה על העולם למעלה שלא מבטל אותה, והינו מזה שכתוב (שמואל ב כג) מושל באדם. הקדוש ברוך הוא מושל באדם. ומי מושל בקדוש-ברוך הוא כביכול? צדיק. שהקדוש ברוך הוא גזר, והוא מבטל.

כמו רבי שמעון בן יוחאי שיום אחד היה יושב על הדלת של שער (מערת) לוד, הרים עיניו וראה שהשמש מאירה, והסתירה אורה שלש פעמים. בינתים נחשף האור, ונראה בשמש שחר וירק. אמר לו לרבי אלעזר בנו, בא אחרי בני, ונראה שהרי ודאי נגזרה גזרה למעלה, והקדוש ברוך הוא רוצה להודיע לי, שודאי שלשים יום תלוי אותו הדבר שנגזר למעלה, והקדוש ברוך הוא אינו עושה עד שמודיע לצדיקים. זהו שכתוב (עמוס ג) כי לא יעשה ה' אלהים דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים.

עד שהיו הולכים, נכנסו לאותו פרס. ראו נחש אחד שהיה בא, ופיו פתוח, (והיה לוחש בלשון) ולוהט בארץ בעפר. נער בגדין רבי שמעון והפה ידו בראש הנחש, שכף הנחש, הנמיה את פיו וראה לשונו רוחשת. אמר לו: נחש נחש, לך ואמר לאותו הנחש העליון שהרי רבי שמעון בן יוחאי מצוי בעולם. הכניס את ראשו לנקב של עפר אחד, ואמר: גזר אני,

יוחאי, דלא אצטריך עלמא ביומוי להאי אות, דהא הוא אות סימנא בעלמא הנה.

דלא הנה גזרה דאתגזר על עלמא לעילא, דלא מבטל לה. והינו דכתיב (שמואל ב כג) מושל באדם, קדשא בריך הוא מושל באדם. ומי מושל בקודשא בריך הוא כביכול. צדיק. קודשא בריך הוא גזר, ואיהו מבטל.

כגון רבי שמעון בן יוחאי, דיומא חד הוה יתיב אבבא דתרעא (נ"א דמרתא) ללוד, וקף עינוי, חזא שמשא דנהיר, ואסתים נהורא ג' זמנין, אדהכי אתחשף נהורא, ואתחזי ביה בשמשא אוקמא וירוקא. אמר ליה לרבי אלעזר בריה, תא אבתראי ברי, ונחמי דהא ודאי גזרה אתגזר לעילא, וקודשא בריך הוא בעי לאודעא לי, דודאי תלתין יומין תליא ההוא מלתא דאתגזר לעילא. ולא עביד קדשא בריך הוא, עד דאודעיה לצדיקניא, הדא הוא דכתיב (עמוס ג) כי לא יעשה ה' אלהים דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים.

עד דהוה אזלי עאלו בהווא כרם. חמו חד חויה דהוה אתי, ופומיה פתיחא (נ"א ויהו לחיש בלישניה), ומלחטא בארעא בעפרא. אשתניק רבי שמעון, ומספר ידוי ברישיה דחויה, שכיף חויה, מאיף פומיה, וחמא לישיניה מרחיש. אמר ליה חויה חויה, זיל ואימא להווא חויה עלאה, דהא רבי שמעון בן יוחאי בעלמא שכיח. עייליה לרישיה לחד נוקבא דעפרא. אמר

כָּשֶׁם שֶׁהִתְחַתָּוּ חֲזַר לְנֶקֶב הָעֶפֶר, כִּי
הָעֲלִיּוֹן יִחְזַר לְנֶקֶב תְּהוֹם רַבָּה.

גֹּזֵר אֲנִי, כָּשֶׁם דִּתְתָאָה אֶתְחַזֵּר לְנוֹקְבָא
דְּעֶפְרָא, בְּן עֲלָאָה יִתְחַזֵּר לְנוֹקְבָא
דְּתֵהוּמָא רַבָּא.

רְחֵשׁ רַבִּי שְׁמֵעוֹן בְּתַפְלָה. עַד שֶׁהָיוּ
מִתְפַּלְלִים, שְׁמֵעוּ קוֹל אֶחָד: מְזַמְּנֵי
הַמְּנוֹת, הַכְּנִסוּ לְמִקְוֵיכֶם. הַמְּנוֹת שֶׁל
הַמְּשַׁחֲיִתִּים לֹא שׁוֹרֹת בְּעוֹלָם, שֶׁהָרִי רַבִּי
שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בָטַל אוֹתָן. אֲשַׁרְיָךְ רַבִּי
שְׁמֵעוֹן, שֶׁרְבוּנְךָ רוּצָה בְּכַבּוּדְךָ עַל כָּל בְּנֵי
הָעוֹלָם. בְּמוֹשָׁה כְּתוּב (שְׁמוֹת ל"ב) וַיַּחַל מֹשֶׁה
וְגו', שֶׁמֹּשֶׁה שָׁאַחַז אוֹתוֹ פְּרָגוּד, וְאַתָּה
רַבִּי שְׁמֵעוֹן גֹּזֵר, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְקַיֵּם. הוּא גֹזֵר, וְאַתָּה מְבַטֵּל.

רְחֵשׁ רַבִּי שְׁמֵעוֹן בְּצִלוֹתָא, עַד דְּהוּוּ
מְצַלִּי שְׁמֵעוּ חַד קָלָא, פּוֹטְקָרָא
דְּקִיטְפָא עוֹלוּ לְאַתְרֵיכֶוּ, קִטְפִירָא
דְּבוּרֵיגֵי לֹא שְׂרָאוּ בְּעֲלָמָא, דְּהָא, רַבִּי
שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בָטַל לוֹן. זְבָאָה אֲנִתְּ
רַבִּי שְׁמֵעוֹן, דְּמֵאֲרָךְ בְּעֵי בִיקְרָךְ עַל כָּל
בְּנֵי עֲלָמָא. בְּמוֹשָׁה כְּתִיב (שְׁמוֹת ל"ב) וַיַּחַל
מֹשֶׁה וְגו', דְּמִשְׁמַע דְּאַחִיד לִיהַּ פְּרָגוּדָא,
וְאַנְתְּ רַבִּי שְׁמֵעוֹן גֹּזֵר, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
מְקַיֵּם. הוּא גֹזֵר, וְאַנְתְּ מְבַטֵּל.

בֵּין כִּי רָאָה שֶׁהָאִיר הַשָּׁמֶשׁ וְעֵבֵר אוֹתוֹ
הִשְׁחֹר. אָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן, וְדָאִי
שֶׁהָעוֹלָם הִתְבַּשֵּׂם. נִכְנַס לְבֵיתוֹ וְדָרַשׁ,
(תְּהִלִּים י"א) כִּי צַדִּיק ה' צַדִּיקוֹת אֶהֱבֵ יִשְׂרָאֵל
יִחְזוּ פְּנִימוֹ. מָה הִטַּעַם כִּי צַדִּיק ה' צַדִּיקוֹת
אֶהֱבֵ? מִשּׁוֹם שֶׁיִּשְׂרָאֵל יִחְזוּ פְּנִימוֹ. מָה זֶה
פְּנִימוֹ? הַפְּנִים הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם,
שֶׁצָּרִיכִים לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים מִמֶּנּוּ עַל כָּל מָה
שֶׁצָּרִיכִים.

אַדְהֵכִי חֲמָא דְנְהִיר שְׁמִשָּׁא, וְאַתְעֵבֵר
הֵהוּא אוֹכְמָא, אָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן,
וְדָאִי הָא עֲלָמָא אֶתְבַּסֵּם, עָאֵל לְבֵיתִיהּ
וְדָרַשׁ, (תְּהִלִּים י"א) כִּי צַדִּיק יי' צַדִּיקוֹת אֶהֱבֵ
יִשְׂרָאֵל יִחְזוּ פְּנִימוֹ. מָאִי טַעֲמָא כִּי צַדִּיק יי'
צַדִּיקוֹת אֶהֱבֵ, מִשּׁוֹם דִּישְׂרָאֵל יִחְזוּ פְּנִימוֹ.
מָאִי פְּנִימוֹ. פְּנִים עֲלָאִין דְּבְנֵי עֲלָמָא, בְּעוֹן
לְמַבְעֵי רַחֲמֵי מוֹנִיָּה, עַל כָּל מָה
דְּאַצְטְרִיכֶוּ.

מכתב ברכה וחיוב מאת הגאון האדיר בנגלה ובנסתר המקבל בעל "ים החכמה" שליט"א

יצחק מאיר מארגנשטערן

ראש ישיבת "תורת חכם", לתורת הנגלה והנסתר

פיעיה"ק רזשלים תובב"א

בסיעתא דשמיא, שני בתרא כ"ז למטמוני"ם תש"ע לפ"ק, פיעיה"ק תובב"א.

הו נודע ביהודה ובישראל גדול שמו של כ"ק המאור הגדול המפרסם לשו"ת הגה"צ מוה"ר שלום יהודה גראס שליט"א אדמו"ר מהאלמין שליט"א, וכאשר יעידו עשרות חבויי המיעדים על מעשה תקפו וגבורתו בתורה, ועל פעלת צדיק לחיים לגדור פרי החומה בקרם בית ישראל זה רבות בשנים פן ירבו, והנה זה עתה יהודה יעלה להרבות פעלים בקרב העם על דבר למוד ספר האהר, והגדיל לעשות ביסודו שעורים רבים בספר האהר בכפיה רעים, וקסף איש טהור מקל דברי רבותינו קמאי ובתראי המדברים בסגלת למוד האהר וקראו בשם ספר 'אור האהר', גם זכה לההדיר ולהדפיס מחדש ספרי האהר והתקונים, ולמותר לעלות בהספקה על גברא רבא כגון דא דאי תמחי גברא ויהלואו בשערים בכל תפוצות ישראל, גם מן המותר להלל ולשבח הדבר הטוב שעשה בעמיו בקרוב נפשות ישראל לעסק הקדוש דלמוד ספר האהר, ומקדמת דנא מצינו לרבנו האר"י ז"ל עצמו בשער רוח הקדוש (דף י"ב) שאמר למחר"א הלוי"י שילמד בזה דרך בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום ושיקרא בספר האהר פעמים רבים", ובספר שבחי האר"י (הנד"מ עמוד נ"א) כתב שנתן תקון לבעל תשובה אחד לומר בכל יום עשרה דפים מספר האהר הלשון ל'כד בלתי שום הבנה, והו הובא בספר שבחי האר"י דפוס ישן שנתן תקון לבעל תשובה אחד ללמוד בכל יום ד' או ה' דפים, והחיד"א בשם הגדולים (מערכת ספרים ערך ספר הבחירה) הביא משי" מיה דרבנו האר"י שנתן תקון לבעל תשובה לומר כל יום ה' דפים אהר, וכיצא בו כתב הגה"ק מקאמראנא בספר נתיב מצותיך (נתיב התורה שבי"א או"ת ל"א), וכתב שם שגם הגה"ק מורנו הרב צבי הירש מזידטשוב נהג כן, וכן מצינו להגה"ק מורנו הרב רבי פנחס מקאריץ (אמרי פנחס הנמ"ח ח"א עמוד רס"ד) שצריך לומר ב' או ג' דפין בכל יום, ועין עוד המעשה הנורא המובא בספר בן בית על אבות, ואין פאן מקומו להאריך.

והגם דביהו"ט קורא ספר האהר לא ידע מאי קאמר, כבר כתב הרב חיד"א בספר מורה באצבע אות מ"ד "למוד ספר האהר מרומם על כל למוד בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיש ענה בקריאתו הוא תקון גדול לנשמה". וכן כתב בספרו שם הגדולים מערכת ספרים שם, ועוד בשו"ת חיים שאל ח"א סימן ע"ה סוף אות ב', ומקדמת דנא כבר כתב מגין זה מהר"י צמח בספרו לחם מן השמים בסדר הלמוד דליל שבועות (דף ל"א ריש ע"ב), והרמב"ל בשלח'י מוטרס דרך עז חיים, והמקדש קלך בספרו פסא מלך על התקונים (תקון מ"ג אות ס') כי "למוד האהר בגי'רסא בעלמא בונה עולמות וכל שפן אם יזכה ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת שלא יעשה למוד הפשט שנה תמימה", ועין עוד בספר זכירה לחיים להגאון רבי חיים פלאגי"ח ח"ב דף ע"ג, ובשו"ת אפרקסתא דעניא סימן ע"ד.

איברא, כבר העיד הגה"ק אדמו"ר האמציני זיע"א באגרת הקדש (נדפס בריש ספר באורי האהר להגה"ק הנ"ל) ש"מעתי מפי קדשו ז"ל [דהגה"ק בעל התניא זיע"א] לא פעם ושתים, שכל ימיו עשה קבע ללמוד האהר הקדוש בשבת וכו' בעיון גדול, וכה אמר דמה שאמר ברעיא מהימנא בזהר פרשת נשא דבהאי חבונא דספר האהר ביה יפקון מן גלותא כו', הינו בלמוד בעיון גדול דוקא וכו', בדקדוק הלשון בכל מלה שיהיה מכון על פי אמתות חכמת הקבלה". ועין שם שהראה מקורו בדברי רבנו האר"י בשער רוח הקדוש (שם) שמה שזכה להשגה יתר על כל בני זורו "כי כמה לילות היה נשאר בלתי שנה על מאמר אחד של ספר האהר, ולפעמים ששה לילות של ימי החול שב שבוע היה מתבודד ויושב על עיון מאמר אחד בזהר בלבד, לא היה ישן כל הלילות ההם". ואכן ירא שמים יוצא ידי שניהם, מזה וגם מזה בל יגית ידו, ואשרי לו ואשרי חלקו בזה ובבא.

ועל כל אלה ועוד טובא יש לומר כי כמה גדולים מעשי כ"ק הגה"צ מהאלמין שליט"א אשר גדול זכותו עד מאד בזכוי הרבים, ויהא רענא דתירום רישיה אפולא פרכא, ויזכה להגדיל תורה ולהאדירה פאונות נפשו הטוהרה, ויארץ ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל עד כי מלאה הארץ דעה את ה' פמים לים מכסים בביאת גואל צדק במהרה די'ו, אמן פו יהי רצון.

והנני בזה דורש שלומו ושלום תורתו באהבה רבה:
 הק' יצחק מאיר מארגנשטערן

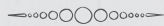
פּרָק י"ב
פּרָשׂוֹת
וַיְחִי - בְּלֶק

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

❖ תבן ענינים ❖

- תקיעת שופר בכונה ..... קלג
- כל הצדיקים פוגשות נשמות של צדיקים לפניהם להצלתם .....
- קלה
- עין רעה ..... קלו
- מעלת למוד התורה ..... קלו
- חמורו של רבי פנחס בן יאיר ..... קלז

הרש"ש הקדוש, אמר לבנו רבי חזקיה יצחק זיע"א, בשכבו על ערש דוי, סמוך לפטירתו: "יודע אני שבזכות הזוהר הקדוש, ופתבי הקבלה, יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלוי גאולתינו, וביאת משיח צדקינו"... "זתורת הסוד מה יהא עליה"? (ספר הרש"ש עמ' 158) • מתוך 'זוהר מגנא ומצלא'

להזכירכם,

ישנה תלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ☆ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים יא-צב.
- ☆ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים צה-קפב.
- ☆ שמונה פרקים [יז-כז] לסעודה השלישית: דפים קפה-רפד.

תקיעת שופר בכונה

(זוהר ויקרא יח ע"ב)

רבי אבא אמר, כתוב (תהלים עה) כי אלהים שופט זה ישפיל וזה ירים. כי אלהים שופט, אלמלא שעבר הדין של יצחק במקום שיעקב שורה (ונרפא) והתפסה (ורוחץ) והתבשם) שם, או לעולם שיפגש בדינו. וסוד הדבר - (ישעיה סו) כי באש ה' נשפט. וזוהי התבשמות של העולם.

וכיון דעאל באתרא דיעקב, ויעקב אחיד (דף יח ע"ב) ביה, בדין שכיף אשא, ואצטננו גומריה. לבר נש, דהנה רגזו, וחרג וזיו גרמיה, ונפק ברוגזיה לקטלא לבני נשא. חד חכימא קם על פתחא, ואחיד ביה, אמר אלמלא לא אחיד בי ואתתקף בי, הא קטולא בבני נשא אשתכח. בעוד דאתתקפו דא בדה, ואחיד דא בדה, אצטנו רוגזיה על דנפק לקטלא. נפק לאוכחא, מאן סביל רוגזא ויתוקפא דדינא דההוא בר נש. הוי אימא, דא דקאים אפתחא.

כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: בני, אל תפחדו, הרי אני עומד על הפתח, אבל הזדרזו ביום הזה ותנו לי כח. במה? בשופר. שאם נמצא קול השופר פראוי ומכוננים בו למטה, אותו הקול עולה, ובו מתעטרים האבות, ועומדים במשכנו של יעקב. ולכן צריך להזהר בשופר ולדעת את אותו הקול ולכונן בו.

תקיעת שופר בכונה

(זוהר ויקרא יח ע"ב)

רבי אבא אמר, בתיב (תהלים עה) כי אלהים שופט זה ישפיל וזה ירים. כי אלהים שופט, אלמלא דאעבר דינא דיצחק, באתר דיעקב שארי, (ס"א ואתסי) ואתפסי (ס"א ואתסחי) (ס"א ואתבסם) תמן, ווי לעלמא דיערע בגיניה, ורזא דמלה, (ישעיה סו) כי באש יי' נשפט. ודא הוא אתבסמותא דעלמא.

כך אמר קדשא בריך הוא לישראל, בני, לא תדחלון, הא אנא קאים על פתחא, אבל אדרזו בהאי יומא והבו לי חילא. ובמה. בשופר. דאי אשתכח קול שופר בדה, ומכונני ביה לתתא, ההוא קלא סליק, וביה מתעטרי אבהו, וקיימי במושבניה דיעקב. ועל דא בעי לאזדהרא בשופרא, ולמנדע בההוא קלא ולכוננא (ביה).

ואין לך קול בשופר שלא עולה רקיע אחד, וכל אותם האוכלוסים של אותו רקיע, נותנים מקום לאותו קול. ומה אומרים? (ויאל ב) וה' נתן קולו לפני חילו וגו'. ועומד אותו הקול באותו הרקיע, עד שבא קול אחר, ונועדו (והתעוררו) יחדו, ועולים בזוג לרקיע אחר. ועל זה שנינו, יש קול שפעלה קול, ומה הוא? אותו הקול של תקיעתם של ישראל שלמטה.

וכיון שמתחברים כל הקולות הללו שלמטה ועולים לאותו רקיע עליון שהמלך הקדוש שורה בו, מתעטרים (נועדים) כלם לפני המלך, ואז הכסאות עולים, וכסא אחר של יעקב עומד ומתתקן.

ועל זה מצאנו בספרו של רב המנונא סבא באותן תפלות של ראש השנה שהיה אומר, התפלה וקול השופר (שאותו קול) שמוציא אותו הצדיק, שנומצא מרוחו ונפשו באותו השופר של אותו הקול שעולה למעלה. ובאותו יום עומדים ונומצאים מקטרגים למעלה. וכשעולה אותו קול השופר, כלם נדחים לפניו ולא יכולים לעמוד. אשרי חלקם של הצדיקים שיודעים לכוון את הרצון לפני רבוּם ויודעים לתקן עולם ביום הזה בקול שופר. ועל זה כתוב (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה. יודעי, ולא תוקעי.

ולית לך קלא בשופרא, דלא סליק רקיעא חד. וכל אינון אוכלוסין דההוא רקיעא, יהבין אתר לההוא קלא, ומאי קא אמרי. (ויאל ב) וי' נתן קולו לפני חילו וגו'. וקאים ההוא קלא בההוא רקיע, עד דאתי קלא אחרא, ואתעתדו (ס"א ואתערו) כחדא, וסלקין בזווגא לרקיעא אחרא. ועל דא תנינו, אית קול דסליק קול, ומאי איהו. ההוא קלא דתקיעתא דישראל דתתא.

וכיון דמתחברו כל אינון קלין דלתתא, וסלקין לההוא רקיעא עלאה דמלכא קדישא שארי ביה, מתעטרין (ס"א מתעטרו) בלהו קמי מלכא, וכדין פורסוון רמיו וכורסייא אחרא דיעקב קאים ואתתקו.

על דא אשכחנא בספרא דרב המנונא סבא, באינון צלותי דראש השנה, דהנה אמר, צלותא וקל שופרא (דההוא קול) דאפיק ההוא זכאה, דאשתבח מרוחיה ומנפשיה בההוא שופרא, דההוא קול סליק לעילא. ובההוא יומא קיימין ומשתכחי מקטרגין לעילא. וכד סליק ההוא קלא דשופרא, בלהו אתדחיין קמיה, ולא יכלין לקיימא. זכאה חולקיהון דצדיקייא, דיזעין לכוונא רעותא לקמי מאריהון, ויזעין לתקנא עלמא בהאי יומא, בקל שופרא. ועל דא כתיב (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה. יודעי, ולא תוקעי.

**כל הצדיקים פוגשות נשמות של צדיקים
לפניהם להצלתם**

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)
 רבי אלעזר ורבי יוסי חמיו היו הולכים
 מאושא ללוד. אמר רבי יוסי לרבי
 אלעזר, אפשר ששמעת מאבדן מה
 שכתוב ויעקב הלך לדרפו וגו' אמר לו,
 לא ידעתי. עד שהיו הולכים, הגיעו
 למערה של לוד. שמעו אותו קול
 שאומר: שני עפרים של האילת עשו
 לפני רצון של נחת לי, והם היו הפחנה
 הקדוש שפגש יעקב לפניו. התרגש רבי
 אלעזר והסתער בנפשו, ואמר: רבון
 העולם כף דרכו, טוב לנו שלא נשמע,
 שמעתי ולא ידעתי.

**כל הצדיקים פוגשות נשמות של צדיקים
לפניהם להצלתם**

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)
 רבי אלעזר, ורבי יוסי חמוי, הוו אזלי
 מאושא ללוד. אמר רבי יוסי לרבי
 אלעזר, אפשר שמעת מאבדן מאי
 דכתיב, ויעקב הלך לדרפו וגו'. אמר ליה
 לא ידענא. עד דהוו אזלי מוטו למערתא
 דלוד. שמעו ההוא קלא דאמר, תרי
 עוזלין דאילתא עבדו קמאי רעותא
 דניחא לי, ואינון הוו משרייתא קדישא
 דערע יעקב קמיה. אתרגיש רבי אלעזר,
 ואסתער בנפשו, ואמר, מריה דעלמא כף
 אורחוי, טב לן דלא נשמע, שמענא ולא
 ידענא.

התרחש לו נס, ושמע אותו קול שאומר:
 אברהם ויצחק היו. נפל על פניו
 וראה את דיוקן אביו. אמר לו, אבא,
 שאלתי והשיבוני, שאברהם ויצחק הם
 שפגשו את יעקב כשנצל מלבן. אמר לו,
 בני, הוצא את (פסקה) פתקה, וקח את
 דברי אביך הזקן, פה מדבר גדולות ה'יה.
 ולא רק זה בלבד, אלא את כל הצדיקים
 פוגשות נשמות של צדיקים לפניהם
 להצלתם, והם מלאכים קדושים עליונים.

אתרחיש ליה ניסא, ושמע ההוא קלא
 דאמר, אברהם ויצחק הוו,
 נפל על אנפוי וקמא דיוקנא דאבוי, אמר
 ליה, אבא, שאילנא ואתיבונא, דאברהם
 ויצחק הוו, דערעו ליעקב כד אשתזיב
 מלבן. אמר ליה ברי, פוק (ס"א פסקה)
 פתקה, וסב סבתך, פום ממלל רברבן
 הוה. ולא דא היא בלחודוי, אלא לכל
 צדיקא נשמתהון דצדיקא מערעין
 קדמוהי לשיזבותיה, ואינון מלאכי
 קדישי עלאי.

ובא ראה, יצחק היה קים באותה שעה,
 אבל נשמתו הקדושה נלקחה לכסא
 הכבוד של אדונו, כשנעקד על גבי
 המזבח, ואז נסתמו עיניו מראות. הינו
 שכתוב לולא וגו' ופחד יצחק היה לי (עד

ותא חזי, יצחק קיים הוה בההיא שעתא,
 אבל נשמתיה קדישא אתנסיבת
 בכורסא יקרא דמאריה, כד אתעקד על
 גבי מדבחה. ומפדין אסתמו עינוי מחיו.
 הינו דכתיב (בראשית לא) לולא וגו' ופחד

עין רעה

(זוהר אחרי מות סג ע"ב)

בגוש חלבא הוה בר נש, דבכל אתר דמחי בידוי, הוה מית, ולא הוה בני נשא מקרבין בהדיה. בסוריא הוה בר נש, דבכל אתר דאסתכל אפילו לטב, כלא אתהפך לביש. יומא חד הוה חד בר נש אזיל בשוקא, והו אנפוי נהירין. אתא ההוא בר נש ואסתכל ביה, ואתבקע עיניה. בגין כך, בכלא הוה בר נש זמין, להאי ולהאי. ועל דא כתיב טוב עין הוא יבורך, אל תקרי יבורך אלא יברך.

עין רעה

(זוהר אחרי מות סג ע"ב)

בגוש חלב הוה אדם, שבכל מקום שמכא בידו, הוה מת, ולא היו אנשים מתקרבין אליו. בסוריה הוה אדם, שבכל מקום שבו הסתכל, אפלו לטוב, הכל התהפך לרע. יום אחד הוה איש אחד הולך בשוק, והיו פניו מאירות. בא אותו איש והסתכל בו, ונבקעה עינו. משום כך לכל הוה אדם מוכן, לזה ולזה. ועל זה כתוב טוב עין הוא יברך, אל תקרי יברך אלא יברך.

מעלת למוד התורה

(זוהר אחרי מות סז ע"ב)

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, קם רבי שמעון בפלגו ליליא, למלעי באורייתא. קמו רבי אלעזר ורבי אבא עמיה. פתח רבי שמעון ואמר (תהלים מב) כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלהים. האי קרא אוקמוה חברייא, זכאין אינון ישראל מכל עמין, דקודשא בריך הוא יתב לון אורייתא קדישא, ואורית לון נשמתינ קדישין מאתר קדישא, בגין למעבד פסודוי, ולאשתעשעא באורייתא, דכל מאן דאשתעשע באורייתא, לא דחיל מכלא. דכתיב (תהלים קיט) לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעיני.

מעלת למוד התורה

(זוהר אחרי מות סז ע"ב)

רבי אבא הוה יושב לפני רבי שמעון. קם רבי שמעון בחצות הלילה לעסק בתורה. קמו רבי אלעזר ורבי אבא עמו. פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מב) כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלהים. הפסוק הזה פרושו החברים, אשריהם ישראל מכל העמים, שהקדוש ברוך הוא נתן להם תורה קדושה והוריש להם נשמות קדושות במקום קדוש כדי לעשות מצוותיו ולהשתעשע בתורה. שכל מי שמשתעשע בתורה, לא פוחד מכל, שכתוב (תהלים קיט) לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעיני.

מאן אינון שעשועי. אורייתא. דאורייתא שעשועים אקרי, דכתיב (משלי ה) ואהיה שעשועים יום יום. ודא הוא דתנינו, קדשא בריך הוא אתי

מי הם שעשועי? תורה. שהתורה נקראת שעשועים, שכתוב (משלי ה) ואהיה שעשועים יום יום. וזהו ששנינו שהקדוש ברוך הוא בא להשתעשע עם הצדיקים

בגן עדן. מה זה להשתעשע? כדי לשמח עמיהם, ששנינו, אשרי הצדיקים, שפכתוב בהם (ישעיה נח) אז תתענג על ה', כדי להתענג מאותה השקאה של הנחל, כמו שנאמר והשביע בצחצחות נפשך. פביכול משתעשע הקדוש ברוך הוא בהם מאותה השקאת הנחל שבה מתענגים הצדיקים, ועל פן בא להשתעשע עם הצדיקים. וכל מי שמשתדל בתורה, זוכה להשתעשע עם הצדיקים מאותה השקית הנחל.

חמורו של רבי פנחס בן יאיר

(זוהר שמיני ל"ו ע"א ול"ז ע"א)
 רבי אלעזר היה הולך בדרך. מצא את רבי פנחס בן יאיר שהיה בא. געה חמורו. אמר רבי פנחס, ודאי במשקל (בקול) שמחת החמור אני רואה שפנים חדשות ימצאו פה. כיון שיצא מאחר ענפי ההר, ראה את רבי אלעזר שהיה בא. אמר, ודאי משקל (קול) השמחה נשלים. ירד רבי אלעזר אליו ונשק לו. אמר לו, אם צורת הדרך האחת אליך, גלך ונתחבר כאחד. ואם לא, קח את דרכך ולך. אמר לו, ודי שכנגדך אני הולך, כיון שמצאתי אותך, אלך אחרך ונתחבר כאחד.

פתח רבי פנחס ואמר, (תהלים קכח) 'ברכך ה' מציון וראה בטוב וגו'. 'ברכך ה' מציון, מה הטעם מציון? משום שהרי משם יוצאות ברכות להשתתף (להמצא). זהו שפכתוב, כי שם צוה ה' את הברכה

לאשתעשע עם צדיקיא בגנתא דעדן. מאי לאשתעשעא. בגין למחדי בהו. דתנינו, זכאין אינון צדיקיא, דכתיב בהו, (ישעיה נח) אז תתענג על יי', בגין לאתענגא מההוא שקיו דנחלא, כמה דאת אמר (ישעיה נח) והשביע בצחצחות נפשך. פביכול, קדשא בריך הוא משתעשע בהו, מההוא שקיו דנחלא, דמתענגי בהו צדיקיא. ועל דא אתי לאשתעשע עם צדיקיא. וכל מאן דאשתדל באורייתא, זכי לאשתעשע עם (דף ס"ח ע"א) צדיקיא, מההוא שקיו דנחלא.

חמורו של רבי פנחס בן יאיר

(זוהר שמיני ל"ו ע"א ול"ז ע"א)
 רבי אלעזר הוה אזיל באורחא, אשפחיה לרבי פנחס בן יאיר דהוה אתי, געה חמוריה. אמר רבי פנחס, ודאי בטקולא (נ"א בקלא) דחדוותא דחמרא, חמינא (חמית) אנפין חדתין ישתכחון הכא, כיון דנפק מבתר ענפוי דטורא, חמא ליה לרבי אלעזר דהוה אתי, אמר ודאי טקולא (נ"א קלא) דחדוותא אשתלים. נחת רבי אלעזר לגביה, ונשיק ליה, אמר ליה אי טופסא דארחא, חד לגבך, גזיל ונתחבר פחדא. ואי לאו טול ארחך וזיל. אמר ליה, ודאי למבלך אזילנא, כיון דאשפחנא לך, איזיל אבתרך ונתחבר פחדא.

פתח רבי פנחס ואמר (תהלים קכח) 'ברכך יי' מציון וראה בטוב וגו'. 'ברכך יי' מציון, מאי טעמא מציון. בגין דהא מתמן שראן ברכאן לאשתתפא (ס"א לאשתתפא). הדא הוא דכתיב כי שם צוה יי'

חיים עד העולם. ומשום כך, יברך ה' מציון, שהרי משם יוצאות ברכות לכל. וראה בטוב ירושלים, שבגלל ציון ירושלים מתברכת. שכיון שציון התמלא בברכות, אז ירושלים מתברכת, ונמצאים בה רחמים. וכשיירושלים מתברכת, כל העם מתברך.

את הברכה חיים עד העולם. ובגין כך יברך י' מציון דהא מתמן נפקי ברכאן לכלא. וראה בטוב ירושלים, דבגיני ציון ירושלים אתברכא, דכיון דציון אתמלי ברכאן, דציון ירושלים אתברכא, ואשתכחו בה רחמים. וכד ירושלים אתברכא, כל עמא אתברכא.

כל ימי חייה, שלא תראה קשת בימיה כמו לאביה. ועל זה - וראה בטוב ירושלים כל ימי חייה. וראה בנים לבניה, ראי חטא, חסידים, קדושים. אז - שלום על ישראל. מה זה שלום על ישראל? אלא כמי שאומר: שלום על ראש הקלף, שלא יחסר כל. כך שלום על ישראל, בזמן שצדיקים ימצאו בעולם.

כל ימי חייה, דלא יתחזי קשת ביומיה, כמה לאבוי. ועל דא וראה בטוב ירושלים כל ימי חייה. וראה בנים לבניה, דחלי חטאה, חסידיו, קדישיו, דציון שלום על ישראל. מאי שלום על ישראל. אלא, כמאן דאמר שלמא על רישיה דמלכא, דלא יחסר כלא. כך שלום על ישראל, בזמנא דצדיקיא ישתכחו בעלמא.

פתח רבי אלעזר ואמר (משלי יז) עטרת זקנים בני בנים ותפארת בנים אבותם. בנים - הרי בארנו. בני בנים - אלו שאר כתרי המלך, כמו שנאמר (ישעיה יד) וכל בניך למודי ה'. וכתוב (איכה ד) בני ציון היקרים, כמו שנאמר ותפארת בנים אבותם. אין מתעטרים הבנים אלא באבות. מכאן למדנו שבנים לא מתעטרים ולא משקים מהשקית הנחל, אלא בזמן שהאבות מתעטרים ומברכים. זהו שכתוב ותפארת בנים אבותם.

פתח רבי אלעזר ואמר (משלי יז) עטרת זקנים בני בנים ותפארת בנים אבתם. בנים הא אוקימנא. בני בנים, אליו שאר כתרי מלכא, כמה דאת אמר (ישעיה נד) וכל בניך למודי י'. וכתוב (איכה ד) בני ציון היקרים, כמה דאת אמר ותפארת בנים אבתם, לא מתעטרו בנין אלא באבתו. מכאן אוליפנא, דבנין לא מתעטרי, ולא משתקיין משקיו דנחלא, אלא בזמנא דאבתו מתעטרו ומתברכאן, הדא הוא דכתיב (דף ל"ו ע"ב) ותפארת בנים אבתם.

עד שהיו הולכים, הגיע זמן תפלה. ירדו והתפללו. בעוד שהיו מתפללים, נכרך נחש אחד ברגלי חמורו של רבי פנחס. בעט (נבהל) וגעה פעמים. אחר

עד דהוו אזלי, מטא עדן צלותא, נחתו וצלו. עד דהוו מצלי, קפטר חד חויא ברגלוי דחמורא, דרבי פנחס. קסטא (ס"א קפסא) וגעה תרי זמני. בתר דסיימו

שְׁסִימוּ אֶת הַתַּפְּלָה, אָמַר רַבִּי פְּנַחֶס:
וְדַאי צַעַר הוּא לְבַהֲמָה שְׁלִי, שְׁהַרִי הַיּוֹם
הַזֶּה הַקְּדוּמָתִי, וְהֵייתִי מְרַחֵשׁ בַּתּוֹרָה,
וְהַעֲבִיר אוֹתִי בְּמִקּוֹם שְׁשׂוּרָה לְכַלּוֹף,
וְעַכְשָׁו מְצַעְרִים אוֹתוֹ. קָמוּ וּרְאוּ נַחֵשׁ
אֶחָד קָשׁוּר עַל רַגְלָיו. אָמַר רַבִּי פְּנַחֶס:
נַחֵשׁ נַחֵשׁ, לֶךְ וְסוּבֵב (וַצִּדָד) אֶת קֶשְׁרֶךָ
בְּמַדְרוֹן הַחוּר. בִּינְתִים נִשְׂר הַנַּחֵשׁ וְנִפְּל
חֲתִיכוֹת חֲתִיכוֹת.

צְלוֹתָא, אָמַר רַבִּי פְּנַחֶס, וְדַאי צַעַרָא הוּא
לְבַעֲרָא דִילִי, דְּהָא יוֹמָא דָא אַקְדִּימָנָא,
וְהוֹינָא מְרַחֵישׁ בְּאוּרֵייתָא, וְאֵעֲבַר לִי
בְּאַתֵּר דְּלְכַלּוּכָא שְׂרִיא, וְהַשְׁתָּא מוֹצְעָרִי
לָהּ. קָמוּ וְחִמוּ חַד חוּיָא קָטִיר אַרְגְּלֵיהּ,
אָמַר רַבִּי פְּנַחֶס, חוּיָא חוּיָא, זִיל
וְאַסְחַר (ס"א וְאַסְטֵר) קוּטְרָךְ, בְּקֶטְפוּרָא
דְּחוּרָא. אַדְהֵכִי אַתְנַשְׂר חוּיָא, וְנִפְּל
קַפְסִירִי קַפְסִירִי.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּמָה כָּל כֶּף מְדַקְדָּק
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּצַדִּיקִים? אָמַר
לוֹ, וְדַאי שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַקְדָּק עִם
הַצַּדִּיקִים וְשׁוֹמֵר אוֹתָם, וְרוֹצֵה לְהוֹסִיף
לָהֶם קְדֻשָּׁה עַל קְדֻשָּׁתָם, וְעַכְשָׁו הַחֲמוּר
הַזֶּה, שְׁלֵא שְׁמַר אֶת הַקְּדֻשָּׁה שְׁלִי, הוּא
הַצַּטֵּעַר. וְהַנַּחֵשׁ הַזֶּה הִיָּה שְׁלִיחַ, וְכַמָּה
שְׁלִיחִים יֵשׁ לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבְכָלֶם
הוּא עוֹשֶׂה אֶת שְׁלִיחוּתוֹ, וְאַפְלוּ בְּחִיּוֹת
הַשָּׂדֶה. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (וַיִּקְרָא כו) וְהַשְׁלַחְתִּי
בְּכֶם אֶת חֵיט הַשָּׂדֶה וְשַׁפְּלָה אֶתְכֶם.
וְאַפְלוּ בִּיד גּוֹי, זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (דְּבָרִים כח) יִשָּׂא
ה' עֲלֶיךָ גּוֹי מְרַחֵק מִקְצֵה הָאָרֶץ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּמָה כָּל כֶּף מְדַקְדָּק
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּצַדִּיקִיָּא. אָמַר
לִיה, וְדַאי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְדַקְדָּק בְּהוּ
בְּצַדִּיקִיָּא, וְנָטִיר לוֹן, וְבַעַא לְאוּסְפָא לוֹן
קְדָשָׁה עַל קְדוּשַׁתִּיהוּ וְהַשְׁתָּא הַאי
חֲמָרָא, עַל דְּלֵא נָטִיר קְדוּשַׁתָּא דִילִי
אַצְטֵעַר. וְדַא חוּיָא שְׁלִיחָא חוּיָא, וְכַמָּה
שְׁלִיחִין אֵיט לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וּבְכַלְהוּ עֲבִיד שְׁלִיחוּתֵיהּ, וְאַפְלוּ בְּחִיּוֹת
בְּרָא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב (וַיִּקְרָא כו) וְהַשְׁלַחְתִּי
בְּכֶם אֶת חֵיט הַשָּׂדֶה וְשַׁפְּלָה אֶתְכֶם.
וְאַפְלוּ בִּיד גּוֹי, הָדָא הוּא דְכַתִּיב (דְּבָרִים כח)
יִשָּׂא יי' עֲלֶיךָ גּוֹי מְרַחֵק מִקְצֵה הָאָרֶץ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּבִיד יִשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה
שְׁלִיחוּתָא? אָמַר לוֹ, כּוֹן, כְּמוֹ רִשְׁעִי
בִּיד צַדִּיק. אֲבָל רִשְׁעִי בִּיד יִשְׂרָאֵל רִשְׁעִי
אַחַר, לֹא עוֹשֶׂה בּו שְׁלִיחוּת, אֲלָא בְּזִמְנָן
שְׁאַיְנוּ מְכַוְּנִין בּו. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (שְׁמוֹת כא)
וְאַשֶׁר לֹא צָדָה וְהֶאֱלִהִים אֲנָה לִידוֹ. וְאַשֶׁר
לֹא צָדָה דְּוָקָא, שְׁלֵא לְהַרְג אוֹתוֹ. זֶה
וְהֶאֱלִהִים אֲנָה לִידוֹ, כְּדִי לְהַעֲנִישׁ אֶת
שְׁנֵיהֶם.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּבִידָא דִּישְׂרָאֵל עֲבִיד
שְׁלִיחוּתָא. אָמַר לִיה, אִין. כְּגוֹן
רִשְׁעִי בִּידָא דְצַדִּיק. אֲבָל רִשְׁעִי בִּידָא
דִּישְׂרָאֵל רִשְׁעִי אַחְרָא, לֹא עֲבִיד בִּיה
שְׁלִיחוּתָא, אֲלָא בְּזִמְנָא דְאִיהוּ לֹא מְכוּוֹן
בִּיה. הָדָא הוּא דְכַתִּיב (שְׁמוֹת כא) וְאַשֶׁר לֹא
צָדָה וְהֶאֱלִהִים אֲנָה לִידוֹ. וְאַשֶׁר לֹא צָדָה
דִּיִּיקָא, דְּלֵא לְקֶטְלָא לִיה. דָּא, וְהֶאֱלִהִים
אֲנָה לִידוֹ, כְּגוֹן לְאַעֲנִישָׁא לְתַרְוֵיהוּ וְכו'.

מִשָּׁל לְבָנֵי אָדָם שֶׁחָטְאוּ לְמִלְכָּה. הַתְּעוֹרֵר הַשּׁוֹטֵר אֲלֵיהֶם לְתַפְּשׂא אוֹתָם וּלְהַעֲנִישׂ אוֹתָם, לְאוֹתָם שֶׁחָטְאוּ לְמִלְכָּה. קָם חָכָם אֶחָד מֵהֶם וְהִתְעַרַב עִם בְּנֵי הַשּׁוֹטֵר. הָרִים הַשּׁוֹטֵר אֶת עֵינָיו וְרָאָה אוֹתוֹ. אָמַר לוֹ, מִי נָתַן אוֹתְךָ בְּיַעֲנִי? וְהָרִי אֵינְךָ מְאוֹתָם שֶׁחָטְאוּ לְמִלְכָּה. הָרִי אֵתָה תַעֲנֵשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה! לְקַחוּ אוֹתוֹ וְהִרְגוּ אוֹתוֹ.

מִתֵּל לְבָנֵי נִשְׂא דְחָבו לְמִלְכָּא, אֲתַעֲר סְנִטְרָא לְגַבִּייהוּ, לְתַפְּשׂא לִזְוֹן, וּלְאַעֲנִישׂא לִזְוֹן, לְאַיְנוֹן דְּחָבו לְמִלְכָּא. קָם חַכְמִים חַד מִזְנִייהוּ, וְאַתְעַרַב בְּהַדִּי בְנֵי סְנִטְרָא, זְקַף סְנִטְרָא עֵינָיו וְחָמָא לִיהַ. אָמַר לִיהַ מָאֵן יְהַבְךָ לְגַבְךָ, וְלָאוּ אַנְתָּ מְאַיְנוֹן דְּחָבו לְמִלְכָּא, הָא אַנְתָּ אֲתַעֲנִישׁ בְּקַדְמִיתָא, שְׁקִילוּ לִיהַ וְקַטְלוּהוּ.

כִּף יִשְׂרָאֵל בְּאִים מִצַּד הַיָּמִין, וְלֹא נִדְבְּקוּ בְּשִׂמְאָל, וְלֹא הִתְעַרְבוּ עִמּוֹ לְעוֹלָמִים. וּכְשֶׁהֵם גּוֹרְמִים בְּעוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁנִּכְנַע הַיָּמִין, וְהַשִּׂמְאָל מִתְעוֹרֵר וְכָל אוֹתָם שְׂבָאִים מִצַּדוֹ - אִם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עוֹמֵד לְהִתְעַרַב עִמָּם, הֵם מַכִּירִים אוֹתוֹ וְאוֹמְרִים לוֹ: אֵינְךָ מְאוֹתָם שְׂבָאִים מִצַּד הַיָּמִין, שֶׁנִּכְנַע מִהַעוֹנוֹת שְׁלָחָם, וְאַיְנְךָ מְאוֹתָם שֶׁחָטְאוּ לְמִלְכָּה, מִי נָתַן אוֹתְךָ אֲצִלְנוּ? נִמְצָא שֶׁהוּא נֶעֱנֵשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה. וְשִׁלְמוֹהַ הַמִּלְכָּה צוּחַ כְּנֻגְדָם וְאוֹמַר (קַהֲלַת ח) עַת אֲשֶׁר שָׁלַט הָאָדָם בְּאָדָם לְרַע לוֹ. לְרַע לוֹ וְדָאִי, מִכִּיִּן שְׂאַיְנוֹ שְׁלִיחַ הַמִּלְכָּה, וְלֹא בָּא מְאוֹתוֹ הַצַּד.

כִּף יִשְׂרָאֵל מוֹסְטְרָא דִּימִינָא קָא אֲתַיִן, וְלֹא אֲתַדְבְּקוּ בְּשִׂמְאָלָא, וְלֹא אֲתַעֲרְבוּ בְּהַדִּה לְעֵלְמִין. וְכַד אֵינּוֹן גְּרַמִּין בְּחֻבִּייהוּ, דְּאַתְכַּפִּיָּא יְמִינָא, וְאַתְעֲר שְׂמָאֵלָא וְכָל אֵינּוֹן דְּאַתּוּ מוֹסְטְרִיהַ, אִי חַד מִיִּשְׂרָאֵל קָם לְאַתְעַרְבָּא בְּהַדִּייהוּ, אֲשַׁתְמוּזְדְּעוּ בִּיהַ, אֲמַרִי לִיהַ לָאוּ אַנְתָּ מְאַיְנוֹן דְּקָא אֲתַיִן מוֹסְטְרָא דִּימִינָא, דְּאַתְכַּפִּיָּא מְחֻבִּייהוּ, וְלָאוּ אַנְתָּ מְאַיְנוֹן דְּחָבו לְמִלְכָּא מָאֵן יְהַבְךָ לְגַבְךָ. אֲשַׁתְכַּח דְּאִיהוּ אֲתַעֲנֵשׁ בְּקַדְמִיתָא. וְשִׁלְמוֹהַ מוֹלְכָא צוּחַ לְקַבְלִייהוּ, וְאוֹמַר (קַהֲלַת ח) עַת אֲשֶׁר שָׁלַט הָאָדָם בְּאָדָם לְרַע לוֹ. לְרַע לוֹ וְדָאִי, בְּגִין דְּלָאוּ שְׁלִיחַא דְּמִלְכָּא אִיהוּ, וְלֹא אֲתִי מִהֵהוּא סְטְרָא.

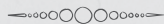
פּאַרק י"ג
פּאַרשיות
נְשׁוֹת - פּוֹנְקֶס

ספּוֹרֵי הַזּוֹהַר

תִּכְנֵן עֲנִינִים

- דוּרוּ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן..... קמג
- אִין לְנֶהֱג בְּזִיוֹן בְּשִׁפְטֵי ה'..... קמד
- בְּעַל מוֹם אִינוּ נֶאֱמָן..... קמה
- מַעֲלַת הַשְּׁבֵת..... קמו
- צְדָקָה תַצִּיל מַמּוֹת..... קמז
- אַהֲבַת ה' לְיִשְׂרָאֵל..... קמט

משה רבנו ע"ה הבטיח!

זה לשון הרעיא מהימנא ספר במדבר פרשת נשא (דף קכד, ב): "והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע", בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריך נסיון ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקים בהון "ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר". משה רבינו עליו השלום הבטיח: "ובגין דעתידין ישראל למטעם" מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פרוש: משום שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזוהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים.

מתוך 'זוהר מגנא ומצלא'

להתפרנס,

יְשָׁנָה תְּלֻוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שְׁבֵת:

- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

דורו של רבי שמעון

(זוהר אחרי מות ע"ט ע"א וע"ב)

תני רבי יהודה, דרא דרבי שמעון בן יוחאי שארי בגויה, בלהו זכאין, חסידיו, בלהו דחלי חטאה גינהו. שכנינתא שריא ביניהו, מזה דלית בן בדרין אחרנין. בגיני כף מילין אינון מתפרשו, ולא אתטמרו. בדרין אחרנין לאו הכי, ומלין דרזי עלאה לא יכלין לגלאה, ואינון דינעי מסתמו. דרבי שמעון בד הוה אמר רזא דהאי קרא, חבריאי בלהו עיניהו נבעין דמעין, וכלהו מילין דאמר הוה בעיניהו גליו, כמה דכתיב (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות.

דורו של רבי שמעון

(זוהר אחרי מות ע"ט ע"א וע"ב)

שנה רבי יהודה, דור שרבי שמעון בר יוחאי שרוי בתוכו, כלם צדיקים, חסידים, כלם הם יראי חטא, ושכינה שורה ביניהם, מה שאין בן בדורות אחרים. משום כף הדברים הללו מתפרשים ולא נטמנים. בדורות אחרים לא בן, ודברים של סודות עליונים לא יכולים לגלות, ואותם שיודעים פוחדים. שבאשר היה רבי שמעון אומר סוד הפסוק הזה, עיני כל החברים נבעו דמעות, וכל הדברים שאמר היו בעיניהם גלויים, כמו שכתוב (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות.

דיומא חד שאיל רבי ייסא אמר, ביעא דקושטא (ס"א דקוסטא), דנפקא מעופא דשריא (ס"א דשדי) בנורא, ואתבקע לארבע סטרין. תרין סלקין מנייהו, וחד מאיה, וחד רביע ברביעא (ס"א נביעי נביעא) דימא רבא. אמר רבי אבא, עבדת קמיה דרבי שמעון, קדש חול, דהא כתיב פה אל פה אדבר בו. אמר ליה רבי שמעון, עד לא יתבקע ביעא, תסתלק מעלמא. וכך הוה באדרא דרבי שמעון.

שיום אחד שאל רבי ייסא, אמר, ביצה של אמת (מדה) שיצאה מעוף ששרוי (שנורק) באור, והתבקעה לארבעה צדדים, שנים עולים מהם, ואחד מתנמו, ואחד רובץ במרובץ (מבועי המעון) של היים הגדול. אמר רבי אבא, עשית לפני רבי שמעון קדש חול, שהרי כתוב פה אל פה אדבר בו. אמר לו רבי שמעון, טרם שתתבקע הביצה, תסתלק מן העולם. וכך היה באדרא של רבי שמעון.

תאנא, ביומוי דרבי שמעון הוה אמר בר נש לחבריה, פתח פיה ויאירו דבריה דבריה. בתר דשכיב רבי שמעון, הוה אמרי (קהלת ה) אל תתן את פיה לחטיא את בשרך וכו'.

למדנו, בימי רבי שמעון היה אומר אדם לחברו: פתח פיה ויאירו דבריה. אחר שנפטר רבי שמעון, היו אומרים: (קהלת ה) אל תתן את פיה לחטיא את בשרך וכו'.

זכאה דרא, דרבי שמעון בן יוחאי שארי בגויה. זכאה עדביה בין עלאין

אשרי הדור שרבי שמעון בן יוחאי שרוי בתוכו. אשרי גורלו בין עליונים

ותחתוננים. עליו כתוב (קהלת י) אשריך
 ארץ שמלכך בן חורים. מהו בן חורים?
 שזוקף ראש לגלות ולפרש דברים ואינו
 פוחד. כזה שהוא בן חורין, ויאמר מה
 שהוא רוצה ולא פוחד. מי זה מלכך? זה
 הוא רבי שמעון בן יוחאי, בעל התורה,
 בעל החכמה. שפשהיה רבי אבא
 והחברים רואים את רבי שמעון, היו
 רצים אחריו ואומרים: (הושע יא) אחרי ה'
 ילכו כאריה ישאג.

ותתאין. עליה כתיב (קהלת י) אשריך ארץ
 שמלכך בן חורין. מהו בן חורין. דזקיף
 רישא לגלגאה, ולפרשא מלין ולא דחיל.
 כהאי דאיהו בן חורין, ויימא מאי דבעיא
 ולא דחיל. מהו מלכך. דא הוא רבי
 שמעון בן יוחאי, מאריה דאורייתא,
 מאריה דחכמתא. דכד הוה רבי אבא
 וחברייא חמאן לרבי שמעון, הוו רהטי
 אבתריה, ואמרי (הושע י) אחרי יי' ילכו
 כאריה ישאג.

אין לנהג בזיון בשמשי ה'

(זוהר אמור ק"ו ע"ב)

רבי שמעון היה הולך בדרך, והיו עמו רבי
 אלעזר ורבי אבא ורבי חייא ורבי
 יוסי ורבי יהודה. הגיעו לחרץ מים אחד.
 החליק רבי יוסי בבגדיו לתוך המים,
 אמר, הלואי שחריצי המים לא היו
 נמצאים. אמר לו רבי שמעון, אסור לך!
 שמש של העולם הוא, ואסור לנהג קלון
 בשמשו של הקדוש ברוך הוא, וכך שכן
 כשהם מעשים של אמות שנמצאים
 בהנהגות ההשגחה העליונה.

אין לנהג בזיון בשמשי ה'

(זוהר אמור ק"ו ע"ב)

רבי שמעון הוה אזיל בארחא, והוה
 עמיה רבי אלעזר ורבי אבא ורבי
 חייא ורבי יוסי ורבי יהודה מטו לחד
 טיקלי דמזיא, פוסקרא רבי יוסי בקטפוי
 לגו מזיא, אמר (דף ק"ז ע"א) קוטרא דקוסטי
 דמזיא ולואי לא שכיח. אמר ליה רבי
 שמעון, אסיר לך. שמשא דעלמא הוא,
 ואסיר לאנהגא קלנא בשמשא דקודשא
 בריך הוא וכך שכן דאינון עובדי קשוט,
 בנימוסי דקסטרא עלאה שכיחי.

פתח ואמר (בראשית א) וירא אלהים את
 כל אשר עשה והנה טוב מאד.
 וירא אלהים את כל אשר עשה - סתם,
 אפלו נחשים ועקרבים ויתושים, ואפלו
 אותם שנראים מחבלי העולם, בכלם
 כתוב והנה טוב מאד, כלם שמשי העולם,
 מנהיגי העולם, ובני אדם אין יודעים.

פתח ואמר (בראשית א) וירא אלהים את
 כל אשר עשה והנה טוב מאד.
 וירא אלהים את כל אשר עשה, סתם,
 אפילו נחשים ועקרבים ויתושים, ואפילו
 אינון דאתחזון מחבלי עלמא, בכלהו
 כתיב והנה טוב מאד בלהו שמשי עלמא,
 מדברי עלמא, ובני נשא לא ידעי.

עד שהיו הולכים, ראו נחש אחד הולך
 לפניהם. אמר רבי שמעון, ודאי זה

עד דהוו אזלי, חמו חד חוץ מדבר
 קמזיהו, אמר רבי שמעון, ודאי דא

הולך להרחיש לנו גס. רץ אותו נחש לפניהם ונקשר באפעה אחד בקשר הדרך, הסיטו (נלחמו) זה את זה ומתו. כשהגיעו, ראו את שניהם שוכבים בדרך. אמר רבי שמעון, ברוך הרחמן שהרחיש לנו גס, שהרי כל מי שמסתכל בזה כשהוא בקיומו, או שהוא מסתכל באדם, לא יציל בודאי. כל שכן אם יקרב אליו. קרא עליו, (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. ובכל עושה הקדוש ברוך הוא את שליחותו, ואין לנו לנהג בזיון בכל מה שהוא עושה. ועל זה כתוב, (שם קמה) טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו, וכתוב, יודוך ה' כל מעשיו.

אזיל לארחשא לן ניסא, רהט ההוא חוץ קמזיהו, וקטר בחד אפעה בקיטרא דאורחא סטון (ס"א נון) חד בחד ומיתו. בד מטון, חמו לון לתרווייהו שכיבין בארחא. אמר רבי שמעון, בריך רחמנא דרחיש לן ניסא. דהא כל מאן דאסתכל בהאי, בד איהו בקיומיה, או איהו יסתכל בבר נש, לא ישתזיב ודאי, כל שכן אי יקרב בהדיה. קרא עליה (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. ובכלא עביד קדשא בריך הוא שליחותא דליה, ולית לן לאנהגא קלנא בכל מה דאיהו עבד. ועל דא כתיב (תהלים קמה) טוב יי' לכל ורחמיו על כל מעשיו, וכתיב, יודוך יי' כל מעשיו.

בעל מום אינו נאמן

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)
רבי אלעזר הנה יושב בהיכל של בית חמיו, והוא הנה אמר, לזליגת הדמעות שבהיכל יש עצה למצא. בין כך עבר איש אחד פגום בעין אחת. אמר חמיו, נשאל את זה. אמר, הוא פגום ולא נאמן. אמר, נשאל אותו. באו ושאלו אותו. אמר לו, מיהו המאשר שבועול? אמר, העשיר, אבל אם ינתק, עמו אני מכלם. (העשיר, אבל אם ינתק, אוי על זה, עמו אני מכלם) אמר רבי אלעזר, מדבריו נשמע שאין בו אמונה, ולא בן אמונה הוא. בא ראה, הקדוש ברוך הוא אמר, כל איש אשר בו מום לא יקרב, שהרי הקדשה שלמעלה אינה שורה במקום פגום.

בעל מום אינו נאמן

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)
רבי אלעזר הנה יתיב בקסטרא דבי חמוי, והוא הנה אמר, זילגא דבקסטירא בעיטא שכיח. אדהכי, אעבר חד בר נש, פגים מעיניה חד. אמר חמוי, נשאל להאי. אמר, פגים הוא, ולאן מהימנא. אמר, נשאל בהדיה. אתו שאילו ליה. אמר ליה, טופקא מאן הוא בעלמא. אמר עתידא, אבל דיסליף, בהדיה אנא מכלהו. (ס"א עתידא, אבל דיסליף, ווי על דא, בהדיה אנא מכלהו) אמר רבי אלעזר, במלוי אשתמע, דלאו מהימנותא גביה, ולא בר מהימנא הוא. תא חזי, קדשא בריך הוא אמר כל איש אשר בו מום לא יקרב, דהא קדושא דלעילא, לא שריא באתר פגים.

מעלת השבת

(זוהר אמור צד ע"ב)

אמר רבי יהודה, חדוותא ונטירותא דיומא דשבתא על כלא הוא, ובגין דהאי יומא אתעטר באבא ואימא, ואתוסף קדשה על קדושתיה, מה דלא אשתכח הכי בשאר יומי, דהא הוא קדש, ואתעטר בקדש, ואוסיף קדושה על קדושתיה. בגין כפ האי יומא חדוותא דעלאי ותתאי, כלא חדאן ביה. מלי ברכאן בכלהו עלמין. בלהו מניה אתקנו (נ"א אתקנו), בהאי יומא נייחא דעלאי ותתאי. בהאי יומא נייחא דחייביא דגיהנם.

מעלת השבת

(זוהר אמור צד ע"ב)

אמר רבי יהודה, השמחה והשמירה של יום השבת הם על הכל, ומשום שהיום הזה מתעטר באבא ובאימא, ונוספת קדשה על קדשתו, מה שאין כן בשאר הימים, שהרי הוא קדש ומתעטר בקדש, ומוסיף קדשה על קדשתו, משום כך היום הזה הוא שמחת העליונים והתחתונים, כלם שמחים בו, כמלא ברכות בכל העולמות. כלם נתקנו (נאנו) מפניו. ביום הזה מנוחת עליונים ותחתונים. ביום הזה מנוחת הרשעים בגיהנם.

למלכא דעבד הלולא לבריה חידאי, אנער ליה בעטרא עלאה, מני ליה מלכא על כלא. בהאי יומא חדוותא לכלא. חד סנטיא דאתפקד על דינא דבני נשא, הוּוּ בידיה גוברין דבעיין קטולא, גוברין דבעיין לאלקאה. בגין יקרא דהאי יומא דחדוותא דמלכא, שביק דינוי, ונטר לחדוותא דמלכא.

למלך שעשה הלולא לבנו היחיד, עטר אותו בעטרה עליונה, מנה אותו המלך על הכל. ביום הזה שמחת הכל. שוטר אחד שהיה מפקד על דינם של בני אדם, היו בידו גברים שצריכים הריגה, וגברים שהיו צריכים להלקאה. בשביל כבוד היום הזה של שמחת המלך עוזב את דינוי, ושומר את שמחת המלך.

כך ההוא יומא, הלולא דמלכא במטרוניתא, חדוותא דאבא ואימא עליה, חדוותא דעלאין ותתאין. בחדוותא דמלכא, בלהו חדאן, ולא יצטערו ביה. על דא כתיב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג. מאי ענג לא אשתכח אלא לעילא באתר דקדש עלאה שארי. כמה דאת אמר, (ישעיה נח) אז תתענג על יי'. דהאי ענג על יי' הוא. והאי יומא דהוא הלולא דמלכא, אתעטר

כך אותו היום, הלולת המלך עם הגבירה, שמחת האב והאם עליו, שמחת העליונים והתחתונים. בשמחת המלך כלם שמחים, ולא יצטערו בו. על זה כתוב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג. מה זה ענג? ענג לא נמצא אלא במקום ששורה הקדש העליון, כמו שנאמר אז תתענג על ה'. שהרי ענג הוא על ה'. והיום הזה שהוא הלולת המלך, מתעטר באותה עטרה של ענג. זהו שכתוב וקראת

לשבת ענג.

צדקה תציל ממות

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך, פגעו באותו הר, מצאו שני גברים שהיו הולכים. בין כך ראו איש אחד שהיה בא, ואמר להם: בבקשה מכם, תנו לי מזון פת לחם, ששני ימים אלה שתעיתי במדבר ולא אכלתי דבר. נשפט אחד מאותם שני גברים, והוציא מזונו שהוא הביא לדרך, ונתן לו והאכיל והשקה אותו. אמר לו חברו: מה תעשה עם המזון, שהרי אני את שלי אני אוכל? אמר לו: ומה על שלך אני הולך? ישב אצלו אותו עני, עד שאכל כל מה שהיה אצלו, ואותו לחם שנשאר נתן לו לדרך, והלך לו.

אמר רבי חייא, לא רצה הקדוש ברוך הוא שדבר זה יעשה על ידינו. אמר רבי יוסי, אולי נגזר דין על אותו איש, ורצה הקדוש ברוך הוא להזמין לפניו את זה כדי להצילו. בעוד שהלכו, התעני אותו איש בדרך. אמר לו חברו: ולא אמרתי לך שלא תתן לחם לאחר? אמר רבי חייא לרבי יוסי, הרי מזון עמנו, נתן לו לאכל. אמר רבי יוסי, התרצה להוציא ממנו את הזכות? גלף ונראה, שהרי בודאי בצורת פניו של זה, הדפוס של המות נאחז, ורצה הקדוש ברוך הוא לזמן זכותו כדי להצילו.

בההוא עטרא דענג הדא הוא דכתיב וקראת לשבת ענג.

צדקה תציל ממות

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארחה, פגעו בההוא טורא, אשכחו תרי גברי דהוו אזלי, אדהכי חמו חד בר נש דהוה אתי, ואמר לון, במטו מניכוי, הבו לי מזונא פתא דנהמא, דהני תרין יומין דתעינא במדברא, ולא אכלנא מזי. אשתמיט חד מאינון תרי גברי, ואפיק מזוניה דאיהו אייתי לאורחה, ויהיב ליה, ואכיל ואשקי ליה. אמר ליה חבריה, מה תעביד מן מזונא, דהא אנא דידי אכלנא. אמר ליה, ומה עלי דיך, אנא אזיל, יתיב גביה ההוא מסכנא, עד דאכל כל מה דהוה גביה, וההוא נהמא דאשתאר, יהב ליה לאורחה, ואזל ליה.

אמר רבי חייא, לא בעא קדשא בריך הוא דמלה דא יתעביד על ידו. אמר רבי יוסי דילמא דינא אתגזר על ההוא בר נש, ובעא קדשא בריך הוא לזמנא קמיה האי, בגין לשזבא ליה. עד דהוו אזלי, לאה ההוא גברא באורחה, אמר ליה חבריה, ולא (דף ק"א ע"א) אמינא לך דלא תתן נהמא לאחרא. אמר רבי חייא לרבי יוסי, הא מזונא גבן ניהב ליה למיכל. אמר רבי יוסי תבעי למיפק מזניה זכותא, גזיל ונחמי, דהא ודאי בקפטורי דא טפסא דמותא אתאחיד, ובעא קדשא בריך הוא לזמנא זכותיה, בגין לשזביה.

בין כך ישב אותו האיש וישן תחת אילן אחד, וחברו התרחק ממונו וישב בדרך אחרת. אמר רבי יוסי לרבי חייא, פעת נשב ונראה, שודאי הקדוש ברוך הוא רוצה להרחיש לו נס. קמו וחכו. בין כך ראו צורה אחת של שלהבות עומדת לפניו. אמר רבי חייא, אוי על אותו האיש, שעכשו ימות. אמר רבי יוסי, אשרי אותו האיש, שהקדוש ברוך הוא ירחיש לו נס. בין כך ירד מאילן אחד נחש אחד ורצה להרגו. קמה אותה צורה עליו והרגתו. סובבה הצורה בראשה, והלכה לה.

אמר רבי יוסי, ולא אמרתי לך שהקדוש ברוך הוא רוצה להרחיש לו נס, ולא תוציא זכותו ממונו? בין כך התעורר אותו האיש, וקם והלך לו. אחזו בו רבי חייא ורבי יוסי, ונתנו לו לאכל. אחר שאכל, הראו לו הנס שהרחיש לו הקדוש ברוך הוא.

פתח רבי יוסי ואמר (תהלים לו) בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. אשרי חלקו של האיש שעושה טוב משלו, שהרי מעורר טוב עם פנסת ישראל, ובמה? בצדקה. שכשצדקה מתעוררת, הוא טוב, אז מתעורר אל פנסת ישראל, ועל זה כתוב (משלי י) וצדקה תציל ממות. מה הטעם? משום שצדקה היא עץ החיים, ומתעוררת על אותו עץ הפנות, ולוקח אותם שאחוזים בו ומצילים מהפנות. מי גרם לאותו עץ חיים שיתעורר לזה? הנה אומר, אותה

אדהכי, יתיב ההוא בר נש, ונאים תחות חד אילנא, וחבריה אתרחיק מניה, ויתיב בדרך אחרא. אמר רבי יוסי לרבי חייא, השתא יתיב ונחמי, דודאי קדשא בריך הוא בעי למרחש ליה ניסא, קמו ואוריכו. אדהכי חמו חד טיפסא בשלהובי קאים גביה. אמר רבי חייא, ווי על ההוא בר נש, דהשתא ימות. אמר רבי יוסי, זכאה ההוא בר נש, דקודשא בריך הוא ירחיש ליה ניסא. אדהכי נחת מאילנא חד חוץ, ובעא למקטליה. קם ההוא טפסא עליה וקטליה. קסטור ברישיה טפסא, ואזל ליה.

אמר רבי יוסי, ולא אמינא לך דקודשא בריך הוא בעא למרחש ליה ניסא, ולא תיפוק זכותיה מניה. אדהכי אתער ההוא בר נש, וקם ואזיל ליה. אחידו ביה רבי חייא ורבי יוסי, ונהבו ליה למיכל. בתר דאכל, אחויאו ליה ניסא דרחיש ליה קדשא בריך הוא.

פתח רבי יוסי ואמר (תהלים לו) בטח ביה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה, זכאה חולקיה דבר נש דעביד טוב מדידיה, דהא אתער טוב בכנסת ישראל. ובמה. בצדקה. דכד אתער צדקה, הוא טוב כדן אתער לגבי פנסת ישראל. ועל דא כתיב (משלי י) וצדקה תציל ממות. מאי טעמא. בגין דצדקה אילנא דחיי הוא, ואתער על ההוא אילנא דמותא, ונטיל אינון דאחידן ביה, ושזיב לון מן מותא. מאן גרים לההוא אילנא דחיי דאתער להאי, הני אימא ההיא צדקה דאיהו

צדקה שהוא עושה, כביכול הוא עשה אותו למעלה, כמו שנאמר (תהלים קו) עשה צדקה צדקה בכל עת. והרי נתבאר.

עביד, כביכול הוא עביד ליה לעילא, כמו דאת אמר (תהלים קי) עושה צדקה בכל עת. והא אתמר.

אהבת ה' לישראל

(זוהר בחוקותי קטו ע"א)

בא ראה את האהבה העליונה של הקדוש ברוך הוא לישראל. למלך שהיה לו בן יחיד, והיה חוטא לפני המלך. יום אחד סרח לפני המלך, אמר המלך: כל הימים הללו הלקיית אותך ולא קבלת. מכאן ואילך ראה מה אעשה לך; אם אגרש אותך מן הארץ ואוציא אותך מן המלכות, אולי יקומו עליך דבי השדה, או זאבי השדה, או לסטים, ויעבירו אותך מן העולם. מה אעשה? אלא אני ואתה נצא מן הארץ.

אהבת ה' לישראל

(זוהר בחוקותי קטו ע"א)

תא חזי, רחימותא עלאה דקודשא בריך הוא בישראל, למלכא דהנה ליה בר יחידאי, והנה חטי קמי מלכא, יומא חד סרח קמי מלכא, אמר מלכא, כל הני יומין אלקינא לך, ולא קבלת. מכאן ואילך חטי מאי אעביד לך, אי אתריף לך מן ארעא, ואפיק לך ממלכותא, דילמא יקומו עליך דובי חקלא, או זאבי חקלא, או לסטין, ויעברון לך מעלמא. מה אעביד. אלא אנא ואת גיפוק מארעא.

כך אף אני, אני ואתה נצא מן הארץ [אף אני ואתה נלך בגלות ונצא יחד]. כך אמר הקדוש ברוך הוא: ישראל, מה אעשה לכם? הרי הלקיית אתכם ולא הרפנתם אזניכם. הרי הבאתי עליהם בעלי מגנים, בעלי חבלה, להלקות אתכם, ולא שמעתם. אם אוציא אתכם מן הארץ לבדכם, אני פוחד עליכם מפנה דבים, מפנה זאבים שיקומו עליכם ויעבירו אתכם מן העולם. אבל מה אעשה לכם? אלא אני ואתם נצא מן הארץ ונלך לגלות.

כך אף אני, אנא ואת גיפוק מארעא [אף אנא ואת נהך בגלותא וגיפוק כחדא]. כך אמר קדשא בריך הוא, ישראל מה אעביד לכו, הא אלקינא לכו, ולא ארפיתו אודנייכו, הא איתינא עליכו מארי תריסין, מארי טפסין, לאלקאה לכו, ולא שמעתון. אי אפיק לכו מארעא לחודכון, דחילנא עליכו מפנה דובין, מפנה זאבין, דיקומו עליכו, ויעברון לכו מעלמא. אבל מה אעביד לכו, אלא אנא ואתון גיפוק מארעא, ונהך בגלותא.

זהו שכתוב ויסרתי אתכם למהך בגלות. ואם תאמרו שאעזב אתכם - אף אני עמכם. שבע על חטאתיכם - זו שבע

הדא הוא דכתיב ויסרתי אתכם למהך בגלותא. ואי תימרון דאשבוק לכו, אף אני עמכו. שבע על חטאתיכם,

שְׁתַּגְרֵשׁ עִמָּכֶם. וְלָמָּה? עַל חַטָּאתֵיכֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (ישעיה נ) וּבִפְשָׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אַתֶּם גְּרַמְתֶּם שְׁאֲנִי וְאַתֶּם לֹא נְדוּר (בְּאַרְזִי) בְּעוֹלָם (נִגְרַשׁ מִהָאָרֶץ - מִהַעוֹלָם), הֲרִי הַגְּבִירָה יֵצֵאָה מִהִיכְלָה עִמָּכֶם. הֲרִי הַכֹּל נְחָרֵב, הַהִיכָל שְׁלִי וְשַׁלְכֶם נְחָרֵב. שְׁהֲרִי לְמִלְךָ לֹא רָאוּי הִיכָל אֲלֵא כִּשְׁהוּא נִכְנָס עִם הַגְּבִירָה. וְשִׁמְחַת הַמֶּלֶךְ אֵינָה נִמְצָאת.

אֲלֵא בְּשַׁעָה שְׁנִכְנָס לְהִיכָל הַגְּבִירָה, וְנִמְצָא בְּנֵה עֲמָה בְּהִיכָל, כָּלָם שְׂמֹחִים כְּאַחַד. עִכְשָׁו שְׁאִין נִמְצָאִים הַבֵּן עִם הַגְּבִירָה, הֲרִי הַהִיכָל חָרֵב מִהַכֹּל. אֲלֵא אֲנִי מָה אֶעֱשֶׂה? אִף אֲנִי עִמָּכֶם. וְעִכְשָׁו, אִף עַל גַּב שִׁשְׂרָאֵל הֵם בְּגָלוּת, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא עִמָּהֶם וְלֹא עוֹזֵב אוֹתָם. שְׂכַאֲשֶׁר יֵצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יָשׁוּב עִמָּם, שְׁכָתוּב (דְּבָרִים ל) וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ.

דָּא שְׁבַע דִּיתְתַּרְךָ עִמָּכוֹן, וְאַמְאִי. עַל חַטָּאתֵיכֶם. הֲדָא הוּא דְכָתִיב (ישעיה נ) וּבִפְשָׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם. אָמַר קְדִשָׁא בְרִיךְ הוּא, אַתּוֹן גְּרַמְתּוֹן, דְּאַנָּא וְאַתּוֹן לֹא נִידוּר (ס"א בְּאַרְעָא) בְּעִלְמָא (נ"א נִטְרוּד - ס"א מִאַרְעָא - מִעִלְמָא). הָא מְטְרוּנִיתָא נִפְקַת מִהִיכְלָה עִמָּכוֹן, הָא אַתְחָרֵב כְּלָא, הִיכְלָא דִּילִי וְדִלְכוֹן אַתְחָרֵב. דְּהָא לְמִלְכָא לֹא אַתְחִזִי הִיכְלָא, אֲלֵא כַד אִיהוּ עֵייל עִם מְטְרוּנִיתָא. וְחֻדְהָ דְמִלְכָא לֹא אִשְׁתַּכַּח.

אֲלֵא בְּשַׁעָתָא דְעָאֵל בְּהִיכְלָא דְמְטְרוּנִיתָא, וְאַשְׁתַּכַּח בְּרַהָא עֲמָה בְּהִיכְלָא, חֻדְאֵן כְּלָהוּ כַחֲדָא. הַשְׁתָּא דְלֹא אִשְׁתַּכַּחוּ בְּרָא וּמְטְרוּנִיתָא, הָא הִיכְלָא חָרִיבָא מִכְּלָא. אֲלֵא אַנָּא מַה אַעֲבִיד. אִף אַנָּא עִמָּכוֹן. וְהַשְׁתָּא אִף עַל גַּב דִּישְׂרָאֵל אֵינְהוּ בְּגָלוּתָא, קְדִשָׁא בְרִיךְ הוּא אִשְׁתַּכַּח עִמָּהוֹן, וְלֹא שְׂבִיק לוֹן, דְּכַד יִפְקוּן, יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא, קְדִשָׁא בְרִיךְ הוּא, יָתוּב עִמָּהוֹן. דְּכָתִיב (דְּבָרִים ל) וְשָׁב יי' אֱלֹהֶיךָ.

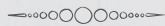
פֶּרֶק י"ד
פֶּרְשֵׁי
פֶּרְשֵׁי
וְאָרָא - מִטּוֹת מִסְעֵי

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תִּכּוֹן עֵינַיִם

- קִנּוּ ..... שְׂמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אֲהֻבֶיהָ
- קִנּוּ ..... הַדְּבִק בְּקַב"ה מְקוֹמָם עוֹלָמוֹת
- קִנּוּ ..... הַתְּשׁוּבָה מִתְקַנְת הַכֹּל
- קִנּוּ ..... טוֹב עַיִן הוּא יְבָרֵךְ
- קִנּוּ ..... וְנִדְעָה נְרִדְפָה לְדַעַת אֶת ה'
- קִנּוּ ..... הָרִי קִרְדוּ

"וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זי"ע מאור עינינו בעל "הכסא מלך", דלמוד הזוהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו ב"כף החיים" (סימן קנ"ה סקי"ב). וז"ל ה"כסא מלך" (תקון מ"ג): "כי למוד הזוהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא".

מתוך 'זוהר מגנא ומצלא'

לְהַזְכִּירָם

יְשָׁנָה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אַהֲבֵיהָ
 (זוהר במדבר ק"ח ע"א וע"ב)
 רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח, (ישעיה סו) שִׁמְחוּ אֶת
 יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אַהֲבֵיהָ וְגו'.
 פְּמָה חֲבִיבָה הַתּוֹרָה לִפְנֵי
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁהָרִי בְּכָל מְקוֹם
 שֶׁדַּבְּרֵי תוֹרָה נִשְׁמָעִים, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 וְכָל חֵילוֹתָיו, כָּלֵם מְקַשְׁיָבִים לְדַבְּרֵיו,
 וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בָּא לְדוֹר עֲמוֹ. זֶהוּ
 שֶׁכְּתוּב (שמות כ) בְּכָל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכִּיר
 אֶת שְׁמִי וְגו'. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שֶׁשׁוֹנְאָיו
 נּוֹפְלִים לִפְנֵיו, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ.

בֹּא רָאה, מִצְוֹת הַתּוֹרָה הֵן עֲלִיוֹנוֹת
 לְמַעֲלָה. בֹּא אָדָם וַעֲשֵׂה מִצְוָה אַחַת
 - אוֹתָהּ הַמְּצַנָּה עוֹמְדַת לִפְנֵי
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמַתְּעַטֶּרֶת לִפְנֵי
 וְאוֹמְרַת: פְּלוֹנִי עָשָׂה אוֹתִי, וּמְפַלְּנִי אֲנִי.
 מִשׁוּם שֶׁהוּא עוֹרֵר אוֹתָהּ לְמַעֲלָה. כְּמוֹ
 שֶׁהוּא עוֹרֵר אוֹתָהּ לְמַטָּה, כִּף גַּם עוֹרֵר
 אוֹתָהּ לְמַעֲלָה, וַעֲשֵׂה שְׁלוֹם לְמַעֲלָה
 וּלְמַטָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה כז) אוֹ יַחֲזֹק
 בְּמַעְזֵי יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם לִי יַעֲשֵׂה לִי.
 יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם לִי - לְמַעֲלָה. שְׁלוֹם יַעֲשֵׂה לִי
 - לְמַטָּה. אֲשֶׁרִי חָלְקוּ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם
 שְׁעוֹשֵׂה מִצְוֹת הַתּוֹרָה.

שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגו', מִשׁוּם שֶׁחֲדוּהָ
 לֹא נִמְצְאָת אֲלֵא בְּזִמְנֵי שִׁישְׂרָאֵל
 עוֹמְדִים בְּאַרְץ הַקְּדוֹשָׁה, שֶׁשָּׁם מִתְחַבֵּרֶת
 אִשָּׁה בְּבַעֲלָהּ, וְאִזּוֹ זוֹהִי שְׁמַחַת הַכֹּל,
 הַשְּׂמֵחָה שֶׁלְמַעֲלָה וְשֶׁלְמַטָּה. בְּזִמְנֵי
 שִׁישְׂרָאֵל לֹא נִמְצְאִים בְּאַרְץ הַקְּדוֹשָׁה,
 אֲסוּר לְאָדָם לְשַׁמַּח וּלְהַרְאוֹת שְׂמֵחָה,

שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אַהֲבֵיהָ
 (זוהר במדבר ק"ח ע"א וע"ב)
 רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח, (ישעיה סו) שִׁמְחוּ אֶת
 יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אַהֲבֵיהָ וְגו'.
 פְּמָה חֲבִיבָה אוֹרִייתָא קַמִּי קַדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא, דְּהָא בְּכָל אַתְר דְּמַלִּי דְאוֹרִייתָא
 אִשְׁתַּמְעוּ, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכָל חֵיילִין
 דִּילֵיהּ פְּלָחוּ צִייתִין לְמַלְוֵיהּ. וְקוֹדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא אֶתִּי לְדִיירָא עֲמִיהּ, הִדָּא הוּא
 דְכַתִּיב (שמות כ) בְּכָל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכִּיר
 אֶת שְׁמִי וְגו'. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְשׁוֹנְאוֹ
 נּוֹפְלִין קַמִּיהּ, וְהָא אוֹקְמוּהָ.

תָּא חֲזִי, פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא עֲלֵאִין אֵינּוֹן
 לְעֵילָא. אֶתִּי בַר נֶשׁ וְעֵבִיד פְּקוּדָא
 חֲדָא, הֵהוּא פְּקוּדָא קַיִמָּא קַמִּי קַדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא, וּמַתְּעַטֶּרָא קַמִּיהּ, וְאֶמְר
 פְּלַנְיָא עֵבֵד לִי, וּמִן פְּלַנְיָא אֲנָא, בְּגִין
 דְּאִיהוּ אַתְעֵר לִיה לְעֵילָא. כְּגוֹוְנָא דְּאִיהוּ
 אַתְעֵר לִיה לְתַתָּא, הֲכִי נְמִי אַתְעֵר לְעֵילָא,
 וְעֵבִיד שְׁלָמָא לְעֵילָא וְתַתָּא, כְּמָה דְּאַתָּ
 אֶמְר, (ישעיה כז) אוֹ יַחֲזֹק בְּמַעְזֵי יַעֲשֵׂה
 שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֵׂה לִי. יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם
 לִי, לְעֵילָא. שְׁלוֹם יַעֲשֵׂה לִי, לְתַתָּא. זְכָאָה
 חוֹלְקִיה דְּהֵהוּא בַר נֶשׁ, דְּעֵבִיד פְּקוּדֵי
 אוֹרִייתָא.

שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגו', בְּגִין דְּחֲדוּהָ לֹא
 אִשְׁתַּכַּח, אֲלֵא בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל
 קַיִמִי בְּאַרְעָא קַדִּישָׁא. דְּתַמְנֵן אַתְחַבֵּרֶת
 אַתְתָּא בְּבַעֲלָהּ, וּכְדִין הוּא חֲדוּתָא דְכֹלָא,
 חֲדוּתָא דְעֵילָא וְתַתָּא. בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל
 לֹא אִשְׁתַּכַּחוּ בְּאַרְעָא קַדִּישָׁא, אֲסִיר לִיה
 לְבַר נֶשׁ לְמַחֲדִי, וְלֹאחֲזָאָה חֲדוּ. דְכַתִּיב

קנר סיפורי הזוהר

שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ וְגו',
שְׁכַתוּב שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ וְגו',
וְגִילוּ בָּהּ דִּיקָא.

רבי אבא ראה איש שהיה שמח בבית
טרוניא שבבבל. הכה בו ואמר,
שמחו את ירושלים כתוב (אמר רבי אבא),
בזמן שירושלים בשמחה צריך אדם
לשמח. רבי אלעזר לטעמו, שאמר שמחו
את ירושלים, הינו שכתוב (תהלים ק) עבדו
את ה' בשמחה.

כתוב אחד אומר, עבדו את ה' בשמחה.
וכתוב אחד אומר, (שם ב) עבדו את
ה' ביראה וגילו ברעדה. מה בין זה לזה?
אלא, כאן בזמן שישראל שרויים בארץ
הקדושה - כאן בזמן שישראל שרויים
בארץ אחרת. (ד"א) עבדו את ה' ביראה -
זו כנסת ישראל בזמן שהיא בגלות בין
העמים.

הדבק בקב"ה מקים עולמות

(זוהר נשא קכב, א)
כל מי שנדבק בקדוש-ברוך-הוא ועושה
מצוות התורה, כפיכול הוא מעמיד
עולמות, עולם העליון ועולם התחתון.
והרי פרשה, שכתוב ועשיתם אתם.

וכל מי שעובר על מצוות התורה, כפיכול
פוגם למעלה, פוגם למטה, פוגם את
עצמו, פוגם בכל העולמות.

משל לאותם ספנים שבים ששטים
באניה, קם שוטה אחד ביניהם
ורצה לעשות חור בספינה וכו' (כמבואר

שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ וְגו',
שְׁכַתוּב שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ וְגו',
וְגִילוּ בָּהּ דִּיקָא.

רבי אבא קמא חד בר נש, דהוה חדי בבי
טרוניא דבבל, בטש ביה, אמר
שמחו את ירושלים כתיב (אמר רבי אבא),
בזמנא דירושלים בחזנה, בעי בר נש
למחדי. רבי אלעזר לטעמיה, דאמר
שמחו את ירושלים, הינו דכתיב (תהלים ק)
עבדו את ה' בשמחה.

כתוב אחד אומר, עבדו את ה' בשמחה,
וכתוב אחד אומר, (תהלים ב) עבדו
את ה' ביראה וגילו ברעדה. מה בין האי
להאי. אלא, כאן בזמנא דישראל שראן
בארעא קדישא. כאן בזמנא דישראל
שראן בארעא אחרת. (ד"א) עבדו את ה'
ביראה, דא כנסת ישראל, בזמנא דאיהי
בגלותא ביני עממיה.

הדבק בקב"ה מקים עולמות

(זוהר נשא קכב, א)
כל מאן דאתדבק ביה בקודשא בריך
הוא, ועביד פקודי אורייתא, כפיכול,
הוא קיים עלמין, עלמא דלעילא ועלמא
דלתתא. והא אוקמוה, ועשיתם אותם
כתיב.

וכל מאן דעבר על פקודי אורייתא,
כפיכול פגים לעילא, פגים לתתא,
פגים לגרמיה, פגים לכל עלמין.

מתל לאינון מפרישי ימין דשאטי (ס"א
דטקרו) בארבא, קם חד שטייא
ביניהו, בעא לנקבא וכו' (כדאיתא בויקרא רבה

ד, ו משל לבני אדם שהיו יושבין בספינה נטל אחד מהן מקדח והתחיל קודח תחתיו, אמרו לו חבריו מה אתה יושב ועושה, אמר להם מה אכפת לכם לא תחתני אני קודח, אמרו לו שהמים עולין ומציפין עלינו את הספינה).

ד, ו משל לבני אדם שהיו יושבין בספינה נטל אחד מהן מקדח והתחיל קודח תחתיו, אמרו לו חבריו מה אתה יושב ועושה, אמר להם מה אכפת לכם לא תחתני אני קודח, אמרו לו שהמים עולין ומציפין עלינו את הספינה).

וְעַל דָּא אִישׁ אִו אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ וְגו', הָאָדָם הָאָדָם וְגו'. (בא דאה) (הושע ו) וְהִמָּה כְּאָדָם עֲבָרוּ בְרִית. אָדָם עֲבַר מִצְוֵה אַחַת שֶׁל הַתּוֹרָה - גָּרַם לְעַצְמוֹ מִיתָה, וְגַרְם לְכָל הָעוֹלָם, פָּגַם לְמַעַלְהָ, פָּגַם לְמַטָּה. וְאוֹתוֹ חֲטָא תְּלוּי עַד שֶׁיַּעֲמִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָעוֹלָם כְּמִקְדָּם וְיַעֲבֹר אוֹתוֹ פָּגַם מִהָעוֹלָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (ישעיה כה) בְּלַע הַפְּנוֹת לְנִצָּח וּמָחָה ה' אֱלֹהִים דְּמַעֲהָ מַעַל כָּל פְּנִים וְגו'. וְלָכֵן כִּי יַעֲשׂוּ מְכַל חֲטָאת הָאָדָם. (כתוב) הָאָדָם - אָדָם הָרֵאשׁוֹן.

וְעַל דָּא אִישׁ אִו אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ וְגו', הָאָדָם וְגו'. (תא חזי) (הושע ו) וְהִמָּה כְּאָדָם עֲבָרוּ בְרִית. אָדָם עֲבַר עַל פְּקוּדָא חַד דְּאוֹרֵייתָא, גָּרִים לִיה לְגַרְמִיָּה מִיתָה, וְגַרְם לְכָל עֲלָמָא, פָּגַם לְעֵילָא, פָּגַם לְתַתָּא, וְהוּא חוּבָא תְּלִיָּא, עַד דִּיקְיִים קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלָמָא כְּמִלְקָדְמִין, וְיַתְעַבֵּר הֵהוּא פְּגִימוֹ מְעַלְמָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה כה) בְּלַע הַפְּנוֹת לְנִצָּח וּמָחָה יי אֱלֹהִים דְּמַעֲהָ מַעַל כָּל פְּנִים וְגו'. וּבְגִין כִּי יַעֲשׂוּ מְכַל חֲטָאת הָאָדָם. (כתוב) הָאָדָם, אָדָם קְדָמָאָה.

התשובה מתקנת הכל

(זוהר נשא קכב, א)
רבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים מאושא ללוד. אמר רבי יהודה (יצחק), נאמר דברי תורה ונגלך. פתח רבי יהודה (יצחק) ואמר, (שמות כא) כי יפתח איש בור או כי יכרה איש בר וגו'. מה כתוב אחריו? בעל הבור ישלם וגו'. ומה על זה כך - מי שגורם להסריח העולם בחטאיו על אחת כמה וכמה. אלא תמהנו, שאף על גב שפוסריח העולם, למה יש לו תשובה, כמו שכתוב איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם והשיב?

אלא ודאי זה מועיל להם משום שעשה תשובה, כפיכול הוא עושה אותו

התשובה מתקנת הכל

(זוהר נשא קכב, א)
רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי מאושא ללוד, אמר רבי יהודה (יצחק) גימא מילין דאורייתא ונזיל. פתח רבי יהודה (ס"א יצחק) ואמר, (שמות כא) כי יפתח איש בור או כי יכרה איש בר וגו'. מה פתיב בתריה, בעל הבור ישלם וגו'. ומה על דא כך, מאן דגרים לאבאשא עלמא בחובוי על אחת כמה וכמה. אלא תוהנא דאף על גב דאבאיש עלמא, אמאי אית ליה תשובה, כמה דכתיב איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם והשיב.

אלא ודאי דא מנהנא להו, בגין דעביד תשובה, כפיכול הוא עביד ליה

קנו סיפורי הזוהר

מְמוּשׁ. דְּהָא מוּה דְּפָגִים לְעִילָא, אֲתַקִּין לִיה, וּבְמָה בִּתְשׁוּבָה. דְּכִתִּיב אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ וְגו', וְהִתְדוּ אֶת חֲטָאתָם וְהָשִׁיב, וְתִשׁוּבָה אֲתַקִּין כְּלָא, אֲתַקִּין לְעִילָא, אֲתַקִּין לְתַתָּא, אֲתַקִּין לְגַרְמִיָּה, אֲתַקִּין לְכָל עֲלָמָא.

מְמוּשׁ. דְּהָא מוּה דְּפָגִים לְעִילָא, אֲתַקִּין לִיה, וּבְמָה בִּתְשׁוּבָה. דְּכִתִּיב אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ וְגו', וְהִתְדוּ אֶת חֲטָאתָם וְהָשִׁיב, וְתִשׁוּבָה אֲתַקִּין כְּלָא, אֲתַקִּין לְעִילָא, אֲתַקִּין לְתַתָּא, אֲתַקִּין לְגַרְמִיָּה, אֲתַקִּין לְכָל עֲלָמָא.

טוב עין הוא יברך

(זוהר נשא קמח, א)

לְמִדְּנוּ, כָּל כְּהֵן שְׁלֵא אוֹהֲבִים אוֹתוֹ הָעָם, לֹא יִפְרֹשׁ יָדָיו. וּמַעֲשֵׂה הִיָּה בְּכַהֵן אֶחָד שֶׁקָּם וּפְרֹשׁ יָדָיו, וְעַד שְׁלֵא הַשְּׁלִים, נַעֲשֶׂה גַל עֲצָמוֹת. מָה הֵטַעַם? מִשׁוּם שְׁלֵא בְּרַךְ בְּחִיבוּת. וְקָם אַחֵר וּפְרֹשׁ יָדָיו וּבְרַךְ, וְהִתְתַּקֵּן אוֹתוֹ הַיּוֹם. כָּל כְּהֵן שְׁאִינוֹ אוֹהֵב אֶת הָעָם אוֹ הָעָם לֹא אוֹהֲבִים אוֹתוֹ, לֹא יִפְרֹשׁ יָדָיו לְבְרַךְ אֶת הָעָם, שְׁכָתוּב (מְשֻׁלִי כב) טוֹב עֵין הוּא יְבָרֵךְ, אֵל תִּקְרִי יְבוּרָה, אֵלָא יְבָרֵךְ.

טוב עין הוא יברך

(זוהר נשא קמח, א)

תַּאֲנָא, כָּל כְּהֵן דְּלֵא רַחֲמִין לִיה עֲמָא, לֵא יִפְרוּס יָדָיו. וְעוּבְדָא הָוָה בְּחַד כְּהֵן דְּקָם וּפְרִיס יָדָיו, וְעַד דְּלֵא אֲשָׁלִים, אֲתַעֲבִיד תְּלָא דְּגַרְמִי. מָאִי טַעֲמָא. מִשׁוּם דְּלֵא בְּרַךְ בְּחִיבוּתָא. וְקָם אַחֵר וּפְרִיס יָדָיו וּבְרַךְ, וְאֲתַתַּקֵּן הוּא יוֹמָא. כָּל כְּהֵן דְּהוּא לֹא רַחֲמִין לְעֲמָא, אוֹ עֲמָא לֵא רַחֲמִין לִיה, לֵא יִפְרוּס יָדָיו לְבְרַכָּא לְעֲמָא, דְּכִתִּיב (מְשֻׁלִי כב) טוֹב עֵין הוּא יְבוּרָה אֵל תִּקְרִי יְבוּרָה, אֵלָא יְבָרֵךְ.

ונדעה נרדפה לדעת את ה'

(זוהר בהעלותך קמט, א וב' וק"ג, א)

רַבִּי אַבָּא הָוָה הוֹלֵךְ לְלוּד, פָּגַע בּוּ רַבִּי זִירָא בַר רַב. אָמַר לוֹ, הֲרִי רְאִיתִי פְּנֵי הַשְּׂכִינָה, וּמִי שְׂרוּאָה פְּנֵי הַשְּׂכִינָה, צָרִיךְ לְלַכֵּת וְלַרוּץ אַחֲרֶיהָ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (הוֹשַׁע ו) וְנִדְעָה נְרִדְפָה לְדַעַת אֶת ה'. וְכָתוּב (ישעיה ב) וְהִלְכוּ עַמִּים רַבִּים וְאָמְרוּ לָכוּ וְנַעֲלָה אֵל הַר ה' וְגו'. כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וְגו'. וְאֲנִי רוּצָה לְלַכֵּת אַחֲרֶיהָ וְלִלְמַד מֵאוֹתָם דְּבָרִים מְעֻלִים שְׂאֵתָם טוֹעֲמִים כָּל יוֹם מִהַחֲדָר הַקָּדוֹשׁ.

ונדעה נרדפה לדעת את ה'

(זוהר בהעלותך קמט, א וב' וק"ג, א)

רַבִּי אַבָּא הָוָה אֲזִיל לְלוּד, פָּגַע בִּיה רַבִּי זִירָא בַר רַב, אָמַר לִיה הָא חֲמִינָא אִפִּי שְׂכִינְתָא, וּמָאֵן דְּחֲמִי אִפִּי שְׂכִינְתָא, בְּעִי לְמִיזֵל וּלְרַהֲטָא בְּתַרְאָה. הִדָּא הוּא דְּכִתִּיב (הוֹשַׁע ו) וְנִדְעָה נְרִדְפָה לְדַעַת אֶת יי. וְכָתִיב (ישעיה ב) וְהִלְכוּ עַמִּים רַבִּים וְאָמְרוּ לָכוּ וְנַעֲלָה אֵל הַר יי וְגו'. כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וְגו'. וְאֲנִי בְּעִינָא לְמַהֲרָה בְּתַרְדָּה, וְלְמִילָף מֵאִינוּן מוֹלֵי מְעַלְמִיתָא, דְּאֲתַתּוּן טַעֲמִין כָּל יוֹמָא, מֵאֲדָרָא קַדִּישָׁא.

הרי קרדו

(זוהר שלח קנז, א וב' וקנח, א)
רבי אלעזר ורבי יוסי ורבי יצחק, הוו
אזלי באורחא, פגעו באינון טורי
קרדו, עד דהוו אזלי, זקף עינוי רבי
אלעזר, וחקמי אינון טורי רמאי, והוו
חשוכו, ודחלו בדחילו. אמר רבי אלעזר
לאינון חבריאי, אלו אבא הכא, לא הנה
דחילנא, אבל כיון דאנון תלתא, ומלי
דאורייתא בינא, דינא הכא לא אשתכח.
פתח רבי אלעזר ואמר, פתיב ותנח
התיבה בחדש השביעי וגו', על הרי
אררט וגו'.

הרי קרדו

(זוהר שלח קנז, א וב' וקנח, א)
רבי אלעזר ורבי יוסי ורבי יצחק היו
הולכים בדרך. פגעו באותם הרי
קרדו. עד שהיו הולכים, הרים רבי אלעזר
עיניו, וראה אותם הרים רמים, והיו
חשוכים, ופחדו בפחד. אמר רבי אלעזר
לאותם חברים, אלו אבא פאן, לא היינו
פוחדים. אבל כיון שאנו שלשה ודברי
תורה בינינו, הדין פאן לא נמצא. פתח
רבי אלעזר ואמר, פתוב (בראשית ח) ותנח
התיבה בחדש השביעי וגו', על הרי אררט
וגו' וכו'.

אזלו כל ההוא יומא, בד רמש ליליא,
סליקו לחד אתר, ואשכחו חד
מערתא. אמר רבי אלעזר, ליעול חד גו
מערתא, אי אשתכח אתר דאיהו יתיר
מתתקן. עאל רבי יוסי, וחקמא מערתא
אתרא בגויה, נהורא דשרגא ביה, שמע
חד קלא דהנה אמר, בהעלותך את הגרות
אל מול פני המנורה יאירו שבעת הגרות
וכו'.

הלכו כל אותו יום. כשירד הלילה עלו
למקום אחד, ומצאו מערה אחת.
אמר רבי אלעזר, יפנס אחד לתוף
המערה, אם נמצא מקום שהוא יותר
מתקן. נכנס רבי יוסי, וראה מערה אחרת
בתוכה, אור הנר בה. שמע קול אחד
שהיה אומר: בהעלותך את הנרת וכו'.

שמע רבי יוסי וחדו, אתא לגבי רבי
אלעזר, אמר ליה רבי אלעזר,
גיעול, דקודשא בריך הוא אקדים לן האי
יומא, לאתרחשא לן בנסיון. עאלו, כיון
דעאלו, חמו תרין בני נשא, דהוו לעאן
באורייתא. אמר רבי אלעזר, (תהלים לו) מה
יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיך
יחסינו. קמו אליו, ויתבי כלהו, וחדו
כלהו, אמר רבי אלעזר, מה יקר חסדך
אלהים, דאשכחנא לכו. חסד עבד לן

שמע רבי יוסי ושמח. בא אל רבי
אלעזר. אמר לו רבי אלעזר,
נכנס, שהקדוש ברוך הוא הקדימנו היום
הזה להרחיש לנו בנסים. נכנסו. כיון
שנכנסו, ראו שני בני אדם שהיו עוסקים
בתורה. אמר רבי אלעזר, (תהלים לו) מה
יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיך
יחסינו. קמו אלה, וישבו כלם, ושמחו
כלם. אמר רבי אלעזר, מה יקר חסדך
אלהים, שמצאנו אתכם. חסד עשה לנו

קדשא בריך הוא באתר דא, השתא הקדוש ברוך הוא במקום זה. עכשו
 אדליקו בוצינין. פתח רבי יוסי ואמר. הדליקו נרות. פתח רבי יוסי ואמר,
 (במדבר ח') בהעלותך את הנרות וכו'. בהעלותך את הנרות וכו'.

הרב מאיר שטרן
הרב דאתרא קדישא מירון ואזור מרום הגליל
 טל' 046987107 046990382 ת.ד. 33

ח' שבט תש"ע.

ביבמות (צז). בכורות (לא): דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי,
 כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובבות
 בקבר. ורש"י שם ביבמות וזה לשונו, שיהא שפתי נעות בקבר כאלו אני חי.
 ורש"י שם בבכורות וזה לשונו: והנאה הוא לו שדומה כחי. רבינו גרשום
 שם דובבות בעולם הזה ושפתותיו דובבות בעולם הבא. ואמרתי לפרש
 תכן של "שפתותיו דובבות", מהו המשמעות ומה הנאה יוצא לו ולנו על ידי
 זה, כי אנו באים להרשב"י ומבקשים כל אחד בבקשתו הרוחנית והגשמית,
 ששניהם אחד, כי אי אפשר זה בלי זה, ובמה נתרצה לפני הרשב"י שיתפלל
 ויעתיר בעדנו שהשם יתברך ימלא בבקשתנו, וזה על ידי שאנו לומדים תורתו
 כבקשתו "למדו תורת"י" [גטין ס"ז] ועושים לו נחת רוח, ועל ידי זה הוא
 מחזיר לנו נחת רוח ומתפלל בעדנו, וכחו גדול, כמו שאמר על עצמו: יכולני
 לפטר את כל העולם מן הדין. וכמבאר בזהר הקדוש (חלק ג' דף קכ"ח) וזה
 לשונו: אנו קיומי עלמין, דעלמא מתברך בגינן.

על כן בואו ונחזיק טובה להרב הצדיק רבי שלום יהודה גראס, כ"ק אדמו"ר
 מהאלמין שליט"א, שזוכה ומזכה רבים בהשתדלותו יומם ולילה להפיץ
 "אור הזהר" ולהלהיב את לבות בני ישראל קדושים, לעסק וללמד תמידין
 כסדרן את תורת הרשב"י בזהר הקדוש, ומלבד גדל ההתעוררות שנשמת
 בני ישראל מקבלים על ידי למוד זהר הקדוש להתקרב להקדוש ברוך הוא
 באמונה שלמה ולתשובה שלמה באמת, להטהר ולהתקדש בקדשה של
 מעלה, זוכים גם לעורר התנא הקדוש הרשב"י שימליץ טוב בעדנו לפטר
 אותנו מן הדין, ויגלו עלינו מדת הרחמים, שנזכה לגאולה שלמה במהרה,
 אמן כן יהי רצון.

פה דברי ידידו עז מוקירו כערכו הרמה, מברכו בהצלחה גדולה בעבודתו
 הקדושה הנ"ל:

מאיר שטרן

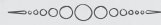
פּרָק טו
פּרָשִׁיּוֹת
בְּאֵ - דְּבָרִים

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תִּכּוֹן עֵינַיִם

מַעֲשֵׂה הַיְנוּקָא ..... קסא

אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ"ל בשם רבו החפץ חיים זי"ע, שעל למוד ספר הזוהר אין שום הגבלה, כי רובו מדרש. והיה החפץ חיים מעורר לכולם, שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה, ואפילו לבחורים (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בנין יוסף). רבנו החזון איש זי"ע הורה לשואליו, ללמוד זוהר כספר מוסר, ואף למד בעצמו עם בן אחותו הגאון רבי שמריהו גריינמן זכר צדיק לברכה.

ובהזדמנות אחת התבטא, כי בחכמת הנסתר ישנן סוגיות שלמות הקשות יותר מאלו שבנגלה, והיה מסביר, כי בשל כך נקראת חכמה זו 'חכמת הקבלה', שכן אין להבינה אלא בקבלה, איש מפי איש עד אליהו, או ממי שקבל מאליהו.

ובספר "מעשה איש" (עובדות על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל) כתב משמו: לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל.

מתוך "ערכה של שעה"

להזְפִינָם,

יְשָׁנָה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְגוֹ סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הַרְאִשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

מעשה הינוקא

(זוהר בלק ר - רב)

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי באורחא, מטו להווא אתר דכפר סכנין, דהוה תמן רב המנונא סבא, אתארוחו באתתא דיליה, דהוה לה ברא חדא זעירא, וכל יומא הוה בבי ספרא, ההוא יומא סליק מבי ספרא, ואתא לביתא, חמא לון לאלין חכימין. אמרה ליה אמיה, קריב לגבי אלין גוברין עלאין ותרווח מנייהו ברבאן. קריב לגבייהו, עד לא קריב, אהדר לאחורא. אמר ליה לאמיה, לא בעינא לקרבא לגבייהו. דהא יומא דא לא קרו קריאת שמע, והכי אולפי לי, כל מאן דלא קרי קריאת שמע בעונתיה, בנדוי הוא כל ההוא יומא.

מעשה הינוקא

(זוהר בלק ר - רב)

רבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים בדרך. הגיעו לאותו מקום של כפר סכנין, שהיה שם רב המנונא סבא. התארוחו אצל אשתו, שהיה לה בן אחד קטן, וכל היום הזה בבית הספר. אותו יום עלה מבית הספר ובא הביתה, ראה את אותם החכמים. אמרה לו אמו, התקרב לגברים העליונים הללו ותרווח מהם ברכות. קרב אליהם, ועד שלא קרב, חזר לאחור. אמר לאמו, איני רוצה לקרב אליהם, שהרי יום זה לא קראו קריאת שמע, וכך למדוני, כל מי שלא קרא קריאת שמע בעונתה, הוא בנדוי כל אותו היום.

שמעו אינון, ותוהו, ארימו ידיהו ובריכו ליה. אמרו ודאי הכי הוא. ויומא דא אשתדלנא בהדי חתן וכלה, דלא הוה לון צרכייהו, והוה מתאחרן לאדונוגא, ולא הוה בר נש לאשתדלא עליהו, ואנן אשתדלנא בהו, ולא קרינו קריאת שמע בעונתיה, ומאן דאתעסק במצוה, פטור מן המצוה. אמרו ליה, ברי, במה דעת. אמר ליה, בריחא דלבושייכו דענא, בד קריבנא לגבייכו. תוהו. יתבו, נטלו ידיהו וכריכו רפתא.

שמעו הם ותמהו, הרימו ידיהם וברכוהו. אמרו, ודאי כך זה, ויום זה השתדלנו יחד עם חתן וכלה שלא היו להם צרכיהם והיו מתאחרים להזדוג, ולא היה אדם שישתדל עליהם, ואנו השתדלנו בהם ולא קראנו קריאת שמע בעונתה, ומי שעוסק במצוה - פטור מהמצוה. אמרו לו, בני, איך דעת? אמר להם, בריח לבושכם דעתי פשקרבתי אליכם. תמהו. ישבו, נטלו ידיהם וכרכו פת.

רבי יהודה הוו דזוי מלובלכון, ונטיל ידוי, ובריה עד לא נטיל. אמר להו, אי תלמידי דרב שמעיה חסידא אתון, לא הוה לכו לברכא בידיים מזהמות, ומאן דבריה בידיים מזהמות, חייב מיתה.

רבי יהודה היו ידיו מלכלכות, ונטל ידיו וברך טרם שנטל. אמר לו, אם תלמידי רב שמעיה החסיד אתם, לא היה לכם לברך בידיים מזהמות, ומי שמברך בידיים מזהמות חייב מיתה.

פָּתַח אוֹתוֹ תִּינוּק וְאָמַר, (שמות ל) בְּבֹאֲם
אֶל אֱהֵל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ מַיִם וְלֹא
יָמֹתוּ וְגו'. לְמַדְנוּ מִפְּסוּק זֶה, שְׁמִי שְׁלֹא
חוֹשֵׁשׁ לָזֶה וְיִתְרָאָה לִפְנֵי הַמְּלֶכֶךְ בְּיָדַיִם
מְזוּהָמוֹת, חַיִּב מִיָּתֵהּ. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם
שִׂיֵּדֵי הָאָדָם יוֹשְׁבִים בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם.
אֲצַבֵּעַ אַחַת יֵשׁ בְּיַד הָאָדָם, וְהִיא הָאֲצַבֵּעַ
שֶׁהָרִים מִשָּׁהּ.

פָּתַח הֵהוּא יִנּוּקָא וְאָמַר, (שמות ל) בְּבֹאֲם
אֶל אֱהֵל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ מַיִם וְלֹא
יָמֹתוּ וְגו'. יִלְפִינָן מִהֵאֵי קָרְא, דְּמֵאֵן דְּלֵא
חַיִּישׁ לְהֵאֵי, וְיִתְחַזִּי קַמֵּי מְלָכָא בְּיָדִין
מְזוּהָמוֹן, חַיִּיב מִיָּתֵהּ. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין
דִּידוּי דְּבַר נֶשׁ יִתְבִּין בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם.
אֲצַבֵּעַ חֲדָא אֵית בִּידָא דְּבַר נֶשׁ, וְאֵיהּ
אֲצַבֵּעַ דְּאָרְכּוּא מִשָּׁהּ.

כְּתוּב (שם כו) וְעָשִׂיתָ בְּרִיחִים עֲצֵי שִׁטִּים
חֲמֹשֶׁה לְקַרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד
וְחֲמֹשֶׁה בְּרִיחִים לְקַרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן
הַשֵּׁנִית. וְכְתוּב וְהַבְּרִיחַ הַתֵּיכּוֹן בְּתוֹךְ
הַקְּרָשִׁים מִבְּרַחַם מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה. וְאִם
תֹּאמַר שְׂאוֹתוֹ בְּרִיחַ הַתֵּיכּוֹן הוּא אַחַר,
שְׁלֹא הִיָּה בְּכֻלָּל אוֹתָם חֲמֹשֶׁה - לֹא כָּךְ.
אֲלֵא אוֹתוֹ בְּרִיחַ הַתֵּיכּוֹן הִיָּה מֵאוֹתָם
חֲמֹשֶׁה, שְׁנַיִם מִכָּאן וְשְׁנַיִם מִכָּאן וְאֶחָד
בְּאֲמֻצָּע. הִרִי הִיָּה בְּרִיחַ הַתֵּיכּוֹן עֲמוּד
יַעֲקֹב, סוּד מִשָּׁהּ. כִּנְגֻד זֶה חֲמֹשׁ אֲצַבְעוֹת
בְּיַד הָאָדָם. וְהַבְּרִיחַ הַתֵּיכּוֹן בְּאֲמֻצָּע, גְּדוּל
וְעֲלִיוֹן מֵהַכֵּל, בּוֹ עוֹמְדִים שְׂאָר הָאֲחֵרִים.

כְּתִיב (שם כו) וְעָשִׂיתָ בְּרִיחִים עֲצֵי שִׁטִּים
חֲמֹשֶׁה לְקַרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן
הָאֶחָד וְחֲמֹשֶׁה בְּרִיחִים לְקַרְשֵׁי צֹלַע
הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית. וְכְתִיב וְהַבְּרִיחַ הַתֵּיכּוֹן
בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים מִבְּרִיחַ מִן הַקְּצָה אֶל
הַקְּצָה. וְאִי תִּימָא, דֶּהֵהוּא בְּרִיחַ הַתֵּיכּוֹן
אַחֲרָא הוּא, דְּלֹא הִיָּה בְּכֻלָּל דְּאֵינּוֹן
חֲמֹשֶׁה. לֹאֵו הִכִּי. אֲלֵא הֵהוּא בְּרִיחַ
הַתֵּיכּוֹן, מֵאֵינּוֹן חֲמֹשֶׁה הָיָה. תִּרְיִן מִכָּאן,
וְתִרְיִן מִכָּאן, וְחַד בְּאֲמֻצָּעֵיתָהּ. הָא הִיָּה
בְּרִיחַ הַתֵּיכּוֹן, עֲמוּדָא דִּיעֲקֹב, רְזָא דְּמִשָּׁהּ,
(דף קפ"ו ע"ב) לְקַבֵּל דָּא, חֲמֹשׁ אֲצַבְעָאן
בִּידָא דְּבַר נֶשׁ. וְהַבְּרִיחַ הַתֵּיכּוֹן
בְּאֲמֻצָּעֵיתָהּ, רַב וְעֲלָאָה מִכֻּלָּא, בִּיה
קִימִין שְׂאָר אַחֲרֵינָן.

וְהֵם חֲמֹשֶׁה בְּרִיחִים, שְׁנַקְרָאִים חֲמֹשׁ
מֵאוֹת שְׁנַיִם, שְׁהוּלֶךְ בָּהֶם עֵץ
הַחַיִּים. וּבְרִית קֹדֶשׁ מִתְעוֹרֵר (נמול) בְּחֲמֹשׁ
אֲצַבְעוֹת הַיָּדַיִם, וְדָבָר (נסתֵר) תִּמָּה הוּא עַל
מָה שְׂאֲמֹרֶת. וְלִכְּן כָּל בְּרִכּוֹת הַפֶּה
תְּלוּיוֹת בְּאֲצַבְעוֹת. פְּרִישַׁת יְדֵי מִשָּׁהּ עַל
זֶה הִיָּתֵהּ.

וְאֵינּוֹן חֲמֹשׁ בְּרִיחִין, דְּאֶקְרוּן חֲמֹשׁ מֵאָה
שְׁנַיִן, דְּאֵילָנָא דְּחַיִּי אֲזִיל בְּהוּ.
וּבְרִית קֹדִישָׁא אֲתֵעַר (ס"א אֲתֵגוֹר), בְּחֲמֹשׁ
אֲצַבְעָאן דִּידָא. וּמִלָּה (נ"א סְתִימָא) תִּימָא
הוּא עַל מָה דְּאֶמְרֵת. וְעַל דָּא כָּל בְּרִכָּאן
דְּכִהְנָא, בְּאֲצַבְעוֹן תְּלִיין. פְּרִישׁוֹ דִּידָא
דְּמִשָּׁהּ עַל דָּא הָיָה.

אם כל זה יש בהם, אין דין להיות בנקיון כשמברכים את הקדוש ברוך הוא, משום שבהם ובדגמתם מתברך השם הקדוש. ולכן אתם שחכמים אתם הרבה, איך לא השגחתם לזה? ולא שמשתם את רבי שמעיה חסיד, והוא אמר שכל טנוף וכל לכלוך העלוהו לצד האחר, שהרי הצד האחר נזון מהטנוף והלכלוך הזה, ועל זה מים אחרונים חובה, וחובה הם!?

אי כל דא אית בהו, לית דינא למהו בנקיו, כד מברכין בהו לקודשא בריך הוא. בגין דבהו, ובדוגמא דלהו, מתברך שמו קדישא. ועל דא אתון דחכמיתו טובא, היך לא אשגחתון להאי. ולא שמשותון לרבי שמעיה חסידא, ואיהו אמר, כל טנופא, וכל לכלוכא, סליקו ליה לסטרא אחרא, דהא סטרא אחרא מהאי טנופא ולכלוכא אתון. ועל דא מים אחרונים חובה, וחובה אינון.

תנוהו ולא יכילו למללא. אמר רבי יהודה, ברי, שמו דאבוך מאן הוא. שתיק ינוקא רגעא חדא, קם לגביה אמיה ונשק לה, אמר לה אמני, על אבא שאילו לי אלין חכימין, אימא לון. אמרה ליה אימיה, ברי, בדקת להו. אמר הא בדקית, ולא אשכחית כדקא יאות. לחישא ליה אמיה, ואהדר לגביהו, אמר להו אתון שאלתון על אבא, והא אסתלק מעלמא, ובכל יומא דחסידי קדישין אזלין בארחא, איהו טייעא אבתריהו. ואי אתון קדישי עלינון, היך לא אשכחיתון ליה, אזיל טייעא אבתריכו.

אבל בהתחלה ראיתי בכם, וכעת ראיתי בכם, שאבא לא ראה חמור שלא (שיהיה) טען אחריו חמור לסבל על התורה. כיון שלא זכיתם שאבא יטען אחרים, לא אמר לכם מיהו אבא. אמר רבי יהודה לרבי יצחק, כנדמה לנו, תינוק זה אינו בן אדם. אכלו, ואותו תינוק היה אומר דברי תורה וחדושי תורה. אמרו, הבה נברך. אמר להם, נאה אמרתם,

אבל בקדמיתא חמינא בכו, והשתא חמינא בכו, דאבא לא חמא חמרא דלא למסבל עולא דאורייתא. וכיון דלא זכיתון דאבא יטעון אבתריכו, לא אימא מאן הוא אבא. אמר רבי יהודה לרבי יצחק, כדדמי לון, האי ינוקא לאו בר נש הוא. אכלו. והוא ינוקא הוה אמר מלי דאורייתא, וחדושי אורייתא. אמרו,

משום שהשם הקדוש לא מתברך בברכה זו אלא בהזמנה.

הב ונברך. אמר להו, יאות אמרתון. בגין דשמיא קדישא לא מתברך בברכה דא, אלא בהזמנה.

פּתַח וְאָמַר, (תהלים לד) אֲבָרְכָה אֶת ה' בְּכָל עַת וְגו'. וכי מה ראה דוד לומר אֲבָרְכָה אֶת ה'? אלא ראה דוד שצריך הזמנה, ואמר אֲבָרְכָה. בגלל שבשעה שאדם יושב על שלחנו, השכינה עומדת שם, והצד האחר עומד שם. כשזמן האדם לברך את הקדוש ברוך הוא, השכינה מתתקנת (בהזמנה זו) לגבי מעלה לקבל ברכות, והצד האחר מתכופף. (ואם נהקנת בברכות לגבי מעלה והצד האחר אינו בכלל) ואם לא מזמין האדם לברך את הקדוש ברוך הוא, הצד האחר שומע ומכשכש להיות לו חלק באותה ברכה.

פּתַח וְאָמַר, (תהלים לד) אֲבָרְכָה אֶת יי בְּכָל עַת וְגו'. וכי מה חמא דוד לומר אֲבָרְכָה אֶת יי. אלא, חמא דוד דבגין הזמנה, ואמר אֲבָרְכָה. בגין דבשעתא דבר נש יתיב על פתורא, שכינתא קיימא תמן, וסטרא אחרא קיימא תמן. בד אזמין בר נש לברכא לקודשא בריך הוא, שכינתא אתתקנת (נ"א בהזמנה דא) לגבי עילא, לקבלא ברכאון, וסטרא אחרא אתכפייא. (נ"א ואי אתתקנת בברכתא לגבי עילא, וסטרא אחרא לאו איהו בכללא) ואי לא אזמין בר נש לברכא לקודשא בריך הוא, סטרא אחרא שמע ומכשכשא למהוי ליה חולקא בההיא ברכה.

ואם תאמר, למה אין הזמנה בשאר הברכות? אלא אותו דבר הברכה שמברכים עליו, הוא הזמנה. ובא וראה שרף זה, שזה שמברך על הפרי, אותו פרי הוא הזמנה ומברכים עליו, ואין לו חלק לצד האחר. וקדם זה שהיה אותו פרי ברשות הצד האחר, לא מברכים עליו, וכתוב (ויקרא ט) לא יאכל, בשביל שלא יברכו על אותו הפרי ולא יתברך הצד האחר. כיון שיצא מרשותו, יאכל, ומברכים עליו. והיא הזמנה לברכה. וכן כל דברי העולם שמברכים עליהם, כלם הזמנה לברכה, ואין בהם חלק לצד האחר.

ואי תימא, בשאר ברכאון אמאי לא אית הזמנה. אלא ההוא מלה דברכה, דקא מברכין עליה, איהו הזמנה. ותא חזי דהכי הוא, דהאי דמברך על פרי, ההוא פרי איהו הזמנה, ומברכין עליה. ולית ליה חולקא לסטרא אחרא. וקודם דא, דהוה ההוא פרי ברשות דסטרא אחרא, לא מברכין עליה. וכתוב (ויקרא ט) לא יאכל, בגין דלא יברכו על ההוא פרי, ולא יתברך סטרא אחרא. כיון דנפק מרשותיה, יאכל, ומברכין עליה. ואיהו הזמנה לברכתא. וכן כל מילין דעלמא דקא מברכין עליהו. בלהו הזמנה לברכתא. ולית בהו חולקא לסטרא אחרא.

ואם תאמר, אף כף לברכת זמון פוס
ברכה היתה הזמנה, מדוע הבה
ונברך? אלא הואיל ובתחלה כשהיה
שונה אמר "בורא פרי הגפן", הרי זה
היה הזמנה. וקעת לברכת המזון צריכים
שנוי להזמנה אחרת, שהרי כוס זו הוא
לקדוש-ברוך-הוא, ולא למזון, ומשום זה
צריך הזמנת הפה.

ואם תאמר, נברך שאכלנו משלו זוהי
הזמנה, ברוך שאכלנו משלו זוהי
ברכה - כף זה בודאי. אבל נברך זוהי
הזמנה אחרת, הזמנה של בורא פרי
הגפן. (של הפה) שהקודמת היא ההזמנה
לכוס של ברכה סתם. וכוס זו, כיון
שנטל, היא הזמנה אחרת במלת נברך
לגבי עולם העליון, שכל מזונות וברכות
יוצאות משם. ומשום זה הוא בדרך
נסתר, שעולם העליון הוא נסתר ואין
אליו הזמנה, אלא בדרגה זו פוס ברכה.
(שבמלת נברך) אמר רבי יהודה, אשרי חלקנו
שמזיום העולם עד פעת לא שמענו
דברים אלו, ודאי הרי אמרנו שזה אינו בן
אדם.

אמר לו, בן, מלאך ה', אהובו, מה
שאמרת ועשית בריחם עצי
שטים חמשה לקרשי צלע המשכן וגו',
וחמשה בריחם וגו', וחמשה בריחם
לירכתים ימה - הרי הרבה בריחם יש
כאן, וידיים הם שתיים. אמר לו, זהו
שאמרנו, מפי האדם נשמע מיהו. אבל
הואיל ולא השגחתם - אני אמר.

ואי תימא, אוף הכי לברכת זמון פסא
דברכתא הוה הזמנה, אמאי הב
ונברך. אלא, הואיל ובקדמיתא פד הוה
שתי, אמר בורא פרי הגפן. הא הזמנה
הוי. והשתא לברכת מזונא, בעינן שנוי,
להזמנה אחרת, דהא כסא דא לקודשא
ברוך הוא הוי, ולאו למזונא, ובגין כף בעי
הזמנה דפומא.

ואי תימא, נברך שאכלנו משלו, דא הוא
הזמנה, ברוך שאכלנו דא הוא ברכה.
הכי הוא ודאי. אבל נברך, הזמנה אחרת
איהו, הזמנה דבורא פרי הגפן. (ס"א דפומא)
דקדמיתא איהי הזמנה לכוס דברכה
סתם. והאי כוס, כיון דאנטיל איהו
הזמנה אחרת במלה דנברך לגבי עלמא
עלאה דכל מזונין וברכאן מתמן נפקין,
ובגין כף איהו בארע סתים, דעלמא
עלאה סתים איהו, ולית לגביה הזמנה.
אלא בדרגא דא כוס דברכה. (במלה דנברך)
אמר רבי יהודה, זכאה חולקנא, דמן (דף
קפ"ו ע"א) יומא דעלמא עד השתא, לא
שמענא מלין אליו, ודאי הא אמינא דדא
לאו בר נש איהו.

אמר ליה, ברא, מלאכא די, רחימא
דיליה, האי דאמרת ועשית
בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע
המשכן וגו', וחמשה בריחם וגו', וחמשה
בריחם לירכתים ימה. הא בריחם טובא
איכא הכא, וידיים אינון תרין. אמר ליה,
דא הוא דאמרין, מפומיה דבר נש
אשתמע מאן איהו. אבל הואיל ולא
אשגחתון אנא אימא.

פִּתַּח וְאָמַר, (קהלת ב) הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֵאשׁוֹ וְגו'. וכי איפה עיניו של האדם? אלא בראשו! שָׁמָּה בְּגוּפוֹ אוֹ בְּזָרוּעוֹ, שֶׁהוֹצִיא אֶת הַחֲכָם יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם?! אֵלָּא הַפְּסוּק כִּי הוּא בְּוֹדָאֵי. שְׁלַמְדָּנוּ, לֹא יֵלֶךְ אָדָם בְּגִלּוּי רֹאשׁ אַרְבַּע אַמּוֹת. מָה הַטַּעַם? שֶׁשְׂכִּינָה שׁוֹרָה עַל רֹאשׁוֹ, וְכָל חֲכָם עֵינָיו וְדַבְּרָיו בְּרֵאשׁוֹ הֵם, בְּאוֹתוֹ שֶׁשׁוֹרָה וְעוֹמֵד עַל רֹאשׁוֹ.

וְכַשֵּׁעֵינָיו שָׁם, יִדַּע שְׂאוֹתוֹ אוֹר שְׂדוּלָק עַל רֹאשׁוֹ צָרִיף שָׁמֹן, מִשּׁוּם שֶׁגוֹף הָאָדָם הִיא פֶּתִילָה, וְאוֹר דּוּלָק לְמַעַלָּה, וְשִׁלְמָה הַמְּלֹךְ צָנַח וְאָמַר: (שם ט) וְשָׁמֹן עַל רֹאשְׁךָ אֵל יַחְסֶר, שֶׁהָרִי הָאוֹר שֶׁבְּרֵאשׁוֹ צָרִיף שָׁמֹן וְאוֹתָם מַעֲשִׂים טוֹבִים. וְלָכֵן הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֵאשׁוֹ, וְלֹא בְּמָקוֹם אַחֵר.

אַתָּם חֲכָמִים, וְדָאֵי הַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה עַל רֹאשֵׁיכֶם, אֵיךְ לֹא הִשְׁגַּחְתֶּם לָזֶה? שְׂכַתּוֹב וְעִשִׂיתְ בְּרִיחִים וְגו', לְקַרְשֵׁי צָלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד. וְחִמְשָׁה בְּרִיחִים לְקַרְשֵׁי צָלַע הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית. הָאֶחָד וְהַשֵּׁנִית אָמַר הַפְּסוּק, שְׁלִישִׁית וּרְבִיעִית לֹא אָמַר הַפְּסוּק. שֶׁהָרִי אֶחָד וְשֵׁנִית נֶחְשָׁבִים לְשְׁנֵי צְדָדִים, וּמִשּׁוּם זֶה הִחְשָׁבוֹן בְּשְׁנֵי אֵלָּה.

בְּאוֹ הֵם וּנְשָׁקוּהוּ. (בַּבְּתַחֲלָה) בְּכֶה רַבִּי הַיּוֹדֵה וְאָמַר, רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲשֶׁרִי חֲלָקְדָּה! אֲשֶׁרִי הַדּוֹר! שֶׁהָרִי בְּזִכּוֹתְךָ אֶפְלוּ תִּינּוֹקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּין הֵם סְלָעִים רַמִּים תַּקִּיפִים.

פִּתַּח וְאָמַר, (קהלת ב) הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֵאשׁוֹ וְגו'. וכי באן אֶתֶר עֵינָיו דְּבַר נֶשׁ, אֵלָּא בְּרֵאשׁוֹ, דִּילְמָא בְּגוּפוֹ אוֹ בְּזָרוּעֵיהּ, דְּאִפִּיק לְחֲכָם יִתִּיר מִכָּל בְּנֵי עֲלָמָא. אֵלָּא קָרָא הֵכִי הוּא וְדָאֵי, דְתַנּוּ, לֹא יֵהָךְ בַּר נֶשׁ בְּגִלּוּי דְרִישָׁא ד' אַמּוֹת. מָאֵי טַעְמָא. דְשְׂכִינְתָא שְׂרִיָא עַל רִישֵׁיהּ, וְכָל חַפְּסִים, עֵינָיו וּמְלוּי בְּרֵאשׁוֹ אֵינּוֹן, בְּהֵהוּא דְשְׂרִיָא וְקִימָא עַל רִישֵׁיהּ.

וְכַד עֵינָיו תַּמּוֹן, לִינְדַע דֶּהֱוּא נְהוּרָא דְאֶדְלִיק עַל רִישֵׁיהּ, אֲצִטְרִיף לְמִשְׁחָא, בְּגִין דְּגוּפָא דְבַר נֶשׁ אִיהוּ פֶּתִילָה, וְנְהוּרָא אֶדְלִיק לְעִילָא, וְשִׁלְמָה מִלְכָּא צָנַח וְאָמַר, (קהלת ט) וְשָׁמֹן עַל רֹאשְׁךָ אֵל יַחְסֶר, דֶּהָא נְהוּרָא דְבְּרֵאשׁוֹ, אֲצִטְרִיף לְמִשְׁחָא וְאֵינּוֹן עוֹבְדִין טְבָאֵן. וְעַל דָּא הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֵאשׁוֹ, וְלֹא בְּאֶתֶר אַחֵרָא.

אַתּוֹן חַפְּסִימִין, וְדָאֵי שְׂכִינְתָא שְׂרִיָא עַל רִישֵׁיכּוֹן, הִיךְ לֹא אֲשַׁגְחַתּוֹן לְהָאֵי, דְכִתִּיב וְעִשִׂיתְ בְּרִיחִים וְגו', לְקַרְשֵׁי צָלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד. וְחִמְשָׁה בְּרִיחִים לְקַרְשֵׁי צָלַע הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית. הָאֶחָד וְהַשֵּׁנִית אָמַר קָרָא, שְׁלִישִׁית וּרְבִיעִית לֹא אָמַר קָרָא. דֶּהָא אֶחָד וְשֵׁנִית, דָּא חֲשִׁיבּוֹ דְתַרְוִין סְטְרִין, וּבְגִין כִּי עֵבִיד חוּשְׁבָנָא בְתַרְוִין אֵלִין.

אַתּוֹ אֵינּוֹן וּנְשָׁקוּהוּ, (בְּמִלְמַדְמִינ) בְּכֶה רַבִּי הַיּוֹדֵה, וְאָמַר, רַבִּי שְׁמַעוֹן זְבָאָה חוּלְקָה, זְבָאָה דְרָא, דֶּהָא בְּזִכּוֹתְךָ אֶפְלוּ נַנְקֵי דְבֵי רַב, אֵינּוֹן טְנַרְוִין רַמִּימִין תַּקִּיפִין.

בָּאָה אַמּוּ. אָמְרָה לָהֶם, רַבּוּתִי, בְּבַקְשָׁה
מִכֶּם אֵל תִּשְׁגָּחוּ עַל בְּנֵי, אֶלֶּא רַק בְּעֵין
טוֹבָה. אָמְרוּ לָהּ, אֲשֶׁרִי חִלְקָךְ אִשָּׁה
כְּשֶׁרָה, אִשָּׁה בְרוּרָה מְכַל שְׂאֵר הַנָּשִׁים,
שְׁהִרִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרַר חִלְקָךְ
וְהִרִים דְּגַלְךָ עַל כָּל שְׂאֵר נְשׁוֹת הָעוֹלָם!

אָמַר הַתִּינוּקָה, אֲנִי לֹא פּוֹחַד מֵעֵין רָעָה,
שֶׁבֶן דָּג גְּדוֹל וְנִכְבָּד אֲנִי, וְדָג לֹא
פּוֹחַד מֵעֵין רָעָה, שְׁכַתּוֹב (בראשית מח) וְיִדְגּוּ
לְרַב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ. מַה זֶה לְרַב? לְרַבּוּת עַל
הָעֵין. וְשִׁנְיָנוּ, מַה דָּגֵי הַיָּם הַמּוֹסִים מְכַסִּים
עֲלֵיהֶם וְאֵין עֵין רָעָה וְכוּ'. לְרַב וְדָאִי,
בְּקֶרֶב הָאָרֶץ, בְּתוֹךְ בְּנֵי הָאָדָם עַל הָאָרֶץ.
אָמְרוּ, בֶּן, מִלְּאָךְ ה', אֵין בְּנוּ עֵין רָעָה, וְלֹא
מִצַּד עֵין רָעָה בְּאֵנּוּ, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְכַסֶּה עֲלֵיךְ בְּכַנְפָיו.

פְּתַח וְאָמַר, (שם) הַמְּלָאָךְ הַגָּאֵל אֲתִי מְכַל
רַע יְבָרַךְ וְגו'. פְּסוּק זֶה אָמַר יַעֲקֹב
בְּרוּחַ הַקְּדוֹשׁ. אִם בְּרוּחַ הַקְּדוֹשׁ אָמַר
אוֹתוֹ, סוּד חֲכָמָה יֵשׁ בּוֹ. הַמְּלָאָךְ, קוֹרָא
לוֹ מְלָאָךְ, וְקוֹרָא לוֹ שְׁמוֹת אַחֲרָיִם. מִדּוּעַ
נִקְרָא כָּאֵן מְלָאָךְ? אֶלֶּא כִּשְׁהוּא שְׁלִיחַ
מִלְּמַעְלָה וּמִקְבֵּל זֶהֱרַ מִתּוֹךְ אֶסְפַּקְלָרְיָה
שְׁלַמְעֵלָה, (שְׁאִי) שְׁכַשְׁמְבָרְכִים אַבָּא וְאִמָּא
לְזֶה, אוֹמְרִים לָהּ: בְּתִי, לְכִי שְׁמָרִי בֵּיתִךְ!
פְּקִדִי אֶת בֵּיתִךְ! כֶּךָ עֲשִׂי לְבֵיתִךְ! לְכִי וְזוֹנִי
אוֹתָם. לְכִי, שְׂאוֹתוֹ עוֹלָם שְׁלַמְטָה מִחֲכָה
לְךָ, בְּנֵי בֵיתֶךָ מִחֲכָיִם לְמִזּוֹן מִמֶּךָ! הִרִי לְךָ
כָּל מַה שְׁתַּצְטָרְכִי לְתַת לָהֶם. וְאִזּוּ הִיא
מְלָאָךְ.

אֲתַתָּא אִמָּיָה, אָמְרָה לוֹן רַבּוּתִי, בְּמִטּו
מִזְמִיכּוּ, לֹא תִשְׁגָּחוּ עַל בְּרִי, אֶלֶּא בְּעֵינָא
טַבָּא. אָמְרוּ לָהּ, זַכָּאָה חוֹלְקָךְ אֲתַתָּא
כְּשֶׁרָה, אֲתַתָּא בְּרִירָא מְכַל שְׂאֵר נְשִׁין,
דְּהֵא קְדוּשָׁא בְּרִירָא הוּא בְּרִירָא חוֹלְקָךְ,
וְאִרִים דְּגַלְךָ עַל כָּל שְׂאֵר נְשִׁין דְּעֵלְמָא.

אָמַר יְנוּקָא, אֲנָא לֹא מוֹסְתִפִּינָא מֵעֵינָא
בִּישָׂא, דְּבַר נוּנָא רַבָּא וְיִקְרִיא אֲנָא,
וְנוּנָא לֹא דְחִיל מֵעֵינָא בִּישָׂא, דְּכַתִּיב
(בראשית מח) וְיִדְגּוּ לְרַב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ, מֵאִי
לְרַב, לְאֶסְגָּאָה עַל עֵינָא. וְתִגְיָנוּ, מַה דָּגִים
דִּימָא, מֵאִי חֲפִי עֲלֵיהוֹן, וְלִית עֵינָא בִּישָׂא
וְכוּ'. לְרַב וְדָאִי, בְּקֶרֶב הָאָרֶץ, בְּגוּ בְּנֵי
אֲנָשָׁא עַל אֶרְעָא. אָמְרוּ, בְּרָא, מְלָאָכָא
דִּי, לִית בְּנָא עֵינָא בִּישָׂא, וְלֹא מוֹסְטָרָא
דְּעֵינָא בִּישָׂא אֲתִינּוּ. וְקוֹדְשָׁא בְּרִירָא הוּא
חֲפִי עֲלֵךְ בְּגַדְפוּי.

פְּתַח וְאָמַר (בראשית מח) הַמְּלָאָךְ הַגּוֹאֵל
אוֹתִי מְכַל רַע יְבָרַךְ וְגו'. הֵאִי קְרָא
אָמַר יַעֲקֹב בְּרוּחַ קְדוֹשָׁא, אִי בְרוּחַ קְדוֹשָׁא
אָמַר לִיהּ, רְזָא דְחֲכָמְתָא אִית בֵּיהּ.
הַמְּלָאָךְ, קָרִי לִיהּ מְלָאָךְ. וְקָרִי לִיהּ שְׁמֵהּ
אֲחֲרָנִין. הֲכָא, אִמָּאִי אֲקָרִי מְלָאָךְ. אֶלֶּא
כַּד אִיהוּ שְׁלִיחָא מְלַעֲיָלָא, וּמְבִילַת זֶהֱרַא
מִגּוֹ אֶסְפַּקְלָרְיָא דְלַעֲיָלָא, (ס"א דְכַד) דְּכַדִּין
מְבָרְכִין לָהּ אַבָּא וְאִמָּא לְהֵאִי, אֲמָרִי לָהּ
בְּרַתִי, זִילִי נְטוּרִי בֵּיתֶיךָ, פְּקִידִי לְבֵיתֶיךָ.
הֲכִי עֲבִידִי לְבֵיתֶיךָ. זִילִי וְזוֹנִי לוֹן. זִילִי,
דְּהֵוּא עֲלָמָא דְלְתַתָּא מִחֲכָא לְךָ, בְּנֵי
בֵּיתֶךָ מִחֲכָאן מִזּוּנָא מִנָּךְ, הֵא לְךָ כָּל מַה
דְּתַצְטָרְכִי לְמִיָּהֵב לוֹן, כְּדִין אִיהִי מְלָאָךְ.

ואם תאמר, והרי בכמה מקומות נקרא מלאך, ולא בא לזון עולמות, ועוד, שבשם זה לא זן את העולמות, אלא בשם של השם - כך זה בודאי. כששליח מתוודע אבא ואמא, נקרא מלאך. וכינון ששורה על מקומות, על שני כרובים, שמוז'ה'.

כשנראה למושה בתחלה נקרא מלאך. ליעקב לא נראה כך, אלא בדגמא, שכתוב (שם כט) ורחל באה. זו דמות של רחל אחרת, שכתוב (ירמיה לא) פה אמר ה' קול ברמה נשמע וגו', רחל מבכה על בניה. ורחל באה, סתם. עם הצאן, הדרגות שלה. אשר לאביה, ודאי, וכלם נמנו והתפקדו בדיקה. פי רעה היא, היא מנהיגה אותם ומפקדת עליהם.

וכך כתוב במושה, (שמות ג) וירא מלאך ה' אליו בלבת אש. ואם תאמר ששבח אברהם יותר, שלא כתוב בו מלאך - אלא (בראשית יח) וירא אליו ה' באלוני מקרא וגו'. שם באברהם נראה לו אדני, באל"ף דל"ת, בגלל שבאותו זמן קבל ברית. ומה שעד עכשו התכסה ממנו, נראה לו רבון ושליט, וכך נראה, שהרי אז התקשר באותה דרגה ולא יותר. ומשום זה בשם של אדון רבון עליו.

אבל משה שלא היה בו פרוד, שכתוב (שמות ג) משה משה, שאין טעם מפסיק, כמו שכתוב (בראשית כב) אברהם אברהם, שמפסיק הטעם, בגלל שפעת

ואי תימא, והא בכמה דוכתי אקרי מלאך, ולא אתי למיזן עלמין. ועוד, דבשמה דא לא זן עלמין, אלא בשמה דני. הכי הוא ודאי, כד שליח מזגו אבא ואמא, אקרי מלאך, וכינון דשארני על דוכתי, על תרין כרובין יי' שמייה.

למושה כד אתחזי ליה בקדמיתא, אקרי (שמות ג) מלאך. ליעקב לא אתחזי הכי, אלא בדוגמא, דכתיב (בראשית כט) ורחל באה, דא דיוקנא דרחל אחרא, דכתיב (ירמיה לא) פה אמר יי' קול ברמה נשמע וגו'. רחל מבכה על בניה. ורחל באה סתם, עם הצאן דרגין דילה. אשר לאביה ודאי. וכלהו אתמננו ואתפקדון בידהא. פי רעה היא, אייהי מנהיגא לון, ואתפקדא עלייהו.

והכי (דף קפ"ז ע"ב) במושה כתיב, (שמות ג) וירא מלאך יי' אליו בלבת אש. ואי תימא יתיר הוא שבחא דאברהם, דלא כתיב ביה מלאך, אלא (בראשית יח) וירא אליו יי' באלוני מקרא וגו'. התם באברהם, אתחזי ליה אדני, באלף דלת, בגין דבההוא זמנא קביל ברית, ומה דהוה אתפסי עד כען מניה, אתחזי ליה רבון ושליט, והכי אתחזי, דהא כדן בההוא דרגא אתקשר, ולא יתיר. ובגין כך, בשמה דאדון רבון עליה.

אבל משה דלא הוה ביה פרודא, דכתיב (שמות ג) משה משה דלא פסקא טעמא. כמה דכתיב (בראשית כב) אברהם אברהם, דפסקא טעמא. בגין דהשתא

שְׁלָם מָה שֶׁלֹּא הָיָה לִפְנֵי כֵן. יֵשׁ הַפְּרָשׁ בֵּין אַבְרָהָם הַנּוֹכַחִי לְבֵין אַבְרָהָם שֶׁבִתְחִלָּה. אֲבָל מֹשֶׁה, מִיַּד שְׁנוּלָה, אֶסְפָּק־לָרְיָה הַמְּאִירָה הַיְּתֵה עִמּוֹ, שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ב) וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא. וְכָתוּב (בְּרַאשִׁית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. מִיַּד נִקְשֵׁר מֹשֶׁה בְּדַרְגָּתוֹ, וּמְשׁוּם זֶה מֹשֶׁה מֹשֶׁה, וְלֹא מִפְּסִיק הַטַּעַם.

וְלָכֵן לִגְבֵי מֹשֶׁה הַקָּטָן עֲצֻמוֹ, שֶׁכְּתוּב מִלְאָךְ ה'. יַעֲקֹב קָרָא לוֹ בְּשֵׁה שְׁהֵיָה מוֹסְתַלַּק מִן הָעוֹלָם. מִלְאָךְ, מָה הַטַּעַם? מְשׁוּם שֶׁבְּאוֹתָהּ שְׁעָה הָיָה יוֹרֵשׁ אוֹתָהּ לְשִׁלְטָן. מֹשֶׁה בְּחַיָּו. יַעֲקֹב לְאַחַר שֶׁהוֹסְתַלַּק מִהָעוֹלָם. מֹשֶׁה בְּגוּף. יַעֲקֹב בְּרוּחַ. אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל מֹשֶׁה.

הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רָע, שֶׁלֹּא הִתְקַרַּב לְעוֹלָמִים לְצַד הָרָע, וְלֹא יָכֹל הָרָע לְשִׁלְטָן בּוֹ. יְבָרַךְ אֶת הַנְּעָרִים, אֲזַי יַעֲקֹב הָיָה מִתְקַן אֶת בֵּיתוֹ כְּאֲדָם שֶׁהוֹלֵךְ לְבֵית חֵדֶשׁ וּמִתְקַנֵּן בְּתַקוּנָיו וּמְקַשְׁטוֹ בְּקִשְׁטָיו. יְבָרַךְ אֶת הַנְּעָרִים - אוֹתָם הַנּוֹדְעִים, אוֹתָם שֶׁנִּפְקְדוּ עַל הָעוֹלָם לְמִשְׁךְ מֵהֶם בְּרִכּוֹת, הֵם שְׁנֵי הַכְּרוּבִים. וַיִּקְרָא בָהֶם שְׁמֵי, כְּעַת הַתְּקִין בֵּיתוֹ, וְהוּא הִתְעַלָּה בְּדַרְגָּתוֹ, מְשׁוּם שֶׁחַבּוּר הָיָה בְּיַעֲקֹב. הַגּוּף נִדְבַק בְּמִקּוֹם שֶׁהִצְטַרַּף, וְשָׁתִי זְרוּעוֹת אֹתוֹ.

לְאַחַר שֶׁאוֹתָם נְעָרִים מִתְבָּרְכִים כְּרֹאֵי, אֲזַי וַיְדַגּוּ לְרַב בְּקִרְבַּ הָאֶרֶץ. דָּרָךְ הַדְּגִים לְהִתְבַּרְבוֹת בְּתוֹךְ הַמַּיִם, וְאִם יוֹצֵאִים מִתּוֹךְ הַמַּיִם לְיִבְשָׁה, מִיַּד מִתִּים.

שְׁלָם, מָה דָּלָא הוּא מוֹקְדָמַת דְּנָא. פְּרִישׁוֹ אִית בֵּין אַבְרָהָם דְּהַשְׁתָּא, לְאַבְרָהָם דְּקְדָמִיתָא. אֲבָל מֹשֶׁה, מִיַּד דְּאֶתְיִילִיד, אֶסְפָּק־לָרְיָה דְּנִהְרָא הֵנָּה עִמּוּה, דְּכְתִיב (שְׁמוֹת ב) וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא. וְכְתִיב (בְּרַאשִׁית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. מֹשֶׁה מִיַּד אֶתְקַשֵּׁר בְּדַרְגָּא דִּילִיה וּבְגִין כַּךְ מֹשֶׁה מֹשֶׁה, וְלֹא אֶפְסִיק טַעְמָא.

וְעַל דָּא לִגְבֵי דְמֹשֶׁה, אֲזַעִיר גְּרַמְיָה, דְּכְתִיב מִלְאָךְ י'. יַעֲקֹב קָרָא לִיה, בְּשַׁעֲתָא דְּהוּא סְלִיק מִעֲלָמָא, מִלְאָךְ. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּבִהֵיָה שְׁעֵתָא הוּא יְרִית לָהּ, לְשִׁלְטָנָהּ. מֹשֶׁה בְּחַיָּו. יַעֲקֹב, לְבִתְרָ דְּסְלִיק מִעֲלָמָא. מֹשֶׁה בְּגוּפָא. יַעֲקֹב בְּרוּחָא. זְכָאָה חוֹלְקָא דְּמֹשֶׁה.

הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רָע, דָּלָא אֶתְקַרַּב לְעוֹלָמִין לִגְבֵי סְטְרָא דְרָע, וְלֹא יָכִיל רָע לְשִׁלְטָנָהּ בִּיה. יְבָרַךְ אֶת הַנְּעָרִים, כְּדִין יַעֲקֹב הוּא מִתְקַן לְבֵיתִיה, כְּבַר נֶשׁ דְּאִזִּיל לְבֵיתָא חֵדְתָא, וּמִתְקַן לָהּ בְּתַקוּנָיו, וּמְקַשְׁט לָהּ בְּקִשְׁטָיו. יְבָרַךְ אֶת הַנְּעָרִים, אִינוּן דְּאֶשְׁתַּמוּדְעוּ, אִינוּן דְּאֶתְפַּקְדוּן עַל עֲלָמָא, לְאַתְמַשְׁכָּא מוֹנִיָּהוּ בְּרַכָּאוֹ, תְּרִין כְּרוּבִין אִינוּן. וַיִּקְרָא בָהֶם שְׁמֵי, הַשְׁתָּא אֶתְקִין בֵּיתִיה, וְאִיהוּ אֶסְתַּלַּק בְּדַרְגִּיה, בְּגִין דְּחַבּוּרָא בְּיַעֲקֹב הוּי. גּוּפָא, אֶתְדַבַּק בְּאַתְרָ דְּאֶצְטְרִיף, וְתִרִין דְּרוּעִין בְּהִדְיָה.

לְבִתְרָ דְּאִינוּן נְעָרִים מִתְבָּרְכוּן כְּדָקָא יְאוֹת, כְּדִין וַיְדַגּוּ לְרַב בְּקִרְבַּ הָאֶרֶץ. אַרְחָא דְּנִנְיָן לְאַסְגָּאָה גוֹ מִיּוּן, וְאִי נִפְקָן מִגּוֹ מִיָּא לְיִבְשָׁתָא, מִיַּד מִתִּין. אֲלִין

אלו לא כף, אלא הם מהים הגדול, וגדלתם להתרבות ולהתגדל בקרב הארץ היא, מה שאין כף בכל הדגים שבעולם.

מה כתוב למעלה? ויברך את יוסף ויאמר. ולא מצאנו לו פאן ברכות, שהרי אחר כף ברכו, שכתוב (שם מט) בן פרת יוסף. אלא, כיון שברך את הנערים הללו, ברך את יוסף. שהרי לא יכלו להתברך אלא מתוך יוסף, ומתוך שהוא נסתר ולא נראה בגלוי, כתוב בנסתור - ויקרא בהם שמי ושם אבתי. (לכסות עליו) מן האבות מתברכים, ולא ממוקום אחר. בקרב הארץ, זהו כסוי לכסות מה שצריך.

באו ונשקו אותו כמקדם. אמרו, הבה ונברך. אמר הוא, אני אברך, שכל מה ששמעתם עד כאן ממני הנה, ואקים בי (משלי כב) טוב עין הוא יברך. קוראים בו יברך. מה הטעם? משום שנתן מלחמו לידל. מלחם ואכל של התורה שלי אכלתם. אמר רבי יהודה, בן אהוב של הקדוש ברוך הוא, הרי שנינו בעל הבית בוצע ואורח מברך. אמר לו, אני בעל הבית ואינכם אורחים. אבל מצאתי פסוק ואקמו, שהרי אני בודאי טוב עין, בלי שאלותיכם אמרתי עד עתה, ולחם ואכל שלי אכלתם.

לקח כוס ברכה וברך, וידיו לא יכלו לסבל את הכוס ורעדו. כשהגיע לעל הארץ ועל המזון, אמר, (תהלים קטז)

לאו הכי, אלא אינון מן ימא רבא, וסגיאון דלהון לאפשא ולאסגי בקרב הארץ איהו. מה דלית הכי לכל ננין דעלמא.

מה פתיב לעילא, ויברך את יוסף ויאמר, ולא אשבחן ליה הכא ברכאן, דהא לבתר בריך ליה, דכתיב (בראשית מט) בן פורת יוסף. אלא, כיון דברך לאלין נערים, ליוסף בריך. דהא לא יכלי לאתברכא, אלא מוגו יוסף, ומגו דאיהו בטמירו, ולא אתחזי לאתגלאה, פתיב בטמירו, ויקרא בהם שמי ושם אבותי, (לכסאה עליה) מן האבות מתברכו, ולא מאתר אחרא. בקרב הארץ, דא הוא כסויא לחפאה מה דאצטריך.

אתו ונשקוהו כמלקדמיו, אמרו, הבו ונברך. אמר איהו, אנא אברך, דכל מה דשמעתון עד הכא מנאי הוה, ואקיים בי (משלי כב) טוב עין הוא יברך, קרי ביה יברך. מאי טעמא. בגין דנתן מלחמו לידל. מלחמא ומיכלא דאורייתא דילי אכלתון. אמר רבי יהודה. ברא רחיקא דקודשא בריך הוא, הא תנינן בעל הבית בוצע ואורח מברך. אמר ליה, לאו אנא בעל הבית, ולא אתון אורחין. אבל קרא אשבחנא, ואקיים ליה. דהא אנא טוב עין ודאי, בלא שאילו דלכון אמיןא עד השתא, ולחמא ומיכלא דילי אכלתון.

נטל פסא דברכתא וברך, וידוי לא יכלי למסבל פסא, והו מרתתתי. בד מטא לעל הארץ ועל המזון, אמר, (תהלים קטז)

כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא. עמד הכוס על תקונו, והתישב בימינו וברך. בסוף אמר: יהי רצון שלאחד מאלה ימשכו לו חיים מתוך (המלך) עץ החיים, שכל החיים תלויים בו. והקדוש ברוך הוא יערב לו, וימצא ערב למטה שיסכים בערבותו אצל המלך הקדוש.

כוס ישועות אשא ובשם יי אקרא. קיימא בסא על תקוניה, ואתישב בימיניה, וברך. לסוף אמר, יהא רעוא דלחד מאלין, יתמשכון ליה חיינ, מגו (נ"א מלכא) אילנא דחיי, דכל חיינ ביה תליין. וקודשא בריך הוא יערב ליה, וישכח ערב לתתא, דיסתכם בערבותיה, בהדי מלכא קדישא.

בין שברך, סתם עיניו רגע אחד, ואחר כך פתח אותם. אמר, חברים, שלום לכם מרבון הטוב שכל העולם שלו הוא. תמהו ובכו, וברכוהו. לנו אותו לילה. בבקר השכימו והלכו. כשהגיעו לרבי שמעון ספרו לו אותה הפעשה. תמה רבי שמעון, אמר, בן סלע תקיף הוא וראוי הוא לכך, ויותר ממה שלא חשוב בן אדם, בנו של רב המנונא סבא הוא. הודעו רבי אלעזר ואמר, עלי ללכת לראות אותו גר דולק. אמר רבי שמעון, זה לא עולה בשם בעולם, שהרי דבר עליון יש בו. וסוד הוא, שהרי אור השמן (ההמשה) של אביו מאיר עליו, וסוד זה לא מתפשט בין החברים.

בין דבריה, אסתים עיניו רגעא חדא, לבתר פתח לון, אמר חברייא, שלום לכון מרבון טב, דכל עלמא דיליה הוא. תנוהו, ובכו, וברכו ליה. בתו ההוא ליליא. בצפרא (דף קפ"ח ע"א) אקדימו ואזלו. בד מטו לגבי רבי שמעון, סחו ליה עובדא. תנה רבי שמעון, אמר בר טנרא תקיפא איהו, ויאות הוא לכך, ויתיר ממה דלא חשיב בר נש, בריה דרב המנונא סבא הוא, אזדעזע רבי אלעזר, אמר, עלי למיהר למחזי לההוא בוצינא דדליק. אמר רבי שמעון, דא לא סליק בשמא בעלמא, דהא מלה עלאה אית ביה. ורזא איהו, דהא נהירו משיחו (משיכו) דאבוי מנהרא עליה, ורזא דא לא מתפשטא בין חברייא.

יום אחד היו החברים יושבים ומתנגחים אלה באלה, והיו שם רבי אלעזר ורבי אבא ורבי חייא ורבי יוסי ושאר החברים. אמרו, הרי כתוב (דברים ב) אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה וגו'. בגלל רות ונעמה שהיו עתידים לצאת מהם. צפורה אתת משה שהיתה מופדן, ויתרו ובניו שיצאו מופדן, שהיו

יומא חדא, הוו חברייא יתבין ומתנגחים אלין באלין, והוו תמן רבי אלעזר, ורבי אבא, ורבי חייא, ורבי יוסי, ושאר חברייא. אמרו הא כתיב (דברים ב) אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה וגו'. בגין רות ונעמה, דהוו זמינין לנפקא מנייהו. צפורה אתת משה דהות מופדן, ויתרו ובניו דנפקו מופדן, דהוו בלהו

כלם צדיקו אמת, על אחת כמה וכמה. ועוד משה שגדלוהו במדון, ואמר לו הקדוש ברוך הוא, (במדבר לא) נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים. אם כך, משוא פנים יש בדבר, שיותר ראויים בני מדון להנצל ממואב.

זכאי קשוט על אחת כמה וכמה. ותו משה דרביאו ליה במדון, ואמר ליה קדשא בריך הוא, (במדבר לא) נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים אי הכי משוא פנים אית במלה, דיתיר אתחזו בני מדון לשבא מן מואב.

אמר רבי שמעון, לא דומה מי שעתיד ללקט תאנים למי שכבר לקט אותן. אמר לו רבי אלעזר, אף על גב שכבר לקט להם, שבח הוא. אמר לו, מי שלא לקט תאנים, שומר את התאנה תמיד שלא יהיה בה פגם בשביל התאנים שעתידה להביא. כיון שלקט תאנים, עוזב את התאנה, ויותר לא שומר אותה.

אמר רבי שמעון, לא דמי מאן דזמין למלקט תאני, למאן דכבר לקיט לון. אמר ליה רבי אלעזר, אף על גב דכבר לקיט לון, שבחא איהו. אמר ליה, מאן דלא לקט תאני, נטיר תאנה תדיר, דלא יהא בה פגם, בגין תאני דזמינת לאיתתאה. כיון דלקיט תאני, שביק לה לתאנה, ותו לא נטיר לה.

כך מואב, שעתידה להביא אותן תאנים, שמר אותו הקדוש ברוך הוא, שכתוב אל תצר את מואב. מדון שננתן כבר תאנים ולקטו אותן, כתוב (במדבר כה) צרור את המדינים. שהרי מפאן והלאה תאנה זו לא עתידה להביא פרות, ומשום זה ראוייה לשרפת אש. פתח ואמר, ויאמר מואב אל זקני מדון וגו'. מואב הם מתרים, ומשום אותן תאנים שעתידי מואב להוציא לעולם נצלו מעונש.

כך מואב, דזמינא לאיתתאה אינון תאני, נטר ליה קדשא בריך הוא, דכתיב אל תצר את מואב. מדון דקא יהיבת תאני, ואלקיטו לון, כתיב (במדבר כה) צרור את המדינים. דהא מפאן ולהלאה, תאנה דא לא זמינת לאיתתאה פירין, ובגין כך אתחזיית ליקידת אשא. פתח ואמר, (במדבר כב) ויאמר מואב אל זקני מדון וגו', מואב אינון שארי, ובגין אינון תאני, דזמין מואב לאפקא לעלמא, אשתזיבו מעונשא.

פּרָק ט"ז

פּרָשִׁיּוֹת

בְּשַׁלַּח - וְאֶתְחַנֵּן

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תַּכְּן עֵינַיִם

רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יִצְחָר בָּא בְּדַמּוֹת צַל לְמָקוֹם בּוֹ לְמַד בְּחַיִּי... קַעַד

פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף, והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם (אבן שלמה פרק ח' אות כ"ו). הגאולה לא תהיה רק על ידי למוד התורה, ועיקר הגאולה בלמוד הקבלה (אבן שלמה פרק י"א אות ג'). - שאלתי ממנו: איך הדרך לצאת ידי חובתו השעור למוד שאמרו רבותינו זכרונם לברכה? והשיב: ללמד ספר הזוהר ושערי אורה כדי להבין קצת הכנויים בזוהר הקדוש, רק בלי הפרוש, כי הוא מבלבל ומסיע לענין אחר (אבן שלמה פרק י"א אות ג').
מתוך "ערכה של שעה"

להזְכִּירְכֶם,

יְשָׁנָה תְּלֻוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סַעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסַעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִיִּים יֵא-צַב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסַעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִיִּים צַה-קַפּב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסַעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִיִּים קַפּה-רַפּד.

רבי פנחס בן יאיר בא בדמות צל למקום
בו למד בחייו

(זוהר פנחס רכא)

רבי אבא ורבי יוסי קמו לעסק בתורה
בחצות הלילה. עד שישובו ועסקו
בתורה וכו' עד שישובו, ראו צל שעומד
עליהם, הולך ובא, הולך ובא בתוך הבית.
תמהו. אמר רבי אבא, יוסי בני, אמר לך
מה היה לי עם המנורה הקדושה. יום
אחד היינו הולכים בבקעת אונז, והיינו
עוסקים בתורה כל אותו יום, ומתוך חזק
השמש ישבנו ליד סלע אחד בתוך נקב
אחד.

אמרתי לו, מה זה שבכל שעה
שמתרבים הרשעים בעולם
והדין שרוי בעולם, צדיקים שבהם לוקים
עליהם?! שכך שנינו, בחטא הדור,
קדושים וצדיקים תפסו. למה? אם
משום שהם לא מוכיחים את העולם על
מעשיהם - כמה הם שמוכיחים ולא
מקבלים מהם, והצדיקים כפופים
לפניהם. ואם משום שאין מי שיגן על
העולם - לא ימותו ולא יתפסו
בחטאיהם, שהרי חדוה היא לצדיקים
באבודם.

אמר לו, בודאי בחטא הדור נתפסים
הצדיקים, והרי בארנו דברים אלו.
אבל בשעה שנתפסים הצדיקים בחלאים
או במכות, זה בשביל לכפר על העולם,
ואז יתכפרו כל חטאי הדור. מנין לנו?
מכל איברי הגוף. בשעה שכל האיברים

רבי פנחס בן יאיר בא בדמות צל למקום
בו למד בחייו

(זוהר פנחס רכא)

רבי אבא ורבי יוסי קמו למלעי
באורייתא בפלגות ליליא, עד דהו
יתבי ולעאן באורייתא וכו' עד דהו יתבי,
קמו חד טולא דקיימא עלייהו, אזלא
ואתיא, אזלא ואתיא, בגו ביתא. תוהו.
אמר רבי אבא, יוסי בני, אימא לך מה
דהוה לי עם בוצינא קדישא. יומא חד
הוינן אזלינן בבקעתא דאונז, והוינן לעאן
באורייתא, כל ההוא (דף ר"ח ע"א) יומא,
ומגו תוקפא דשמשא אותבנין גבי חד
טינרא, בגו נוקבא חדא.

אמינא ליה, מאי האי, דבכל שעתא
דחיבינן אסגיאן בעלמא, ודינא
שרינא בעלמא, זכאין דבהון לקאן
עלייהו. דהכי תנינן, בחובא דדרא,
קדישייא וצדיקייא יתפסו. אמאי, אי
בגין דאינון דלא מוכיחין לעלמא על
עובדיהו, כמה אינון דמוכיחין, ולא
מקבלי מונייהו, וצדיקייא אתפפיין
קמזייהו. ואי בגין דלא הוי מאן דיגין על
עלמא, לא יהו מתין, ולא יתפסו
בחובייהו, דהא חדוה איהו לצדיקייא
באבודא דלהון.

אמר ליה, בחובה דדרא ודאי מתפסין
צדיקייא, והא אוקימנא הני מילי.
אבל בשעתא דיתפסו צדיקייא במרעין,
או במכות, בגין לכפרא על עלמא הוי,
כדין יתכפרון כל חובי דרא, מנלן. מפל
שייפי גופא, בשעתא דכל שייפין בעאקו,

במצוקה וחלי גדול שורה עליהם, איבר אחד צריך ללקות כדי שיתרפאו כולם. ומיהו? הזרוע. הזרוע לוקה ומוציאים ממנה דם, ואז הרי רפואה לכל איברי הגוף.

גם כך בני העולם הם איברים זה עם זה. בשעה שרוצה הקדוש ברוך הוא לתת רפואה לעולם, מלקה צדיק אחד ביניהם במחלות ומכות, ובגללו נותן רפואה לכל. מנין לנו? שכתוב (ישעיה נג) והוא מחלל מפשעינו מדכא מעונותינו וגו', ובחברתו נרפא לנו. ובחברתו - הקצת דם, כמו מי שמקוץ זרוע, ובאותה חברתו נרפא לנו, רפואה הוא לנו לכל איברי הגוף.

ולעולם לא מלקה צדיק, אלא כדי לתת רפואה לדור ולכפר עליהם, (וסוד זה צדיק ורע לו) שזה נוח לצד האחר שהדין שולט (לשלט) על הצדיק יותר מהכל, שלא חושש אז לכל העולם ולא משגיח בהם מהשמחה שהוא שולט עליו. ואותו צדיק זוכה לשלטון עליון בעולם הזה ובעולם הבא. צדיק וטוב לו, שלא חושש הקדוש ברוך הוא לכפר על העולם.

אמרת לי, אלו לא היו בזמן אחד - יפה. אבל פאן יש צדיק, וכאן יש צדיק. לזה יש מחלות, ולזה יש את כל טוב העולם. אמר לי, באחד מהם או בשנים מספיק, שהקדוש ברוך הוא לא רוצה להלקות הכל, (ס"א כל עוד) כמו שלא צריך אלא זרוע אחת להלקות ולהקוץ

ומרע סגי שרייא עלייהו, שייפא חדא אצטריך לאלקאה, בגין דיתסון בלהו, ומנו. דרועא. דרועא אלקי ואפיקו מיניה דמא, כדין הא אסוותא לכל שייפי גופא.

אוף הכי בני עלמא אינון שייפין דא עם דא. בשעתא דבעי קדשא בריך הוא למיהב אסוותא לעלמא, אלקי לחד צדיקא בינייהו, במרעין ובמכתשין, ובגיניה יהיב אסוותא לכלא. מנלן. דכתיב (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו וגו'. ובחברתו נרפא לנו. ובחברתו, אסוותא דדמא, כמאן דאקוץ דרועא, ובההוא חברתו נרפא לנו, אסוותא הוא לנא לכל שייפין דגופא.

ולעולם לא אלקי צדיקא, אלא למיהב אסוותא לדרא, ולכפרא עלייהו. (ורוא דא צדיק ורע לו) דהא ניחא לסטרא אחרא דדינא שלטא (לשלטאה) על זכאה יתיר מכלא, דלא חייש כדין לכל עלמא, ולא אשגח בהו, מחדוה דשליט עליה. וההוא זכאה זכי לשולטנא עלאה, בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. צדיק (דף ר"ח ע"ב) וטוב לו, דלא חייש קדשא בריך הוא לכפרא על עלמא.

אמינא ליה, אלו לא הוו בחד זמנא, יאות. אבל אית צדיק הכא, ואית צדיק הכא, לדא אית מרעין ומכתשין, ולדא אית כל טיבו דעלמא. אמר לי, בחד מנייהו או תרין סגי, דלא בעא קדשא בריך הוא לאלקאה כלא, (ס"א כל דמה) כמה דלא אצטריך אלא

לתת רפואה לכל האיברים. גם כאן, בצדיק אחד מספיק.

דרועא חדא, לאלקאה ולאקזאה למיהב אסוותא לכל שייפין. אוף הכא, בחד צדיקא סגי.

ואם מתחזקת (מכבידה) המחלה על כל האיברים, אז צריך להקיז משתי זרועות. גם כף, אם התרבו החטאים וכבדים על העולם, אז כל הצדיקים לוקים, לתת רפואה על כל הדור. אבל בזמן שלא התרבו כל כף, אז רק צדיק אחד לוקה, ושאר הצדיקים בשלום, שהרי לא צריך העולם שכלם ילקו. נרפא העם - נרפאו הצדיקים. ולפעמים שכל ימיהם עומדים במחלות להגן על הדור. אם מתו - הרי נרפא הכל ונתכפר, לפעמים כשהחטאים הם נכבדים יותר.

קמנו והלכנו, וחזק השמש הנה יותר, והדרך היתה דחוקה לנו. ראינו אילנות במדבר ומים תחתיהם. ישבו תחת צל של אילן אחד של המדבר. שאלנוהו, מה זה שכל עמי עולם לא עושים נענוע, רק ישראל לבדם? שכשעוסקים בתורה מתנענעים לכאן ולכאן בלי למוד של אדם בעולם, ולא יכולים לעמד בעצמם?

אמר לי, הזפרתני דבר עליון, ובני אדם לא יודעים ולא משגיחים. ישב שעה ובכה. אמר, אוי לבני האדם שהולכים בבהמות השדה בלי שכל בדבר הזה לבדו נודעות נשמות קדושות של ישראל בין נשמות עמים עובדי

ואי אתקף (ס"א אתיקר) ביה מרע, על כל שייפין, כדון אצטריך תרין דרועין לאקזאה. אוף הכי, אי אסגיא חובין יקירין על עלמא, כדון כל זכאין אלקון, למיהב אסוותא על כל דרא. אבל בזמן דלא אסגיא כל כף, כדון חד זכאה אלקי, ושאר צדיקא בשלם, דהא לא אצטריך עלמא דילקון בלהו. אתסיאו עמא. אתסיאו צדיקיא. ולזמנין דכל יומיהון קיימין במרעין, לאגנא על דרא. מיתו, הא אתסי כלא, ואתכפר. לזמנין דחובין אינון יקירין יתיר.

קמנא ואזלנא. ותוקפא דשמשא הוה יתיר, ודחיק לו באורחא. חמינו אילנין במדברא, ומיין תחותיהו. יתיבנא תחות חד טולא דאילנא דמדברא. שאילנא ליה, מאי האי דכל עמין דעלמא לא עבדין נענועא, אלא ישראל בלחודיהו, דכד לעאן באורייתא, מתנענעו הכא והכא, בלא למודא דבר נש בעלמא, ולא יכלין למיקם בקיומיהו.

אמר לי, אדכרתן מלתא עלאה, ובני עלמא לא ידעין, ולא משגיחין. יתיב שעתא ובכה, אמר, ווי לבני נשא דאזלין כבעירי חקלא, בלא סוכלתנו. במלה דא בלחודוי אשתמודען נשמתהון קדישין דישראל, בין נשמתהון דעמין

כוכבים ומזלות. נשמות ישראל נגזרו מתוך גר קדוש שדולק, שכתוב (משלי כ) גר ה' נשמת אדם. וגר זה, בשעה שצאחו (שנדלק) מתוך תורה העליונה, לא שוכף האור עליו אפלו רגע. וסוד זה - (תהלים פו) אלהים אל דמי לך. כמו זה כתוב - (ישעיה סב) המזכירים את ה' אל דמי לכם. אין שכוך לכם. אור הנר, פיון שצאחו תוך הפתילה, אותו האור לא שוכף לעולמים, אלא מתנענע האור לכאן ולכאן ולא שוכף לעולמים.

כמו זה ישראל, שנשמותיהם מתוך אותו אור הנר - פיון שאמר דבר אחד של התורה, הרי האור דולק, ולא יכולים הם לשכף, ומתנענעים לכאן ולכאן (משלי כ) הצדדים כאור הנר, שהרי כתוב (משלי כ) גר ה' נשמת אדם.

וכתיב (יחזקאל לד) אדם אתם. אתם קרויים אדם ולא אמות עובדי כוכבים ומזלות. נשמות עמים עובדי כוכבים ומזלות מדעיכת הקש, בלא אור ששורה עליהם, ולכן שוככים ולא מתנענעים, שהרי אין להם תורה ולא דולקים בה, ואין אור שורה בהם. הם עומדים כמו עצים בתוך אש שדולק בלי אור ששורה עליהם, ועל זה שוככים בלי אור כלל. אמר רבי יוסי, זהו ברור הדבר! אשרי חלקי שזכיתי לזה לשמע את זה וכו'.

עובדי עבודת כוכבים ומזלות. נשמתהון דישראל אתגזרו, מגו בוצינא קדישא דדליק, דכתיב (משלי כ) גר יי נשמת אדם. והאי גר בשעתא דאתאחד (נ"א דאתדליק) (דף ר"ט ע"א) מגו אורייתא דלעילא, לא שכיף נהורא עליה אפילו רגעא. ורזא דא, (תהלים פג) אלהים אל דמי לך. בגוונא דא כתיב, (ישעיה סב) המזכירים את יי אל דמי לכם, לא שכיכו לכון. נהורא דשרגא פיון דאתאחדא גו פתילה, ההוא נהורא לא שכיף לעלמין, אלא מתנענעא נהורא לכאן ולכאן, ולא משתכיף לעלמין.

בגוונא דא, ישראל, דנשמותיהו מגו ההוא נהורא דשרגא, פיון דאמר מלה חדא דאורייתא, הא נהורא דליק, ולא יכלון אינון לאשתכבא, ומתנענעו לכאן ולכאן, ולכל סטריין. בנהורא דשרגא, דהא (משלי כ) גר יי נשמת אדם כתיב.

וכתיב, (יחזקאל לד) אדם אתם, אתם קרויין אדם, ולא אומין עובדי כוכבים ומזלות. נשמתין דעמין עובדי כוכבים ומזלות, מדעיכו דקש, בלא נהורא דשרי עליהו. ועל דא משתכבון, ולא מתנענעו, דהא לית לון אורייתא, ולא דלקין בה, ולאו נהורא שרייא בהו, אינון קיימין פעצים בגו נורא דדליק, בלא נהורא דשריא עליהו, ועל דא משתכבון בלא נהורא כלל. אמר רבי יוסי, דא איהו ברירו דמלה, זפאה חולקי דזכינא להאי, למשמע דא וכו'.

חזר אותו צל של קדם והלך לתוך הבית כמו דמות אדם. נפל על פניו רבי אבא. אמר רבי יוסי, נזכרתי שבמקום זה ראיתי את רבי פנחס בן יאיר, יום אחד היה עומד במקום זה והיה אומר כך: פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, באות י' קטנה.

משום ששני א"ב רשומים - אלפא ביתא של אותיות גדולות, ואלפא ביתא של אותיות קטנות. אותיות גדולות הן בעולם הבא, ואותיות קטנות הן בעולם התחתון. "קטנה, אות ברית הקדוש. כיון שפנחס קנא על ברית זו, נתוספה לו י' קטנה, סוד ברית זו.

באותה שעה אמר הקדוש ברוך הוא: מה אעשה עם משה? ברית זו ממשה היתה, וכלתו היתה, גנאי הוא לתת אותה לאחר בלי דעת ורצון משה. לא נאה זה. התחיל הקדוש ברוך הוא ואמר למשה: משה, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. אמר לו משה: רבוננו של עולם, מהו? אמר לו, אתה הוא שמסרת נפשך על ישראל שלא יאבדו מן העולם בכמה פעמים, והוא השיב את חמתי מעל בני ישראל וגו'. אמר משה: מה אתה רוצה ממני? הרי הכל שלך!

אמר לו: הרי הכל שלך היא, אמר לו שתשרה בתוכו. אמר משה: הרי בלב שלם תהיה אליו. אמר לו: אמר אתה בפירוק והרס קולך, שאתה מסרת אותה ברצון ובלב שלם. זהו שכתוב לכן

אהדר ההוא טולא דמלקדמין, ואזלא גו ביתא, כמו דיוקנא דבר נש. נפל על אנפוי רבי אבא. אמר רבי יוסי, אדכרנא דבהאי אתרא חמינא ליה לרבי פנחס בן יאיר, יומא חד הנה קאים בהאי דוכתא, והנה אמר הכי, (במדבר כ"ב) פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, באת י' זעירא.

בגין דתריז אלפין ביתין רשימין, אלפא ביתא דאתון רברבן, ואלפא ביתא דאתון זעירן. אתון רברבן, אינון בעלמא דאתי. ואתון זעירן, אינון בעלמא תתאה. י' זעירא, ברית קיימא קדישא. פיון דקני פנחס על ברית דא, אתוסף ביה י' זעירא, רזא דברית דא.

בההוא שעתא, אמר קדשא בריך הוא, מה אעביד עם משה, ברית דא ממשה הוי, וכלה דיליה הוי. גנאי הוא למיהב ליה לאחרא, בלא דעתא ורעותא דמשה, לאו יאות הוא. שארי קדשא בריך הוא ואמר למשה, משה, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. אמר ליה משה, רבוננו של עולם מהו. אמר ליה, אתה הוא דמסרת נפשך על ישראל דלא ישתצון מן עלמא בכמה זמנין, ואיהו השיב את חמתי מעל בני ישראל וגו'. אמר משה מה את בעי מני, הא כלא דיך.

אמר ליה, הא כלא דיך היא, אימא ליה דתשרי בגויה. אמר משה, הא בלבא שלים תהא לגביה. אמר ליה אימא אנת בפוקן, וארים קלך, דאנת מסר ליה ברעותא, בלבא שלים. הדא הוא דכתיב

אָמַר. אַתָּה אָמַר בְּרַצוֹן: הֲנִי נִתֵּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. שְׁאֵלוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִיָּה לוֹ לֹמַר: לָכֵן אָמַר לוֹ הֲנִי נִתֵּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. אֲבָל לֹא כְּתוּב אֶלָּא לָכֵן אָמַר. וְאִם תֹּאמַר שֶׁהֶעֱבְרָה מִמּוֹשֶׁה - לֹא. אֶלָּא כִּגַּר זֶה שְׂמִדְלִיקִים מְמַנּוּ - זֶה נִתְּנָה וּמִהֵנָּה, וְזֶה לֹא נִגְרַע מְמַנּוּ.

בָּא אוֹתוֹ הַצֵּל, וַיֵּשֶׁב, וַיִּשְׁקוּ. שְׁמַעוּ קוֹל אֶחָד שֶׁהִיָּה אוֹמֵר: פִּנּוּ מְקוֹם, פִּנּוּ מְקוֹם לְרַבֵּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר, שֶׁהוּא אֶתְכֶם. שְׁשַׁנְיֵנוּ, שְׁכָל מְקוֹם שֶׁצְדִיק חֲדָשׁ בּוֹ דְּבַרֵי תוֹרָה, כְּשֶׁהוּא בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם פּוֹקֵד אֶת אוֹתוֹ מְקוֹם וּבָא אֵלָיו, וְכָל שֶׁכֵּן כְּשֶׁשְׂרוּיִים בּוֹ צְדִיקִים אַחֲרָיו לְחֲדָשׁ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׂאוֹמְרִים דְּבַרֵי תוֹרָה, כְּמוֹ זֶה שֶׁהִיָּה בָּא רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר לְפַקֵּד אֶת מְקוֹמוֹ וּמִצָּא צְדִיקִים אֵלָיו מְחַדְּשִׁים דְּבַרֵי תוֹרָה, וְהִתְחַדֵּשׁ כְּמִקְדָּם אוֹתוֹ דְּבַר שֶׁל רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר לְפָנָיו.

אָמַר רַבִּי אֲבָא, נֶאֱמַר הַדְּבָר שֶׁל רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר, שֶׁהִיָּה לֹא כְּתוּב לָכֵן הֲנִי נִתְּנָה, אֶלָּא לָכֵן אָמַר הֲנִי נִתֵּן לוֹ. וְכִי דְבַר זֶה הִיָּה גִּנּוּז מַחְסִיד זֶה תַּחַת יָדָךְ וְלֹא הִיִּית אוֹמֵר?! אֲשֶׁרִי חִלְקֵנוּ שְׂזָכִינוּ לְהִיּוֹת בְּסִיעוֹת שֶׁל הַצֵּל הַקְּדוֹשׁ כְּאֵן.

גַּם הוּא פִּתַּח וְאָמַר מִשְׁמוֹ שֶׁל רַבִּי פִּנְחָס, (קהלת ט) כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת עֲשֵׂה וְגו' - כְּמָה נֶאֱמַר לוֹ לְאֶדָם בְּעוֹד שֶׁהִנֵּר דוֹלַק וְשָׂרִי עַל רֵאשׁוֹ

לָכֵן אָמַר, אֶת אִימָא בְּרַעוּתָא, הֲנִי נִתְּנָה לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. מוֹשֶׁה הָיָה אָמַר הֲנִי נִתְּנָה לוֹ וְגו', דְּאִילוּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הָיָה לִיָּה לְמִימֹר לָכֵן אָמַר לוֹ הֲנִי נִתְּנָה לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם, אֲבָל לֹא כְּתִיב אֶלָּא לָכֵן אָמַר. וְאִי תִימָא, דְּאִתְעַבְרַת מִן מוֹשֶׁה. לֹא. אֶלָּא כְּבוּצִינָא דְּאִדְלִיקוּ מִינָהּ, דְּאִי יְהִיב וְאִהֲנִי, וְדָא לֹא אֶתְגְּרַע מִנָּהּ.

אַתָּה הוּא טוֹלָא, וַיִּתִּיב, וַיִּשְׁיֵק לִיָּה. שְׁמַעוּ חַד קוֹלָא דְּהוּא אָמַר, פִּנּוּ אֶתְרִי, פִּנּוּ אֶתְרִי לְרַבֵּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר, דְּאִיהוּ גְבִיּוּכוֹ. דְּתַנְיֵנוּ, דְּכָל אֶתְרִי דְּצְדִיקָא אֶתְחַדֵּשׁ בֵּיהּ מְלִי דְּאוֹרֵייתָא, כִּד אִיהוּ בְּהוּא עֲלָמָא, פְּקִיד לְהוּא אֶתְרִי, וְאִתִּי לִיָּה לְגַבִּיָּהּ. וְכָל שֶׁכֵּן כִּד שְׂרָאן בְּגוּוּיָה צְדִיקָא אַחֲרֵינָיו. לְחֻדְתָּא בְּהוּא אֶתְרִי, דְּאִמְרִין מְלִי דְּאוֹרֵייתָא. כְּגוּוּנָא דְּאִי דְּהוּא אֶתִּי רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר לְמַפְסַד לְאַתְרֵיהּ, וְאִשְׁכַּח אֵלָיו צְדִיקָא מְחַדְּתִין מְלִין דְּאוֹרֵייתָא, וְאִתְחַדֵּשׁ כְּמִלְקָדְמִין, הוּא מְלָה דְּרַבֵּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר קַמֵּיהּ.

אָמַר רַבִּי אֲבָא, יְאוֹת מְלָה דְּרַבֵּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר, דְּהָא לֹא כְּתִיב לָכֵן הֲנִי נִתְּנָה, אֶלָּא לָכֵן אָמַר הֲנִי נִתֵּן לוֹ. וְכִי מְלָה דְּאִי הָיָה גְנִיזָא מַחְסִידָא דְּאִי תַּחַת יָדְךָ, וְלֹא הִיִּית אָמַר. וְכִמָּה חוֹלְקָנָא, דְּזָכִינוּ לְמַהוּי בְּסִיעוּתָא דְּטוֹלָא קְדִישָׁא הַכָּא.

אוֹרְךָ הוּא פִּתַּח וְאָמַר, מִשְׁמִיָּה דְּרַבֵּי פִּנְחָס (קהלת ט) כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ עֲשֵׂה וְגו', כְּמָה יְאוֹת לִיָּה לְבַר נֶשׁ בְּעוֹד דְּבוּצִינָא דְּלִיק וְשָׂרִי עַל רִשְׁיָהּ,

להשתדל ולעשות רצון רבוננו, משום שאותו הנר הוא כ"ח ששרוי עליו, ולכן כתוב (במדבר יד) 'גדל נא פח יי'. פח יי, זהו פח ששורה על ראש הצדיקים וכל אותם שמשתדלים ברצון רבונם. ועל זה שנינו, כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל פחו. (זהו פחו).

לאשתדל ולמעבד רעותא דמאריה. בגין דההוא נהורא דבוצינא, איהי כ"ח דשריא עליה. ועל דא כתיב, (במדבר יד) 'גדל נא כח יי'. פח יי, דא הוא כח, דשריא על רישיהון דצדיקייא, וכל אינון דמשתדלין ברעותא דמאריהון. ועל דא תנינו, כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל פחו. (דא איהו פחו).

ודאי צריך לעורר כל איברי בכת חזקה, משום שבהתעוררות חזקה שהתחזק, התעורר אותו פח קדוש עליון ועלה לתוף הקדש, ונשבר פח וחזק הצד האחר. ולכן בכחך, שצריך לעשות רצון רבונך.

ודאי אצטריך לאתערא כל שיפוי בחילא תקיף בגין דבאתערוותא תקיף דאתקף, אתער ההוא כח קדישא עלאה, ואסתלק גו קדשא ואתבר חילא ותוקפא דסטרא אחרא. ועל דא (דף ר"ב ע"ב) בכחך, אצטריך למעבד רעותא דמארך.

כי אין מעשה וחסבון וגו', משום שבאותו פח יש מעשה השתדלות להשתדל בעולם הזה שנקרא מעשה, עולם המעשה, להשלים סוף המחשבה. וחסבון - זהו עולם שתלוי בדבור, שהרי החשבון בדבור תלוי. ולכן כל הגימטריאות ותקופות העבורים של העולם הם בלבנה. ודעת - זהו סוד ששה צדדים שתלויים במחשבה, ונקראים עולם של אותה מחשבה. וחקמה - שהכל תלוי מונה.

כי אין מעשה וחסבון וגו', בגין דבההוא כח אית מעשה, אשתדלותא לאשתדל בהאי עלמא דאקרי מעשה, עלמא דעובדא, למשלם סופא דמחשבה. וחסבון, דא הוא עלמא, דתליא בדבורא, דהא חשבון בדבורא תליא. ועל דא, כל גימטריאות, ותקופין, ועבורין דעלמא, בסיהרא הוו. ודעת, דא איהו רזא דשית סטרין, דתליין במחשבה, ואקרון עלמא דההוא מחשבה. וחקמה, דכלא תליא מונה.

וכל אלו כלולים באותו פח, מה שאין בן בצד השאל, דרגת הגיהנם. שהרי כל אדם שלא משתדל בכ"ח זה בעולם הזה להכנס בו במעשה וחסבון ודעת וחקמה, סופו להכנס בשאל, שאין בו

וכל אליו כלילן בההוא כח, מה דלאו הכי בסטרא דשאל, דרגא דגיהנם. דהא כל בר נש דלא אשתדל בהאי כ"ח, בהאי עלמא, לאעלאה ביה, במעשה וחסבון ודעת וחקמה, סופיה לאעלאה

מעשה וחסבון ודעת וחקמה. שהרי הצד האחר הוא דרך שאול, שכתוב (משלי ז) דרכי שאול ביתה. מי שיתרפה מכ"ח הקדוש הזה, מתחזק בו צד האחר, ששאול ביתה.

בשאול, דלית ביה מעשה וחסבון ודעת וחקמה. דהא סטרא אחרא, ארח שאול איהי, דכתיב (משלי ז) דרכי שאול ביתה. מאן דאתרפי מהאי כ"ח קדישא, אתקף ביה סטרא אחרא, דשאול ביתה.

אשר אתה הולך שמה, וכי כל בני העולם אזלי לשאול. אין. אבל סלקין מיזד, שכתוב (שמואל א ב) מזריד שאול ויעל. בר אינון חייבין, דלא הרהרו תשובה לעלמין, דנחתין ולא סלקין. ואפילו צדיקים גמורים נחתין תמן. אמאי נחתין. בגין דנטלין כמה חייבין מתמן, וסלקין לון לעילא. (ותמן עבדו לון להרהר בתשובה) ומאן אינון. אינון דהרהרו בתשובה בהאי עלמא, ולא יכילו, ואסתלקו מן עלמא. וצדיקיא נחתין בגינהון דחייבין גו שאול, ונטלין לון, וסלקין לון מן תמן.

אשר אתה הולך שמה, וכי כל בני העולם אזלי לשאול. אין. אבל סלקין מיזד, שכתוב (שמואל א ב) מזריד שאול ויעל. בר אינון חייבין, דלא הרהרו תשובה לעלמין, דנחתין ולא סלקין. ואפילו צדיקים גמורים נחתין תמן. אמאי נחתין. בגין דנטלין כמה חייבין מתמן, וסלקין לון לעילא. (ותמן עבדו לון להרהר בתשובה) ומאן אינון. אינון דהרהרו בתשובה בהאי עלמא, ולא יכילו, ואסתלקו מן עלמא. וצדיקיא נחתין בגינהון דחייבין גו שאול, ונטלין לון, וסלקין לון מן תמן.

אשרי העם לומדי ואשרי העומדים על סודך

כתב ב"שער יששכר" (מאמר גל עיני אות י"ח): אשרי העם לומדי ואשרי העומדים על סודך, לבארה קשה דכיון שהמה לומדי לומדי זוהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון 'עם' שהוא מדרגה פחותה בנודע כו', אף מזה הוא נראה, שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מפל מקום יקרב אל החכמה ההיא, בפרט בסוף יומיא אליו, שבזה תליא התקרבות הגאולה במהרה בימינו אמן.

מתוך "ערכה של שעה"

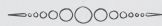
פּאַרק י"ז
פּאַרשיות
יְתָרוֹ - עֵקֶב

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

❖ תַּכְּנֵי עֲנִיִּים ❖

- הַצְלָתוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר מֵהַשׁוּדְדִים ..... קפה
- רַבִּי יוֹסֵי מְסִפֵּר מֵה שְׂרָאָה בְּעוֹלָם הָעֶלְיוֹן ..... קפו
- מְסִירוֹת נֶפְשׁוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹחָנָן לְלִמּוּד הַתּוֹרָה ..... קפז
- פְּרִישׁוֹת מִהָעוֹלָם הַזֶּה ..... קפח
- דְּבָרֵי תּוֹרָה בֵּין הַחֲכָמִים בַּחֲתוּנָתוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר ..... קפח

הגאון הצדיק המקבל
רבי בניהו יששכר שמואלי שליט"א
 ר"י היכלא דרשב"י - ירושלים

גם אנחנו מצטרפים לכל הנ"ל כי גם ילדים יכולים לגרוס בזוה"ק
 וזה יזכה את העולם ויכין אותו לקראת הגאולה - באתי על החתום:
בנייהו יששכר שמואלי
 מתוך החתימות על מכתבו של הגאון רבי יצחק מאיר מארנגנשטערן שליט"א המובא בעמוד רמ"ג.

להזכירכם,

יְשָׁנָה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׁמוּנָה פְּרָקִים [יז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

הצלתו של רבי אלעזר מהשודדים

(זוהר ואתחנן רסג-רסד)

רבי אלעזר ורבי חייא היו הולכים בדרך. אמר רבי אלעזר, כתוב (בראשית ג) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור. וכי עד עכשו מפשטים היו מאותו העור? כן. אלא כלי לבושי כבוד היו. אמר לו רבי חייא, אם כך לא ראוי להם אפלו פתנות עור. ואם תאמר שעד שלא חטאו הלבישו אותם - לא. אלא אחר שחטאו פתוב (בראשית ג) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור וילבישם וגו'.

אמר לו, כך זה בודאי. בהתחלה היו כמו שלמעלה, ומפשטים מהגונים שלמטה, והיה האור העליון סובב עליהם. אחר שחטאו החזירם בצורות העולם הזה, והעביר מהם הצורות שלמעלה. מה פתוב? ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור וילבישם, מצורת העולם הזה. פתוב (שמות כט) [ואת אהרן] ואת בניו תקריב והלבישתם פתנות. שם פגון עליון, פאן פגון תחתון. שם פתנות שש, פאן פתנות עור. ואף על גב שפך הוא, היפי של אותם לבושים עלה על הכל.

ותפקחנה עיני שניהם (בראשית ג). (בצורת) (בדפוס) העולם הזה, מה שלא היה קדם שהיו משגיחים ופוקחים למעלה, לעתיד לבא פתוב (ישעיה מו) והולכתי עורים בדרך לא ידעו וגו'. עתיד הקדוש ברוך הוא לפקח עינים של אנשים לא חכמים, ולהסתכל בַּחכמה

הצלתו של רבי אלעזר מהשודדים

(זוהר ואתחנן רסג-רסד)

רבי אלעזר ורבי חייא היו אזלי בארחה, אמר רבי אלעזר (ס"א חייא) פתיב, (בראשית ג) ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור. וכי עד השתא פשיטי הוה מההוא עור. אין. אלא מאני לבושי יקר הוה. אמר ליה רבי חייא, אי הכי לא אתחזון להו אפילו פתנות עור. וכי תימא דעד לא חאבו אלבישו להו, לא. אלא לבתר דחבו כתיב, ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור וילבישם וגו'.

אמר ליה, הכי הוא ודאי, בקדמיתא הוה כגוונא דלעילא, ומתפשטין מן גווי דלתתא, והוה נהורא דלעילא אסחר עלייהו. ולבתר דחבו, אהדר לון בגווי דהאי עלמא, ואעבר מנייהו גווי דלעילא. מה פתיב. ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור וילבישם מגוונא דהאי עלמא. פתיב (שמות כט) ואת אהרן ואת בניו תקריב והלבישתם פתנות, התם כגוונא דלעילא. הכא כגוונא דלתתא. התם פתנות שש, הכא פתנות עור. ואף על גב דאיהו הכי, שפירא דאינון לבושיין סליק על כלא.

ותפקחנה עיני שניהם (בראשית ג) (בטיפסא) (בעפושא) דהאי עלמא, מה דלא הוה קודם, דהוה משגחין ופקחין לעילא. לזמנא דאתי כתיב, (ישעיה מו) והולכתי עורים בדרך לא ידעו וגו'. זמין קדשא בריך הוא לאפקחא עיניו דלא חכימין, ולאסתכלא (דף רס"ב ע"א) בַּחכמתא

עליונה ולהדבק במה שלא נדבקו בעולם הזה, כפי שיִדעו את רבונם. אשרי הצדיקים שיִזכו לאותה חכמה, שאין חכמה פֹּאוֹתָה חֲכָמָה, ולא יִדְעָה פֹּאוֹתָה יִדְעָה, ולא דְּבָקוֹת דְּבָקוֹת.

עלֵאָה, וְלֹאֲתִדְבָקָא בְּמֵאֵי דְלָא אֲתִדְבָקוּ בְּהַאי עֲלָמָא, בְּגִין דִּינִדְעוּן לְמֵאֲרִיָּהוּן. וְכַאֲיִן אֵינּוּן צַדִּיקָא, דִּיזְכוּן לְהֵיִיא חֲכָמָתָא, דְּלֹאוּ חֲכָמָתָא כְּהֵיִיא חֲכָמָתָא, וְלֹאוּ יִדְעָה כְּהֵיִיא יִדְעָה, וְלֹאוּ דְּבָקוֹתָא כְּהֵיִיא דְּבָקוֹתָא.

עד שהיו הולכים ראו אותם ליסטים הולכים אחריהם לקפח אותם. הסתכל בהם רבי אלעזר. באו שתי חיות שָׁדָה וְהָרָגוּ אוֹתָם. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּרוּךְ הַרְחֵמֶן שֶׁהֲצִילָנוּ. קָרָא עֲלֵיהֶם, (משלי ד) בְּלִכְתָּךְ לֹא יֵצֵר צַעֲדְךָ וְאִם תִּרְוֹץ לֹא תִכָּשֶׁל, וְכִתִּיב לָךְ וְגו'. וְכִתִּיב (שם) כִּי בִי חֲשַׁק וְאֶפְלָטָהוּ.

עַד דְּהוּוּ אֲזֵלִי, חֲזוּ אֵינּוּן לִסְטִים אֲזֵלִי בְּתַרְיָהוּ, לְאַקְפָּחָא לֵוָן. אֲסִתְכַּל בְּהוּ רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲתוּ תַרְיָן חִיּוֹן בְּרָא וּמְטָלִי לֵוָן. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּרִיךְ רַחֲמֵנָא דְּשִׂיבּוֹ, קָרָא עֲלֵיהֶוּ, (משלי ד) בְּלִכְתָּךְ לֹא יֵצֵר צַעֲדְךָ וְאִם תִּרְוֹץ לֹא תִכָּשֶׁל, וְכִתִּיב (תהלים צא) כִּי מִלְּאֲכִיו יִצְנָה לָךְ וְגו'. וְכִתִּיב (שם) כִּי בִי חֲשַׁק וְאֶפְלָטָהוּ.

רבי יוסי מספר מה שראה בעולם העליון (זוהר ואתחנן רסח ור"ע ע"א)
יום אחד היה חלש רבי יוסי, ונכנסו אליו רבי אבא ורבי יהודה ורבי יצחק, ראו אותו שהיה נופל על פניו וישן. ישבו כשהתעורר, ראו שפניו מחיכות. אמר לו רבי אבא, דבר חדש ראית? אמר לו, ודאי, שעכשו עלתה נפשי, וראיתי את הכבוד של אותם שמסרו עצמם על קדשת רבונם, שהיו נכנסים בשלשה עשר נהרות אפרסמון טהור והקדוש ברוך הוא משתעשע עמם, וראיתי מה שלא נתנו לי רשות לומר. ושאלתי אותם, אֲמַרְתִּי שֶׁל מִי הַכְּבוֹד הַזֶּה? אָמְרוּ לִי, שֶׁל אוֹתָם שֶׁאֲהָבוּ אֶת רַבּוֹנָם בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם. וּמָמָה שֶׁרָאִיתִי הוּאָרוּ נִפְשֵׁי וְלִבִּי, וְעַל כֵּן פָּנֵי מַחֲיָכוֹת.

רבי יוסי מספר מה שראה בעולם העליון (זוהר ואתחנן רסח ור"ע ע"א)
יוֹמָא חַד, הוּהוּ חֲלָשׁ רַבִּי יוֹסִי, עָאֵל (עאלו) לְגַבִּיָּה רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק, חֲמוּ לִיָּה דְּהוּהוּ נִפִּיל עַל אֲנָפוּי וְנָאִים. יִתְּבוּ. כִּד אֲתַעֵר, חֲמוּ לִיָּה לְאַנְפוּי דְּחִיָּיְכִין. אָמַר לִיָּה רַבִּי אַבָּא, מִלָּה חֲדַתָּא חֲמִיתָא. (דף רס"ז ע"ב) אָמַר לִיָּה וְדָאִי, דְּהִשְׁתָּא סִלְקָא נִפְשֵׁי, וְחֲמִית יְקָרָא, מֵאֵינּוּן דְּמָסְרוּ גְרַמִּיָּהוּ עַל קַדְשָׁה דְּמֵאֲרִיָּהוּן, דְּהוּוּ עָאֲלִין בְּתַלְיִסָּר נְהָרֵי דְּאַפְרָסְמוּנָא דְּכִיָּא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִשְׁתַּעֲשַׁע בְּהוּ. וְחִמִּינָא מַה דְּלֹא יְהָבוּ לִי רְשׁוּתָא לְמִיָּמַר. וְשִׁאֲלִנָּא לֵוָן, אֲמִינָא, הַאי יְקָרָא דְּמֵאֲנָן הוּא. אָמְרוּ לִי, מֵאֵינּוּן דְּרַחֲמֵנוּ לְמֵאֲרִיָּהוּן בְּהוּוּא עֲלָמָא. וּמָמָה דְּחֲמִית, נִפְשֵׁאֵי וְלִבָּאֵי אֲתַנְהִיר, וְעַל דָּא אֲנָפָא חִיָּיְכִין.

אָמַר לוֹ רַבִּי אַבָּא, אֲשֶׁרִי חֲלַקְךָ, אָבֵל
הַתּוֹרָה מְעִידָה עֲלֵיהֶם, שְׁפָתוֹב
(ישעיה סד) עֵינַי לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זֹלַתְךָ
יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לוֹ.

אָמַר לִי רַבִּי אַבָּא, זָכָא חוֹלְקָךָ, אָבֵל
אוּרִייתָא אַסְהִיד בְּהוּ, דְּכַתִּיב
(ישעיה סד) עֵינַי לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זֹלַתְךָ
יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לוֹ.

מְסִירוֹת נִפְשׁוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹחָנָן לְלִמּוּד הַתּוֹרָה

(זוהר חדש א בראשית י, א)
רַבִּי יוֹחָנָן הָיָה הוֹלֵךְ מְקִיסְרֵי לְלוֹד, וְהָיָה
מְטִייל עִמּוֹ רַבִּי חֲמִיא בַר אַבָּא.
כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְשַׂדֵּה אַחַת, אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: זֶה
הָיָה שְׁלִי וּמְכַרְתִּי אוֹתוֹ כְּדֵי לְזַכּוֹת בַּתּוֹרָה.
בָּכָה רַבִּי חֲמִיא בַר אַבָּא. אָמַר לוֹ: וְלָמָּה
אַתָּה בּוֹכָה? אָמַר לוֹ: שְׁלֹא הִשְׁאֲרַתְּ
לְזַקְנֶתְךָ כְּלוּם.

אָמַר לוֹ: חֲמִיא בְּנִי, קָלָה הוּא בְּעִינְיָךְ מָה
שְׁעֲשִׂיתִי, שֶׁהִשְׁאֲרַתִּי דְבַר שְׁנַבְרָא
בְּשֵׁשֶׁה יָמִים בְּעֵבֹר דְבַר שְׁנַבְרָא
בְּאַרְבַּעִים, שְׁנַאֲמֹר (שמוות לד) וַיְהִי שָׁם עִם
ה' אַרְבַּעִים יוֹם וְאַרְבַּעִים לַיְלָה, וְקִנִּיתִי
דְּבָרִים גְּדוֹלִים וְטוֹבִים שְׂאִינָם בְּעוֹלָם,
וְהֵם עֲצָה וְתוֹשִׁיָּה וְחֻכְמָה וְגִבּוּרָה, שְׁנַאֲמֹר
(משלי ח, יד) לִי עֲצָה וְתוֹשִׁיָּה אֲנִי בִּינָה לִי
גִבּוּרָה.

כְּשֶׁהָיָה רַבִּי יוֹחָנָן עוֹסֵק בַּתּוֹרָה, הָיוּ פְּנִי
מְאִירִים כְּזוֹהַר הַשְּׁמֶשׁ. יוֹם אֶחָד
פָּגַשׁ בּוֹ רַבִּי יוֹסִי. אָמַר לוֹ: רָאָה פְּנִיךָ
זוֹהָרִים כְּזוֹהַר הַשְּׁמֶשׁ. אָמַר לוֹ: אֵינִי אֶלָּא
שֶׁהִשְׁעוֹר מְאִיר לִי. קָרָא עֲלָיו (שופטים ה, לא)
וְאַהֲבִיו כְּצֵאת הַשְּׁמֶשׁ בְּגִבּוּרָתוֹ.

מְסִירוֹת נִפְשׁוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹחָנָן לְלִמּוּד הַתּוֹרָה

(זוהר חדש א בראשית י, א)
רַבִּי יוֹחָנָן הָוִי אָזִיל מְקִסְרֵי לְלוֹד, וְהָיָה
מְטִייל עִמּוֹ ר' חֲמִיא בַר אַבָּא, בַּד
מְטוֹ חַד בֵּי חֻקַּל, אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, הָאִי הָוִי
דִּידִי, וְזַבִּינְתִּיהּ, כְּדֵי לְמַזְבֵּי בְּאוּרִייתָא.
בָּכָה ר' חֲמִיא בַר אַבָּא, אָמַר לִי וְלָמָּה
אַתָּה בּוֹכִי. אָמַר לִי, דְלָא שְׁבַקְתָּ
לְסִיבוֹתֶיךָ כְּלוּם.

אָמַר לִי, חֲמִיא בְּנִי, קָלָה הוּא בְּעִינְיָךְ מָה
דְּעַבְדִּית, דְּשְׁבַקְתִּי דְבַר שְׁנַבְרָא
בְּשֵׁשֶׁה יָמִים, בְּעֵבֹר דְבַר שְׁנַבְרָא
בְּאַרְבַּעִים יוֹם, שְׁנַאֲמֹר (שמוות לד כה) וַיְהִי
שָׁם עִם ה' אַרְבַּעִים יוֹם וְאַרְבַּעִים לַיְלָה
וְקִנִּיתִי דְּבָרִים גְּדוֹלִים וְטוֹבִים שְׂאִינָם
בְּעוֹלָם, וְהֵם עֲצָה וְתוֹשִׁיָּה וְחֻכְמָה וְגִבּוּרָה,
שְׁנַאֲמֹר (משלי ח יד) לִי עֲצָה וְתוֹשִׁיָּה אֲנִי
בִּינָה לִי גִבּוּרָה.

ר' יוֹחָנָן בַּד הָוִי לְעֵי בְּאוּרִייתָא, הוּו
אֲנִפּוּי זְהִירִין כְּזוֹהֲרָא דְשְׁמֶשׁא, יוֹמָא
חַד פָּגַע בֵּיה ר' יוֹסִי, אָמַר לִי חֻמָּא אֲנִפְךָ
זְהִירִין כְּזוֹהֲרָא דְשְׁמֶשׁא, אָמַר לִי לָאו
הוּא אֶלָּא שְׁמַעְתָּא דְנִהְרָא לִי. קָרָא עֲלֵיהּ
(שופטים ה לא) וְאַהֲבִיו כְּצֵאת הַשְּׁמֶשׁ
בְּגִבּוּרָתוֹ.

פרישות מהעולם הזה

(זוהר חדש א בראשית טו, ב)

רבי חזקיה אומר, אנא הוית באתריהון דערבביא, וחמית גוברין דהווי מתטמרין ביני טורינא, במקרתא, ואתו מערב שבת לערב שבת לבתיהון. אמרית להון, מה דין דאתון עבדין. אמרו לי, פרישי עלמא אנן, ומתעסקון באורייתא כל יומא ויומא, וזמנין לית אנן אכלין בר מעשבי ברא.

פרישות מהעולם הזה

(זוהר חדש א בראשית טו, ב)

רבי חזקיה אומר, אני הייתי במקומות הערבביים, וראיתי גברים שהיו מסתתרים בין ההרים במקרה, ובאו מערב שבת לערב שבת לבתיהם. אמרתי להם: מה זה מה שאתם עושים? אמרו לי: אנו פרושי העולם, ומתעסקים בתורה בכל יום ויום, ולפעמים איננו אוכלים, רק מעשבי הכר.

אמרית להון, ושאר זמנין במה אתון מתפרנסין. אמרו לי, אנן אשכחן במדברא אעינא דמצמיחים באלוד, ואנן אכלין יתהון. כד נהירא לן שמענתא, מוסגיאות חדוותא, משתמטי מינן, ומבשלין להון ואכלינן. ויומא ההוא חשיב לן דהוא כי טוב. ובזמנא דלא צמחי אינן אעינא, אנן אכלין עשבין דמשכחנא, ומבשלין להון ואכלינן.

אמרתי להם: ושאר הפעמים, במה אתם מתפרנסים? אמרו לי: אננו מצאנו במדבר עצים שמצמיחים באלוד, ואננו אוכלים אותם. כשמאירה לנו השמועה, מרב שמחה משתמטים מעמנו, ומבשלים אותם ואוכלים, ואותו היום נחשב לנו שהוא כי טוב. ובזמן שלא צומחים אותם העצים, אננו אוכלים עשבים שאנו מוצאים, ומבשלים אותם ואוכלים.

אמרית להון, תהי חלקי עמוכון לעלמא דאתי. אשריכם בעולם הזה, וטוב לכם לעולם הבא. כען ידענא דלא תהוון בכיסופא, כד ייתי משה למתבע עולבנא דאורייתא.

אמרתי להם: יהי חלקי עמכם לעולם הבא, אשריכם בעולם הזה, וטוב לכם לעולם הבא. כעת ידעתי שלא תהיו בבושה כשיבא משה לתבע את עלבון התורה.

דברי תורה בין החכמים פחתונתו של רבי אלעזר

(זוהר חדש א בראשית טז, ב)

ר' יוסי בר חלפתא, ור' יהודה בן פזי, ור' יצחק, הוו אכלי בסעודתא בהילולא דרבי אלעזר ברבי שמעון. ר' חניא רבה,

דברי תורה בין החכמים פחתונתו של רבי אלעזר

(זוהר חדש א בראשית טז, ב)

רבי יוסי בר חלפתא ורבי יהודה בן פזי ורבי יצחק היו אוכלים בסעודת ההילולה של רבי אלעזר ברבי שמעון. רבי

חייא רבא הנה תינוק, והנה יושב שם. אמר רבי יוסי לרבי שמעון: למה לא נאמר כי טוב בשני. אמר ליה מפני שלא נגמרה מלאכת המים בשני, וכשנגמרה בשלישי, אמר כי טוב תרי זמני.

הנה ינוקא, והנה יתיב תמן. אמר רבי יוסי לרבי שמעון, למה לא נאמר כי טוב בשני. אמר ליה מפני שלא נגמרה מלאכת המים בשני, וכשנגמרה בשלישי, אמר כי טוב תרי זמני.

אמרו: נשאל את התינוק הזה, שמשחרב בית המקדש נמצאת הנבואה בפי התינוקות, אולי נמצא דבר בפיו. אמר לו: חייא בני, אמר לנו למה לא נאמר כי טוב בשני? אמר להם: מפני שאין טוב אלא באחד. בא רבי שמעון ונשקו. קרא עליו (ירמיה א) הנה נתתי דברי בפיך.

אמרו, נשאל להאי ינוקא, דמשחרב בית המקדש נמצאת הנבואה בפי התינוקות, אולי נמצא דבר בפיו. אמר ליה חייא ברי, אימא לן, למה לא נאמר כי טוב בשני. אמר להם, מפני שאין טוב אלא באחד. אתא רבי שמעון ונשקיה, קרי עליה (ירמיה א ט) הנה נתתי דברי בפיך.

אמרו: השעה עומדת לו, נשאל אותו. אמרו לו: מה זה (שופטים ה) ואהביו כצאת השמש בגבורתו, מה שבח הוא זה לצדיקים? אמר להם: מה השמש כשיוצא בגבורתו, יש ששמחים בו ויש שלא שמחים בו, כף הצדיקים - כמותם ישו, והרשעים לא ישו. מה השמש יש למי שעושה רפואה, ויש למי שאינו עושה - כף הצדיקים יהיו רפואה לטובים, ומכה לרשעים.

אמרו שענתא קיימא ליה, נשאל ביה, אמרו ליה, מאי (שופטים ה לא) ואהביו כצאת השמש בגבורתו. מה שבח הוא זה לצדיקים. אמר להו, מה השמש כשיוצא בגבורתו, אית דבדחי ביה, ואית דלא בדחי ביה. כף הצדיקים, צדיקים כמותם, ישו, והרשעים לא ישו. מה השמש אית למאן דעביד רפואה, ואית למאן דלא עביד. כף הצדיקים, יהיו רפואה לטובים. ומכה לרשעים.

אמרו לו: חייא בני, למה לא נזכר שם המיוחד במעשה בראשית? אמר להם: אין נאה למלך הכבוד להזכיר שמו על המתים, ועל דבר הנאבד. כדי שלא יאמרו, כשם שכל הבריות שבראם הם כלים ונאבדים, כך שמו, חס וחלילה. ולא הזכיר שמו המיוחד עד שנבראו כל הבריות שהם כלים ונאבדים, ולאחר כן הזכיר שמו על דבר שהוא קים לעולם

אמרו ליה, חייא ברי, למה לא נזכר שם המיוחד במעשה בראשית, אמר לון, אין נאה למלך הכבוד להזכיר שמו על המתים, ועל דבר הנאבד. כדי שלא יאמרו, כשם שכל הבריות שבראם הם כלים ונאבדים, כך שמו חס ושלום. ולא הזכיר שמו המיוחד, עד שנבראו כל הבריות שהם כלים ונאבדים. ולאחר כן, הזכיר שמו על דבר שהוא קים לעולם

ולעולמי עולמים, שנאמר (בראשית ב) ביום
 עשות ה' אלהים ארץ ושמים. ומשאר כל
 הבריות שברא, לא הזכיר בכאן אלא דבר
 הקיים. ולא נאמר ביום עשות ה' אלהים
 ארץ ושמים אדם וחיית ובהמות ועופות,
 שהם דברים כלים, אלא דבר העומד לעולם,
 להם ארץ ושמים.

ולעולמי עולמים, שנאמר ביום עשות ה'
 אלהים ארץ ושמים. ומשאר כל הבריות
 שברא לא הזכיר בכאן, אלא דבר הקיים,
 ולא נאמר ביום עשות ה' אלהים, ארץ
 ושמים אדם וחיית ובהמות ועופות, שהם
 דברים כלים, אלא דבר העומד לעולם,
 והם ארץ ושמים.

אמרו לו: מה שכתוב (שם א) ויעש אלהים
 את הרקיע ויבדל בין המים וגו',
 מה צורך היה לו לקדוש ברוך הוא לעשות
 רקיע להבדיל בין המים? אמר להם: כבר
 כתוב (משלי טו, ד) כל פעל ה' למענהו. לא
 ברא הקדוש ברוך הוא דבר שלא לצורך.
 וברא הרקיע, וכשהוא חוזר, אינו חוזר
 אלא לעתים ידועים. וסילון אחד של מים
 יוצא מתהומות, וסילון של מים יוצא
 מגיהנם, ויורד בצנור סילון התהום. זהו
 שכתוב (תהלים מב) תהום אל תהום קורא
 לקול צנוריה. והרקיע נכנס באמצע
 שניהם, ואלמלא שנכנס ביניהם, היו
 הורגים לשותיהם. זהו שכתוב (בראשית א)
 ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין
 המים אשר מעל לרקיע.

אמרו ליה, מאי דכתיב (בראשית א ז) ויעש
 אלהים את הרקיע ויבדל בין
 המים וגו'. מה צורך היה לו להקדוש
 ברוך הוא לעשות רקיע להבדיל בין
 המים. אמר להו, כבר כתיב (משלי טו ד) כל
 פעל ה' למענהו. לא ברא הקדוש ברוך
 הוא דבר שלא לצורך. וברא הרקיע,
 וכשהוא חוזר אינו חוזר אלא לעתים
 ידועים. וסילון אחד של מים יוצא
 מתהומות, וסילון של מים יוצא מגיהנם,
 ויורד בצנור סילון התהום. הדא הוא
 דכתיב (תהלים מב ח) תהום אל תהום קורא
 לקול צנוריה. והרקיע נכנס באמצע
 משניהם. ואלמלא שנכנס בניהם, היו
 הורגים לשותיהם. הדא הוא דכתיב
 ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין
 המים אשר מעל לרקיע.

אמר רבי יוסי, התינוק הזה ברוח הקדש
 אמרו.

אמר רבי יוסי האי ינוקא ברוח הקדש
 אמרו.

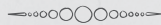
פּאַרק י"ח
פּאַרשיות
מַשְׁפּוּטִים - רְאָה

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

❖ תַּכְּן עֵינַיִם ❖

- ר' חַיִּיא בַר אֲבָא הָיָה הוֹלֵךְ בַּדֶּרֶךְ וְהָיָה צָמֵא לְשִׁתּוֹת..... קצג
- סְעוּדַת הַרְשָׁב"י בַּיּוֹם שֶׁיֵּרְדֶה נְשָׁמָה גְדוֹלָה לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ.....
- קצג
- מַעֲשֵׂה בְרַבִּי זִירָא שֶׁפָּגַע בְּעַרְבֵי אֶחָד..... קצד
- מַעֲשֵׂה בְּנֶכְדוֹ שֶׁל רַבִּי חַיָּא הַגָּדוֹל..... קצה
- מַעֲשֵׂה בְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי שֶׁנִּצָּל מִן הַמַּזִּיקִין..... קצט

ספר הזוהר שקול יותר מכל המחברים שאחר חתימת התלמוד
כתב ב"כף החיים" (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) בשם הרב "משאת בנימין" זצ"ל
 (סימן ס"ב דף ז"ן עמוד א'), זה לשונו: "הדרך השני לילך אחר רוב בנין
 ומנין, הרי לפניך ספר הזוהר, שהוא שקול יותר מכל המחברים
 שאחר חתימת התלמוד, ואם יהיו כל המחברים בכף מאזניים אחד,
 וספר הזוהר לבדו יעלה בכף שניה, מכריע הוא את כולם, והרי עדיף
 מרוב בנין, וכמו שכתב הבית יוסף זי"ע, דאזלינן בתר הזוהר נגד
 שאר המחברים", עכ"ל.
 מתוך "ערכה של שעה"

להזכירכם,

יְשָׁנָה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְגוֹ סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

ר' חייא בר אבא הוה הולך בדרך והיה צמא לשתות

(זוהר חדש א בראשית יז, א)

רבי חייא בר אבא הוה הולך בדרך והתעייף מחזק השמש, והיה צמא לשתות מים. פגע באותו מדבר ומצא אילן אחד. ישב תחתיו. עד שהרים עיניו, ראה מעין מים קטן. שמח לשתות מהם. שתה מן המים והיו מרים. אמר לשמשו, הינו טעמו של רבי אלעזר, שאמר רבי אלעזר, אין לך בעולם שאין שם תמצית מאותו סילון של גיהנם, פרט לארץ ישראל, ואלמלא ששותים כל העולם מאותה תמצית של ארץ ישראל, לא יכולים לשתות מהם.

סעודת הרשב"י ביום שירדה נשמה גדולה לרבי אלעזר בנו

(זוהר חדש א בראשית יח, ב)

רבי שמעון בן יוחאי הזמין את בעלי המשנה לאכל בסעודה גדולה שעשה להם, וכסה את כל הבית בכלים יקרים, והושיב את החכמים בצד זה, והוא בצד ההז, והיה שמח הרבה.

אמרו לו, מה שמחתו של מר ביום הזה משאר הימים? אמר להם, שהיום הזה ירדה נשמה קדושה עליונה בארבע פנפי החיה לרבי אלעזר בני, ובהילולה הוא תהיה לי שמחה שלמה.

ר' חייא בר אבא הוה הולך בדרך והיה צמא לשתות

(זוהר חדש א בראשית יז, א)

ר' חייא בר אבא, הוה אזיל באורחא, ולאה מתקיפותא דשמשא, והוה צחי למשתי מיא. פגע בהווא מדברא, ואשכח חד אילנא, יתיב תחותיה, עד דזקיף עינוהי, חמא חד מעיינא דמיא דקיק. חדי למשתי מנהון. שתי מן מיא, והווי מרירן, אמר לשמשיה, הינו טעמא דר' אלעזר, דאמר רבי אלעזר, לית לך בעלמא, דלית תמון תמציתא מהווא סילונא דגיהנם, בר ארעא דישראל. ואלמלא דשתן כל עלמא מהווא תמציתא דארעא דישראל, לא יכילי למשתי מנייהו.

סעודת הרשב"י ביום שירדה נשמה גדולה לרבי אלעזר בנו

(זוהר חדש א בראשית יח, ב)

רבי שמעון בן יוחאי, זמין למארי מתניתא למיכל בסעודתא רבה דעבד להו, וחפא כל ביתא במאני דיקר, ואוטיב לרבנן בהאי גיסא, והוא בהאי גיסא, והוה קא בדה טובא.

אמרו ליה מאי בדיחותא דמור בהאי יומא דין משאר יומין. אמר להו, דיומא דין נחתא נשמתא קדישא עילאה, בארבע גופין דחיותא, לרבי אלעזר בני, ובהילולא דא, יהא לי בדיחותא שלימתא.

הושיב את רבי אלעזר בנו אצלו. אמר, שב בני, שב, שיום הזה אתה קדוש, ובגורלם של קדושים. אמר רבי שמעון דבר אחד, והקיפה אש את הבית. יצאו החכמים, ראו קיטור שהיה עולה מן הבית כל היום ההוא.

בא רבי יוסי בן רבי שמעון בן לקוניא, מצא את החכמים שהיו תמהים ועומדים בשוק. אמר להם, מה זה? אמרו לו, ראה הקיטור הזה מהאש שלמעלה, זהו שמכתירים ביום הזה בכתר קדוש את רבי אלעזר. וראו חכמים ארבע כנפי נשר, שירדו באש שהקיפה אותו ואת רבי שמעון אביו. ישב שם רבי יוסי עד שהלכה האש.

נכנס לפניו. אמר לו, על ההכתרה וההסתר, גדלה על הכל, שתהיה ההלולה הזו שלמה. אמר רבי שמעון, מה דעתך? אמר רבי יוסי, הרי בתי לרבי אלעזר בנה. אמר, ודאי יהיה כף! קראו לחכמים ונתן לו את בתו.

ישבו שם שלשה ימים ועסקו בתורה לפניו, ולא השאירו סוד של המשנה שלא למד אותם רבי שמעון. אמרו עליו על רבי שמעון, שלא נראתה הקשת בימיו, שהרי הוא היה הסימן בעולם.

מעשה ברבי זירא שפגע בערבי אחד

(זוהר חדש א בראשית יט, ב)

רבי זירא אמר, פעם הייתי הולך במדבר, ומצאתי ערבי אחד שהיה נושא על

אותביה לר' אלעזר בריה לגביה, אמר תיב ברי תיב, דיומא דין אתה קדישא, ובעדבא דקדישין. אמר רבי שמעון מלה חד, ואסחר אשא בביתא. נפקי רבנן, חמו קיטורא דהוה סליק מביתא כל ההוא יומא.

אתא רבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא, אשבח לרבנן דהוה תוהו, וקנימי בשוקא. אמר להו, מאי הוא. אמרו ליה, חמי האי קיטורא מאשא דלעילא. דהא יומא דין (דף יד ע"ב) מכתירין, בכתר"א קדישא לרבי אלעזר. וחמו רבנן, ארבע גדפין דנשרא, דנחתו באשא, דאסחר ליה ולרבי שמעון אבוהי. יתיב תמן רבי יוסי, עד דאזל אשא.

עאל קדמוהי, אמר ליה, אכתרא וסיתרא, גבהותא על פלא, האי הילולא להוי שלימתא. אמר רבי שמעון מאי דעתך. אמר רבי יוסי, הא ברתני לרבי אלעזר ברך. אמר ודאי יהא כף. קראו לרבנן ויהב ליה ברתיה.

יתבו תמן תלת יומין, ולעו באוריתא קמיה, ולא שבקו סתרא דמתניתין, דלא אוליהו להו רבי שמעון. אמרו עליו על ר' שמעון, שלא נראתה קשת בימיו. דהא הוא סימנא בעלמא הוה.

מעשה ברבי זירא שפגע בערבי אחד

(זוהר חדש א בראשית יט, ב)

רבי זירא אמר, זמנא חדא הוה אזלינא במדברא, ואשבחנא חד ערבאי,

סיפורי הזוהר קצה

כתבו משא של י' סאים, והיה זקן, ואמרתי לו, הכח הזה צריך לעסק בתורה! אמר, לא עשו אותי אבי ואמי בשביל זה, אלא למעשה הזה.

שאני שמעתי את אבי, שבשעה שעשה אותי, שתשוקתו לבן היתה שיהיה לו כח להביא תבואה מן השדה, ובעצה הזו נמלך באותה שעה, והרי אני זקן, ומה אעשה?

אמר רבי יהודה, אשרי מי שאבותיו הרהרו בדבר טוב.

מעשה בנכדו של רבי חי' הגדול

(זוהר חדש בראשית כה, ב)
נשנו רבותינו, פעם אחת היה הולך רבי יוסי בדרך, פגש בו רבי ירמיה (חי'א) והלכו כאחד. פגעו בהר ההוא, והיה הקר מפחיד אותם. אמר רבי יוסי לרבי ירמיה (חי'א): נאמר דברי תורה ונלך.

אמר רבי חי'א: בודאי שאומרים חכמי המושנה, השמש שהיה ליעקב, עד כמה זה יהיה? אמר רבי יוסי: אמר לך דבר שהיה אבא אומר, שאותו השמש ואור הרב שהיה ליעקב, גנוז הוא לצדיקים לעתיד לבא, ולא זה הוא השמש שמשתמשים בו בני עשו, ונגזר שישתעבדו בני יעקב תחתיו.

באותה שעה היה יעקב עצוב. אמר: רבון העולם, הרי האורה שלי

דהוה מטיל אפתמיה מטול עשרה סאין, והוה סבא, ואמרנא ליה, חילא דא בעי למלעי באורייתא. אמר, לא עבדו לי אבא ואימא בגין כך, אלא לעובדא דא.

דאנא שמעית לאבוי דבשעתא דעביד לי, דכסופיה לבר הוה, דיהא ליה חילא לאייתי עיבורא מן חקלא. ובהאי עיטא אימלך בההיא שעתא, והא אנא סבא מאי אעביד.

אמר רבי יהודה, אשרי מי שאבותיו הרהרו בדבר טוב.

מעשה בנכדו של רבי חי' הגדול

(זוהר חדש בראשית כה, ב)
תנו רבנן זימנא חדא הוה אזיל רבי יוסי באורחא, פגע ביה ר' ירמיה (נ"א חי'א), ואזלו פחדא. פגעו בההוא טורא, והוה טורא דחיל עליהו. אמר רבי יוסי לרבי ירמיה (נ"א חי'א), זימנא מילי דאורייתא, וניזיל.

אמר רבי חי'א, בודאי דאמרי חכמי מתניתא, שמשא דהוה ליעקב, עד כמה להוי דא. אמר רבי יוסי, אימא לך מלה דהוה אמר אבא, דההוא שמשא ונהורא סגיאה דהוה ליעקב, גניז הוא לצדיקים לעתיד לבא. ולא דא הוא שמשא דמשתמשין בה בנוהי דעשו, ואתגזר דישתעבדון בנוהי דיעקב תחתוהי.

ביה שעתא, הוה עציב יעקב, אמר מארי עלמא, הא נהירותא דילי אתייהבת

נתנה לעשו. יצאה בת קול ואמרה: ואתה אל תירא עבדי יעקב וגו', והאורה שלך נגנזה לך ולבניך. אמר: הראינה לי!

לעשו. יצאה בת קול ואמרה (ירמיה ל יא) ואתה אל תירא עבדי יעקב וגו' ונהירותא דילך לך אתגניז ולבניך. אמר אורינא לי.

באותה שעה הוציא הקדוש ברוך הוא את השמש שראה אותה יעקב, ולא אדם אחר. זהו שכתוב (בראשית לב) ויזרח ל"ו השמש, אותו השמש שהיה גנוז, כאשר עבר את פנואל. אמר רבי יוסי, כשנצח שרו של עשו, לו משמע ולא לאחר.

ביה שעתא אפיק קודשא בריך הוא ההוא שמשא דחמי ליה יעקב, ולא בר נש אחרא. הדיא הוא דכתיב (בראשית לב) ויזרח ל"ו השמש. אותו השמש שהיה גנוז. כאשר עבר את פנואל. אמר רבי יוסי, כשנצח שרו של עשו. לו משמע ולא לאחר.

ואף על גב שיעקב נהנה לראות שנצח את שרו של עשו, מה כתוב בו? (שם) והוא צלע על ירכו. אמר רבי אהא, האור האיר, אבל לבו היה חשוף על יוצאי ירכיו שישתעבדו תחת עשו.

ואף על גב דיעקב אתהני למחזיאי דנצח לרב רבא דעשו, מה כתיב ביה. (שם) והוא צולע על ירכו. אמר רבי אהא, נהורא נהיר, אבל לביה הוה חשוף, על נפקי ירכיה דישתעבדון תחותיה דעשו.

בעוד שהיו הולכים, שמעו קול תינוק בחר שהיה הולך ובוכה. אמר רבי יוסי: גלף אליו, שהרי איננו מפחדים, שהרי שנינו, שלאחד מתחזה ומזיק, לשנים נראה ולא מזיק. הלכו אליו, והתינוק היה בוכה.

עד דהו אזיל, שמעו קל ינוקא בטורא, דהו אזיל ובכי. אמר רבי יוסי, גזיל גביה דהא לא מסתפינא. דהא תנן לחד מתחזי ומזיק, לתרי מתחזי ולא מזיק. אזלו לגביה, וינוקא הוה בכי.

כשהגיעו אליו, אמר רבי יוסי: בני רבון העולם אנחנו, של אותו שנקרא שמו אחד על שמים, באותיות שלשה רשומים, בסוד של ארבע. חקוקים על אחד שנים, ונקראים על חיות הקדש. מה הטעם? אמר רבי יוסי כד: שחוששים שקמא הוא שד, והם פוחדים משמו של רבון העולם הרבה.

כד מטו גביה, אמר רבי יוסי, בני דמארי עלמא אנו, דההוא דאקרי שמיה חד על תרי, באתוותא, תלת רשימין, ברזא דארבע. גליפין על חד תרין, ואתקרי על חיותא קדישא. מאי טעמא, אמר רבי יוסי הכי, דחיישינן שקמא שד הוא, ואיננו מסתפו משמיה דמארי עלמא סגי.

כאשר אותו הילד שמע את הדבר הזה, השיב ואמר: יהודי אני, וכן בנו

ההוא ינוקא כד שמע מלה דא, אתיב ואמר, יודאי אנא, ובר בריה דרבי

של רבי חייא הגדול אני, ואבי הנה מלמד אותי פסוקי שיר השירים ופרשת דבראשית. ומית אבנה, וגנבו לי גנבי, וכען אשתזיבנא מנהון, וערקנא בהאי טורא.

חייא רבה אנא, והוה אבוי מליף לי פסוקי דשיר השירים, ופרשתא דבראשית. ומית אבנה, וגנבו לי גנבי, וכען אשתזיבנא מנהון, וערקנא בהאי טורא.

בכה רבי יוסי ואמר: אוי שפן בנו של רבי חייא הגדול הולך כן! לקח אותו בידו והלכו. אמר לו רבי יוסי: אמר בני, מה היית לומד עם אביך? אמר: בפרשת יהי מארת ברקיע השמים הייתי לומד. אמר לו: מה הנה אביך אומר בפרשה הזו?

בכה רבי יוסי ואמר, ווי דבר בריה דרבי חייא רבה אזיל כדון. נטליה בידוי ואזלו. אמר ליה רבי יוסי, אימא ברי מה הוית לעי עם אבוק. אמר בפרשת יהי מארת ברקיע השמים הוניא לעי. אמר ליה, מה הנה אמר אבוק בפרשתא דא.

פתח ההוא ינוקא פומיה ואמר (במדבר כא) באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם במחוקק במשענתם. למדנו, שלש מתנות טובות נתן הקדוש ברוך הוא לישראל, על ידי שלשה רועים אחים - משה, אהרן ומרים. בזכות משה, הנה הפון יורד לישראל, בזכות אהרן, היו ענני כבוד הולכים עם ישראל, בזכות מרים, היתה הבאר הולכת עמם.

פתח ההוא ינוקא פומיה ואמר (במדבר כח) באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם במחוקק במשענתם. תאנא, שלש מתנות טובות נתן הקדוש ברוך הוא לישראל, על ידי שלשה רועים אחים, משה, אהרן, ומרים. בזכות משה, הנה הפון יורד לישראל. בזכות אהרן, היו ענני כבוד הולכים עם ישראל. בזכות מרים, היתה הבאר הולכת עמם. (דף יט ע"ב)

מתה מרים - פסקה הבאר. מת אהרן - נטלו ענני כבוד. זהו שכתוב (שם כ) ויראו כל העדה. אל תקרי ויראו אלא ויראו. מתה מרים - פסקה הבאר, מנין לנו? שכתוב (שם) וישב העם בקדש ותמת שם מרים, וכתוב אחריו ולא הנה מים לעדה. ובזכות משה חזרו שלשתם. והנה אבי אומר, שלשתם חקוקות דמיותיהם ברקיע, שתאיר זכותם על ישראל. זהו שכתוב (בראשית א) ויתן אתם אלהים

מתה מרים, פסקה הבאר. מת אהרן, ניטלו ענני כבוד. הדא הוא דכתיב. (שם כ ט) ויראו כל העדה. אל תקרי ויראו אלא ויראו. מתה מרים פסקה הבאר, מנא לו. דכתיב (שם כא ב) וישב העם בקדש ותמת שם מרים. וכתיב בתריה ולא הנה מים לעדה. ובזכות משה חזרו שלשתו. והנה אמר אבוי, תלתיהון גליפין דיוקנהון ברקיעא, לאנהרא זכותהון על ישראל. הדא הוא

בְּרַקיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַאִיר עַל הָאָרֶץ.

וּמַנָּא לָנוּ שְׁשֻׁלְשָׁתָם חֲקוּקִים בְּרַקיעַ?
שְׁהַרֵי שְׁנִינוּ, בְּכֻלָּם פְּתוּב עַל פִּי
ה', וּבְמִקְרָם לֹא כְּתוּב עַל פִּי ה', שְׁאִין כָּף
דְּרַף אָרֶץ. אֶלָּא אָמַר אַבִּי, בְּכֻלָּם פְּתוּב
שָׁם, וְתַמְתָּ שָׁם מִקְרָם, וְיָמַת שָׁם אַהֲרֹן,
וְיָמַת שָׁם מֹשֶׁה. כְּתוּב כָּאֵן שָׁם, וְכְתוּב
שָׁם שָׁם, (שְׁמוֹת ל"ד) וַיְהִי שָׁם עִם ה'. מַה
לְהִלֵּן עִם ה', אִף כָּאֵן עִם ה'.

שְׁשֻׁלְשָׁתָם, לְמַה מֵת מֹשֶׁה בְּחוּצָה לְאָרֶץ?
לְהוֹרֹת, שְׁבִזְכוּתוֹ יִתְקַיְמוּ מִתִּי
מִדְּבַר. וְאָמַר אַבִּי: אָמַר מֹשֶׁה לְפָנַי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֶפְנֵס
לְאָרֶץ כְּדֵי לְקַיֵּם אֶת מִצְוֹתֶיךָ, שְׁהַרֵי
פְּתוּב (ויקרא כג) כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ, (שְׁמוֹת
יב) וְהָיָה כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ. וְשָׁם הוּא
קַיִם שֶׁל מִצְוֹתֶיךָ.

אָמַר לוֹ, מַה שְׁהַזְהַרְתָּ, מִשְׁלִים אוֹתְךָ,
וְכֹה שְׁיַעֲשׂוּ יִשְׂרָאֵל בְּאָרֶץ הַקְּדוֹשׁ,
יְהִי חֶלְקְךָ עַמְּהֶם. זֶהוּ שְׁפָתוּב (ישעיה נג) לְכֹן
אֲחַלֵּק לוֹ בְּרַבִּים - אֵלּוּ הַצְּדִיקִים שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, וְאֵת גְּצוּמִים יְחַלֵּק שְׁלָל - אֵלּוּ
הָאֲבוֹת. וְלָמָּה? תַּחַת אֲשֶׁר הֵעֲרָה לְפָנֶיךָ
נַפְשׁוֹ.

שְׁאָמַר רַבִּי חֵיִיא סְבָא, לֹא מִצְאֵתִי רוּעָה
שְׁמִסֵּר נַפְשׁוֹ עַל צְאֵנוּ כְּמֹשֶׁה,
שְׁאָמַר (שְׁמוֹת ל"ב) וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא חַטָּאתָם
וְאִם אֵין מִחְנֵי נָא מִסְפָּרְךָ אֲשֶׁר כְּתַבְתָּ.
מַה זֶה מִחְנֵי נָא? מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וּמִן

דְּכַתִּיב וַיִּתֵּן אֲתָם אֱלֹהִים בְּרַקיעַ הַשָּׁמַיִם
לְהַאִיר עַל הָאָרֶץ.

וּמַנָּא לָן דְּתַלְתִּיהוֹן גְּלִיפִין בְּרַקיעָא, דְּהָא
תַּנּוּ, בְּכֻלָּהוּ כְּתִיב עַל פִּי ה',
וּבְמִקְרָם לֹא כְּתִיב עַל פִּי ה', דְּלָאוּ אוֹרַח
אֲרַעָא. אֶלָּא אָמַר אַבִּי, בְּכֻלָּהוּ כְּתִיב שָׁם,
(שָׁם) וְתַמְתָּ שָׁם מִקְרָם. (שָׁם כ"א כ"ח) וְיָמַת שָׁם
אַהֲרֹן. (דְּבָרִים ל"ד ה') וְיָמַת שָׁם מֹשֶׁה. כְּתִיב
הֲכָא שָׁם, וְכַתִּיב הֲתָם שָׁם. (שְׁמוֹת ל"ד כ"ח)
וַיְהִי שָׁם עִם ה', מַה לְהִלֵּן עִם ה', אִף כָּאֵן
עִם ה'.

דְּתַנּוּ, לְמַה מֵת מֹשֶׁה בְּחוּצָה לְאָרֶץ,
לְהוֹרֹת, דְּבִזְכוּתֵיהָ יִתְקַיְמוּן מִתִּי
מִדְּבַר. וְאָמַר אַבִּי, אָמַר מֹשֶׁה לְפָנַי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אֶפְנֵס
לְאָרֶץ לְקַיְימָא פְּקוּדֵיךָ, דְּהָא כְּתִיב (ויקרא
כג ו') כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ. (שְׁמוֹת י"ב כ"ח) וְהָיָה
כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ. וְתַמְנֵן הוּא קַיְימָא
דְּפִיִּקוּדֵיךָ.

אָמַר לֵיהּ מַה דְּאַזְהַרְתָּ שְׁלִים לָךְ וּמַה
דְּיַעֲבֹדוּן יִשְׂרָאֵל בְּאַרְעָא קְדִישָׁא
יְהִי חוּלְקָךְ עַמְּהוֹן. הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב
(ישעיה נג יב) לְכֹן אֲחַלֵּק לוֹ בְּרַבִּים, אֵלּוּ
זְכָאִין דִּישְׂרָאֵל. וְאֵת גְּצוּמִים יְחַלֵּק שְׁלָל,
אֵלּוּן אַבְהָתָא, וְלָמָּה, תַּחַת אֲשֶׁר הֵעֲרָה
לְפָנֶיךָ נַפְשׁוֹ.

דְּאָמַר רַבִּי חֵיִיא סְבָא, לֹא אֲשַׁפְחָנָא
רַעִיָא דְּמִסֵּר נַפְשֵׁיהָ עַל עֲאֲנִיָּה,
כְּמֹשֶׁה, (שְׁמוֹת ל"ב) דְּאָמַר וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא
חַטָּאתָם וְאִם אֵין מִחְנֵי נָא מִסְפָּרְךָ אֲשֶׁר
כְּתַבְתָּ. מַאי מִחְנֵי נָא, מִן עֲלָמָא דִּין וּמִן

העולם הבא, לקיים תחת אשר הערה
למנות נפשו.

ואת פשעים נמנה (ישעיה נג) - שנקבר עם
מתי מדבר, שהיו רשעים לפני
הקדוש ברוך הוא, (שם) והוא חטא רבים
נשא - שלא זו משם עד שמחל להם
הקדוש ברוך הוא, ולפשעים יפגיע -
שהרבה תפלתו עליהם.

ועל כן שלשתם חקוקים למעלה. בא
רבי יוסי ונשקו והרכיבו על כתפו
שלשה מילין, וקרא עליו (שם נד, יג) וכל
בניך למודי ה'.

מעשה ברבי יהושע בן לוי שנצל מן
המזיקין

(זוהר חדש א נח לו, ב)
אמר רבי יהושע בן לוי, פעם אחת
נקלעתי להר של הסלע של
עיטם, ומצאתי בשני צדי הסלע שני
גברים, ודומים בשתי פיות זה למעלה
מזה, והיו מדברים זה עם זה: בא ונעביר
אותו מן העולם. הודמנו להם אותו איש
גדול של אגרת בת מחלת, ושמו יוסף
השד. אמר להם: זהו הרב הגדול, העליון
של הדור, שבגזרת פיו העבירני מהישוב
של הארץ, וזהו שמכריזים עליו ברקיע.

בעוד שהייתי הולך, מצאתי את אפם
של הגברים הללו. אמרה לבתה
הקטנה: אלו הם חגבים קטנים שכחם
בפיהם, תביאי אותם אלי ואעשה מהם

עלמא דאתי. לקיימא תחת אשר הערה
למנות נפשו.

ואת פושעים נמנה, שנקבר עם מתי
מדבר, דהו חייבין קמי קודשא
ברוך הוא. והוא חטא רבים נשא, שלא זו
משם עד שמחל להם הקדוש ברוך הוא.
ולפשעים יפגיע, שהרבה תפלתו עליהם.

ועל כדיו, תלתיהון גליפין לעילא. אתא
ר' יוסי ונשקיה, וארכביה על כתפיה
תלת מילין, וקרא עליה (ישעיה נד יג) וכל
בניך למודי ה'.

מעשה ברבי יהושע בן לוי שנצל מן
המזיקין

(זוהר חדש א נח לו, ב)
אמר רבי יהושע בן לוי, זימנא חדא
ערעית בטורא דטינרא דעיטם.
ואשכחית בתרי סטרי טינרא, תרין
גוברין, ודמיין בתרין פומין, דא עילאה
דדא. והוון קמללו דא עם דא, תא
ונעבריה מון עלמא. אזדמן להו ההוא
גוברא רברבא, דאגרת בת מחלת, ושמיה
יוסף שינדא, אמר להון, הלא דא הוא רבה
סגיא עילאה דדרא, די בגזרת פומיה
אעבירנא מון ישובא דארעא, ודא הוא
דמכריז עליה ברקיעא.

עד דהוינא אזלי, אשכחנא אמהון
דגוברינא האיננון, אמרה לברתא
זעירתא, אלין איננו חגבינא זעירינא,
דחילהון בפומיהון, אייתי להון גבאי,

תבשיל טעים לאחים שלך. עד שבאה, התרחש לנו גס, ונעשה מלפניה נהר של מים גדול. שמעתי שהיתה אוקרת: אמא אמא! הפרפרת הגדולה שסברנו עברה. וברחתי מהן ונצלתי.

ונעבד מנהון טעמא דתבשילא לאחור. עד דאתת, איתרחיש לן ניסא, ואיתעביד מסדמהא נהרא דמיא רברבא, שמענא דהוות אקרת, אימא אימא, פרפרא רבאת סברנא עברת, וערקנא מנהון, ואשתזיבנא.

בס"ד, אור לגר שישי של חנכה,

שנת תשע"ב ביאת = 413 משיח = 359 = 772 תשע"ב

לכל אחינו בני ישראל בכל אתר ואתר ה' עליהם יחיו !!!

באתי כאן לבקש, לדרוש מכל עם ישראל לקנות ולהפיץ את כל הספרים הקדושים והנוראים מהמחבר הרב הגאון המחבר שלום יהודה גראס שליט"א, שכלם עומדים ברומו של עולם ומפארים ומחלקים את למוד הזהר הקדוש והנורא, האדרא והתיקוני זהר, פתח אליהו ושאר ספרים קדושים ונוראים מחלקים לימים, כדי שיהיה נח וקל לכל יהודי ויהודי לגמור במשך שנה על כל הזהר הקדוש והנורא, תקוני זהר ואדרא, ושאר ספרים קדושים ונוראים שלחן ערוך מחבר ומ"א עדי יגמרו בכל שנה ושנה כמו שקובע רבי שמעון בר יוחאי שבהאי חבורא [הזהר הקדוש] יפקון מן גלותא עד... כי על ידי למוד הזהר הקדוש והאדרא ותקוני זהר יורים חצים בלב הסט"א כמו שכתוב בפרי עץ חיים (שער קריאת שמע שעל המיטה - פרק י"א) שמתושלח חרט על חרבו שם הוי"ה, וזה היה מכרית ומכלה בכל תנופת חרב ובכל אבחת חרב [הרג] שני אלפים רבבות שדים ומזיקים, וכמו שכתב במדרש שוחר טוב (ל"ו), שבזמן שהיו צדיקים היו חורטים על העצים שם המפרש והרגום בהם, הפסוק בספר יהושע (פרק כ"ג י') "איש אחד מכם ירדף אלף" שכל חץ היה חודר אלף אנשים, ועכשו על ידי הלמוד הזהר הקדוש יומם ולילה מכריתים את כל המזיקים ואת כל שונאי ישראל ולכן בכל ישיבה וכולל להתחיל ללמוד לכל הפחות שעה ביום את הזהר הקדוש. ואם כל ישראל יגמרו את הזהר הקדוש בכל שנה ושנה לא יוכלו כל אויבינו ושונאינו להרע לנו במאומה.

הכותב בדמע ובלב מרתח וחרד שכל עם ישראל יזכו לקיים דברים אלו,

המתאבק בעפר רגלכם,

אליעזר ברלנד

פּאַרק י"ט
פּאַרשיות
תּרוּמָה - שׁוֹפְטִים

ספּוּרֵי הַזּוּהַר

תְּכַן עֲנִיִּים

- מַעֲלַת הַיָּיִן ..... רג
- שְׁעַר הַגִּיהֶזֶם ..... רג
- פְּגִישַׁת רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּר רַבִּי שְׁמַעוֹן עִם אֶלְיָהוּ ..... רד
- מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן שֶׁרָאָה עוֹלָם חָשׂוֹף וְאֶפֶל ..... רה
- בְּכִיּוֹתָיו שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר ..... רז

רחל מבכה על בניה

בא וראה מה שכתב המקובל הצדיק רבי יעקב צמח זצ"ל (מתלמידי האר"י הקדוש זי"ע) בהקדמתו לספר "קול ברמה": "רחל מבכה על בניה", לפי שאינם עוסקים בחכמה זאת, הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, שיאמר לה ה' אז "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה וכו' על בניה כי איננו", כלומר, שכיון שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק הזוהר ובחכמת הקבלה, ואין בניה עוסקים בה, כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה, כי אין מדרש קבוע כראוי בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", כי אין בניה מושכים וממהרים את המשיח. מתוך "ערכה של שעה"

להזכירכם,

יְשָׁנָה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִיִּים י"א-צ"ב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִיִּים צ"ג-קכ"ב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כ"ד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִיִּים קכ"ג-רפ"ד.

מעלת היין

(זוהר חדש א נח לח, א)
אמר רבי יצחק, לית לך גוברין דאתקרון קדישין, בר אינון פרישי חמרא. דכתוב (במדבר ו ח) כל ימי הזירו לה' קדוש יהיה.

ואמר רבי יצחק, לית לך חמר דאתקרי חמר טוב, בחמרא דארעא דישראל. ויתיר על בלהון, חמרא דגלילא עילאה, דלא זכיל אינש למשתי פלגות לוגא מיניה.

רבי אלעזר בר ר' שמעון, אזל למחמי לר' יוסי ברבי שמעון בן לקוניא חמוי. יהבי ליה למיכל עגלא תליתאה רכיבא, פתח ליה חד בובא דחמרא. חמוי מזיג, והוא שתי, מזיג והוא שתי. אמר ליה איפשר דשמעת מאביך, פמה הוא שיעורו של בוס. אמר ליה כמות שהוא, אחת בחמין ואחת בצונן, אבל לא שיערו רבנן בכוסך דהוא זעירא. ובחמך דהוא טבא. ובמעוהי דהוא רחבה.

מעלת היין

(זוהר חדש א נח לח, א)
אמר רבי יצחק, אין לך אנשים שנקראים קדושים פרט לאותם פרושי יין, שכתוב (במדבר ו) כל ימי הזירו לה' קדוש יהיה.

ואמר רבי יצחק, איך לך יין שנקרא יין טוב כינה של ארץ ישראל, ויותר על כלם היין של הגליל העליון, שאין איש יכול לשותות ממונו חצי לוג.

רבי אלעזר בר רבי שמעון הלך לראות את רבי יוסי בן רבי לקוניא חמוי. נתנו לו לאכל עגלה משלשת רפה. פתח לו חבית יין אחת, חמוי מוזג - והוא שותה, מוזג - והוא שותה. אמר לו, אכפך ששמעת מאביך פמה הוא שיעורו של בוס? אמר לו, כמות שהוא, אחת בחמין ואחת בצונן, אבל לא שיערו רבנן בכוסך שהיא קטנה, ובייך שהוא טוב, ובמעיו שהם רחבות.

שער הגיהנם

(זוהר חדש א לך לך מב, ב)
אמר רבי יהושע בן לוי, זמנא חדא הזי הוית וערעית סמוך לתרעא דגיהנם, ושמועית קל חייביא, דהו טרידין בגיהנם בדינא רבא, דדיינין לחייביא בעלמא דאתי, והו אמרין, פותקנא סייפנא, שמענא, ולא אריכנא אודננא, ווי לן, מילתא דצדיקיא לא עבדנא.

שער הגיהנם

(זוהר חדש א לך לך מב, ב)
אמר רבי יהושע בן לוי, פעם אחת הייתי רוּחָה וְנִקְלַעְתִּי סָמוּךְ לְשַׁעַר הַגִּיהֵנוֹם, וְשָׁמַעְתִּי קוֹל הַרְשָׁעִים, שְׁהִיוּ נִטְרָדִים בְּגִיהֵנוֹם בְּדִין הַגְּדוֹל שֶׁדָּנִים אֶת הַרְשָׁעִים לְעוֹלָם הַבָּא, וְהִיוּ אוֹמְרִים: הַפְּתַק שֶׁל הַפֶּסֶק שֶׁלָּנוּ שָׁמַעְנוּ, וְלֹא הִרְכָּנוּ אֲזַנֵּינוּ. אוֹי לָנוּ שֶׁדָּבַר הַצַּדִּיקִים לֹא עָשִׂינוּ.

בכיתי, ששמעתי הקול ההוא שאומר: בן לוי, בן לוי, עלה עליך וסתם פיך, אין לך רשות להתפלל עליהם, ואתה והחברים כתוב בכם (מלאכי ג) ועסותם רשעים פי יהיו אפר תחת פפות רגליכם.

בכינא, שמעית ההוא קלא דאמר, בר ליואי בר ליואי, סק סיקתך וסתום פומך, לית לך רשותא לצלחא עלוהי, ואת וחברינא כתיב בכו (מלכים ג כא) ועסותם רשעים פי יהיו אפר תחת פפות רגליכם.

פגישת רבי אלעזר בר רבי שמעון עם אליהו

(זוהר חדש א לך לך מב, ב)
 רבי אלעזר בר רבי שמעון פגש בו אליהו בדמות זקן אחד, ועלם קטן עמו, והיה מעבר של מים רבים לעבר לצד הנה. אמר לו: זקן זקן, ארים על כתפי את הילד הזה, ואתה בצד השני, ואעביר אתכם את מעבר המים.

פגישת רבי אלעזר בר רבי שמעון עם אליהו

(זוהר חדש א לך לך מב, ב)
 רבי אלעזר בר רבי שמעון פגע ביה באליהו, בדיוקנא דסבא חדא, ועלם זעיר עמיה, והוה מעבר נהרא דמייא רבא, לאעברא להך גיסא, אמר ליה סבא סבא, ארמי אכתפאי רבינא דין, ואת באידך גיסא, ואעבר לכון מעברא דמייא.

אמר: ולא מורה הדור אתה, ולא תוכל להעבירנו. אמר לו: זקן זקן, אם אתפס בידי האחת אותך ואותו, אשליך אתכם לצד אחר בחצי מיל.

אמר, ולא מארי דדרא אתה, ולא תיכול לאעבריןנא. אמר ליה סבא סבא, אי אתפסך בחד ידי, לך וליה, ארמי יתכון לאידך גיסא בפלגות מילא.

אמר: לו, ועסקת בתורה? אמר לו, כן. אמר לו: ולא נקראת תושיה, שמתשת כחו של אדם? אמר לו: ולא נקראת רפואה ושקוי, שנאמר (משלי ג) רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך? אף אני שותה מהתורה הרבה כמי ששותה כלי של רפואה, והתחזק כחי. העברתי אותם.

אמר ליה, ולעית באורייתא. אמר ליה אין. אמר ליה ולא נקראת תושיה, שמתשת כחו של אדם. אמר ליה ולא נקראת אסוותא, ושקוינא, שנאמר (משלי ג ח) רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך. אף אנא שתי מאורייתא סגיאה, כמאן דשתי מאנא דאסוותא ואתיישר חילי. אעברינון.

אמר לו: זקן זקן, מי הילד הזה עמך? אמר לי: אני מלמדו תורה. אמרתי

אמר ליה סבא סבא, מאן רבינא דין גברך. אמר ליה אנא מליף ליה

לו: זקן זקן, כחי רב בעולם הזה ובעולם הבא, ובשביל הילד הזה לא אשאיר את מלאך הגיהנם לגעת בך, ואני אכניסך לעולם הבא ברב כחי שיש לי שם.

אמר לי: רבי רבי, כחך רב לעולם הבא כאחד משמשי הקדוש ברוך הוא שמשמשים לפניו. עד שהשגיח בו, לא ראה אותו. אמר: מזה נשמע שזה היה אליהו. והיה שמח במעשה שעשה לו.

ומאותו היום, כשהיה רואה דמות אביו, היה אומר לו: אבא אבא, אמר לאותו הזקן, בטולים רבים היה מהתורה. אמר לו: אמר לו שזקן הקדמונים, זקן של הכתובים, ומיד יתנשר כחך.

מעשה ברבי שמעון שראה עולם חשוד ואפל

(זוהר - השמטות כרך א רנה, א)
ואברהם היה? היה (בראשית יח) - היה בגימטריא שלשים. יום אחד יצא רבי שמעון וראה עולם חשוד ואפל, ונסתתם אורו. אמר לו רבי אלעזר בנו, בא ונראה מה רוצה הקדוש ברוך הוא. הלכו ומצאו מלאך אחד שדומה להר גדול, ומוציא שלהבות אש מפיו.

אמר לו רבי שמעון, מה אתה רוצה לעשות? אמר לו: אני רוצה

באורייתא. אמר ליה, סבא סבא, חילי סגיא בעלמא דין ובעלמא דאתי, ובגיניה דרבניא דין, לא אשבוק למלאכא דגיהנם, למינגע בך, ואנא עיילנא לך לעלמא דאתי, בתקיף חילי דאית לי תמן.

אמר ליה, רבי רבי, חילך סגיא לעלמא דאתי, כחד מן שמשוי דקודשא בריך הוא דמשמשין קדמוהי. עד דאשגח ביה, לא חזייה. אמר שמע מינה דאליהו הוה, והוה חדי בעובדי דעבד ליה.

ומן יומא ההוא כד הוה חמי דיוקנא דאבוי, הוה אמר ליה אבא אבא, אימא להווא סבא, שפמין סגיאין מאורייתא הוה. אמר ליה אימא ליה סבא דקדמאי, סבא דפותקא. ומיד יתישר חילך.

מעשה ברבי שמעון שראה עולם חשוד ואפל

(זוהר - השמטות כרך א רנה, א)
ואברהם היה? היה: היה בגימטריה שלשים. זמנא חד נפיק ר' שמעון, וחקא עלמא דחשיף ואפל, ואסתתם נהוריה. אמר ליה לרבי אלעזר בריה, תא ונחזי מה בעא קודשא בריך הוא. אזלו, ואשפחו חד מלאכא, דדמי לטורא רברבא, ואפיק תלתין שלהובין דנורא מפומיה.

אמר ליה רבי שמעון, מה את בעי למיעבד, אמר ליה בעינא

להחריב את העולם משום שלא מצויים שלשים צדיקים בדור, שפך אמר הקדוש ברוך הוא על אברהם, ואברהם היה יהיה, יהיה בגימטריא שלשים הם. אמר לו רבי שמעון: בבקשה מופך, לך לפני הקדוש ברוך הוא ואמר לו: בר יוחאי מצוי בעולם.

הלך המלאך ההוא לפני הקדוש ברוך הוא. אמר לו: רבון העולם, גלוי לפניך מה שאמר לי בר יוחאי? אמר לו הקדוש ברוך הוא: לך תחריב את העולם ואל תשגיח בבר יוחאי.

כשפא, ראה רבי שמעון את המלאך. אמר לו: אם לא תלך, גזרני עליך שלא תכנס לשמים, ותהיה במקום של עזא ועזאל. וכשתכנס לפני הקדוש ברוך הוא, אמר לו, ואם אין שלשים צדיקים בעולם, אז שיהיו עשרים, שהרי כתוב לא אעשה בעבור העשרים. ואם אין עשרים, שיהיו עשרה, ואחר כך כתוב לא אשחית בעבור העשרה. אם אין עשרה - שיהיו שנים, שהם אני ובני. שפך כתוב (דברים ט) על פי שנים עדים יקום דבר, ואין דבר אלא עולם, שכתוב (תהלים ג) בדבר ה' שמים נעשו וכו'. ואם אין שנים - הרי יש אחד, ואני הוא, שכתוב (משלי י) וצדיק יסוד עולם. באותה שעה יצא קול מן השמים ואמר: אשרי חלקך, רבי שמעון, שהקדוש ברוך הוא גזר למעלה, ואתה מבטל למטה. בודאי עליך כתוב (תהלים קמה) רצון יראיו יעשה.

למחרביה לעלמא, בגין דלא שכיחי תלתין זכאין בדרא. דהכי גזר קודשא בריך הוא על אברהם, ואברהם היה יהיה, יהיה בגימטריא תלתין הוו. אמר ליה רבי שמעון, במטו מינך זיל קמי קודשא בריך הוא ואימא ליה, בר יוחאי שכיח בעלמא.

אזל ההוא מלאכא קמי קודשא בריך הוא, אמר ליה, מארי עלמא גלי קמך מה דאמר לי בר יוחאי, אמר ליה קודשא בריך הוא, זיל אחרביה לעלמא, ולא תשגח ביה בבר יוחאי.

כד אתא, חזייה רבי שמעון למלאכא, אמר ליה אי לא תיזיל, גזרנא עלך דלא תיעול לשמיא, ותהוי באתר דעזא ועזאל. וכד תיעול קמי קודשא בריך הוא אימא ליה, ואי לית תלתין זכאין בעלמא, ליהוון עשרים. דהכי כתיב לא אעשה בעבור העשרים. ואי לית עשרים, ליהו עשרה, ואחר כך כתיב, לא אשחית בעבור העשרה. אי לית עשרה ליהוון תרין, דאינון אנא וברי. דהכי כתיב, (דברים ט) על פי שנים עדים יקום דבר, ואין דבר אלא עולם, דכתיב (תהלים ג) בדבר ה' שמים נעשו וכו'. ואי לית תרין, הא אית חד, ואנא הוא. דכתיב (משלי י) וצדיק יסוד עולם. ביה שעתא נפק קלא מן שמיא ואמר, זכאה חולקך רבי שמעון, דקודשא בריך הוא גזר לעילא, ואת מבטל לתתא, בודאי עלך אתמר (תהלים קמה) רצון יראיו יעשה.

בכיותיו של רבי אלעזר

(זוהר חדש א ויצא מז, א)

רבי זירא עאל קמי רבי אלעזר בן ערף, אשכחיה דהוה יתיב, ועינוי נבעין מיא, והוה מרחיש בשפונתיה ובכי, חזר לאחורוי רבי זירא. אמר לשמשיה, מאי האי דיתב מר ובכי, אמר תרי זמני עיילינא לקרבא גבוי, ולא זכילנא. עד דהוה יתבי, חמונ ליה דעאל לאדריה, עד דנחת, הוה קליה אזיל בביתא ובכי.

שמע דהוה אמר, אבנא אבנא, אבנא קדישא עילאה על כל עלמא, בקדושתא דמארך, זמיני בני עממיא לאתזלזלא בך, ולאותבא גולמי מסאבין עלך, לסאבא אתרך קדישא, וכל מסאבין יקרבון בך, ווי לעלמא בההוא זמנא.

נחת ויתב בסולסלגיה, אמר רבי זירא לשמשיה, זיל ואימא ליה למר, אי איעול קמיה. עאל שמשיה, אמר הא רבי זירא הכא, לא אשגח ביה, ולא זקיף עיניה.

לבתר אמר, רבי זירא ליעול, ואת תיב לבר. עאל ר' זירא, וארכין ברבוי, ויתב קמיה. חמא ר' אלעזר, בטש ברגליה, אמר קום מהתם, ותיב כארחה, קם ויתב כארחיה.

אמר רבי זירא, האי דמר דהוה בכי, מאי חזא. אמר, ארכבתא תבירא סגיאה דכל עלמא, חזינא ההוא אבנא יקירא קדישא, דמינה אשתיל עלמא. וההוא אבנא הוה, דשוי יעקב רישיה עליה.

בכיותיו של רבי אלעזר

(זוהר חדש א ויצא מז, א)

רבי זירא נכנס לפני רבי אלעזר בן ערף. קמצא אותו שהיה יושב, ועיניו נובעים מים, והיה מרחש בשפתותיו ובוכה. חזר לאחוריו רבי זירא. אמר לשמשו: מה זה שיושב מר ובוכה? אמר: פעמים נכנסתי לקרב אליו, ולא יכלתי. בעודם יושבים, ראו אותו שנכנס לחדרו. עד שיירד, היה קולו הולך בבית ובוכה.

שמע שהיה אומר: אבן אבן, אבן קדושה עליונה על כל העולם, בקדשת רבונה, עתידים בני העמים להזדלזל בך ולהושיב גלמים טמאים עליך לטמא את מקומך הקדוש, וכל הטמאות יקריבו בך. אוי לעולם באותו הזמן.

ירד וישב בכסאו. אמר רבי זירא לשמשו: לך ואמר לו למר, אם אכנס לפניו? נכנס שמשו, אמר: הנה רבי זירא כאן. לא השגיח בו, ולא הרים עיניו.

אחר כך אמר: רבי זירא שיכנס, ואתה שב בחוץ. נכנס רבי זירא והרכין ברכיו, וישב לפניו. ראה רבי אלעזר, בעט ברגלו, אמר: קום משם, ושב כדרךך. קם וישב כדרךכו.

אמר רבי זירא: זה שמר היה בוכה, מה ראה? אמר: מרכבה בשבר גדול של כל העולם, ראיתי אותה אבן היקרה הקדושה שממנה נשתל העולם, ואתה האבן היטה שיעקב שם את ראשו עליה.

וכי האבן שממנה נשתל כל העולם, וראשה הנה שקוע בתהום הגדול, איך יכל יעקב לנענע אותה? אלא אותה האבן, זויותיה היו שקועות בתהום הגדול, וראשה נתגלה בבית המוקדש, ועליה קדש הקדשים, והשכינה הכבוד העליון עליה. זהו שפכתוב (בראשית מט) משם רעה אבן ישראל. והשם הקדוש של המלך העליון הנה חקוק עליה.

כשפא יעקב, קרא אותו השם הקדוש, ונטלה מפאן, ושם באותו מקום שקדש הקדשים הנה שם. אמר רבי זירא, אני שמעתי בשם רבי בו שאמר את סוד הדבר בזה, ולא נזפרתי.

אמר רבי אלעזר, אי רבי זירא, דעתי חסה עליך. ואולי הדבר הנה הוא ששמעתי, וכך הוא ברור הדבר, שפכתוב (שם כח) ויקח מאבני המקום. אבן אחת מאבני המקום. מאיזה מקום? מקום הידוע, שהוא מקום התהום, ששם אבנים ששוחקים מים לכל העולם. זהו שפכתוב (איוב יד) אבנים שחקו מים.

האבן הזאת היתה עקר לכלם, והיתה עולה עד מקום שהיה שם בית המוקדש. ויעקב לא היתה פונתו על שום אחת מהן, אלא עליה, משום שרמזה לו רמז. מה היא שהכל נשתל ממנה, כך יעקב כל העולם נשתל ממנה.

באותה שעה ויקח מאבני המקום, שהיא עקר כל העולם, ושם מראשותיו - שם בלבן, שהיא מראשותיו,

וכי אבנא דמינה אשתיל כל עלמא, והנה רישיה משקעא בתהומא רבא, היך יכול יעקב לנענעה לה. אלא ההוא אבנא, זויותיה משקען בתהומא רבא, ורישיה אתמגוס בבי מוקדשא, ועלה קדש קודשיו, ושכינתא יקרא עילאה עליה. הדיא הוא דכתיב (שם מט כד) משם רועה אבן ישראל. ושמא קדישא דמלכא עילאה הנה גליף עליה.

כד אתא יעקב, קרא ההוא שמא קדישא, ונסבה מפאן, ושונה בהוא אתר דקדש קדשין הנה תמן. אמר רבי זירא, אנא שמענא בשם ר' בו, דאמר רזא דמלה בהאי, ולא אדפרנא.

אמר רבי אלעזר, אי רבי זירא דעתי אחיס עלך. ודילמא האי מלה שמעתי, וכך הוא ברירא דמלתא, דכתיב ויקח מאבני המקום, אבן אחת מאבני המקום. מאיזה מקום, ממקום הידוע, שהוא מקום התהום, ששם אבנים ששוחקים מים לכל העולם. הדיא הוא דכתיב (איוב יד ט) אבנים שחקו מים.

האבן הזאת, היתה עיקר לכלם, והיתה עולה עד מקום שהיה שם בית המוקדש. ויעקב לא היתה פונתו על שום אחת מהן, אלא עליה, משום דרמיזא ליה רמיזא. מה היא דכל אשתיל מינה, כך יעקב כל עלמא אשתיל מינה.

באותה שעה ויקח מאבני המקום, שהיא עיקר כל העולם, ושם מראשותיו, שם בלבן, שהיא מראשותיו,

- דגמת זה כזו. מייד וישכב במקום ההוא. כלומר, נתישבה דעתו באותו מקום.

דוגמת זה כזו. מייד וישכב במקום ההוא, כלומר, נתישבה דעתו באותו מקום.

וסימן ידוע לקח, אמר: זו היא דגמא שלי, ואם לזו תהיה שום מעלה, בידוע שיהיה לי מעלה. ועל כך שם לבו עליה, ונדר נדר, שפתיב ויהאבן הזאת אשר שמתי מצבה. כלומר, אם האבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים, מייד - וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך. נדר המעשר. אמר רבי זירא, זה ודאי שמענא.

וסימן ידוע לקח, אמר זו היא דוגמא שלי, ואם לזו תהיה שום מעלה, בידוע שיהיה לי מעלה. ועל כך שם לבו עליה, ונדר נדר, דכתיב ויהאבן הזאת אשר שמתי מצבה. כלומר, אם האבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים, מייד וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך. נדר המעשר. אמר רבי זירא, הא ודאי שמענא.

אמר לו, על זה נקראת אבן ישראל (שם מט), כלומר, נקראת כך על שמו, על שנתן לבו ועיניו עליה. והקדוש ברוך הוא עשה אותה בית עולמים, ושם היתה שכינתו.

אמר ליה, על האי אתקרי (שם מט כד) אבן ישראל. כלומר, נקראת כך על שמו, על שנתן לבו ועיניו עליה. והקדוש ברוך הוא עשה אותה בית עולמים, ושם היתה שכינתו.

ועל זה בכיתי, שראיתי שעל האבן הוא עתידים לשים את טמאת העמים ופגרי מתים. מי לא יבכה? או לעולם! או לאותו הזמן! או לאותו הדור! בכה כבראשונה, נאנח ושתק. אחר כך חזר ואמר: או לאותם שיהיו נמצאים בעולם, כשיתעורר המלך העליון של העולם.

ועל דא בכינא, דחזינא דעל האי אבנא, זמינין לשואה סואבת עממיא, ופגרי מיתניא. מאן לא יבכי, ווי לעלמא, ווי לההוא זימנא, ווי לההוא דרא. בכה כד בקדמיתא, אתנח ואשתיק. לבתר חזר ואמר, ווי לאינון דיהון זמינין בעלמא, כד יתער מלכא עילאה דעלמא.

בכה רבי זירא, אמר, מלאך הקדוש ידע את זה, ראוי הוא לבכות עליה. אשריכם הצדיקים, שאתם קדושים בעולם הזה ובעולם הבא.

בכה רבי זירא, אמר מלאכא קדישא ידע דין, יאות הוא למבכי עליה. זכאין אתון צדיקיא, דאתון קדישין בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

שלום קרויז

אב"ד דק"ק אדווארי

כעת הרב בביהמ"ד בית ישעי'

מח"ס שו"ת דברי שלום ד"ח ושאר ספרים עה"ת וסוגיות

בס"ד, יום ג' פ' כי תשא תש"ע לפ"ק.

שלומים מרובים כטל וכרביבים, וחיים ארוכים בטוב ובנעימים, לכבוד המאור הגדול, המאיר לארץ ולדרים בחכמתו הנפלאה עד מאוד, מזכה את הרבים, ורבים השיב מעון, אהוב למעלה ונחמד למטה, ולא מחזיק טיבותא לנפשי', לוחם מלחמתה של תורה, גודר גדר ועומד בפרץ במסי"נ, בקי בתורת הנגלה והנסתר, אוהב ישראל ומקרבן לאביהם שבשמים, ה"ה הרהגה"צ רבי שלום יהודה גראס אדמו"ר ואב"ד האלמין שליט"א.

הנה הרה"צ הנ"ל אשר אני מכירו עשרות בשנים מחבר של מאות ספרים על רוב עניני יסודות התורה שנחוץ להכלל ללהפרט כמו עניני סת"ם, כשרות, תיקון הברית, שכר ועונש, תיקון המידות, שמירת שבת ומועדים, קדושת בית הכנ"ס, אפיית ואכילת מצות, ציצית, ומקוואות והדפיס והחזיר עטרה ליושנה בלימוד שו"ע יומי מחבר ורמ"א, ע"י שחיבר הרבה ספרים על זה, וכו', ועכשיו קם לעורר על נחיצות לימוד הזוהר הקדוש ברבים וחיבר הרבה ספרים על הזוהר כמו ספר "אור הזוהר" ששם קיבץ מזהר הקדוש ותיקונים, ספרי בעל שם טוב הקדוש ותלמידיו, ויותר מאלף גדולי ישראל מדורות הקודמים על נחיצות בעיני לימוד הזוהר והתיקונים.

ועוד הוציא לאור תיקוני זוהר היומי שמחולק לעמוד יומי שבשתי דקות ליום אפשר לסיים כל התיקוני זוהר בשנה אחת. עוד הדפיס כל ספרי הזוהר על כל חלקיו מסודר ברוב פאר והדר לפי שיעור יומי שבמשך 12 דקות ליום יכולים לסיים כל ספרי הזוהר בשנה אחת.

ספר "אור הזוהר" כולל את דבריהם הקדושים החוצבים להבות אש, מלהיבים נפש האדם, מדריך ומורה דרך, להתמיד בלימוד הזוהר, ולסיים מדי שבוע בשבוע כל פרשת הזוהר, כמו שתיקן רבינו החפץ חיים בשיבתו בראדן, שכל בחור יגמור בכל שבת קודש כל פרשת השבוע בזוהר הקדוש. וידוע שהרמח"ל זצ"ל אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, לימוד בספר הזוהר ברצף ללא הפסק, שבכוח הקדושה העליונה של ספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. ע"ז עוררו הבד"ץ עדה חרדית בשנת תרפ"א בראש הצה"ק רבי יוסף חיים זוננפעלד זצ"ל, ואתו עמו חבל נביאים גדולי ישראל זצ"ל, וחתמו בקריאות קדש שנית בניסן תרצ"א.

עד כמה היה חביב לימוד תורת הסוד על תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, יש ללמד ממה שהצה"ק מורנו רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זי"ע, העיד בעצמו ואמר, שלמד ושנה הפרי עץ חיים מאה פעמים ואחד. וידוע מה שהביא הליקוטי תורה, (טשערנוביל, הדרכה ז') דברי הבעל שם טוב זיע"א שציוה לאנשיו, שקדם כל תפלה [שחרית, מנחה וערבית], לימוד מאמר זהר ותיקונים. ובספר כסא מלך לתיקוני, (תיקון מ"ג אות ס), כתב: לימוד הזוהר בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין פרוש מאמר אחד, יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת, מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה וכו'. וידועים דברי רבי יצחק אייזיק יחיאל ספרין מקאמרנא, (נוצר חסד מס' אבות פ"ד), וז"ל: לו עמי שומע לי, בדור הרע הזה שהמינות גובר, היו לומדים עם תינוק בן תש"ע שנים ספר הזוהר ותיקונים להגות בה, והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו, ויתקיים, עכ"ל. וידוע שעי' לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערוריות. (אמרי פנחס שער ו' אות ע"ג)

וכל הדורות הקודמים צידדו ועוררו הצדיקים את המוני ישראל לעסוק בזוהר בנוסף לנגלות התורה, ובה נצא מלוא חובתינו בהשתדלות להבאת הגאולה, כמו שכתב בספר דגל מחנה אפרים (פרשת בשלח): 'ובני ישראל יוצאים ביד רמה' (שמות יד ח), ותרגומו: 'ובני ישראל נפקין בריש גליה, על דרך דאיתא בזהר הקדוש בספרא דא יפקון מן גלותא, ועין שם שמבאר עוד יותר כשיתגלה הספר הזוהר בדא יפקון מן גלותא. וזהו שמרמז בפסוק ובני ישראל יוצאים, הינו מן הגלות, כנזכר לעיל, ביד רמה, ותרגומו בריש גלי, ברי"ש ראשי תבות ר'בי ש'מעון ב'ן י'וחאי, גל"י, כשיתגלה ספרו הקדוש ספר הזוהר, אז בדא יפקון מן גלותא, והבן.

על כן אני קורא לכל אחד מגדולי ועד קטן לתרום מזמן לימודו לזכותו ולזכות כלל עם ישראל לעסוק בספרי הזוהר דבר יום ביומו, ואני מבטיחו שיזכה להשתתף ולהימנות על מביאי הגאולה האמיתית בב"א. על כן בואו ונחזיק טובה להרה"צ הנ"ל שזוכה ומזכה רבים בהשתדלותו יומם ולילה להפיץ את "אור הזוהר", שאוסף ענקי במקצוע זה, עדין לא ראה אור הדפוס עד היום, להלהיב את לבות בני ישראל קדושים, לעסוק וללמוד תמידים כסדרן את תורת הרשב"י, ב"ה שזכינו להתעוררות הגדולה בארץ ישראל שמונה נכון להיום מעל לאלף שיעורים בהם עמך ישראל קדישא מתקבצים ולומדים יחדיו בספר הזוהר הקדוש, וא"א לתאר את גודל ההתעוררות שנשמת בני ישראל מקבלים על ידי לימוד זוה"ק להתקרב להקב"ה באמונה שלמה ולתשובה שלמה באמת, להיטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה, זוכים גם לעורר התנא הקדוש הרשב"י שמילץ טוב בעדנו לפטור אותנו מן הדין, ויגולו עלינו מדת הרחמים, שנזכה לגאולה שלמה במהרה, אמן כן יהי רצון.

כעתירת ידידו דושה"ט

שלום קרויז

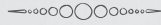
פּרָק כ'
 פּרָשִׁיּוֹת
 תְּצוּהָ - כִּי תֵצֵא

ספּוּרֵי הַזוֹהַר

תַּכְּן עֲנִינִים

הַמִּתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה לְשִׂמְחָה, כְּשֶׁהוּא יֵשֵׁן בְּלִילָה, מֵרָאִין לוֹ דְּבָרִים
הֶעֱתִידִין לְהִיזוֹת..... רִיג
גְּלוֹי סֵפֶר יֵשֵׁן בְּמַעְרָה..... רִיד
רַבִּי שְׂמֵעוֹן הִתְחַבֵּא בְּמַעְרָה עִם בְּנוֹ..... רִיח

השפעת האור

כתב הרמ"ק: ולזה הספר יקרא ספר הזוהר, מפני השפעת האור
ההוא מהזוהר העליון, ודרך אורו מושפיעים בהשגחה אלקית
כל המתעסקים בו, שהיה אור ושפע עליון מהדעת מושפע ברזי
תורה, דהיינו רזי וסתרי תורה וכו', כיון שנשפע משם, אתקרי החבור
הזה ספר הזוהר, כלומר שנשפע מהזוהר ההוא

(הרב משה קורדובירו, דע את אלקי אביר, ב').

מתוך "ערכה של שעה"

להזכירכם,

יְשָׁנָה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [יז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

המתעסק בתורה לשמה, כשהוא ישן
בלילה, מראין לו דברים העתידין להיות
(זוהר חדש א ויצא מז, ב)

אמר רבי יצחק, כל המתעסק בתורה
לשמה, כשהוא ישן בלילה, נשמתו
עולה למעלה, ומראים לה אותם הדברים
העתידים להיות בעולם.

רבי יוסי הגה יושב ועוסק בתורה. בא
אליו רבי אבא. אמר רבי יוסי, בעל
ההלכה בא. קם לפניו. ישבו והתעסקו
בתורה. בעודם יושבים, ירד הלילה. ישבו
והתעסקו בה עד חצות הלילה.

נרדם רבי אבא, ורבי יוסי הגה יושב. ראה
את רבי אבא שפניו מעט סמוקות,
והוא צוחק. וראה אור גדול בבית. אמר
רבי יוסי, מזה נשמע ששכינה כאן. הרכין
עיניו. ישב שם. עד שהיתה עולה שחרות
הבקר והאור הגה מאיר בבית, עד שהרים
עיניו ראה הבקר, ונחשף הבית.

התעורר רבי אבא, ופניו היו מאירים
ועיניו צוחקות. אחז בו רבי
יוסי. אמר רבי אבא, אני יודע מה שאתה
רוצה, חיה, סודות עליונים ראית, ובשעה
שאחז בנשמת, בעל הפנים העלה אותך
לחדרים גדולים ועליונים.

וראיתי את נשמות שאר הצדיקים
שעולות לשם, ואמר להם,
אשריכם הצדיקים שבשבילכם אני נבנה
בבנין קדוש של השם הנכבד, לענות

המתעסק בתורה לשמה, כשהוא ישן
בלילה, מראין לו דברים העתידין להיות
(זוהר חדש א ויצא מז, ב)

אמר רבי יצחק, כל המתעסק בתורה
לשמה, כשהוא ישן בלילה,
נשמתו עולה למעלה ומראין לה אותן
הדברים העתידין להיות בעולם.

רבי יוסי הגה יתיב ועסיק באורייתא,
אתא לגביה רבי אבא, אמר רבי
יוסי מארי דשמעתא אתא. קם קמיה,
יתבו ואתעסקו באורייתא, עד דהוו יתבי,
רמש ליליא, יתבו ואתעסקו בה, עד
פלגות ליליא.

אדמיך רבי אבא, ורבי יוסי הגה יתיב,
חמא לרבי אבא, דאנפוי מסמקי
טפי, והוא חיה, וחמא נהורא רבא
בביתא. אמר רבי יוסי, שמע מיניה
דשכינתא הכא. ארכין עיני, יתיב תמן.
עד דהנה סליק שחרותא דצפרא, ונהורא
הנה נהיר בביתא, עד דזקף עיני, חמא
צפרא ואתחשף ביתא.

איתער רבי אבא, ואנפוי הוו נהירין,
ועיניו חייכין. אחיד ביה רבי
יוסי, אמר רבי אבא, אנא ידענא מה את
בעי. חיה, רזין עלאין חמית, ובשעתא
דאחיד נשמתא דילי מארי דאפיא,
סליק לה לאדרין ברבין ועילאין.

וחמית נשמתהון דשאר צדיקיא דסלקי
תמן, ואמר לון זכאין אתון
צדיקיא, דבגיניכון אנא אתבני בבניינא
קדישא, דשמא יקרא, לאענאה לחילוי

לצבאות המלך העליון. וראיתי את תורת שיהיה מנחת שם תלי תלים כמגדל גדול, ומשום כך שמחתי בחלקי, וצחקו עיני.

דמלכא עילאה. וחמית אורייתי, דהוה מנחא תמן תלי תלים כמגדלא רבא. ובגיני כך חדינא בחולקי, וחיכינ עינאי.

גלוי ספר ישן במערה

(זוהר חדש א בלק פח, א)
אמר רבי אבא, יום אחד היינו הולכים במדבר, אני ורבי יהודה שפון עכו עמי, ונכנסנו למערה אחת, ומצאנו שם ספר עתיק אחד מהימים הראשונים. פתחנו אותו, ומצאנו שהיה כתוב בראש דבריו, (ישעיה מב ט) הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד. ובאר הפסוק בנשמות הצדיקים, מיום שעלה ברצון המחשבה לברא את העולם.

גלוי ספר ישן במערה

(זוהר חדש א בלק פח, א)
אמר רבי אבא, יומא חדא הוינא אזלי במדברא, אנא ורבי יהודה דמן עכו בהדי, ואעילנא במערתא חדא, ואשפחנא תמן ספרא חדא עתיקא מימין קדמאין. אפתחנא ליה, ואשפחנא דהוה כתיב בריש מלוי, (ישעיה מב ט) הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד. ואוקים קרא בנשמתהון דצדיקאי, מן יומא דסליק ברעויתא דמחשבה למברי עלמא.

שטרם שנברא העולם, כל רוחות הצדיקים היו גנוזים במחשבה לפניו, כל אחד ואחד בדמותו. כיון שציר העולם, כלם התגלו, ועומדים בדיוקניהם לפניו, שם ברומי הרקיעים (מרומים). אחר כך נתן אותם באוצר אחד בגן העדן שלמעלה. והאוצר ההוא אינו קלא לעולמים, ותמיד קורא: הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד. מה זה אני מגיד? אלא כלם בשמות, ואין תשוקה וכסוף לאותו האוצר אלא להריק בו נשמות.

דעד לא אתברי עלמא, כל רוחין דצדיקאי הוו גניזין במחשבה קמיה, כל חד וחד בדיוקניה. כיון דציר עלמא, אתגליין כלהו, וקיימי בדיוקניהו קמיה, תמן ברומי רקיעין (נ"א מרומים). לבתר יהיב לון באוצר חד, בגנתא דעדן לעילא. וההוא אוצר לא מלייא לעלמין, ותדיר קרי, הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד. מאי אני מגיד. אלא כלהו בשמהו ולית תאובתא וכיסופא לההוא אוצר, אלא לארקא ביה נשמתין.

כמו שהגיהנם אין לו תשוקה וכסוף אלא לקבל בו נשמות להטהר שם, וכל הימים קורא הב הב. מה זה הב הב? אלא אשרף אשרף.

כמה דגיהנם, לית ליה תאובתא וכיסופא, אלא לקבלא נשמתין ביה לאתדבאה, תמן, וכל יומי קרי, הב הב. מאי הב הב, אלא אוקיד אוקיד.

ואותו האוצר שומר כל אותן הנשמות, עד הזמן שמלביש אותן, ויורדות לעולם הזה. ומתוך חטאו של אדם הראשון, שהחשיף את העולם, והמשיך הצד האחר הרע לעולם, היצטרכו להתלבש אותן הנשמות בלבוש הזה, שהרי לבוש אחר עתיד הקדוש ברוך הוא להלביש את אותן הנשמות. והיה אומר באותו הספר עד כאן. שתקו. וראיתי מכאן והלאה דברים מתוקים שאין מכירים.

ואחר כך ראיתי אותם בחלום, ואמרו לי שתק, ואל תגלה אלא לסלע החזק. וכך עשיתי. ומצאתי בו, ואם תאמר, לבוש אחר עתיד הקדוש ברוך הוא להלביש אותן הנשמות לעולם הבא, אם כן, המתים שהחיה יחזקאל, למה לא עשה להם אותו הלבוש?

אלא משום שטרם הגיע הזמן להעביר בעולם אותו האויר הזך שעושה לבושים, ומשום כך לא הלביש אותם, אלא כמו שהיו. וכך יהיה לתחית המתים, רק שההמה שלראשונה לא מצויה שם.

וכשאדם יוצא מן העולם הזה, כלם, בין צדיקים, ובין חסידים ותמימים, וחיבים ורשעים, כלם עוברים בדרך הזו לראות אותן, את אדם הראשון, לכל בני העולם. ושם נוטלים דרך או לגן עדן או לגיהנם.

והוא אוצר נטיר כל אינון נשמתיו, עד זמנא דאלביש לון, ונחתו להאי עלמא. ומגו חובא דאדם קדמאה, דאחשיך עלמא, ואמשיך סטרא אחרא בישא לעלמא, אצטריכו לאתלבשא אינון נשמתין. בלבושא דא, דהא לבושא אחרא זמין קודשא בריך הוא בעא לאלבשא לאינון נשמתין. והנה אמר בההוא ספרא, עד הכא, שתיקו. וחמינא מכאן והלאה, מלין מתיקון דלא אשתמודעאן.

ולבתר חמינא לון בחלמא. ואמרו לי שתוק, ולא תגלי אלא לטיגרא תקיפא, וכך עבידנא. ואשכחנא ביה, ואיתימא, לבושא אחרא זמין קודשא בריך הוא לאלבשא לאילין נשמתין לעלמא (לזמנא) דאתי, אם כן מיתנא דאחיא יחזקאל, מאי טעמא לא עבד לון ההוא לבושא.

אלא, בגין (דף סו ע"א) דלא מטא זמנא, לאעברא בעלמא ההוא אוירא דכייא, דעביד לבושין. ובגין כך לא אלביש לון, אלא כמה דהוון. וכך יהא לתחית המתים, בר דוהמה דקדמיתא לא אשתכחת תמן.

וכד בר נש נפיק מהאי עלמא, כלהו, בין צדיקים, בין חסידים ותמימין, וחיבין ורשעים, כלהו עברין באורחא דא למיחמי ליה לאדם קדמאה, לכל בני עלמא. ותמן נטלי אורחא, או לגן עדן, או לגיהנם.

כל אותם שדרכם לגן עדן, מתקרבים לחומה החיצונה מאותן שלש החומות ששם. ואז יוצא ממנה אחד ומתעורר לפניהם וקורא ואומר: אשריכם הצדיקים בכל העולמות. ואותו המונה ששמו יעזריאל, מראה להם הדרך, והולכים לפניו עד שער אחד של גיהנם, וממנה אחד קורא בכח: צננו העשן, צננו הדלקה. באותה השעה מצננים אותו בבהילות, וכלם נכנסים וטובלים ועוברים, וכל הרשעים נמסרים בידי דומה, ונכנסים לגיהנם, וכל אותם הצדיקים אין נמסרים בידו, אלא אותו המונה.

בין שטובלים ועוברים, אותו המונה הולך לפניהם, עד שמגיעים לגדר חומת גן העדן. ואותו המונה קורא לפתח ואומר: (שם כו) פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אצנים. אז פותחים פתח, ומכניס אותם לפנים, וכן לכל פתח ופתח.

בין שנכנסו לפנים, למקם שצדיקים אחרים עומדים, כמה חדנה על חדנה, וכמה שמחה על שמחה על הצדיקים, וכל בני הישיבות שמחים. לסוף שלשה ימים שנטמנו בהיכלות ידועים, יוצאים, והאורים נושבים, וכלם מצטיירים בדיוקניהם. מכאן והלאה יורשים אחזת נחלה פראוי לכל אחד ואחד.

המראה שנתראה בגן עדן מראה כבוד דמות כל הדיוקנאות, והגון של

כל אינון דאורחיהו לגן עדן, מתקרבים לגבי חומה דלבר, מאינון תלת חומות דתמן. בדין נפק חד ממנא, ואתער קמויהו וקארי ואמר, זכאין אתון צדיקיא בעלמין בלהו. והוא ממנא יעזריאל שמייה. אוליף לון אורחא, ואזלין קמויה, עד תרעא חדא דגיהנם, והאי ממנא קרי בחילא, צנון תננא צנון יקידתא. בהיהא שעתא, בבהילו מצננו ליה, ועאלין בלהו וטבלין ועברין. וכלהו חיבנא, אתמסרן בידי דדומה, ואעלין בגיהנם, וכל אינון זכאין לא אתמסרן בידי, אלא בידי דההוא ממנא.

בין דטבלין ועברין, ההוא ממנא אזיל קמויהו, עד דמטון לשור חומה דגינתא דעדן. והוא ממנא קארי לפתחא ואמר, (ישעיה כח ב) פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אצנים. בדין פתחין פתחא, ואעיל לון לגאו, וכן לכל פתחא ופתחא.

בין דעאלו לגאו, לאתר דצדיקיא אחרנין קימין, כמה חדנה על חדנה, וכמה חידו על חידו על צדיקיא, וכל בני מתיבתא חדאן. לסוף תלתא יומין, דאתטמון בהכלין ידיעאן, נפקין ואורין נשבין, ומצטיירין בלהו בדיוקניהו. ומכאן והלאה, ירתי אחסנת ירותא, בדקא חזי לכל חד וחד.

חינווא דאתחזיא בגן עדן, מחייו יקרא דיוקנא דכל דיוקניו, וגוון דכל

כל הגונים של המלך הקדוש, לא מתגלה בהיכל ולא במקום אחד, אלא נפתח רקיע מרקם על גבי הגן לארבעה צדדים, ומתמלא מזיו הכבוד הקדוש, ונראים שם, ומאירים כל הצדיקים. מי ראה השמחה הזו והתשוקה הזו של אותו נעם ה'.

גוונים, דמלכא קדישא, לא אתגלי בהיכלא, ולא באתר חד, אלא אתפתח רקיעא מרקמא על גבי גנתא, לארבע סטרין, ואתמליא מזיוא יקירא קדישא, ואתחזו תמן, ואתנהרון בלהו צדיקיא. מאן חמא חדווא דא, וכסופא דא, דההוא נועם ה'.

עד כאן היה לי רשות באותו ספר. כשהסתובבתי לראות יותר, פרח מידי ולא ראיתייהו, ונשארת עיני ורכייתי. ישנתי שם באותה המערה, וראיתי אותו לבוש הבדים. אמר לי: רבי, מה לך לבכות? אל תתעצב. ממי שהיה הספר ההוא, פרח אליו, ונטלו. וטרם יצא מן העולם הזה, גנז אותו באותה המערה במדבר הזה, ועכשו שהתגלה לחיים, פרח באויר ונטלו.

עד כאן הוה לי רשו למחמי בההוא ספרא. אדמקיפנא למיחמי יתיר, פרח מן ידי, ולא חמינא ליה, ואשתארנא עציב, ובכינא. דמיכנא תמן בההוא מערתא, וחמינא ליה לההוא דלביש מדא, אמר ליה, רבי, מה לך למבכי, לא תתעציב. מומאן דהוה ההוא ספרא, פרח לגביה, ונטליה. ועד דלא נפק מהאי עלמא, גניז ליה בההוא מערתא דמדברא דא, והשתא דהוה מתגלי לחייא, פרח באוירא ונטליה.

מכאן והלאה, לך לך לדרך. ומאותו יום עד כאן לא התגלה לי, ולא זכיתי לשמוע ממי הוא. ובכל פעם שאני נזכר, אני נשאר עצוב. אמר רבי אלעזר, אולי הקדוש ברוך הוא רוצה בכבודו שלא יתגלה בעולם.

מכאן ולהלאה, זיל לך לאורחך. ומההוא יומא עד הכא. לא אתגלי לי, ולא זכינא למשמע מומאן הוא. ובכל זמנא דאנא דכירנא, אשתארנא עציב. אמר רבי אלעזר דילמא קודשא בריך הוא בעי ביקוריה, דלא יתגלי בעלמא.

בעוד שהיו יושבים ועוסקים בדברים הנכבדים והעליונים הללו, האיר היום. קמו והלכו. אמר רבי אלעזר, כעת עת רצון לפני המלך, נאמר דברי תורה ונתעסק בה, ונשתתף עם השכינה.

עד דהו יתבי ולעאן במלין יקירין ועילאין אליו, נהר ימנא. קמו ואזלו, אמר רבי אלעזר, השתא עידן רעווא הוא קמי מלכא, נימא מילי דאורייתא, ונתעסק בה, ונשתתף בשכינתא.

רבי שמעון התחבא במערה עם בנו
 (זוהר חדש א כי תבא צו, ב)
 רבי שמעון בן יוחאי הלך לו וברח למדבר לוד, ונגזז במערה אחת, הוא ורבי אלעזר בנו. התרחש להם נס, ויצא להם חרוב אחד ומעין מים אחד. אכלו מאותו חרוב, ושתו מאותם מים. היה אליהו, זכור לטוב, בא אליהם כל יום פעמים, ומלמד אותם. ולא ידע איש עליהם.

יום אחד היו שואלים החכמים בבית המדרש, ואומרים קללות שבתורת כהנים, הן כנגד בית ראשון. קללות שבמשנה תורה כנגד בית שני וגלות אחרון. הקללות שבתורת כהנים יש בהן הבטחות וחיבובת הקדוש ברוך הוא לישראל, שכתוב (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקוב וגו'. וכתוב, ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם. הקללות שבמשנה תורה אין בהן הבטחות, ואין בהן נחמה כלל, ככתוב בקללות הראשונות, ולא היו יודעים.

קם רבי יהודה בר אלעאי ואמר, חבל על חסרונו של בר יוחאי, ואין מי שיודע עליו. ואלו ידעו, אין רשות לגלות אותו.

רבי יוסי בן רבי יהודה קם יום אחד בבקר, ראה את כל אותם עופות שהם היו טסים, ויונה אחת הולכת ביניהם. קם על רגליו ואמר: יונה, יונה נאמנה, מיום המבול דמות העם הקדוש לך יפה ולך נאה. לכי ועשי לי שליחות

רבי שמעון התחבא במערה עם בנו
 (זוהר חדש א כי תבא צו, ב)
 רבי שמעון בן יוחאי, אזל ליה וערק למדברא דלוד, ואתגניז בחד מערתא, הוא ורבי אלעזר בריה. אתרחיש לון ניסא, ונפק להו חד חרובא, וחד מעינא דמייא. אכלי מהווא חרובא, ושתאו מאיננו מיון. הנה אליהו זכור לטוב, אתי לון בכל יומא תרי זמני, ואולף לון. ולא ידע אינש בהו.

יומא חד הוו חכימייא בבי מדרשא שואלין, ואמרון, קללות שבתורת כהנים, אינון כנגד בית ראשון. קללות שבמשנה תורה כנגד בית שני וגלות אחרון. בקללות שבתורת כהנים, אית בהו הבטחות, וחיבבו דקודשא בריך הוא לישראל, דכתוב (ויקרא כו מב) וזכרתי את בריתי יעקוב וגו'. וכתוב (שם כו מד) ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם. קללות שבמשנה תורה, לית בהו הבטחות, ולית בהו נחמה כלל, כמא דכתוב בקללות קדמאין. ולא הוו ידעין.

קם רבי יהודה בר אלעאי ואמר, חבל על גריעותא דבר יוחאי, ולית מאן דיידע מניה. ואלו ידעו, לית רשו לגלגאה ליה.

ר' יוסי ברי יהודה, קם יומא חד בצפרא, חמי כל אינון עופין דאינון הו טאסו, ושפנינא חדא אזלא בתריהו. קם על רגלוי ואמר, שפנינא, שפנינא מהימנא, מיומא טופנא דיוקנא דעמא קדישא, לך יאות ולך נאה, זיל ועביד לי

אחת לבר יוחאי, במקום שהוא שם.

שליחותא חדא לבר יוחאי, באתר דאיהו תמן.

הסתובבה אותה היונה ועמדה לפניו. כתב פתק אחד, ואמר מה שאמר. ועמדה היונה ולקחה אותו בפיה, והלכה אל רבי שמעון, ושמה אותו בכנפיה. הסתכל באותו הפתק ובכה, הוא ורבי אלעזר בנו, ואמר: אני בוכה על הפרדה מן החברים, ואני בוכה על הדברים הללו שלא התגלו להם, מה יעשו הדורות האחרונים אם ישגוהו בזה?

אסתתרא ההוא שפנינא וקמת קמיה. כתב פתקא חדא, ואמר מה דאמר. וקמת שפנינא ונטלת בפומיה, ואזלת לגביה דרבי שמעון, ושויאת ליה בכנפא. אסתכל בההוא פתקא, ובכה, הוא ורבי אלעזר בריה. ואמר, בכינא על פרישותנא מן חבריא, ובכינא על מלין אליו, דלא אתגליין להו, מה יעבדון דרי בתראי, אי ישגוהו בהאי.

בינתים בא אליהו, זכור לטוב, ורואה שבוכה. אמר, הייתי מןמון לשליחותא אתרת כעת, והקדוש ברוך הוא שלח אותי לשכך את דמעוטיך. אי רבי, אי רבי, לא היה צריך כעת לגלות לצדיקים הדברים הללו.

אדהכי, אתא אליהו זכור לטוב, חמי דבכי, אמר בשליחותא אחרא הוינא זמין, השתא, ושדרני קודשא בריך הוא לשככא דמעיר. אי רבי, אי רבי, לא הוה אצטריך השתא לגלאה לצדיקינא מלין אליו.

אבל כך אמר הקדוש ברוך הוא: בקללות הראשונות יש שלשים ושנים פסוקים, וכלם כנגד דרכי התורה. בקללות האחרונות יש בהן חמשים ושלושה פסוקים, כנגד פרשיות ודרכי התורה.

אבל כך אמר קודשא בריך הוא, בקללות קדמאין אית תלתין ותריין קראי, וכלהו לקביל שבילי דאורייתא. בקללות בתראי אית בהו חמשיין ותלת קראי, לקביל פרשיין ואורחין דאורייתא.

בגלות ראשונה של בית ראשון עברו ישראל אותם שבילים נסתרים של הסתר, התגלה חטאם, והתגלה קצם, והנחמה וההבטחה שלהם. בגלות האחרונה של בית שני עברו ישראל חמשים ושלוש פרשיות ודרכים שנגלו, נסתם חטאם ונסתר קצם, ולא כתוב בהם הבטחות ונחמות.

בגלות קדמא דבית ראשון, עברו ישראל אינון שבילין סתימין דסתרא, אתגלי חובייהו, ואתגלי קיצא דילהון, ונחמתא ואבטחותא דילהון. בגלות בתרא דבית שני, עברו ישראל חמשיין ותלת פרשיות אורחין דאתגליין, אסתים חובייהו, ואסתים קיצייהו, ולא כתיב בהו הבטחות ונחמות (דף עג ע"ב).

בִּינְתִים עֲבָרָה רִיחַ אַחַת וְהַפְרִידָה אוֹתָם, וְעָלָה אֵלֶיהוּ בַתּוֹךְ גִּלְגַּל שֶׁל אֵשׁ, וְנִשְׁאַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּבָכָה וְנָרַדַם עַל פְּתַח הַמְעָרָה. בִּינְתִים בָּא אֵלֶיהוּ, זְכוּר לְטוֹב, וְאָמַר: קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהִתְעוֹרֵר מִשְׁנַתְךָ. אֲשֶׁרִי חִלַּקְךָ, שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בְּכַבּוּדְךָ. כָּל הַהִבְטָחוֹת וְהַנְחָמוֹת שֶׁל שְׂרָאֵל כְּתוּבוֹת בְּקַלְלוֹת הַלְלוּ.

בֹּא וְרֵא, מֶלֶךְ שְׂאוֹהֵב אֶת בְּנוֹ, וְאֵף עַל גֵּב שֶׁקָּלַל אוֹתוֹ וְהִלְקָה אוֹתוֹ, אֶהְבֵּת מַעְיָו עֲלָיו. כְּמִרְאֵה רִגּוֹ חֲזָק, אֲזַר חֲמִנְתּוֹ עֲלָיו. כִּי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - אֵף עַל גֵּב שֶׁקָּלַל, דְּבָרָיו הֵם בְּאַהֲבָה. נִרְאִים בְּגִלּוֹי כְּקַלְלוֹת, וְהֵם טוֹבוֹת גְּדוּלוֹת, מוֹשׁוּם שְׂאֵלוֹ הַקַּלְלוֹת הֵיוּ בְּאַהֲבָה, מֵהַ שְׂלֵא הֵיָה כֵּן בְּאוֹתוֹ הִרְאֵשׁוֹנוֹת, שֶׁכָּלֵן הֵיוּ בְּדִין הַקְּשָׁה.

בְּאֵלוֹ יֵשׁ דִּין וְאַהֲבָה, כְּאֵב הָאוֹהֵב אֶת בְּנוֹ וְרִצּוֹעַת הַמַּלְקוֹת לְקַח בְּדוֹ, עֲשֵׂה נְהִימָה גְדוּלָה וְקוֹלוֹת גְּדוּלִים. וְהַמַּלְקוֹת כְּלוֹלוֹת בְּרַחֲמִים.

וְקִשָּׂה מִכָּל אוֹתָן הַקַּלְלוֹת - זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים כח) גַּם כָּל חָלִי וְכָל מַכָּה אֲשֶׁר לֹא כְּתוּב בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה יַעֲלֶם ה' עֲלֶיךָ עַד הַשְּׂמֹדֶךְ. כֵּאֵן הֵן הַהִבְטָחוֹת שֶׁל הָאֵב עַל בְּנָיו, בְּאַהֲבָה רַבָּה. לֹא כְּתוּב יַעֲלֶה, אֲלֵא יַעֲלֶם, יְכַבֵּשׁ אוֹתָם וְיִכְסֶה אוֹתָם בְּנִקְבַּ שֶׁל מְקוֹמָם, שְׂלֵא יֵצְאוּ הַחוּצָה, וְיִהְיוּ כְּבוּשִׁים וּמְכֻסִּים בְּנִקְבֵיהֶם.

עַד הַשְּׂמֹדֶךְ - מֵהַ שְׂלֵא יִהְיֶה לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, שֶׁהָרִי נִשְׁבַּע

אֲדַהְכִי, עֲבַר חַד רוּחָא, וְאִמְרִישׁ לוֹן, וְסָלִיק אֵלֶיהוּ גּוֹ גִּלְגַּלָּא דְנוּרָא, וְאִשְׁתָּאֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּבְכִי, וְאִדְמוּךְ אִפִּיתְחָא דְמַעְרְתָא. אֲדַהְכִי, אֶתָּא אֵלֶיהוּ זְכוּר לְטוֹב, אָמַר, קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶתְעַר מִשְׁנַתְךָ, זְכָאָה חוֹלְקָךָ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרָךְ. כָּל הַבְטָחוֹת וְנְחָמוֹת דִּישְׂרָאֵל, בְּהֵנִי קַלְלוֹת כְּתִיבִי.

פּוֹק וְחֲזִי, מִלְכָּא דְרַחֲמִים לְבְרִיה, וְאֵף עַל גֵּב דְּלִטְיָיָה וְאַלְקִיָּה, רַחֲמִינוּ דְמַעוּי עֲלִיה. כִּד אַחֲזִי רוּגְזָא תַקִּיף, בְּדִין רַחֲמִנוּתָא עֲלִיה. כִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֵף עַל גֵּב דְּלִיט, מְלוּי בְּרַחֲמִינוּ. אֶתְחַזְיִין בְּאַתְגַּלְיָא לְוִוִּטִין, וְאִינוּן טַבּוּן סַגִּיָּא, בְּגִין דְּאֵלִין קַלְלוֹת בְּרַחֲמִינוּ הוּן. מֵהַ דְּלֵא הָוָה כֵּן בְּאִינוּן קְדַמְאִין, דְּכָלְהוּ הוּוּ בְּדִינָא תַקִּיף.

בְּאֵלִין אֵית דִּינָא וְרַחֲמִינוּ, כְּאֵב דְרַחֲמִים עַל בְּרִיה, וְרִצּוּעָה דְמַלְקוּתָא נְקִיט בִּידֵיה, עֲבִיד נְהִימוּ סַגִּיָּא, וְקַלְיִין רַבְרְבִין. וּמַלְקוּתָא כְּלִילִין בְּרַחֲמִי.

וְקִשָּׂא מִכָּל אִינוּן קַלְלוֹת, דָּא הוּא דְכְתִיב גַּם כָּל חָלִי וְכָל מַכָּה אֲשֶׁר לֹא כְּתוּב בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה יַעֲלֶם ה' עֲלֶיךָ עַד הַשְּׂמֹדֶךְ. הִכָּא אִינוּן הַבְטָחוֹת דְּאֵב עַל בְּרִיה, בְּרַחֲמִינוּ סַגִּי. יַעֲלֶה לֹא כְתִיב, אֲלֵא יַעֲלֶם, יְכַבֵּשׁ לוֹן, וְיִכְסֵי לוֹן בְּנוֹקְבָא דְדוּכְתִיָּהוּ, דְּלֵא יִפְקוּן לְבָר, וְיִהוּן כְּבוּשִׁין וּמְכֻסִּין בְּנוֹקְבֵיהוּ.

עַד הַשְּׂמֹדֶךְ, מֵהַ דְּלֵא יִהִי לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי עֵלְמִיָּא, דְּהָא אוּמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ

הקדוש ברוך הוא שלא ישמיד את ישראל לעולם ולעולמי עולמים, וזכרונם יהיה קיים תמיד, שכתוב (ישעיה סו) פן יעמוד זרעכם ושמכם, וכתוב (ירמיה לא) פה אמר ה' אם ימדו שמים מלמעלה כו'.

הוא, דלא ישיצי ית ישראל לעולם ולעלמי עלמיו, ודוכרגיהון יהי קיים תדירא. דכתוב (ישעיה סו כב) פן יעמוד זרעכם ושמכם. וכתוב, (ירמיה לא לו) פה אמר ה' אם ימדו שמים מלמעלה וכו'.

והואיל ובשבועה הוא שלא ישמדו ישראל, עתידים שיהיו כל המכות והחטאים טמירים ומכסים, שלא יצאו החוצה להרע לישראל עד הזמן שיכלו מן העולם, מה שלא יהיה לעולם ולעולמי עולמים.

והואיל ובאומא איהו דלא ישתינו ישראל, זמינא דיהון כל מכתשין ומרעין טמירין ומכוסין, דלא יפקון לבר לאבאשא לון, עד זמינא דישתיצון מן עלמא, מה דלא יהא לעולם ולעלמי עלמיו.

הסוף של כלם והסיום של כלם - (דברים כח) והשיבך ה' מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך לא תסוף עוד לראתה והתמפרתם שם לאביך לעבדים ולשפחות ואין קנה. כאן הבטחות ונקמות שעתיד הקדוש ברוך הוא לעשות לישראל בסוף הימים. והשיבך ה' מצרים באניות - ההבטחה לשוב ולעשות נסים ואותות שעשה הקדוש ברוך הוא במצרים בימים הראשונים, כמו שנאמר (מיכה ז טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

סופא דכולהון וסיומא דילהון, והשיבך ה' מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך לא תסוף עוד לראתה והתמפרתם שם לאביך לעבדים ולשפחות ואין קנה. הכא הבטחות ונקמות, דזמין קודשא בריך הוא למעבד לישראל בסוף יומיא. והשיבך ה' מצרים באניות, אבטחותא לאתבא ולמיעבד נסין ואתין דעבד קודשא בריך הוא במצרים, ביומין קדמאין. כמה דאת אמר (מיכה ז טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

באניות - כאן הוא, כמו שאמרתי, שאתה דורש בעניות, שתכלה הפרוטה מן הכיס. אבל עתידים כל בני העולם לבא על ישראל על ספינות הים, ויחשבו להשמיד אותם מן העולם, וכלם יטבעו בתוך הים, כמו שעשה בימים הראשונים.

באניות, הכא איהו, כמה דאמרתי, דאת דריש בעניות, שתכלה פרוטה מן הכיס. אבל, זמינן כל בני עלמא למיתי עליהו דישאל על ספינן דימא, ויחשבו לשיצאה לון מן עלמא, וכלהו טביעין גו ימא, כמה דעבד ביומין קדמאין.

וְשֵׁם הַיָּהוָה שְׂמֵחָה גְדוֹלָה. פְּתוּב כָּאֵן
בְּאַנְיֹת, וְכְתוּב שֵׁם (ישעיה כג)
בְּאַנְיֹת רְנָתָם. מַה לְהֵלֵן רְנָה - אֵף כָּאֵן
רְנָה.

בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָךְ. מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא
הָעוֹלָם לֹא גָלָה הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא
אֶת גְּבוּרָתוֹ לְהִרְאוֹתָהּ בְּעוֹלָם וְשַׁעַת רְצוֹן,
אֲלֵא בְּאוֹתָהּ דְרָךְ. כִּי כֹאֲשֶׁר רְאִיתָם אֶת
מִצְרַיִם - בְּאוֹתוֹ דְרָךְ, וּבְאוֹתוֹ גִּוֹן יַעֲשֶׂה
לָךְ.

שְׁהַרִּי לְאַחַר מִכָּל שְׁאָר הַצְּדָדִים יִתְכַנָּסוּ
עַל יִשְׂרָאֵל, וַיִּחְשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל,
שֶׁבְזִמְנָה הִזָּה יֵאָבְדוּ, וְהֵם מְכֹרִים
לִירִיבֵיהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (דברים כח)
וְהִתְמַכְרְתֶם שָׁם. לֹא כְתוּב וְנִמְכַרְתֶּם,
אֲלֵא וְהִתְמַכְרְתֶם, בְּלִבְבְּכֶם תִּחְשְׁבוּ
שְׁאֲתֶם מְכֹרִים, וְאִין זֶה כָּךְ, שְׁהַרִּי פְתוּב
וְאִין קִנְיָה, וְאִין מִי שְׂיִכּוֹל לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם.

וְכָל זֶה לְסוּף הַיָּמִים, וְהַכֹּל תְּלוּי בְּתִשׁוּבָה,
וְהַכֹּל נִסְתָּר, כְּכָתוּב (שם כט) לְמַעַן
תִּשְׁכִּילוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן. מִי שְׂיֵשׁ לוֹ
לֵב, יִסְתַּכֵּל וַיִּדַע לְשׁוּב לְרַבּוֹנוֹ.

אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּאַיִזָּה מְקוֹם
הִתְגַּלְתָּה גְּאֻלַּת יִשְׂרָאֵל בְּקַלּוֹת
הַלְלוּ? אָמַר, הַשְּׁגַח וְדַיָּק, מְקוֹם רַע
מְכָלָם, שָׁם זֶה יִשְׁנֶה.

הַשְּׁגַיִחַ וְדַיָּק, וּמִצָּא שְׁכָתוּב (שם כח) וְהָיוּ
חַיִּיךָ תְּלָאִים לָךְ מִנְּגִיד וּפְחַדָּת
לִילָה וְיוֹמָם וְלֹא תִאֲמִין בְּחַיִּיךָ. וְאֵף עַל גַּב

וְתַמָּן אֵיהוּ חֲדוּה סְגִיָּאָה. כְּתִיב הָכָא
בְּאַנְיֹת, וְכְתִיב הָתָם (ישעיה כג יד)
בְּאַנְיֹת רְנָתָם. מַה לְהֵלֵן רְנָה אֵף כָּאֵן רְנָה.

בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָךְ. מִזֶּן יוֹמָא
דְּאַתְבְּרִי עֲלֵמָא, לֹא גָלִי גְבוּרְתִּיה
קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאַתְחַזְאָה בְּעֲלֵמָא,
וְשַׁעַת דְרַעוּתָא, אֲלֵא בְּהוּא דְרָךְ. כִּי
כֹאֲשֶׁר רְאִיתָם אֶת מִצְרַיִם, בְּאוֹתוֹ דְרָךְ,
וּבְהוּא גִוֹנָא יַעֲבִיד לָךְ.

דְּהָא לְבַתֵּר מִכָּל שְׁאָר סְטְרִין יִתְכַנָּסוּן
עֲלֵיהוּ דְיִשְׂרָאֵל, וַיִּחְשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל,
דְּבְזִמְנָא דָא יִתְאַבְדּוּ, וְאִינוּן זְבִינִין לְבַעֲלִי
דְבִבְיָהוֹן, הָדָא הוּא דְכְתִיב וְהִתְמַכְרְתֶם
שָׁם, וְנִמְכַרְתֶּם לֹא כְתִיב, אֲלֵא
וְהִתְמַכְרְתֶם, בְּלִבְבְּכוֹן תִּחְשְׁבוּן דְאַתּוּן
זְבִינִין, וְלֹאוּ הָכִי, דְהָא וְאִין קוּנְהָ כְתִיב,
וְלִית מָאן דְיִכִּיל לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהוּ.

וְכָל דָּא, לְסוּף יוֹמִיָא. וְתִלְיִיא כּוּלָּא
בְּתִיבְתָא. וְכוּלָּא סְתִיִם. כְּמָא
דְכְתִיב לְמַעַן תִּשְׁכִּילוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר
תַּעֲשׂוּן. מָאן דְאִית לֵיה לְבָא, יִסְתַּכֵּל וַיִּדַע
לְאַתְבָּא לְמֵאֲרִיָּה.

אָמַר לֵיה ר' שְׁמַעוֹן, בְּאֵן אַתְר אַתְגַּלְיָא
פּוּרְקָנָא דְיִשְׂרָאֵל בְּהַנִּי קַלּוֹת.
אָמַר, אֲשַׁחַח וְדַיָּק, דּוּכְתָא בִישָׂא מִכְּלָהוּ,
תַּמָּן הוּי.

אֲשַׁחַח וְדַיָּק וְאַשְׁכַּח, דְכְתִיב וְהָיוּ חַיִּיךָ
תְּלָאִים לָךְ מִנְּגִיד וּפְחַדָּת לִילָה
וְיוֹמָם וְלֹא תִאֲמִין בְּחַיִּיךָ. וְאֵף עַל גַּב

שהחברים יודעים הזמן, אותם חיים תלויים לפנינו ומספקים, וזהו עקר, והדברים יציבים.

דידעי חבריא זמן, אינון חיים, תלוין קמן וספיקון. ועיקרא איהו ויצבון מלין.

כתב פתק לעת ערב, ושם אותו בפי היונה, והלכה אל רבי יוסי, שהיה במקומו ועיניו מצפות. כיון שראה אותה, אמר: יונה, כמה את נאמנה מכל עוף השמים. קרא עליה, (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפייה.

כתב פתקא לעידן רמשא, ושוייה בפום שפנינא, ואזלת לגביה דרבי יוסי, דהנה בדוכתיה, ועינוי מחפאן. כיון דחמא לה, אמר, שפנינא. פמא את מהימנא מכל עופא דשמאי, קרא עליה, (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפייה.

נטל הפתק, ונכנס לחברים והראה להם, וספר להם המעשה. תקוהו. בכה רבי יהודה ואמר: וי! אף על גב שאיננו יודעים עליו - (קהלת יא) מקום שיפול העץ שם יהוא. המקום ששם בר יוחאי, החברים עמו, ומתעוררים ממנו ולומדים ממנו.

נטל פתקא, ועאל לגבי חבריאי, ואחמי לון. וסחי לון עובדא, תוהו. בכה רבי יהודה ואמר, ווי, אף על גב דלא ידעינן ליה, (קהלת יא ג) מקום שיפול העץ שם יהוא. אתר דבר יוחאי תמן, חבריאי בהדיה, ומתערינ מניה ואולפין מניה.

אשרי נפשו של בר יוחאי, שהקדוש ברוך הוא עושה עמו נסים, והוא גוזר - והקדוש ברוך הוא מקים, ועתיד להיות ראש לצדיקים שיושבים בגן עדן. ויקבל פני שכינה, ויראה את הקדוש ברוך הוא, וישתעשע עם הצדיקים, ויאמר להם: באו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עשנו.

זכאה נפשיה דבר יוחאי, דקודשא בריך הוא עביד עמיה נסין, ואיהו גזיר, וקודשא בריך הוא מקיים. ועתיד למיהוי רישא לצדיקניא, דיתבי בגנתא דעדן. ויקבל אפי שכינתא, ויחמי לקודשא בריך הוא, וישתעשע עם צדיקניא, וימא להו, (תהלים צה ו) באו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עשנו.

קול קורא לקירוב הגאולה ברחמים

אחינו בית ישראל התבוננו וראו התפוכות עולם מתרחשים לנגד עינינו וכדברי מרן החפץ חיים זיע"א במשל הידוע כאשר בעל הבית רוצה לסגור את החנות או מתרחשים דברים במהירות, כן מה שראויות עינינו הוא בודאי לרמו ולעו רר את עם ישראל - היכינו לגאולה. וידוע שכמה פעמים כמעט וזכינו לגאולה, אך עוונותינו מעכבים ועוד שאמרו צדיקים מוטב שיתעכב המשיח - ולא ייפגע שום יהודי. אלא אנו מצווים לידבק במידת הקב"ה, ולראות לבלתי ירח ממנו נידח ולראות לקרב הגאולה ברחמים. מחכים אנו לאליהו הנביא זכור לטוב שיבוא ויבשרנו. כואו ונראה מה אמר (אליהו זוטא פרק א): לא חרב העולם העולם אלא בפשעה של תורה, ולא חרבה ארץ ישראל אלא מפני פשעה של תורה, וכל הצרות הבאות על ישראל אינן אלא מפני פשעה של תורה, שנאמר: "בפשע יעקב כל זאת" (מיכה א, ה).

ומפורש בוזהר הקדוש שכל הגאולה תלויה אך ורק בלימוד תורת הסוד, וכתב האור החיים הקדוש זי"ע דאין משה רבינו רוצה לגאול עם של בטלנים - ואלו שלא לומדים וזהר הקדוש קראם הרעיא מהימנא שהם עמי ארצות. וכתב המקובל האלקי רבי יצחק אלפיה זיע"א (בספרו "שיח יצחק" עמ' שכ"ד) כי עיקר נתינת התורה לסודותיה. ובתיקוני זוהר (תיקון ל) כתוב דאלו שלא רוצים ללמוד סודות התורה הם אלו שגורמים את כל הצרות רח"ל.

וזכינו מן שמיא על ידי הרמח"ל הקדוש שתיקן לנו ללמוד זוהר הקדוש בחבורה ובאחדות, וגילה שרק לימוד זה מציל מן הפורענות, ובו ועל ידו ניגאל ברחמים. וכבר יצאו כל גדולי ישראל הן בדור שעבר (משנת תרפ"א) וכן בדורנו אנו (שנת תשס"ח) להתעורר ולהתחזק בלימוד הזוהר הקדוש בחבורה, שרק על ידי לימוד זה ניצול.

עתה באנו בקריאה קדושה - באו וטלו חלק בזכות המיוחדת של סיום ה"זוהר" על ידי לימוד ששה עמודים בלבד ובתוך מספר דקות (כשבע דקות) הנך מסיים את הזוהר. הכיצד? התוכנית ערוכה באופן של חלוקת הזוהר השלם הכולל 5760 עמודים ל-960 חוברות - לתק"ס, כלומר ב-32 אריוות כשבכל קופסא יש שלשים חוברות, וכל אחד שלומד מוצטרף עם הכלל ומסיים יהודי ונחשב לכל אחד ואחד כאילו הוא סיים את כל הזוהר הקדוש (כמובא ב"שרה חמד" מערכת מ' לכל קצ"ח).

ועל ידי שיקבעו ישראל הטהורים את לימודם בו ויאהזו ויתאחדו בלימוד זה בכל עיר ועיר ובכל בית מדרש ובית מדרש נוכח שיתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ט' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף". וכולנו נוכח לגאולה ברחמים בקרוב כמאמר הרעיא מהימנא "בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי". אמן כן יהי רצון.

Handwritten notes and stamps in Hebrew:

- Top right: קול קורא לקירוב הגאולה ברחמים. ישיבת תורת החיים. ישיבת תורת החיים.
- Top center: ישיבת תורת החיים. ישיבת תורת החיים.
- Top left: זמן שנתנו מלצטקיימ קלפן. הנה כי יסודות תורה זו. יפי הכח הפשוט של התנ"ך. זו התורה. צדיקים וצדיקות.
- Middle right: ישיבת תורת החיים. ישיבת תורת החיים.
- Middle center: ישיבת תורת החיים. ישיבת תורת החיים.
- Middle left: ישיבת תורת החיים. ישיבת תורת החיים.
- Bottom right: ישיבת תורת החיים. ישיבת תורת החיים.
- Bottom center: ישיבת תורת החיים. ישיבת תורת החיים.
- Bottom left: ישיבת תורת החיים. ישיבת תורת החיים.

פּרָק כ"א

פּרָשִׁיּוֹת

כּוֹי תְּשׂא - כּוֹי תְּבֵא

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תַּכְּנֵי עֵינַיִם

מַעֲשֵׂה בְּאָדָם שֶׁהִתְאַרַח אֶצֶל רַבִּי בְּרַכָּה ..... רכז
 כּוֹכְבֵי בְּקֵר הַמְּרִתִּים מִיְרֵאת אֲדוֹנָם ..... רכט

והגם דבהיותו קורא ספר הזוהר לא ידע מאי קאמר, כבר כתב הרב חיד"א בספר "מורה באצבע" (אות מ"ד): "למוד ספר הזוהר מרומם על כל למוד בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיטעה בקריאתו הוא תקון גדול לנשמה".

וכן כתב בספרו "שם הגדולים" (מערכת ספרים שם, ועוד בשו"ת חיים שאל ח"א סימן ע"ה סוף אות ב'), ומקדמת דנא כבר כתב מעין זה מהר"י צמח בספרו "לחם מן השמים" בסדר הלמוד דליל שבועות (דף ל"א ריש ע"ב), והרמח"ל בשלהי קונטרס "דרך עץ חיים" (ועין עוד בספר זכירה לחיים להגאון רבי חיים פלאגי ח"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת אפרקסתא דעניא סימן ע"ד).

מתוך "ערכה של שעה"

להזכירכם,

יְשָׁנָה תְּלֻקָּה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִיּוּם יֵא-צַב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִיּוּם צַה-קַפּב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִיּוּם קַפּה-רַפּד.

מעשה באדם שהתארח אצל רבי ברכיה
(זוהר חדש ב שה"ש א, א)

רבי ברכיה אמר, יושב הייתי על שערי
רומי רבתי, וראיתי איש אחד שהיה
בא. יצאתי אליו, הכנסתיהו לתוך ביתי,
בדקתי אותו במקרא, במשנה, בתוספתא
ובהגדה, ולא מצאתי בו. נזפתי בו, ולא
השיב לי דבר. הפיל עצמו אחורי הדלת,
ונרדם. אמרתי, הוא והכלב יאכלו יחד.

שכך אמר רבי מניומי הזקן של גוש
חלב, מהו (ישעיה נו) והכלבים עזי
נפש לא ידעו שבעה והמה רעים וגו' לא
ידעו שבעה - אלו עמי הארץ, שהם עזי
פנים ככלב, עזי נפש בכל. מה הטעם?
מפני (שם) שלא ידעו הבין. שאין הקדוש
ברוך הוא משרה קדשתו בתוכם, ועל זה
הם עזי נפש, ומשום כך הוא והכלב
יאכלו יחד.

כשהתעורר, קם וקרב לשלחן, הנמיה
ראשו ולא אמר דבר.
ראיתי והסתכלתי בעיניו שצוחקות. אמר
לי: ודאי מדרכי רבונך התרחקת, שהוא
תקן שלחן טרם יבא אדם, וטרם שצוה
אותו ויבדק אותו. אם תוסיף ללכת בדרך
הזו, לא יתקמו לך בנים. מיד חזר ואמר:
יחיו לך, ויתקמו לך.

אמרתי לו: למה חזרת בדבר והתנחמת?
אמר לי: אסור לאדם לקלל
עצמו, כל שכן אחר, משום שקללת חכם

מעשה באדם שהתארח אצל רבי ברכיה
(זוהר חדש ב שה"ש א, א)

רבי ברכיה אמר, יתיב הוינא על פילי
דרומי רבתא, וחמינא חד בר נש
דהוה אתי. נפקנא לגביה, אעילנא ליה
בגו ביתאי. בדיקנא ליה, במקרא במשנה
בתוספתא ובהגדה, ולא אשפחנא ביה.
נזיפנא ביה, ולא אתיב לי מידי. אפיל
גרמיה אחורי דשא, ודמך. אמינא, הוא
וכלבא ייכלון פחדא.

דהכי אמר רבי מניומי סבא דגוש חלבא,
מהו (ישעיה נו יא) והכלבים עזי נפש
לא ידעו שבעה והמה רעים וגו'. לא ידעו
שבעה, אלו עמי הארץ, שהם עזי פנים
ככלב, עזי נפש בכלא. מאי טעמא. מפני
שלא ידעו הבין. דקודשא בריך הוא לא
אשרי קדושתיה בגווייהו, ועל דא אינון
עזי נפש. ובגין כך הוא וכלבא ייכלון
פחדא.

כד איתער, קם וקריב לגבי פתורא,
מאיך רישוי ולא אמר מידי. חמינא
ואסתכלנא בעינוי, דחייכן. אמר לי, ודאי
מאורחוי דמך (דף עד ע"ב) אתרחקת,
דהוא תקין פתורא עד דלא ייתי אדם,
ועד דלא יפקוד ליה, ויבדוק ליה. אי
תוסיף למהך באורחא דא, לא יתקיימון
לך בנים. מיד אהדר ואמר, ייחון לך,
ויתקיימון לך.

אמינא ליה אמאי אהדרת מלה
ואתנחמת. אמר לי, אסור ליה
לבר נש למיליט גרמיה וכל שכן אחרא,

אֶפְלוּ עַל תְּנַאי מִתְקִימָת. אִמְרַתִּי: כֵּן הוּא
וְדַאי, שְׁכַתּוֹב (בראשית לא) עִם אֲשֶׁר תִּמְצָא
אֶת אֱלֹהֶיךָ לֹא יִחְיֶה, וְהַתְּקִים. וְאַנִּי
בְּדַקְתִּי בְךָ, וְקַלְלוֹתֶיךָ אֵינֶן כְּלוּם.

פְּתַח וְאָמַר, (שמות לב לב) וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא
חֲטָאתֶם וְאִם אֵין מַחְנִי נָא מִסְפָּרְךָ
אֲשֶׁר כְּתַבְתָּ. קַלְלָה זֹו עַל תְּנַאי, וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא מְחַל לַחֲטָאֵיהֶם בְּשִׁבִיל מוֹשֶׁה,
וְאִף עַל פִּי כֵן נִמְחָה מִפְּרִשָׁה מְעַלָּה
בַּתּוֹרָה, בַּמִּצְוָה שֶׁל מַעֲשֵׂה הַמִּשְׁכָּן, וְהִיא
פְּרִשַׁת וְאַתָּה תִּצְוֶה. שְׁהִיָּה לוֹ לְכַתֵּב שְׁמוֹ
שֶׁל מוֹשֶׁה בְּכָל דָּבָר וְדָבָר, וּבְכָל מִצְוָה
וּמִצְוָה שֶׁשָּׂם, וְנִמְחָה מִכָּל הַפְּרִשָׁה הַהִיא,
שֶׁלֹּא נִזְכַּר שָׁם. הִזֵּה אוֹמֵר, קַלְלַת חֲכָם
אֶפְלוּ עַל תְּנַאי מִתְקִימָת.

כִּיּוֹן שֶׁהֲרַגְשִׁתִּי בּוֹ, קָמַתִּי וְהוֹשַׁבְתִּיהוּ
בְּרֵאשׁ הַשְּׁלָחוֹ. אִמְרַתִּי: וְהָרִי לְאַחַר
וְאַתָּה תִּצְוֶה אֶמֶר מוֹשֶׁה אֶת הַדָּבָר הַזֶּה.
אָמַר לִי: אֵין מוֹקֵדִם וּמְאוּחָר בַּתּוֹרָה.

שְׂאֵלְתִי אוֹתוֹ בַּמִּקְרָא, בַּמִּשְׁנָה
וּבַתּוֹסֵפֶתָּ וּבַהֲגָדָה, וְהִיָּה
בְּקִי בְּכָל. אִמְרַתִּי: לָמָּה בְּרֵאשׁוֹנָה לֹא
הִשְׁבַּתְתָּ לִּי, כְּשֶׁבְּדַקְתִּי אוֹתְךָ? אָמַר: הַשְּׁנָה
אֲנִסָּה אוֹתִי. הִיוּ יוֹמִים שֶׁלֹּא יִשְׁנַתִּי. וְכַעַתָּה
שֶׁהִשְׁנָה בָּאָה לְעֵינִי, לֹא הִשְׁבַּתִּי לָךְ.

אַחַר שֶׁאֶכֶל וְשִׁתָּה, פְּתַח וְאָמַר וְכוּ'. בָּא
רַבִּי עֲזַרְיָה וְרַבִּי מְרוֹנוֹס, וְנִשְׁקוּהוּ
בְּרֵאשׁוֹ. קָרָא עֲלָיו, (משלי יח) לֵב נְבוֹן יִקְנֶה

בְּגִין דְּקַלְלַת חֲכָם אֶפְלוּ עַל תְּנַאי
יִתְקִימָם. אִמְיָנָא, הִכִּי הוּא וְדַאי, דְּכַתִּיב
(בראשית לא לב) עִם אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶת אֱלֹהֶיךָ
לֹא יִחְיֶה, וְאַתָּה בְּדִיקָנָא בְּךָ,
וּלְוֹטְרָךְ לֹא כְלוּם.

פְּתַח וְאָמַר, (שמות לב לב) וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא
חֲטָאתֶם וְאִם אֵין מַחְנִי נָא מִסְפָּרְךָ
אֲשֶׁר כְּתַבְתָּ. קַלְלָא דָּא עַל תְּנַאי,
וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְחַל לַחֻבִּיהוֹן בְּגִינְיָה
דְּמוֹשֶׁה, וְאִף עַל פִּי כֵן אֲתַמְחִי מִפְּרִשַׁתָּא
מַעֲלִייתָא בְּאוּרִייתָא, בְּפִיקוּדָא דְּעוּבָדָא
דְּמוֹשְׁכָנָא, וְאִיְהִי פְּרִשַׁת וְאַתָּה תִּצְוֶה.
דְּהוּהִי לִיָּה לְמִיכְתַּב שְׁמִיָּה דְּמוֹשֶׁה בְּכָל
מִלָּה וּמְלָה, וּבְכָל פִּיקוּדָא וּפִיקוּדָא דְּתַמּוֹן,
וְאַתְּמַחִי מִכָּל הַהִיא פְּרִשַׁתָּא, דְּלֹא אֲדַכַּר
תַּמּוֹן. הִיוּ קַלְלַת חֲכָם אֶפְלוּ עַל תְּנַאי,
אַתְּקִימָם.

כִּיּוֹן דְּאַרְגִּישְׁנָא בִּיָּה, קָמַנָא וְאוֹתִיבְנָא
לִיָּה בְּרִישָׁא דְּפַתּוּרָא. אִמְיָנָא, וְהִיא
לְבַתֵּר וְאַתָּה תִּצְוֶה אֶמֶר מוֹשֶׁה הִיא מוֹלָה.
אָמַר לִי, אֵין מוֹקֵדִם וּמְאוּחָר בַּתּוֹרָה.

שְׂאֵילָנָא לִיָּה בַּמִּקְרָא בַּמִּשְׁנָה
וּבַתּוֹסֵפֶתָּא וּבַהֲגָדָה, וְהוּהוּ
בְּקִי בְּכוּלָּא. אִמְיָנָא אִמְיָנָא בְּקַדְמִיתָא לֹא
אַתִּיבַת לִי, כַּד בְּדִיקָנָא בְּךָ. אָמַר, שִׁינְתָּא
אַנִּסָּה לִי. תְּרִין יוֹמִין הוּוּ דְּלֹא דְּמִיכְנָא.
וְהַשְׁתָּא דְּשִׁינְתָּא אֲתָא לְעֵינִי, לֹא אֲתִיבְנָא
לָךְ.

לְבַתֵּר דְּאֶכֶל וְשִׁתָּה, פְּתַח וְאָמַר וְכוּ'.
אַתָּא ר' עֲזַרְיָה וְרַבִּי מְרוֹנוֹס,
וְנִשְׁקוּהוּ בְּרִישִׁיָּה. קָרָא עֲלָיָה, (משלי יח טו)

דעת ואזן חכמים תבקש דעת.

לב גבון יקנה דעת ואזן חכמים תבקש דעת.

כוכבי בקר המרתתים מיראת אדונם

(זוהר חדש ב רות כח, א)

רבי נהוראי ורבי יצחק קמו באור, כשהאיר היום, ללכת בדרך. בטרום שיצאו, הרים עיניו רבי נהוראי, ראה שכוכבי הבקר מרתתים. אמר לו רבי יצחק: תראה אותם הכוכבים שמרתתים ביראת אדונם, כעת מגיע זמנם לומר.

כוכבי בקר המרתתים מיראת אדונם

(זוהר חדש ב רות כח, א)

רבי נהוראי ורבי יצחק קמו בנהורא, בד נהר יממא, למיהו באורחא. עד לא נפקי, זקי עיניהו רבי נהוראי, חמא בכוכבי בקר דקא מרתתני. אמר ליה ר' יצחק, חזי אינון כוכביא דקא מרתתני בדחילא דמריהון, השתא מטי זמניהו לומר.

משום שאותם בני אלהים עומדים עליהם. וכשמימים שאר הצבאות שמשבחים בלילה, אותם בני אלהים תוקעים תרועה, ומתכנסים כל המחנות ששולטים בלילה למקומם.

בגין, דאינון בני אלהים, קיימו עליהו. וכד מסיימו שאר חיילין דקא משבחין בליליא, אינון בני אלהים תוקעין תרועה, ומתכנסין כל משריין דשולטין בליליא לאתריהו.

ואז אותם הכוכבים ששולטים ביום, בבקר, מרתתים ויראים ומעלים שירה. וכעת מגיע זמנם לשבח את רבונם, בזמן הזה ששומעים אותה התרועה, שכתוב (איוב לח) ברוך יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים.

כדין אינון כוכביא דשולטין ביממא, בצפרא, מרתתין ודחלי וסלקי שירתא. והשתא מטא זמניהו, לשבחא למריהו, בזמנא דא דשמעין תהיא תרועה. דכתיב (איוב לח ז) ברוך יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים.

הקדימו והלכו, והיה מאיר היום. כשיצא השמש והתגלה לעולם, אמר לו רבי יצחק לרבי נהוראי: תמהני כשהסתפלתו בשמש. כשיצא, יצא אדם, ואחר כך חזר ללבו. למה?

אקדימו ואזלו, והנה נהיר יממא. בד נפק שמושא ואתגלי לעלמא, אמר ליה רבי יצחק לרבי נהוראי, תוהנא בד אסתכלנא בשמושא, דכי נפק, נפיק סומקא, ולבתר הכי אתהדר חוורא. אמאי.

ודאי נזפרתי בדבר שאמר רבי יוסי בן שלום אמר רבי יצחק בן יהודא:

ודאי אדפרנא מלה, דאמר רבי יוסי בן שלום, אמר רבי יצחק בן יהודא,

כְּשִׁיּוֹצֵא הַשֶּׁמֶשׁ, יוֹצֵא בְּתַקְרָה, כְּגִבּוֹר תַּקְרִיף, וּבִקְעָה שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִשְׁקוּפִים שֶׁל חֲלוּנֵי רְקִיעַ.

שְׁמִיּוֹשָׂא כַּד נְפִיק, נְפִיק בְּתוֹקְפָא, כְּגִבּוֹר תַּקְרִיף. וּבִקְעָה תְּלִיסַר מִשְׁקוּפֵי חֲלוּנֵי דְרְקִיעָא.

וְאֵין בְּכָל אוֹתָם כּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְהַמְזֻלוֹת שֶׁנִּקְרְאוּ גִבּוֹר, פָּרֵט לְשִׁמְשׁ. אִיזוֹ גִּבּוֹרָה עוֹשֶׂה? אֵלֶּא כְּשִׁמְסֻתִּים הַיּוֹם וְנִכְנַס הַלַּיְלָה, מְסַתְּמִים כָּל אוֹתָם הַחֲלוּנוֹת וְהַמִּשְׁקוּפִים שֶׁל הָרְקִיעַ. בְּשַׁעֲה שְׁבֵא הַיּוֹם וְהַשֶּׁמֶשׁ יוֹצֵא, מִתְעַטֵּר וְנִחְקַק בְּאוֹתֵיּוֹת שֶׁל סוּד הַשָּׁם הַקְּדוּשׁ, וּבְתַקְרָה וּבִכְחָ שְׁלוֹ הוּא כּוֹנֵס אֶת כָּל אוֹתָם הָרְקִיעִים, וּבִקְעָה אֶת כָּל אוֹתָם הַחֲלוּנוֹת, וְנִשְׂרָפִים בְּשִׁלְהוּבֹתָיו, וּפּוֹתַח אוֹתָם וְיוֹצֵא הַחֻצָּה.

וְלִית בְּכָל אֵינוֹן כּוֹכְבֵי שְׁמַיָא וּמְזֻלֵי דְאִיקְרֵי גִבּוֹר, כַּד מִשְׁמַשָּׂא. מַה גִּבּוֹרָה עֵבִיד. אֵלֶּא כַּד אִסְתִּיִּים יְמָמָא וְעָאֵל לַיְלָא, אִסְתְּתֻמְן כָּל אֵינוֹן בּוּיִן וּמִשְׁקוּפֵין דְרְקִיעָא. בְּשַׁעֲתָא דְאִתֵּי יְמָמָא וְשִׁמְשָׂא נִפְק, אִתְעַטֵּר וְאִתְגְּלִיף בְּאִתְנוּן דְרָזָא דְשְׁמַא קְדִישָׁא, וּבְתוֹקְפָא וּבְכִילָא דִּילֵיהּ, כְּנִיס בְּכָל אֵינוֹן רְקִיעִין, וּבִקְעָה בְּכָל אֵינוֹן חֲלוּנֵין, וְאִתְקוּדוֹן בְּשִׁלְהוּבּוּי, וּפְתַח לוֹן וְנִפְק לְבַר.

וּמִנָּה לָן דְאִתְקְרֵי גִבּוֹר. דְכָתִיב (תהלים יט) יְשִׁישׁ כְּגִבּוֹר לְרוּץ אֹרַח. וְכָתוּב (שופטים ה) כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבּוֹרָתוֹ. כְּגִבּוֹר שֶׁנִּכְנַס לְמַלְחָמָה וְנוֹצַח, הוּא אָדָם. כְּשֶׁנִּצַּח, חוֹזֵר לְגוֹנוֹ הָרֵאשׁוֹן. כִּף הַשֶּׁמֶשׁ, כְּשִׁיּוֹצֵא, נִדְלָקִים בּוֹ שִׁלְהוּבֹתָיו, וְהוּא אָדָם מְרֻב גִּבּוֹרָתוֹ, וְאַחַר כִּף חוֹזֵר לְגוֹן הָרֵאשׁוֹן.

וּמִנָּה לָן דְאִתְקְרֵי גִבּוֹר. דְכָתִיב (תהלים יט) יְשִׁישׁ כְּגִבּוֹר לְרוּץ אֹרַח. וְכָתִיב, (שופטים ה לא) כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבּוֹרָתוֹ. כְּגִבּוֹר שֶׁנִּכְנַס לְמַלְחָמָה וְנוֹצַח, הוּא אָדָם. כְּשֶׁנִּצַּח חוֹזֵר לְגוֹנוֹ הָרֵאשׁוֹן. כִּף הַשֶּׁמֶשׁ, כְּשִׁיּוֹצֵא, נִדְלָקִים בּוֹ שִׁלְהוּבֹתָיו, וְהוּא אָדָם מְרֻב גִּבּוֹרָתוֹ, וְאַחַר כִּף חוֹזֵר לְגוֹן הָרֵאשׁוֹן.

הַלְכוּ. כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְשֶׁדָה אֶחָד, אָמַר רַבִּי יְצַחְקָה, יֵאמֹר מִר מְאוֹתָם הַדְּבָרִים הַמְעֻלִּים שֶׁבְּקִרְיַת שְׁמַע. פֶּתַח וְאָמַר, (דברים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד. הַפְּסוּק הַזֶּה נּוֹחַ בְּשַׁעֲה שֶׁאָמְרוּ בְּנֵי יַעֲקֹב לְאַבְרָהָם, אוֹ מֹשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל, אֲבָל עֲכָשׁוּ, כָּל הָעוֹלָם אוֹמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. לְאִיזָה יִשְׂרָאֵל אוֹמְרִים?

אֲזָלוּ, כַּד מָטוּ בֵי חֻקַּל, אָמַר רַבִּי יְצַחְקָה, לִימָא מִר מְאוֹתָם מִלִּין דְמַעֲלִיתָא דְבְּקִרְיַת שְׁמַע. פֶּתַח וְאָמַר, (דברים ו ד) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד. הַאי קְרָא, תִּינַח בְּשַׁעֲתָא דְאָמְרוּ בְּנֵין דְיַעֲקֹב לְאַבְרָהָם, אוֹ מֹשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל, אֲבָל הַשְׁתָּא, כְּלָא עֲלָמָא אָמְרֵי שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, לְמָאן יִשְׂרָאֵל אָמְרִין.

אֵלָא, הִנֵּה שְׁנִינוּ, יַעֲקֹב אָבִינוּ לֹא מֵת,
וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲתָם אוֹתוֹ
בַּתּוֹךְ כִּסָּא כְבוֹדוֹ לְהֵיוֹת תְּמִיד עַד עַל
בְּנָיו, שְׁמִיחִים שְׂמוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא כְּרָאוּי בְּכָל יוֹם פְּעֻמִּים. וְכִשְׁהֵם
מִיחֲדִים אֶת שְׂמוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
אוֹמְרִים שְׂמֵעַ יִשְׂרָאֵל, תִּהְיֶה מַעֲיֵד עֲלֵינוּ,
שְׂאֲנֵנו מִיחֲדִים אֶת שְׂמוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא כְּרָאוּי.

בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה נוֹטְלִים אֶת יַעֲקֹב
בְּאַרְבַּעַה כְּנַפִּים, פְּרוּשִׁים
לְאַרְבַּעַת צַדֵּי הָעוֹלָם, וּמַעֲלִים אוֹתוֹ
לְפָנֵי הַקְדוֹשׁ הָעֲלִיוֹן, וּמְבַרְךְ אוֹתוֹ בְּשֶׁבַע
בְּרָכוֹת. פּוֹתַח הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאוֹמֵר:
אֲשֶׁרִי הָאֵב שְׁהוֹלִיד אֶת הַזָּרַע הַזֶּה בְּאַרְצֵךְ!
אֲשֶׁרִי הַבְּנִים שְׂמַעְטָרִים אֶת אֲבֵיהֶם כֶּף!
בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה כָּל צְבָאוֹת הַשָּׁמַיִם
פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים, בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד
מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

וַיַּעֲקֹב מִתְעַטֵּר בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר נְהוֹת
אַפְרָסְמוֹן זָךְ, וְעוֹמֵד תְּמִיד
כְּקַרְיָה מְקַפֶּת חוֹמָה עַל בְּנָיו לְפָנֵי הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא נוֹתֵן לְדִין הַקְּשָׁה לְשִׁלֹּט
עֲלֵיהֶם, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם אֵין יְכוֹלִים
לְהַשְׁמִידֵם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (ישעיה מד) אֵל
תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב.

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָאי וְאוֹמֵר, בְּדוּגְמָא שְׂיֵשׁ
שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁבָטִים לְמִטָּה, שְׁהֵם
בְּנֵי יַעֲקֹב, כֶּף יֵשׁ יַעֲקֹב הָעֲלִיוֹן בְּשָׁמַיִם,
וּשְׁנַיִם עָשָׂר שְׁבָטִים עֲלִיוֹנִים. וּבְדוּגְמָא
שְׁמִיחִים שְׂמוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

אֵלָא הָא תְּנִינָא, יַעֲקֹב אָבִינוּ לֹא מֵת,
וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲתָמִים לִיה גּוֹ
מוֹרְסָא יְקָרִיָּה, לְמַהֲוֵי תְּדִיר סַהְדָּא עַל
בְּנָיו, דְּקָא מִיחֲדֵי שְׂמִיָּה דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּדַחְזִי, בְּכָל יוֹמָא תְּרִין זְמוּנֵי, וְכַד
אֵינָנו מִיחֲדִין שְׂמִיָּה דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
אֲמָרִי שְׂמֵעַ יִשְׂרָאֵל, הוּי סַהִיד עֲלוֹן, דְּאֲנֵנו
מִיחֲדֵי שְׂמִיָּה דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּדָקָא
חַזִּי.

בְּהוּא שְׁעָתָא, נְטְלֵי לִיה לְיַעֲקֹב בְּאַרְבַּע
גְּדַפִּין, פְּרִישָׁן לְאַרְבַּע סִיטְרֵי
עֲלִמָּא, וְסַלְקֵי לִיה לְקַמֵּי קְדִישָׁא עִילָאָה,
וּמְבַרְךְ לִיה בְּשֶׁבַע בְּרָכָאן. פְּתַח הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְאוֹמֵר, זְכָאָה אִיהוּ אַבָּא, דְּזָרְעָא
דָּא אוֹלִיד בְּאַרְעָא. זְכָאִין אֵינָנו בְּנִין, דְּקָא
מַעְטָרִין לְאַבוּהוֹן הָכִי. בְּהֵיָא שְׁעָתָא, כָּל
אֵינָנו חִילֵי דְשָׁמַיָּא, פְּתַחֵי וְאוֹמְרֵי בְּרוּךְ
שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

וַיַּעֲקֹב מִתְעַטֵּר בְּתַלְסֵר נְהַרֵי אַפְרָסְמוֹנָא
דְּכִנָּא, וְקָאִים תְּדִיר כְּקוֹרְתָא
מְקַפָּא שׁוּר עַל בְּנָיו קַמֵּיָּה דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, וְלֹא שְׁבַק דִּינָא תְּקִיפָא לְשִׁלְטָא
עֲלֵיהוּ, וְכָל בְּנֵי עֲלִמָּא לֹא יְכַלִּין לְשַׁצָּאָה
לְהוֹן. הָדָא הוּא דְכָתִיב, (ישעיה מד ב) אֵל
תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב.

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָאי וְאוֹמֵר, בְּדוּגְמָא דְאִית
תְּרִיסַר שְׁבָטִים לְתַתָּא, דְּאֵינָנו בְּנֵי
יַעֲקֹב, כֶּף אִית יַעֲקֹב עִילָאָה בְּשָׁמַיָּא,
וּתְרִין עָשָׂר שְׁבָטִין עִילָאִין. וּבְדוּגְמָא
דְּמִיחֲדֵי שְׂמִיָּה דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

ישראל למטה, כך מיחדים הפולאכים הקדושים למעלה, והכל כמו שלמעלה.

ישראל לתתא, כך מיחדים מלאכי קדישין לעילא. וכולא בגוונא דלעילא.

פתח רבי נהוראי ואמר, (שם כט) לכן כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו. וכי יעקב פדה את אברהם? ויעקב טרם נברא בעולם!

פתח רבי נהוראי ואמר, (שם כט כב) לכן כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו. וכי יעקב פדה את אברהם, ויעקב לא אברי בעלמא.

אלא תא חזי, בשעתא דהווי מפלי לאברהם באור פשדים, קודשא בריך הוא אכניש לפמליא דיליה, ואמר שזיבו לאברהם מגו יקידא דיליה, דאיהו רחיקאי.

אמר לקודשא בריך הוא, הא יפוק מיניה ישמעאל. אמר קודשא בריך הוא, הא יפוק מיניה יצחק. אמרו להקדוש ברוך הוא, הא יפוק מיניה עשו. אמר קודשא בריך הוא, הא יפוק מיניה יעקב. אמרו, הא ודאי בזכות יעקב ישתזיב. ועל דא אמר, אשר פדה את אברהם, דבזכותיה אישתזיב אברהם.

אמרו לקדוש ברוך הוא: הרי יצא מקונו ישמעאל! אמר הקדוש ברוך הוא: הרי יצא מקונו יצחק! אמרו לקדוש ברוך הוא: הרי יצא מקונו עשו! אמר הקדוש ברוך הוא: הרי יצא מקונו יעקב! אמרו: הרי ודאי שבזכות יעקב יצאל. ועל זה אמר, אשר פדה את אברהם, שבזכותו נצול אברהם.

אמר רבי, בשעה דכפיתו לחנניה מישאל ועזריה, דיפלון לון בגו אתון נורא יקידתא. חנניה אמר, (תהלים קיח ו) ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם. מישאל אמר, (ירמיה כ זח) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי אתך אני נאם ה'. עזריה אמר, (דברים י ד) שמע ישראל וגו'.

אמר רבי, בשעה שפכתו את חנניה מישאל ועזריה שיפילו אותם לתוף כבשן האש היקדדת, חנניה אמר (תהלים קיח) ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם. מישאל אמר (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי אתך אני נאם ה'. עזריה אמר, שמע ישראל וגו'.

אמר הקדוש ברוך הוא, (ישעיה מד) זה יאמר לה' אני - זה חנניה, שאמר ה'.

אמר הקדוש ברוך הוא, (ישעיה מד) זה יאמר לה' אני - זה חנניה, שאמר ה'.

אמר הקדוש ברוך הוא, (ישעיה מד) זה יאמר לה' אני, זה חנניה, שאמר ה'.

ה' לי לא אירא. וזה יקרא בשם יעקב - זה מישאל, שאמר ואתה אל תירא עבדי יעקב. ובשם ישראל יכנה, זה עזריה, שאמר שמע ישראל וכו'. לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו.

ולמה לא היה דניאל עמהם? אלא דניאל אמר, אני נקרא בלטישצר, כשם האליל שלו, שנקמר (דניאל ד) בלטישצר כשם אלהי כו', וכתוב (שם ב) אז המלך נבוכדנצר נפל על פניו והשתחוה לדניאל. והקדוש ברוך הוא אמר, פסילי אלהיהם תשרפון באש. הלך ולא היה עמהם.

מה ראו חנניה מישאל ועזריה שנקלו בנורא. אלא אמרו, צפרדעים אפילו גופהון בנורא, בשביל לאבאיש למצראי, במאמר דהקדוש ברוך הוא. אנחנו על אחת כמה וכמה בשביל פבוד רבוננו.

הלכו והתעסקו בתורה. בינתיים ירד השמש. אמר רבי נהוראי, נעבר מהדרך ונעלה להר, ונתעסק בתורה, ולא נישן.

בעודם יושבים ומתעסקים בתורה זה עם זה, שמעו קול אחד שהיה אומר: קומו עלינו. התחתונים הישנים, ששנה בנחיריהם, התעוררו! הנה הקדוש ברוך הוא רוצה להרגיז את העולם, ואותם העמודים הקימים, שהעולם סמוך עליהם, מרתתים. קול בכיה של עפר אילים, שבוכה על אריה אחד, שרשום תמיד בכסא הקדוש.

לי לא אירא. וזה יקרא בשם יעקב, זה מישאל, שאמר ואתה אל תירא עבדי יעקב. ובשם ישראל יכנה, זה עזריה, שאמר שמע ישראל וכו'. לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו.

ולמה לא היה דניאל עמהם. אלא דניאל אמר, אני נקרא בלטישצר, כשם אליל שלו. שנקמר, (דניאל ד ה) בלטישצר כשם אלהי וכו', וכתוב, (שם ב מו) באדון מלכא נבוכדנצר (דף צד ע"א) נפל על אנפיהו ולדניאל סגד. והקדוש ברוך הוא אמר, (דברים ז כה) פסילי אלהיהם תשרפון באש, אזל ולא היה עמהם.

מה ראו חנניה מישאל ועזריה דנקלו בנורא. אלא אמרו, צפרדעים אפילו גופהון בנורא, בשביל לאבאיש למצראי, במאמר דהקדוש ברוך הוא. אנחנו על אחת כמה וכמה בשביל יקרא דמארנא.

אזלו ואתעסקו באורייתא, אדהכי רמש שמשא. אמר רבי נהוראי, נעבר מארחא, ונסלק לטורא, ונשתדל באורייתא, ולא נדמוף.

עד דהוו יתבי ומשתדלי באורייתא דא עם דא, שמעו חד קלא דהוה אמר, עילאין קומו. תתאין דמיכין, דשנתא בחוריהון, איתערו. הא קודשא בריך הוא בעי למרגז עלמא, ואינון סמכין קיימין, דעלמא סמיך עליהון, מרתתני. קל בכינא, דחד אוזילא דאילתא, דקא בכינא על חד ארינא, דאיתרשים תדירא בכורסינא קדישא.

אָמַר רַבִּי נְהוֹרָאִי לְרַבִּי יִצְחָק, שְׁמַעְתָּ דְּבַר? אָמַר לוֹ, שְׁמַעְתִּי, וְעַל זֶה אָמַרְתִּי, שְׁמַעְתִּי וְתַרְגְּזוּ בְּטַנְיָא. אָמַר רַבִּי נְהוֹרָאִי, וְדַאי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּצָה לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם שְׁלוֹ, וְטָרַם שְׁיַעֲשֶׂה הַדִּין, הִנֵּה קוֹל מִתְעוֹרֵר, וּמְכַרְזֵי תְּמִיד בְּעוֹלָם. וְדַאי הַרְמִים שֶׁל הַרְמִים עֲכָשׁוּ יִסְתַּלְקוּ בְּעוֹלָם. וְהַפֵּל בְּרוּר לָנוּ, פֶּרֶט לְזֶה שְׁאָמַר קוֹל בְּכִיָּה שֶׁל עֵפֶר אֲגִלִּים שְׂבוּכָה עַל אֶרֶץ אַחַד, לֹא יִדְעֵתִי מָה הוּא.

אָמַר רַבִּי נְחֻמְיָה, לֹא יִדְעוּ בְּזָה לְפִי שְׁעָה. לִימִים מוֹעֲטִים הִתְגַּלְּהָ בְּעוֹלָם. וּמַהי הַבְּכִיָּה? זוֹ הַבְּכִיָּה שֶׁל רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל בֶּן אֱלִישֶׁע כֶּהֵן גְּדוֹל, שְׂבֻכָה עַל רֵאשׁוֹ שֶׁל רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל. שְׂאוּתָהּ הַבְּכִיָּה לֹא עֲבָרָה מְכַסֵּא שֶׁל הַמְּלָךְ, עַד שְׁיַעֲשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נְקֻמוֹת בְּשָׂאֵר הָעַמִּים.

אָמַר רַבִּי נְהוֹרָאִי לְרַבִּי יִצְחָק, שְׁמַעְתָּ מִיָּדִי. אָמַר לֵיהּ, שְׁמַעְנָא, וְעַל דָּא אָמִינָא, (חֲבֻקוּק ג' טו) שְׁמַעְתִּי וְתַרְגְּזוּ בְּטַנְיָא. אָמַר ר' נְהוֹרָאִי, וְדַאי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעִי לְמִידָן עַלְמָא דִּילֵיהּ, וְעַד לֹא יִתְעַבֵּד דִּינָא, הָא קָלָא אִיתְעַר, וְאַכְרִיז תְּדִיר בְּעַלְמָא. וְדַאי רַמִּי דְרַמִּין יִסְתַּלְקוֹן הַשְׁתָּא בְּעַלְמָא. וְכוּלָא בְּרִיר לוֹ, בַּר הָאִי דְאָמַר, קַל בְּכִיָּא דְחַד אוּזִילָא דְאִילְתָּא, דְקָא בְּכִי עַל חַד אַרְיָא, לֹא יִדְעֵנָא מַאי אִיהוּ.

אָמַר רַבִּי נְחֻמְיָה, לֹא יִדְעוּ בְּהַאי לְפֻם שְׁעָתָא, לִיּוֹמִין זְעִירִין אִיתְגַּלִּי בְּעַלְמָא, וּמַאי אִיהוּ בְּכִיָּא. דָּא בְּכִיָּא דְרַבִּי יִשְׁמַעְאֵל בֶּן אֱלִישֶׁע כֶּהֵן גְּדוֹל, דְּבָכָה עַל רִישֵׁיהּ דְרַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל. דְּהָיָא בְּכִיָּא לֹא אִתְעַבֵּר מְכוּרְסָא דְמִלְכָּא, עַד דְּיַעֲבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נוֹקְמִין בְּשָׂאֵר עַמִּין.

פּרָק כ"ב

פּרָשִׁיּוֹת

וַיְקַהֵל - פְּקוּדֵי,

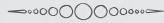
נְצַבִּים - וַיִּלָּךְ

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תִּכְנֵן עֵינַיִם

מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי בּוֹן ..... רלו

**מניעתנו מלהתעסק בחכמת הזוהר גורמת לאיחור ועכוב
בנין בית מקדשנו ותפארתנו**

**הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת
אחור ועכוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו (הקדמת הרב חיים ויטאל
לעץ חיים).**

ביטול הקליפות

וכתב מהר"א אזולאי זי"ע: "וגם על ידי החבור ההוא יהיה בטול
הקלפות, וקלות הגלות, והשבתת הקטרוגים (חסד לאברהם מעין
ראשון נהר כ"ד). וכתב ב"פרי עץ חיים" (שער העמידה, הג"ה מרנ"ש): ונראה
שעל ידי זכות העוסקים בחכמת האמת, יש כח בידם להגן על משיח
בן יוסף שלא ימות על ידי הרשע ארמילוס (ועיין עוד תיקו"ז לרמח"ל
תיקון ח'). מתוך "ערכה של שעה"

להזְכִּירְכֶם,

יְשָׁנָה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְגו' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיָה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

מעשה ברבי בון

(זוהר חדש ב רות כט, א)

רבי בון, כל יומיו הוה בקסרין, יומא חד חמא עמא דסרחי, דהוו מסכני אזלי, ולא משגיחין עלייהו. אמר, ודאי דינא אתחזי הכא, קם ואזיל ליה.

יומא חד חליש דעתיה, פגע בכפר סיכני ברמון, ואדמוף. שמע חד קלא, לחד תנא דלעי ברננא דאורייתא דאמר, (דברים כב ו) כי יקרא קו צפור לפניך וכו'. קו, זה תשובה. בדרך, זה רחל. שנאמר, (משלי ד יח) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. וצדיקים, תרין בניו, יוסף ובנימין. והיא נקראת לבנה, הולכת לבנה, הולכת כל הלילה, ומאיר להם, עד נכון היום, שהוא יעקב.

בכל עין, כל, דא צדיק חי העולמים. עין, דא שכניה. שנאמר, (שם ג יח) עין חיים היא למחזיקים בה. על הארץ, דא ארץ התחתונה. אפרוחים, דא שנים עשר שבטים דלעילא. או בצים, דא ישראל דלתתא, דאינון כמלבושא דגופא. והאם רובצת על האפרוחים וכו', שלח תשלח (דף צד ע"ב) את האם, שנאמר, (ישעיה נ א) ובפשעיהם שלחה אמכם.

ואת הבנים תקח לך. ארכין רבי בון אודנוי, ושמע ההוא קלא דאמר, חס על דא, לא אמר ולא כלום. מאן דחס, שבק אימא ובנהא ואזיל ליה. ומה דאימא מתרכא מן הקון, מה היא אומרת. אוי שהחרבתי את ביתי, ושרפתי את

מעשה ברבי בון

(זוהר חדש ב רות כט, א)

רבי בון כל ימיו היה בקיסרין. יום אחד ראה את העם שסורחים, שהיו העניים הולכים, ואין משגיחים עליהם. אמר, ודאי הדין ראוי לכאן. קם והלך לו.

יום אחד חלשה דעתו. פגע בכפר סיכני ברמון, ונרדם. שמע קול אחד של תנא אחד שעוסק ברנת התורה שאומר, (דברים כב) כי יקרא קו צפור לפניך וכו'. קו - זו תשובה. בדרך - זו רחל, שנאמר (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. וצדיקים, שני בנים, יוסף ובנימין. והיא נקראת לבנה, הולכת כל הלילה, ומאיר להם עד נכון היום, שהוא יעקב.

בכל עין - כל זה צדיק חי העולמים. עין זו שכניה, שנאמר עין חיים היא למחזיקים בה. על הארץ - זו ארץ התחתונה. אפרוחים - זה שנים עשר שבטים שלמעלה. או ביצים - זה ישראל שלמטה, שהם כמלבוש שלגוף. והאם רובצת על האפרוחים וכו', שלח תשלח את האם, שנאמר (ישעיה נ) ובפשעיהם שלחה אמכם.

ואת הבנים תקח לך. הרפין רבי בון אדנוי, ושמע את הקול שאומר: חבל על זה, לא אמר ולא כלום. מי שחס, משאיר האם ובניה והולך לו. ומה שהאם מגרשת מן הקון, מה היא אומרת? אוי שהחרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי

והגליתי בני לבין האמות. ועל זה ירחם
והקדוש ברוך הוא, שְׁהַרִי הַרְחֵמוֹן אִין
נִמְצָא אֱלָא כְּאִין.

היכלי, והגליתי את בני לבין האמות.
ועל דא ירחם קודשא בריך הוא, דְּהָא
רַחֲמָנָא לֹא אִשְׁתַּבַּח אֱלָא הַכָּא.

ועל זה שכינה צועקת על בניה. הנה
כתוב שלח תשלח, שני שלוחים,
שהם בית ראשון ובית שני. שלח תשלח
- אפלו ק' פעמים, שאם חוזרת על
גוזליה תוך אהבת בניה, שלח אפלו כמה
פעמים, עד שהולך לו וסותר את הקן
שלה, ויטל הבנים הנסתרים בקן,
להטילם לגג, הרי הרחמן אין נמצא אלא
כך. והארכת ימים - שיאריך רגז מן
ששת ימים, שנקראו בנים. ה' ה' אל
רחום וחנון ארך אפים וגו'.

ועל דא שכינה צועקת על בניה. הא
כתוב, שלח תשלח, תרין שלוחין,
דאינון בית ראשון ובית שני. שלח
תשלח אפילו כמה זימנין דאי אהדר על
גוזליה גז רחימו דבנהא, שלח אפילו כמה
זמנין, עד דאזל ליה וסתר קן שלה, ויטול
בנין טמירין דקונטרסא, למיטל אגרא, הא
רחמנא לא אשתבח אלא הכי. והארכת
ימים, שיאריך רוגז מן ששת ימים,
שנקראו בנים. (שמות לד ו) ה' ה' אל רחום
וחנון ארך אפים וגו'.

אמר רבי חזקיה אמר רבי יוסי בן
קיסמא אמר רבי שמואל, כשבא
הקדוש ברוך הוא את העולם, בא איתו
בשלה קשרים, והם חכמה ותבונה
ודעת, שכתוב (משלי ג) ה' בחכמה יסד
ארץ כונן שמים בתבונה בדעתו תהומות
נבקעו.

אמר רבי חזקיה אמר רבי יוסי בן
קיסמא אמר רבי שמואל, בד
בא קודשא בריך הוא עלמא, בא ליה
בתלת קיטרין, ואינון חכמה ותבונה
ודעת. דכתיב (משלי ג ט) ה' בחכמה יסד
ארץ כונן שמים בתבונה בדעתו תהומות
נבקעו.

וכל הקשרים באדם. וקשר התבונה
שפקע מהם, התפשט בשאר
הבריות, ובכלם יש השכל לפי דרכו.

וכלהו קיטרין בבר נש. וקיטרא דתבונה
דפקע מינייהו, אתפשט בשאר
בריין ובכולהו אית סוכלתנו לפום
אורחיה.

העוף הזה, כשפורח מגוזליו ונשלח מעל
בניו, מצפצף והולך, ולא יודע
לאיזה מקום הולך, נודד לאבד את עצמו.
והקדוש ברוך הוא שכתוב בו (תהלים קמה)
ורחמיו על כל מעשיו, אפלו על יתוש
קטן בעולם, רחמיו על הכל. אותו

האי עופא בד פרח מגוזליה, ואשתלח
מעל בנהא, מצפצפא ואזלא, ולא
ידעה לאן אתר אזלא, מנדדא למיבד
גרמה. קודשא בריך הוא דכתיב ביה
(תהלים קמה ט) ורחמיו על כל מעשיו, אפילו
על יתושא זעירא בעלמא, רחמין דיליה

המקנה על העוף מתעורר אל הקדוש ברוך הוא.

על בלא. ההוא דמזמנא על עופא, איתער לגבי קודשא בריך הוא.

והקדוש ברוך הוא מתעורר על בניו. אז קול יוצא לפניו ואומר: כצפור נודדת מן קנה בן איש נודד ממקומו. אז הוא מעורר רחמים על כל אותם ההולכים ונודדים ממקום למקום, ומאתר לאתר אחר. שבורי לב, שבורי כח. ומעורר רחמים על כל העולמות וחס עליהם, ועוזב את חטאי הנודדים ממקומם, וחס עליהם ועל כל העולם.

וקודשא בריך הוא אתער על בניו, דין קלא נפקא קמיה, ואמרה, (משלי כו ח) כצפור נודדת מן קנה בן איש נודד ממקומו. דין איהו אתער רחמי, על כל אינון דאזלי מנדדי מאתר לאתר, ומדוך לדוך אחרא. תבירי לבא, תבירי חילא. ואיתער רחמי על כל עלמין, וחס עליהו, ושביק חובי דמנדדן מאתריהו, וחס עליהו ועל כל עלמא.

ועל פן אמר הקדוש ברוך הוא, אשרי הצפור בחוץ. והיא מעוררת רחמים על כל העולם. מי גרם לחוס על העולם ולעורר עליהם רחמים? אותו האדם ששולח אותה הצפור לצערה בשני גונים, כך מתעורר הקדוש ברוך הוא ומתמלא רחמים על כל אותם בעלי הצער, ועל כל אותם שנודדים ממקומם. ומשום כך, שָׁכְרוּ שֶׁל הָאָדָם הַזֶּה, מַה כְּתוּב בּוֹ? (דברים כב) למען ייטב לך והארכת ימים.

ועל דא אמר קודשא בריך הוא, אשרי צפורה לבר, והיא איתערת רחמין על כל עלמא, מאן גרים למיחס על עלמא ולאיתער רחמין עליהו. ההוא בר נש דשלח ההוא ציפור לצערה בתרין גוונים, הכי אתער קודשא בריך הוא, ואתמלי רחמין על כל אינון מארי דצערא, ועל כל אינון דמנדדי מדוכתיהו. ובגין כך, אגריה דהאי בר נש, מה פתיב ביה. למען ייטב לך והארכת ימים.

קם רבי בון על רגליו, ושמוח ואמר: ברוך הרחמן ששמעתי את הקול הזה, ואלמלא לא באתי לעולם אלא לשמע את זה - די לי!

קם רבי בון על רגלוהי, וחדי, ואמר, בריך רחמנא דשמענא להאי קלא, ואלמלא לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא, די.

חזר אותו הקול כמו מקדם, פתח ואמר, (תהלים קד) מַה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' כָּלָם בְּחֻמָּה עֲשִׂיתָ וְגו'. כל העולם לא באים אלא בחכמה, והאדם התמלא בכל. שאר הבריות, בציור (בתוספת) של חכמה שנסארה באדם.

אהדר ההוא קלא כמלקדמין, פתח ואמר, (תהלים קד כד) מַה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' כָּלָם בְּחֻמָּה עֲשִׂיתָ וְגו'. כל עלמא לא איתון אלא בחכמה. ובר נש אתמלי בכלא. שאר ברין, בטופסא (נ"א בתוספתא) דחכמתא, דאשתאר בבר נש.

ואף על גב שכל הבריות כף, לא היתה בריה קלה לרדף אחר מעשה האדם כמו העוף. אדם בונה בגן לדירו, והעוף בונה בגן לדירו. אדם מביא מזון לבנו, העוף מביא מזון לבניו. אדם מרפא את המחלות בעשב, והעוף מרפא את המחלות בעשב. אדם אמן ועושה אניות בים, והעוף נוטל גזליו ומתקנים על חוף הים.

אדם משבח ומרומם את המלך העליון, והעוף מצפצף ומשבח את רבנו, שהוא האלוה העליון. ומשום כף, למען ייטב לך. לא כתוב איטיב לך, אלא ייטב לך. אותו השלוח של הצפור שמשלח, שמעורר על העולם להיטיב לך.

רבי בון קם והלך אליו, ומצא שהוא רבי ינאי הזקן, מן החברים. נכנס אצלו ונשקו בראש. אמר, כמו שנחמת את לבי, כף ינחם הקדוש ברוך הוא אותך. ישבו יחד.

פתח אותו הזקן ואמר, (רות א) ויהי בימי שפט השפטים ויהי רעב בארץ. בזמן שהקדוש ברוך הוא דן את העולם, את מי הוא דן תחלה? את אותם שהם דנים את העולם. הם דנים את העולם, מי דן אותם? הקדוש ברוך הוא. מפני קלקול הדין רעב בא לעולם.

בכל זמן אינו בא, אלא בעון ראשי העם. כמו זה שאמר רבי יודאי, מה שכתוב (משלי יג) רב אכל ניר ראשים ויש נספה בלא משפט - כשיש ספוק אכל

ואף על גב דכולהו בריין הכי, לא הוה בריה קליל למירדף בתר עובדא דבר נש, כעופא. בר נש בני בניין לדיריה, עופא בני בניין לדיריה. בר נש אתיא מזוני לבריה, עופא אתיא מזוני לבניה. בר נש אסי למרעין בעשבא, עופא בעשבא מסי למרעין. בר נש אומנא ועביד ארבין בימא, עופא נטל גוזליה ואתקין ליה על ביה ימא.

בר נש משבח ומרומם למלכא עילאה, עופא מצפצפא ומשבחא למריה, דהוא אלהא עילאה. ובגין כף, למען ייטב לך, אטיב לך לא כתיב, אלא ייטב לך. ההוא שלוחא דציפורא דמשלח, דאתער על עלמא לאוטיב לך.

רבי בון קם ואזיל גביה, ואשבח דהוא רבי ינאי סבא, מן חברייה. עאל גבוי, ונשיק ליה ברישא. אמר, כמה דמנחמת לבאי, כף ינחם קודשא בריך הוא לך. יתיבו פחדא.

פתח ההוא סבא ואמר, ויהי בימי שפט השפטים ויהי רעב בארץ. בזמן שהקדוש ברוך הוא דן את העולם, למי הוא דן תחלה. לאותם שהם דנים את העולם, הם דנים את העולם, מי דן אותם. הקדוש ברוך הוא. מפני קלקול הדין, רעב בא לעולם.

בכל זמן אינו בא, אלא בעון ראשי העם. כי הא דאמר רבי יודאי, מאי דכתיב, (משלי יג כג) רב אכל ניר ראשים ויש נספה בלא משפט. כשיש סיפוק

בעולם, ניר ראשים, הם זורעים ואוכלים לשבע. וכשאין אוכל בעולם, יש נספה בלא משפט, יש מי שעומד בשלוח, ונספה מן העולם. על איזה עון? על עון שמקלקלים את הדין ואת המשפט ומעותין אותו.

אוכל בעולם, ניר ראשים, הם זורעים ואוכלים לשבע. וכשאין אוכל בעולם, יש נספה בלא משפט, יש מי שעומד בשלוח, ונספה מן העולם. על איזה עון? על עון שמקלקלים את הדין ואת המשפט, ומעותין אותו.

ואם תאמר, אם הגדולים חוטאים בלא משפט, שלא עשו משפט בעולם, הקדוש ברוך הוא בא להרג העניים בשבילם? אלא, העניים הם פליו של הקדוש ברוך הוא, והם קרובים אליו, וכשהרעב בא לעולם, הם צועקים אליו, והקדוש ברוך הוא שומע להם, ומעין על העולם, ודן את אותם שגרמו הצער הזה על העניים, ונספים מן העולם קדם זמנם, שכתוב (שמות כב) אם צעק יצעק אלי וגו' ושמעתי כי חנון אני. ואומר (שם) וחרה אפי וחרגתי אתכם בחרב וגו'.

ואי תימא, אם הגדולים חוטאים בלא משפט, שלא עשו משפט בעולם, הקדוש ברוך הוא בא להרוג העניים בשבילם. אלא, העניים הם פליו של הקדוש ברוך הוא, והם קרובים אליו, וכשהרעב בא לעולם, הם צועקים אליו, והקדוש ברוך הוא שומע להם, ומעין על העולם, ודן לאותן שגרמו צער זה על העניים, ונספים מן העולם קודם זמנם. כדכתיב, (שמות כב ו) אם צעק יצעק אלי וגו' ושמעתי כי חנון אני. ואומר, וחרה אפי וחרגתי אתכם בחרב וגו'.

בודאי, באותו זמן, יש נספה ומסתלק מן העולם קדם זמנו, בלא משפט - על שלא הוציאו המשפט לאורה, ועל שענתו וקלקלו המשפט. שאמר רבי יוסי, כל דין שאינו מחמיר את הדין, אין מחמירין דינו מלמעלה, ומסתלק מן העולם קדם זמנו. זהו שכתוב (משלי יג) יש נספה בלא משפט.

בודאי, באותו זמן, יש נספה ומסתלק מן העולם, קודם זמנו, בלא משפט, על שלא הוציאו המשפט לאורה, ועל שענתו וקלקלו המשפט. דאמר רבי יוסי, כל דין שאינו מחמיר את הדין, אין מחמירין דינו מלמעלה, ומסתלק מן העולם קודם זמנו. הדין הוא דכתיב, יש נספה בלא משפט.

יש מי שדן את הדין לאמתו, ומקבל שכר עליו מאת הקדוש ברוך הוא. ויש מי שדן דין אמת לאמתו, ונתפש, כגון דין שמדקדק דקדוקים לזכות לרשע, דתנאי, בית דין מכין ועונשין

יש מי שדן את הדין לאמתו, ומקבל שכר עליו מאת הקדוש ברוך הוא. ויש מי שדן דין אמת לאמתו, ונתפש. כגון דין שמדקדק דקדוקים לזכות לרשע, דתנאי, בית דין מכין ועונשין

שלא מן התורה, כדי לעשות סיג לתורה, או מפני שהזמן גורם, והדין מסלק עצמו מן הדין ומלהענישו, ומדקדק בענין הדין למצא פתח לזכות אותו מן הדין ממש, והוא דין אמת. אפלו כן, כשהקדוש ברוך הוא דן את העולם, אותו הדין נתפס עליו, ומסתלק מן העולם קדם זמנו. ואם לא, עליו הפתוב אומר (איוב יח) לא נין לו ולא נכד בעמו. כשעצמו אינו נתפס - נתפס זרעו.

שלא מן התורה, כדי לעשות סיג לתורה. או מפני שהזמן גורם, והדין מסלק עצמו מן הדין, ומלהענישו, ומדקדק בענין הדין, למצוא פתח לזכות אותו מן הדין ממש, והוא דין אמת, אפילו הכי כשהקדוש ברוך הוא דן את העולם, אותו הדין נתפס עליו, ומסתלק מן העולם קדם זמנו. ואם לאו, עליו הפתוב אומר, (איוב יח ט) לא נין לו ולא נכד בעמו. כשעצמו אינו נתפס, נתפס זרעו.

יש מי שאינו דן את הדין לאמתו, ומקבל עליו שכר. כגון אבא, שראה אחד מחבק לאשת איש ומנשקה, הוציא אותם למלקות, והרגם. לא שהם בני הריגה, אלא לעשות סיג לתורה, שלא יאמרו, הדין הוציאם מדין תורה, שלא מחיבים הרג, אלא ועשו סיג לתורה. והדין שלא עושה סיג לתורה, אין לו סיג בעולם הזה, של נין ונכד ויהיה עצור ועזוב. ובעולם הבא מעבירים ממנו אותם מעשים טובים, שהם סיג לאדם לעולם הבא. כמו זה שאמר רבי נורי, עשו סיג לתורה כדי שתאריכו ימים בעולם הזה ובעולם הבא.

יש מי שאינו (דף צה ע"א) דן את הדין לאמתו, ומקבל עליו שכר. כגון אבא, שראה אחד מחבק לאשת איש, ומנשקה, אפיק לון לקולפין, וקטיל לון. לאו דבני הריגה נינהו, אלא לעשות סיג לתורה, דלא ימרון, דיינא אפיק לון מדין תורה, דלא מתחייבי קטול, אלא ועשו סיג לתורה. ודיינא דלא עביד סיג לתורה, לית ליה סיג בעלמא דין, של נין ונכד ויהיה עצור ועזוב. ובעולם הבא מעבירין ממנו אותם מעשים טובים, שהם סיג לאדם לעולם הבא. כי הא דאמר רבי נורי, עשו סיג לתורה, בגין דתורכון חיים בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

וילך איש - בכל מקום שנאמר איש, צדיק גדול הוא בדורו, שיוכל לעמוד על עצמו ועל אחרים. כענין זה לגנאי - איש יודע ציד איש שדה, רשע ברשעו הורג, ומקפח בני אדם ולא פוחד.

וילך איש, בכל מקום שנאמר איש, צדיק גדול הוא בדורו, שיוכל לעמוד על עצמו, ועל אחרים. כענין זה לגנאי, (בראשית כה כז) איש יודע ציד איש שדה, רשע ברשעו קטיל, ומקפח בני נשא ולא דחיל.

אֱלִימֶלֶךְ גָּדוֹל בְּדוֹרוֹ רָאוּי לְעַמּוֹד עַל
עֲצָמוֹ וְעַל אַחֲרָיִם. בֵּינוֹן שְׂרָאָה
הָרַעַב, מִיַּד בְּרַח. לְפִיכָּךְ נֶעֱנַשׁ. מִבֵּית
לֶחֶם יְהוּדָה - מִמְּקוֹם סְנֵהֲדָרִין גְּדוֹלָה,
מִהַנְּבִיעָה שֶׁל הַתּוֹרָה שְׁשִׁים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר
(שְׁמוּאֵל-ב כג) מִי יִשְׁקֵנִי מִיַּם מְבוֹר בֵּית לֶחֶם
אֲשֶׁר בְּשַׁעַר.

אֱלִימֶלֶךְ גָּדוֹל הַדּוֹר הָיָה, וְרָאוּי לְעַמּוֹד
עַל עֲצָמוֹ, וְעַל אַחֲרָיִם. בֵּינוֹן
שְׂרָאָה הָרַעַב, מִיַּד בְּרַח. לְפִיכָּךְ נֶעֱנַשׁ.
מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה, מִמְּקוֹם סְנֵהֲדָרִי
גְּדוֹלָה, מִנְּבִיעוֹ דְּאוֹרֵיִתָּא דְתַמְזוֹן. כְּמָה
דְּאֵת אָמֹר, (ש"ב כג טו) מִי יִשְׁקֵנִי מִיַּם מְבוֹר
בֵּית לֶחֶם אֲשֶׁר בְּשַׁעַר.

וְזֶה עֶקֶר רִגְלוֹ מְנַבְּיעַת הַתּוֹרָה שֶׁל בֵּית
לֶחֶם יְהוּדָה, לְגוֹר בְּשָׂדֵי מוֹאָב,
וּמְשׁוּם כֶּף נֶעֱנַשׁוּ. וְאֵתָּה רַבִּי, גְּלִיתָ עֲצָמְךָ
בְּמִקוֹם שְׁנוֹבְעִים הַחֲבָרִים מְעִינֹת שֶׁל
תּוֹרָה כְּאֵן? אָמֹר, בְּרוּךְ הַרְחֵקוֹן שֶׁשְׁלַחְנִי
לְכָאן לְשִׁמְעַת אֵת דְּבַרְיָךְ.

וְדָא עֶקֶר רִגְלוֹ מְנַבְּיעוֹ דְּאוֹרֵיִתָּא דְבֵית
לֶחֶם יְהוּדָה, לְגוֹר בְּשָׂדֵי מוֹאָב, וּבְגִין
כֶּף אֵתְעִנְשׁוּ. וְאֵנְתָּ רַבִּי, גְּלִיתָ גְרַמְךָ בְּאֵתֵר
דְּנַבְּעִין חֲבָרֵיָא מְבוּעֵי דְּאוֹרֵיִתָּא הַכָּא.
אָמֹר, בְּרִיךְ רַחֲמָנָא דְשִׁדְרַנִּי הַכָּא,
לְמִשְׁמַע מִיִּלְךָ.

מִכְתָּב בְּרַכָּה וְחִיזוּק מֵאֵת הַגָּאוֹן הָאֲדִיר בְּנִגְלָה וּבְנִסְתָּר הַמְּקַבֵּל בַּעַל "יַם הַחֲכָמָה" שְׁלִיט"א

יִצְחָק מֵאִיר מְאָרְגְנִשְׁטֵעֵר

רֵאשׁ יְשִׁיבַת "תּוֹרַת חַכְמִים", לְתוֹרַת הַנְּגִלָּה וְהַנְּסִטָּר, פַּעִיָּה "ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב" א

לְכַבּוֹד יְדִיד נַפְשֵׁי הַגַּה"צ הַמְּפּוֹרָסִם מִזְכֵּה הַרְבִּים הַגְּדוֹל שְׁמִצְאָתִי, כ"ק הָאֲדָמוֹר רַבִּי שְׁלוֹם יְהוּדָה גְּרָאִס מִהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א
נִשְׂיָא וּמִיִּסְדּוּ מַפְעַל הַזּוֹהַר הָעוֹלָמִי, אֲשֶׁר שָׁם לוֹ לְמַטְרָה לְהַכְנִיִם אֵת הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּכָל בֵּית יְהוּדִי שִׁיעֲסוּ בְּתוֹרַת הַרְשֵׁב"י, וְעַל
יְדֵי כִּי יִבְיָאוּ אֵת מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּרַחֲמִים.

אַחֲרֵי דְרִישַׁת שְׁלוֹמְכֶם הַטוֹב בְּאֵהָבָה רַבָּה, הִנְנוּ מְקוּיִם שְׁהוּד מַעֲלָתוֹ הֵינוּ בְּבִרְיָאוֹת הַשְּׁלֵמָה, כֵּן יַעֲזוֹר ה' וְכֵה יוֹסִיף שְׁתוֹכְלוּ עוֹד
רְבוֹת בְּשָׁנִים לִזְכוֹת אֵת עַם יִשְׂרָאֵל אֲמֵן וְאֲמֵן!!! (מִצְוָה גּוֹרֶרֶת מִצְוָה)

"יִשְׁמַחוּ הַשְּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ. שְׂמַחְתִּי וְיָגַל לִבִּי בְּרָאוֹתֵי אֵת הַמַּפְעַל הַכְּבִיר אֲשֶׁר יָדוּ עֲשִׂתָּה, וְנַעֲלָה שְׁמוֹ "מַפְעַל הַזּוֹהַר
הָעוֹלָמִי" לִזְכוֹת אֵת הַרְבִּים בְּמִי עֵדוֹן דְּבַרֵי הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ.

גַּם הוֹצִיא כְּבוֹדוֹ הַסֵּפֶר פִּתַח אֱלִיהוֹ הַמְּבוֹאֵר, וְסִפֵּר הַסְּגוּלוֹת עַל פִּתַח אֱלִיהוֹ וְכוּ לְקַט מִגְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל מְכַל הַחוּגִים הֵן מִיּוֹצֵאֵי
הַמְּזוֹרָח וְהֵן מִיּוֹצֵאֵי אֲשַׁכְנוּ וְלִיטָא וְהֵן מִגְּדוּלֵי הָאֲדָמוֹרִיִּים וְרַבֵּי קְהִילוֹת הַחֲסִידִים עַל חֲשִׁיבוֹת אִמְרֵת הַתְּפִילָּה הַקְּדוּשָׁה, פִּתַח
אֱלִיהוֹ וְמַעֲלָתָה הַנִּשְׁגָּבָה, וְכִמְהָ יִרְאֵת שְׁמַיִם מַחְדִּיר בְּעוֹסְקִים בָּהּ, וְטוֹבָה מְרוּבָה הַמַּגְעֵת לְלוֹמְדֵיהָ, וְאִיךָ הַתְּפִילוֹת מִתְּקַבְּלִים עַל
יְדֵי אִמְרֵתָהּ בְּכָל יוֹם לְפָנֵי הַתְּפִילָּה, וּבִיּוֹתֵר בִּימֵי הַנּוֹרָאִים וּבִפְרַט בְּיוֹם הַקְּדוֹשׁ יוֹם הַכִּיפּוּרִים, וְאֲשֶׁרִיכִם שׁוֹכְמִתִּם לְכַךְ לִזְכוֹת אֵת
כָּלל יִשְׂרָאֵל שִׁיתְקַבְּלוּ תְּפִילוֹתֵיהֶם לְרַחֲמִים וְלִרְצוֹן.

גַּם זְכִיתֶם לְהַדִּיר וְלִהַדְפִּיס מַחְדָּשׁ סִפְרֵי הַזּוֹהַר וְהַתִּיקוֹנִים, וְעוֹד הַדְּפַסְתֶּם אֵת הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ "תִּיקוּנוֹ הַזּוֹהַר", וְחִלְקוּ לְשֵׁם"ה
יְמֵי הַשָּׁנָה, לְמַעַן יִהְיֶה בּוֹ הַגּוֹרָסִים וְהַלּוֹמְדִים דָּף לְיוֹם וְיַעֲלָה לָהֶם לְשָׁנָה תְּמִימָה. וְכֵן אֵת יוֹמְתְכֶם הַמְּבוֹרָכָה לְעוֹדֵד שִׁיעוּרֵי "אוֹר
הַרְשֵׁב"י" לְלַמּוֹד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּכָל מְקוֹם וְיִשׁוּב.

פּרָק כ"ג
פּרָשִׁיּוֹת
וּיְקָרָא - הַאֲזִינוּ

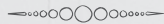
ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תַּכְּן עֵינַיִם

עוד מעֵשָׂה בְּרַבִּי בּוֹן..... רמז

עוד מעֵשָׂה בְּרַבִּי בּוֹן..... רמט

על ידי לימוד תורת הסוד מתגלה לנו תורת הנגלה
כתוב בכתבי האריז"ל, שעל ידי לימוד תורת הסוד מתגלה לנו תורת הנגלה, ובדורנו כולנו זוכים לראות את זה עין בעין, וכבר מעידים אברכי הכוללים, ואפילו יהודים פשוטים, שאחרי שטעמו מצוף דבש הזוהר הקדוש, נפתח לבם ומתרחב מוחם, לחדש חדושים נפלאים בתורה הקדושה, וזכו לחבר חיבורים מצויינים.
 מתוך "ערכה של שעה"

להזְכִּירְכֶם,

יְשָׁנָה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

עוד מעשה ברבי בון

(זוהר חדש ב רות ל, א)
 רבי בון היה הולך יום אחד בדרך. פגש בו תינוק אחד. אמר לו: רבי, התרצה שאלך עמך בדרך, ואשמש ללפניך בדרך הזה? אמר לו: לך הלך אחריו.

עד שהיה הולך, פגשו בו רבי חייא ורבי אבא ורבי יודא ורבי יוסי. אמרו לו: אתה לבדך, ואין מי שיטען אחריו? אמר להם: תינוק אחד כן שהולך אחרי. אמר רבי חייא: כדאי היית שתתחייב בנפשו, שאין עמך עם מי שתדבר בדברי תורה. ישבו בשדה תחת אילן אחד.

פתח רבי חייא ואמר, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. ההולך בדרך צריך להיות עמו מי שידבר עמו בדברי תורה. וכן דרכן של צדיקים, הולך ואור, הולך ועמו דברי תורה, שכתוב (שם ו) ותורה אור. עד נכון היום, עד שתשתתף עמו השכינה ולא תזוז ממונו. ששנינו, בכל מקום שיש דברי תורה, שכינה שם, שנאמר (שמות כ) בכל מקום אשר אזכיר את שמי וכו'.

פתח רבי יהודה ואמר, (משלי ג) רפאות תהי לשרך וגו'. התורה היא רפואה לאדם, לגוף ולעצמות, בעולם הזה ובעולם הבא. שאמר רבי נחמיה אמר רבי נהוראי, אסוותא לבר נש בהאי עלמא בכל יומא, מאן דקרי קרית שמע על תיקוניה.

עוד מעשה ברבי בון

(זוהר חדש ב רות ל, א)
 רבי בון, הנה איל יומא חד באורחא, פגע ביה חד ינוקא. אמר ליה, רבי, תבעי דאיהך עמך באורחך, ואשמש קמך בהאי אורחא. אמר ליה, זיל. איל אבתריה.

עד דהנה איל, פגעו ביה, ר' חייא ורבי אבא ורבי יודא ור' יוסי, אמרו ליה, את בלחודך, ולית מאן דטעין בתרך. אמר לון, חד ינוקא הכא דאיל אבתרי. אמר רבי חייא, כדאי הוית לחוב בעצמך, דלית עמך עם מאן דתשתעי במילי דאורייתא. יתבו בחקלא תחות אילן חד.

פתח ר' חייא ואמר, (משלי ד יח) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. ההולך בדרך צריך להיות עמו, מי שידבר עמו בדברי תורה. וכך דרכן של צדיקים, הולך ואור, הולך ועמו דברי תורה. דכתוב (שם ו כג) ותורה אור. עד נכון היום, עד שתשתתף עמו השכינה, ולא תזוז ממונו. דתנינו, בכל מקום שיש דברי תורה, שכינה שם. שנאמר, (שם כ כד) בכל מקום אשר אזכיר את שמי וכו'.

פתח רבי יהודה ואמר, (משלי ג ח) רפאות תהי לשרך וגו'. התורה היא רפואה לאדם, לגוף ולעצמות, בעולם הזה ובעולם הבא. דאמר רבי נחמיה אמר רבי נהוראי, אסוותא לבר נש בהאי עלמא בכל יומא, מאן דקרי קרית שמע על תיקוניה.

ואמר רבי נהוראי, בקריאת שמע יש מאתים ארבעים ושמונה תבות, כמנן מאתים ארבעים ושמונה איברים של אדם. והקורא קריאת שמע כתיקונה, כל איבר ואיבר נוטל תבה אחת לעצמו, ומתרפא בו. וזה רפאות תהי לשרף ושקוי לעצמותיך.

ואמר רבי נהוראי, בקריאת שמע יש מאתים ושמונה וארבעים תיבות, כמנן מאתים ושמונה וארבעים אברים של אדם. והקורא קריאת שמע כתיקונה, כל איבר ואיבר נוטל תבה אחת לעצמו, ומתרפא בו. וזה רפאות תהי לשרף ושקוי לעצמותיך.

בינתים הגיע אותו התינוק עיף מהדרך, וישב לפניו. שמע את הדברים הללו, קם על רגליו ואמר: והלא בקריאת שמע אין שם אלא מאתים ארבעים וחמש תבות? אמר לו רבי חייא: שב בני. ישב. אמר: השמעת בני בזה דבר?

אדהכי, מטא ההוא ינוקא, לאי מאורחא, ויתיב קמיהו. שמע אלן מלון, קם על רגלוהי ואמר, והלא בקריאת שמע אין שם אלא מאתים וארבעים וחמשה תיבות. אמר ליה רבי חייא, תיב בני, יתיב, אמר, בני שמעת בהאי מידי.

אמר לו: כך שמעתי מאבא, שבקריאת שמע יש מאתים ארבעים ושמונה תבות חסר שלש למנן איבריו של אדם. מה תקנתו? תקנו שהשליח צבור חוזר על שלש התבות הללו, ומהן? ה' אלהים אמת. כדי להשלים מאתים ארבעים ושמונה תבות על הקהל, וכדי שלא יפסיק לאמת, לא פחות משלש, ולא יותר משלש.

אמר ליה, כך שמעתי מאבא, דבקריאת שמע יש מאתים ושמונה וארבעים תיבות חסר תלת, למנן איבריו של אדם. מאי תקנתיה. תקינו, דשליח ציבור חוזר שלשה תיבות אלו. ומאי נינהו. ה' אלהיכם אמת. כדי להשלים מאתים ושמונה וארבעים תיבות על הקהל. וכדי שלא יפסיק לאמת, לא פחות משלשה, ולא יותר משלשה.

בינתים בא רבי יודא בנו של רבי פנחס, וישב אצלם, ואמר להם: במה עסקתם? אמרו לו: בדברי קריאת שמע, וכך אמר התינוק הזה. אמר: ודאי שכך הוא, וכך אמר רבי יוחנן בן נורי אמר רבי יוסי בן דורמסקית משמו של רבי עקיבא, חסידים הראשונים תקנו קריאת שמע כנגד עשרת הדברות, וכנגד מנן

אדהכי אתי רבי יודא בריה דר' פנחס, ויתיב לגביהו, ואמר להו, במאי עסקיתו. אמרו ליה, במילי דקריאת שמע, והכי אמר האי ינוקא. אמר, ודאי הכי הוא, והכי אמר ר' יוחנן בן נורי אמר רבי יוסי בן דורמסקית, משמיה דר' עקיבא, חסידים הראשונים תקנו קריאת שמע כנגד עשרת הדברות. וכנגד מנן איבריו

איבריו של אדם. והרי חסרו מהן שלש? תקנו שיהיה שליח צבור חוזר ומשלים אותן. ומהו? ה' אלהיכם אמת.

של אדם. והא חסרו מהם שלשה. תקנו שיהא שליח צבור חוזר ומשלים אותם. ומאי ניהו. ה' אלהיכם אמת.

בתפלה תקנו שלש ברכות ראשונות ושלש ברכות אחרונות. בקריאת שמע - שלשה שמות בראשונה, ה' אלהינו ה', ושלשה שמות באחרונה - ה' אלהיכם אמת. וכל הקורא קריאת שמע כמו זה, בידוע שאינו נזוק באותו יום.

בתפלה תקנו, שלש ברכות ראשונות, ושלש ברכות אחרונות. בקריאת שמע, שלשה שמות בראשונה, ה' אלהינו ה', ושלשה שמות באחרונה, ה' אלהיכם אמת. וכל הקורא קריאת שמע כהאי גוונא, בידוע שאינו נזוק באותו יום.

וכל האומר קריאת שמע שלא עם הצבור, אינו משלים איבריו, מפני שחסר השלש תבות ששליח צבור חוזר. מה תקנתו? יכון בחמש עשרה וי"ם של אמת ויציב.

וכל האומר קריאת שמע שלא עם הצבור אינו משלים איבריו, מפני שחיסר השלשה תיבות ששליח צבור חוזר. מאי תקנתיה. יכון בחמשה עשר וי"ן דאמת ויציב.

ועם כל זה היה קורא עליו אבא, (קהלת א) מענת לא יוכל לתקן וגו'. אותן שלש תבות שבקריאת שמע ששליח צבור חוזר אותן, לא יוכל להמנות אותם לתשלום מאתים ארבעים ושמונה כשאר הצבור. אמר לאותו התינוק, פסק פסוקך! פתח ואמר, (שם ט) עיר קטנה ואנשים בה מעט.

ועם כל זה היה קורא עליו אבא, (קהלת א) מענת לא יוכל לתקן וגו'. אותן שלשה תיבות שבקריאת שמע, ששליח צבור חוזר אותם, לא יוכל להמנות אותם לתשלום מאתים ושמונה וארבעים כשאר הצבור. אמר ליהוא ינוקא, אימא קראך. פתח ואמר, (שם ט יד) עיר קטנה ואנשים בה מעט.

עוד מעשה ברבי בון

(זוהר חדש ב רות ל, ב)
רבי בון הטעין יום אחד אחרי רבי שמעון בן יוחאי בעלית סלע אחד, ברום החר. ראו צפור אחת נודדת מגוזליה, ואחרים באים, ומרטו את כנפיה, ועליה אמר את הפסוק הזה, (משלי כג) כצפור

עוד מעשה ברבי בון

(זוהר חדש ב רות ל, ב)
רבי בון, טעין יומא חד, אבתריו דרבי שמעון בן יוחאי, בסליקו דחד טינרא, ברמאה דטורא, חמו חד צפורא מנדדא מגוזלא, ואתנין אחרנין, ואמרטון אגפהא, ואמר האי קרא עליה, (שם כז ח)

נודדת מן קנה פן איש נודד ממוקומו.

בעוד שהיו הולכים, ראו נחש אחד שהורג אדם והולך לו, וראו אריה שטורף אֵזן ואוכל. אמר רבי שמעון, מה תועלת לו לנחש הזה שטורף לחנם?

פתח ואמר, (איוב ט) אשר בשערה ישופני והרבה פצעי חנם. אשר בשערה - זה השטן, שדרכו פנחש, טורף והורג לחנם ולא מועיל לו. ישופני - כתוב פאן ישופני, וכתוב שם הוא ישופך ראש. ומשום שבשערה ישופני, הרבה פצעי חנם. שדרכו להזיק חנם, וטורף טורף לחנם.

ואם תאמר שעושה בלי רשות - והנה כתוב רוח סערה עשה דברו? וכתוב (קהלת י) אם ישף הנחש בלוא לחש. נחש אינו נושף עד שלוחשים לו מלמעלה. שאמר רבי שמעון, יש שלוחשים לו מלמעלה, ולא נודע אליו אותו הנחש, והורג את מישהו אחר. אשרי מי שלא נודע אליו ולא נרשם לפניו.

מה כתוב בְּאֵלִימֶלֶךְ? (רות א) ושם האיש אלימלך. כיון שגרשם אצלו, הסטין בדין עליו, עד שהרג אותו, שכתוב וימת אלימלך. כיון שהתחיל בו, התחיל בבניו, והכל בענש של הדין, שאין ענש כענש של הדין. שלא יאמר הדין שהוא נענש לבדו, אלא הוא ובניו וכל ביתו יתפסו

כצפור נודדת מן קנה פן איש נודד ממוקומו.

עד דהו אלו, חמו חד חוויא, דקטיל בר נש, ואזיל ליה. וחמו אריא, דטריף אודנא, ואכיל. אמר רבי שמעון, מאי אהני להאי חוויא, דטריף למגנא.

פתח ואמר, (איוב ט יז) אשר בשערה ישופני והרבה פצעי חנם. אשר בשערה, דא שטן, דאורחיה בחיוויא, טריף וקטיל למגנא, ולא אתהני מיניה. ישופני, כתיב הכא ישופני, וכתיב התם (בראשית ג טו) הוא ישופך ראש. ובגין דבשערה ישופני, הרבה פצעי חנם, דאורחיה לאבאשא חנם, וטריף טרפא למגנא.

ואי תימא בלא רשות קא עביד. והכתיב, (תהלים קמח ח) רוח סערה עושה דברו. וכתיב, (קהלת י יא) אם ישף הנחש בלא לחש. (דף צה ע"ב) חוויא לא נשף, עד דלחשין ליה מלעילא. דאמר רבי שמעון, אית דלחשין ליה מלעילא, ולא אשתמודע לגביה ההוא חוויא, וקטיל ליה לאחרא. זכאה מאן דלא אשתמודע גביה, ולא אתרשים קמיה.

מה כתיב בְּאֵלִימֶלֶךְ. ושם האיש אלימלך, כיון דאתרשים לגביה, אסטין בדינא עלוהי, עד דקטיל ליה. דכתיב וימת אלימלך. כיון דשרי ביה שארי בבניו וכולא בעונשא דדיינא, דלית ענשא כענשא דדינא. די לא יימא דיינא דאיהו אתענש בלחודי, אלא איהו ובניו

בחטא הדין.

הדין יש לו לרדף ולדעת אחרי מעשי בני העיר, מפני שהוא נתפס בחטאיהם. שלא יאמר הדין, אני כדי לדון דין בין איש לחברו, ולא יותר. אלא כל מעשי בני העיר תלויים על צנארו. ואם אוטם עיניו מפעשי העיר, הוא נתפס בחטאיהם.

אלימלך יכול היה לעמד ולהגן על דורו, וצדיק היה. בשעה שהקדוש ברוך הוא התעורר בדין על העולם, הוא משגיח בראשי העם, ורצה לכסות על אלימלך. בראשונה מה כתוב? איש סתם, ולא כתוב מי הוא. מיד קם המקטרג ואמר, ושם האיש אלימלך, שהוא נרשם ונודע הוא וכל ביתו.

מכאן למדנו, שאין דין בכל דור ודור שלא נרשם ונודע אצלו למעלה. ובשעה שמתעורר הדין על העולם, הוא נדון בראשונה, שכתוב שפט השפטים.

וכל בייתה יתפסון בחובא דדינא.

דינא, אית ליה למירדף ולמדע בתר עובדי דבני מתא, דאיהו איתפס בחובייהו. דלא יימא דיינא, אנא למידן דינא בין גברא לחבריה, ולא יתיר. אלא כל עובדי מתא תלויין על קודליה. ואי אטים עיניו מעובדי מתא, איהו אתפס בחובייהו.

אלימלך יכול הוי למיסקם ולאגנא על דריה, וזכאה הוה. בשעתא דאיתער קודשא בריך הוא דינא על עלמא, אשגח בראשיהו דעמא, ובעא לחפאי על אלימלך. בקדמיתא מה בתיב. איש סתם, ולא בתיב מאן הוא. מיד קם מקטרגא ואמר, ושם האיש אלימלך, דאתרשים איהו ואשתמודע הוא וכל בייתה.

מכאן אוליפנא, דלית דיינא בכל דרא ודרא, דלא אתרשים ואשתמודע לגביה עילא. ובשעתא דאתער דינא על עלמא, איהו איתדן בקדמיתא, דכתיב שפט השפטים.

האדמו"ר מהאלמין הגה"צ הרב שלום יהודה גרוס

מייסד מפעל הזוהר העולמי

נחל לכיש 24/8 בית שמש, טל: 054-8436784

האדמו"ר מהאלמין שליט"א, נולד בהונגריה, עלה לארץ בשנת תש"ו. בשנת תשכ"ב היגר לברוקלין. לפני 40 שנה - הקים הרבה ארגונים: **בשנת תשכ"ה**, הקים וועד העולמי למען קדושת בית הכנסת, ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. **בשנת תשכ"ו**, ערך מלחמה גדולה נגד המזווות הפסולות; **בשנת תשכ"ז**, ערך מערכה גדולה נגד סימילאק מחלב עכו"ם, ומאז לראשונה יצרו סימילאק מחלב ישראל. **בשנת תשכ"ז**, הקים ארגון הצלה, ונדפסו ספר, וקול קורא'ס. **בשנת תשכ"ז**, ערך מערכה גדולה על שנכשלים באכילת תולעים בהכשר למהדרין מן המהדרין, **בשנת תשכ"ח**, ערך מערכה גדולה על אזוורת זמן קריאת שמע ותפלה. **בשנת תשכ"ח**, הקים ארגון ובית דין צדק לכשרות וטהרת המקוואות. **בשנת תשכ"ט**, יזם הדפיס והפיץ לראשונה חק לישראל שבוע, ונדפסו 54 פרשיות בודדות, ועשר כרכים. **בשנת תשל"ב-ס"ב**, ערך מלחמה כבידה על כשרות השחיטה. **בשנת תשל"ד**, הקים ארגון וועד הכשרות התאחדות הקהילות, ונדפסו 39 ספרים וקול קורא'ס. **בשנת תשל"ד**, הקים את הרעיון הדף היומי, ופרסמו כל שבוע בעיתונים על הרעיון של לימוד דף היומי, ונדפסו גם כן במדריך לכשרות # 2. **בשנת תשל"ה**, ערך מלחמה גדולה למען קדושת השבת. **בשנת תשל"ט-ס"ג**, ערך מלחמה כבידה על כשרות הניקור, **בשנת תשמ"א-ס"ד**, ערך מלחמה כבידה על תיקון עירובין בארה"ב, **בשנת תשמ"ו** יצא לאור ספר הסכמות ומכתבים 1.296 מכתבים. **בשנת תשס"ג** שלח לארצו הקדושה כמה מיליוני ספרים ועוד 320 אלף דיסקים (בכל דיסק לערך 500 ספרים) ונחלקו בחינם בכל הארץ, ול-150.000 חייילים בצבא. **בשנת תשס"ד** שלחו לא"י עוד 250.000 דיסקים של 7000 קבצים ספרים בחינם. **בשנת תשס"ד**, הקים מפעל עולמי ללימוד הלכה יומית מחבר ורמ"א, ונדפסו ספרי שו"ע מחבר ורמ"א, וקול קורא'ס, ומודעות בהרבה עיתונים. **בשנת תשס"ז** - 2007 עלה לארץ, הקים את "מפעל הזוהר העולמי", ומאז פועל במסירות נפש, יומם ולילה, לזכות כל אחד מישראל בקריאה יומית של דף הזוהר היומי, ובכך לממש בפועל את הבטחתם וצוותאם של רשב"י וגדולי הצדיקים, שבזכות הזוהר, יצא עם ישראל מהגלות ברחמים, והמשיח יבוא.

בעהמ"ח"ס: "אין ליכט פון תורה" - 887 חלקים, "אכילת מצות בישראל" - 7 חל', "אפיית המצות" - 3 חל', קובץ ספרי ארץ ישראל - 26 חלקים, "שמירת המצוות כהלכתן" - 58 חל', קובץ ספרי כשרות - 53 חל', "נפש ישעיה" על מאכלות אסורות - 7 חל', קובץ ספרי שחיטה - 26 חל', קובץ ספרי ניקור - 33 חל', קובץ ספרי שמירת שבת - 18 חל', קובץ ספרי מקוואות - 8 חל', "שמירת הברית" - 10 חל', "דברי תורה" עה"ת - 7 חל', קובץ ספרי סת"ם - 22 חל', קובץ ספרי קדושת ביהכ"נ - 17 חל', "מקדש מעט", "ואמרו אמן", "עניית אמן כהלכתו", "צחק לשוח", ועוד. "שכר ועונש" - 6 חל', "אור הזוהר" - 5 חל', "זוהר השבת" - 5 חל', "זוהר חק לישראל" - 5 חל', "מאורות הזוהר" - 15 חל', "תיקוני זוהר" - 2 חל', "תיקוני זוהר" - 29 חל', "זוהר היומי" - 6 חל', "זוהר היומי" - 12 חל', "זוהר עם פירוש הסולם, זוהר היומי" - 70 חל', "זוהר תורה" - 54 חל', "תיקוני הזוהר", "אדרא רבה" ו"אדרא זוטא" עם עוד 6 ספרים, "ספרא דמשכנא", "ספרא דצניעותא" ועוד. עלוני הזוהר - 39 חל', ועוד יותר מאלף ספרים וחבורות על הזוהר הקדוש. על כל הנ"ל,

בשנת תשס"ו, הקים בארץ ישראל מפעל הזוהר העולמי. ונדפסו קרוב ל-2000 ספרים חוברות וקול קורא'ס. על הדברים הנ"ל פרסם ספרים וקול קורא'ס, בלשון הקודש, באדיש ובאנגלית, ובעוד הרבה שפות. מפין מיליוני ספרי זוהר הדף היומי של הזוהר, ועוד, המחולק בתפוצה עצומה בבתי כנסיות ובתי מדרשות, חנויות, קברי צדיקים, ארגונים גדולים, כגון ערוץ הידברות, בתי אב בכל רחבי הארץ ובחול. - הקים את "קול הרשב"י" "קול הזוהר" לשמיעה של הזוהר היומי, ושומעים דרשותיו. כיום מתגורר בבית שמש, מפין דרשותיו מידי שבוע ברדיו 2000, ומעביר הרצאות בכל רחבי הארץ.

1. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 2. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 3. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 4. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 5. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 6. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 7. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 8. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס.

פֶּרֶק כ"ד

פְּרָשִׁיּוֹת

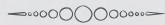
צו - וְזֹאת הַבְּרָכָה

ספּוּרֵי הַזוֹהַר

תִּכְנֵן עֵינַיִם

- רנה קְבוּרַת אָדָם וְחֹנֶה
- רנה מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי כְּרוֹסֶפֶדָּאִי שְׁחָלָה
- רס רב הוֹנָא מַעֲנִישׁ אִשָּׁה שֶׁהִזִּיקָה לְבְנֵי אָדָם
- רס אֲפִילוֹ הֶרִיקְנִין שְׁבִי־שְׂרָאֵל מְלֵאִין תּוֹרָה וּמִצּוֹת כְּרִימוֹן
- רסא הֵבֵן מְזֻכָּה אֶת הָאֵב
- רסד מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי פְּרַחְיָא
- עדר בְּמַעֲשֵׂה חֲרָבֵן בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ

התבטא פעם צדיק ואמר: "בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.
מתוך "ערכה של שעה"

להזכירכם,

ישנה תלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסַעֲדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסַעֲדָה הַשְּׁנֵיטָה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסַעֲדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

קבורת אדם וחיה

(זוהר חדש ב רות לג, ב)

רבי קיסמא אמר, מערת המכפלה, סמוך לפתח גן עדן. בשעה שמתה חיה, בא אדם לקברה שם. ושם הריח, מריחות גן עדן, באותו הריח שהיה שם. רצה לחצוב יותר, יצתה בת קול ואמרה דיך. באותה שעה עמד, ולא חצב יותר, ושם נקבר. מי נתעסק בו. שת בנו, שהוא היה בדמותו ובצלמו.

קבורת אדם וחיה

(זוהר חדש ב רות לג, ב)

רבי קיסמא אמר, מערת המכפלה סמוך לפתח גן עדן. בשעה שמתה חיה בא אדם לקברה שם, ושם הריח מריחות גן עדן, באותו הריח שהיה שם. רצה לחצב יותר, יצאה בת קול ואמרה: דיך. באותה שעה עמד, ולא חצב יותר, ושם נקבר. מי נתעסק בו? שת בנו, שהוא היה בדמותו ובצלמו.

אמר רבי רחומאי, הקדוש ברוך הוא נתעסק בו כשנוצר, ונתעסק בו כשמת. ולא היה מי שידע בו, עד שבא אברהם אבינו עליו השלום, ונכנס לשם, וראה אותו, והריח ריח בשמים של גן עדן, ושמע קול מלאכי השרת אומרים, אדם הראשון קבור שם, ואברהם יצחק ויעקב מוכנים יהיו למקום הזה. ראה הגר דולק, ויצא. מייד היתה תאונתו על המקום הזה.

אמר רבי רחומאי, הקדוש ברוך הוא נתעסק בו כשנוצר, ונתעסק בו כשמת. ולא היה מי שידע בו, עד שבא אברהם אבינו עליו השלום ונכנס לשם, וראה אותו, והריח ריח בשמים של גן עדן, ושמע קול מלאכי השרת אומרים: אדם הראשון קבור שם, ואברהם יצחק ויעקב מוכנים יהיו למקום הזה. ראה הגר דולק - ויצא. מייד היתה תאונתו על המקום הזה.

אמר רב הונא, קודם שבא אברהם, רבים היו מבקשים ליקבר שם, ומלאכי השרת היו שומרים המקום, ורואים אש דולקת שם, ולא יכלו לכנס, עד שבא אברהם ונכנס, וקנה את המקום.

אמר רב הונא, קדם שבא אברהם, רבים היו מבקשים לקבר שם, ומלאכי השרת היו שומרים המקום, ורואים אש דולקת שם, ולא יכלו לכנס. עד שבא אברהם ונכנס, וקנה את המקום.

מעשה ברבי פרוספדאי שחלה

(זוהר חדש ב רות לד, ב)

רבי פרוספדאי חלש, עאל לגביה ר' יוסי בן קסמא ורבנן, ההוא יומא, יומא דשבתא הנה. חמוניה דהנה בכי, ולבתר חייף, אדהכי דמיף. אמרו יום שבת הוא,

מעשה ברבי פרוספדאי שחלה

(זוהר חדש ב רות לד, ב)

רבי פרוספדאי חלה. נכנסו אליו רבי יוסי בן קסמא ורבננים. אותו היום, יום השבת הנה. ראו אותו שהיה בוכה, ואחר כך צחק. בינתיים נרדם. אמרו, יום השבת

ואסור לטלטלו, וטרחה אחרת לא צריף. השאירוהו.

ואסור לטלטלו, וטרחה אחרת לא אצטריף, שבקוהו.

קם רבי יוחנן ודרש, (רות א) וימת אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני בניה. מת אלימלך - נשארו בניה להתנחם בהם, שנשארו שני בניו להשלים את מקום אלימלך, שהיה נשמה לנשמה.

קם ר' יוחנן ודרש, וימת אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני בניה. מת אלימלך, נשארו בניה, לאתנחמא בהון, דאשתארו תרין בנוי, לאשלמא דוכתא דאלימלך, דהוה נשמתא לנשמתא.

אחר כך מה פתוב? וימותו גם שניהם מחלון וכליון, רוח הקדש ורוח הטמאה. עכשו הוא שבר על שבר. הנשמה לנשמה של הקדש שהוא י', והרוח השכלית שהיא וא"ו, לא ימותו, אלא אדם יורד מגדלתו נקרא מת.

לבתר מה פתיב, וימותו גם שניהם מחלון וכליון, רוח דקודשא, ורוח דמסאבא. השתא הוא תבירו על תבירו. נשמתא לנשמתא דקודשא שהוא י', ורוח השכלית שהוא וא"ו, לא ימותו, אלא אדם יורד מגדולתו נקרא מת.

אף כאן, כשמת רבי אליעזר, הנחמה בחכמים שנשארו, והם רבי יוחנן בן נורי וחבריו. מתו רבי יוחנן בן נורי וחבריו - נשאר רבי פרוספדאי. וכעת חברנו רבי פרוספדאי שמת עכשו, הוא שבר על שבר.

אוף הכא, פד מית רבי אליעזר, נחמתא ברבנן דאשתארו, ואינון רבי יוחנן בן נורי וחבריו. מיתו רבי יוחנן בן נורי וחבריו, אשתאר ר' פרוספדאי. והשתא חברנא רבי פרוספדאי דמית השתא הוא תבירו על תבירו.

בעודם יושבים, רבי חלקיה שהיה אצלו, ראה אותו שחוזרות הדמעות על פניו, וצחוק בפיו. קרא לרבי יוחנן ולחברים, וראו אותו עם דמעות על פניו, וצחוק בפיו. אמרו שודאי לא מת.

עד דהוו יתבי. רבי חלקיה דהוה גביה, חמא ליה דאהדרו דמעין על אנפוי, וחוכא בפומיה. קרא ליה לרבי יוחנן ולחברניא, חמוניה בדמעין על אנפוי, וחוכא בפומיה, אמרו ודאי לא מית.

ישבו, ולא עזבו אדם לקרב אליו. בערב פתח עיניו, בקש מים לשתות. קרבו אליו רבי יוחנן וחכמים. אמר להם: רבותי, לכו לשלום. למחר שובו אלי ואמר לכם מה שראיתי, וצוו אותי להודיע לחברים.

יתבו, ולא שבקו בר נש למקרב גביה. ברמשא אפתח עינוי, שאל מיא למשתי, קריבון לגביה רבי יוחנן ורבנן. אמר לון, רבותי, זילו לשלום, למחר תובו לגבאי, ואימא לכון מאי דחמינא, ופקידו

שְׁעַכְשׁוּ הַצְטָרְכְתִי לְתַקֵּן כָּל הַדְּבָרִים
שְׂרָאִיתִי, וּבִלְיָהּ הִזָּה שְׁהִיִּיתִי
שֵׁם, עוֹלָם אַחַר רְאִיתִי, וְלֹא יִדְעֵתִי מַה
הוּא. אָמְרוּ לְבָנֵי בֵיתִי שֶׁלֹּא יִקְרְבוּ אֵלַי,
וְלֹא יִהְיֶה אָדָם פֶּאֶן. כָּלֵם הִלְכוּ. וְרַבֵּי יוֹחָנָן
נִשְׂאָר שֵׁם, וְלֹא קָרַב אֵלָיו כָּל אוֹתוֹ לְיָלֵה.

כְּשֶׁהָיָה מֵאִיר הַיּוֹם, רָאוּ אוֹתוֹ שֶׁהָיָה
מְדַבֵּר וּבּוֹכָה. וְלֹא יָדְעוּ דְבָר.
קָם וַיֵּשֶׁב, וַיִּקְרָא לְרַבֵּי יוֹחָנָן. אָמַר לוֹ: מַה
רְאִיתָ? אָמַר: מֵעוֹלָם אַחַר בְּאִתִּי, וְנִכְנַסְתִּי
לְשֵׁם, וְלֹא נָתַנּוּ לִי רְשׁוֹת לְגַלוֹת דְּבָר,
אֲלֵא לֶךְ וּלְחַבְרֶךְ. וְאָמַר לָהֶם מַה שְׂרָאָה.

אָמַר לוֹ לְרַבֵּי יוֹחָנָן: הַתְּקַן דְּבָרֶיךָ, וְלֶךְ
לְכַסְאָךְ שֶׁתְּקַנּוּ לָךְ, שֶׁהָרִי שְׁנַיִם
עֶשֶׂר מֵהַחֲבָרִים יָבֹאוּ בְּשִׁבְלֶךָ, וְאֲנִי
רְאִיתִי מַה שֶׁלֹּא נָתַנּוּ לִי רְשׁוֹת לְגַלוֹת.

וְרָאִיתִי מֵאוֹתָם הַחֲבָרִים שֶׁהַתְּקִיִּים
תִּלְמוּדֵם בְּיָדָם. וְרָאִיתִי אֶת
אוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁל מְלֶכֶךְ הַמְּשִׁיחַ שֵׁם.
וְשָׁמַעְתִּי כְרוֹז מְכַרְזֵי בְּכָל יוֹם: אֲשֶׁרֵיהֶם
הַחֲבָרִים שֶׁמְשַׁתְּדָלִים בַּתּוֹרָה, וְאוֹתָם
שְׁמֹזְכִים בָּהּ אֶת הָאֲחָרִים, וְאוֹתָם
הַמְּעַבְרִים עַל מַדּוֹתֵיהֶם.

רְאִיתָם, כְּשֶׁהִיִּיתִי בּוֹכָה וְצוֹחֵק, הִרְשׁוֹת
נִתְּנָה לְמַלְאָךְ הַמְּנוֹת לְהִבִּיא
אוֹתִי, וְרָאִיתִי הַשְּׂכִינָה אֲצִלִּי, וְלֹא נָתַנּוּ לוֹ.
וְעַל כֵּן בְּכִיתִי מִמַּלְאָךְ הַמְּנוֹת, וְצַחֲקֵתִי
כְּשֶׁרָאִיתִי הַשְּׂכִינָה שֶׁלֹּא נּוֹתַנְתָּ לוֹ.

דְּהַשְׁתָּא אֲצִטְרִיכְנָא לְאַתְקַנָּא כָּל מַלְיָן
דְּחַמִּינָא, וּבִהַאי לִילֵיא דְּהוּינָא
תְּמוֹן, עַלמָא אַחְרָא חַמִּינָא, וְלֹא יִדְעָנָא
מַאי הוּי. אָמְרוּ לְבֵיתִי דְלֹא יִקְרְבוּ
לְגַבְאִי, וְלֹא יִהֵא בַר נֶשׁ הַכָּא. אֲזָלוּ בְּלַהּ.
וְרַבֵּי יוֹחָנָן אֲשֶׁתְּאֵר תְּמוֹן, וְלֹא קָרִיב גַּבִּיהּ
כָּל הַהוּא לִילֵיא.

כַּד הוּה נְהִיר יוֹמָא, חַמּוּנִיָּה דְּתוּה
מְשִׁתְּעִי, וּבְכִי. וְלֹא יִדְעִי מִיָּדִי. קָם
וַיִּתֵּיב, וַיִּקְרָא לִיה לְרַבֵּי יוֹחָנָן. אָמַר לִיה,
מַאי חַמִּית. אָמַר, מֵעַלמָא אַחְרִינָא
אַתִּינָא, וְאֵעִילָנָא תְּמוֹן וְלֹא יִהְבִּי לִי
רְשׁוֹתָא לְגַלְאָה מִיָּדִי, אֲלֵא לָךְ וּלְחַבְרֶךְ.
וְאָמַר לוֹן מַאי דְּחַמָּא.

אָמַר לִיה לְרַבֵּי יוֹחָנָן, אַתְּקִין מִיָּלְךָ, וְזִיל
לְכוּרְסָךְ דְּאַתְקִינוּ לָךְ, דְּהֵא תְּרִיסַר
מִן חַבְרִיָּא יִיתוּן בְּגִינָךְ. וְאַנָּא חַמִּינָא, מַה
דְּלֹא יִהְבוּ לִי רְשׁוֹ לְגַלְאָה.

וְחַמִּינָא מַאיִנוּן חַבְרִיָּא, דְּאַתְקִיִּים
תִּלְמוּדֵיהוּ בִּידֵיהוּ. וְחַמִּית
בְּהוּא אַתְר דְּמַלְכָּא מְשִׁיחָא תְּמוֹן.
וְשָׁמַעְנָא כְרוֹזָא כְרוֹז בְּכָל יוֹמָא, זְבָאִין
אִינּוּן חַבְרִיָּא דְּמְשַׁתְּדָלִי בְּאוֹרֵיִתָּא,
וְאִינּוּן דְּמַזְכָּאִין לָהּ לְאַחְרֵינָיו, וְאִינּוּן
דְּמַעְבְּרִין עַל מַדּוֹתֵיהוּ.

חַמִּיתוֹן, כַּד הוּינָא בְּכִי וְחִינָךְ. רְשׁוֹתָא
אַתְיָהִיב לְמַלְאָךְ הַמְּנוֹת לְאִיִּיתִי
יָתִי. וְחַמִּינָא שְׂכִינְתָּא לְגַבִּי, וְלֹא שְׂבָקִי
לִיה. וְעַל דָּא, בְּכִינָא מִמַּלְאָךְ הַמְּנוֹת.
וְחִינְכִית, כַּד חַמִּינָא שְׂכִינְתָּא דְלֹא שְׂבָקִי
לִיה.

וְרֵאִיתִי עַד שְׁנוּטְלִים אוֹתִי לְבֵית הַדִּין
שָׁשָׁם, וְרֵאִיתִי כַּמָּה צְבָאוֹת
וּמַחֲנוֹת, שָׁם כָּל־מִתְעַסְקִים בְּדִינִי
הָעוֹלָם, וּבְרָאשֵׁיהֶם סַנְדְּלָפוֹן בַּעַל
הַפְּנִים, שְׁקוֹשֵׁר קְשָׁרִים לְאֹזְנוֹ, וּפְרַכְתִּי
אֶחַת פְּרוּסָה עָלָיו, וְכָל צְבָאוֹת הַשָּׁמַיִם
שֶׁתַּחַת יָדוֹ, וְלֹא נִתְּנָה רְשׁוּת לְקַרֵּב
לְרֵאוֹתוֹ.

וְרֵאִיתִי בֵּית דִּין, וְכַמָּה שָׁרִים מְמַנִּים
לְפָנֶיהֶם, מֵהֶם סַגּוּרִים עַל בְּנֵי
הָעוֹלָם, וּמֵהֶם קְטוּגוּרִים. נָטְלוּ וְקָרְבוּ אוֹתִי
אֲלֵיהֶם. וְרֵאִיתִי שָׁם רַבִּים מִן הַחֲבֵרִים.

אָמְרוּ לוֹ לְמַלְאָךְ הַמְּנוֹת: מַה זֶה מִבְּנֵי
הָעוֹלָם אֲצִלְךָ? אָמַר לָהֶם: שְׁלֹא
נֹתְנִים לִי לְהַמִּית אוֹתוֹ, וְקַרְבְּתוֹ לְדִין.
(אָמַר לָהֶם, דּוּנּוּ דֵינּוּ! וְהִנֵּיחוּ אוֹתִי לְשִׁבְתִּי וְקָרְבוּ אוֹתִי לְדִין
לְפָנַי שְׁלֹשָׁה סַנְהֶדְרִין שְׂדִינּוּ דֵינִי, וְשִׁמְעִיתִ).

שָׁקְמוּ שְׁלֹשָׁה עֵדִים, וְאָמְרוּ שְׁלֹשׁ
פְּעֻמִּים מְצָאֵנוּ כּוֹפֵר, מְצָאֵנוּ
כּוֹפֵר, וְהַעֲדוּ עָלַי שֶׁהֵעֲבַרְתִּי תַּמִּיד עַל
מִדּוֹתַי. הִתְעַסְקוּ בְּדִינִי כָּל אוֹתוֹ הַיּוֹם,
שְׂרָאִיתֶם שִׁישְׁנֹתַי, וְעָשׂוּ חֲשׁבוֹן שֶׁל יָמִים
וְשָׁנִים שְׁלִי, וְנִמְצָאוּ תַּמִּיד שְׁלָמִים.

וְעַל שֶׁהֵעֲבַרְתִּי תַּמִּיד עַל מִדּוֹתַי, עָזְבוּ
אֶת הַדִּין, וְלֹא יָכְלוּ לְדוֹן בְּזָה, עַד
שֶׁהֲעֵלוּ אֶת דֵּינִי לְמָקוֹם אַחֵר, וְלֹא יִדְעֵנִי
לְאִיזָה מְקוֹם.

וּבָא מִן הַדִּין לְעֹזֵר אוֹתִי, וְלָתֵת לִי זְמַן
לְהַשְׁלִים תַּלְמוּדִי בְּעוֹלָם הַזֶּה,
שֶׁעֲדִין לֹא גְמַרְתִּי אוֹתוֹ, וְלֹא עָזַב אוֹתִי

וְחִמְיָא עַד דְּנָטְלוּ לִי לְבֵי דֵינָא דְתַמּוֹן,
וְחִמְיָא כַּמָּה חִזְלִין וּמִשְׁרִיין,
תַּמּוֹן כּוֹלְהוּ מִתְעַסְקִין בְּדִינִין דְּעַלְמָא,
וּבְרָאשֵׁיהֶן סַנְדְּלָפוֹן מְאָרִיָּה דְאַנְפִּין,
דְּמִקְשֵׁר קְשָׁרִין לְמְאָרִיָּה. וְחַד פְּרוּכְתָא
פְּרִיסָא עָלוּי, וְכָל חִלְיָה דְשִׁמְיָא תַּחַת
יָדוּי, וְלֹא אֶתְיָהִיב לִי רְשׁוּתָא לְמִיָּקְרַב
לְמִיָּחְמִיָּה.

וְחִמְיָא בֵּי דֵינָא, וְכַמָּה סְרַכִּין מְמַנִּין
קַמְיָיְהוּ, מְנַהֲוֹן סַיְגוּרִין עַל בְּנֵי
עַלְמָא, וּמְנַהֲוֹן קְטִיגוּרִין, נָטְלוּ וְקָרְבוּ לִי
גַבְיָיְהוּ. וְחִמְיָא תַּמּוֹן סַגִּיאִין מִן חֲבֵרִיא.

אָמְרוּ לִיה לְמַלְאָךְ הַמְּנוֹת, מַה דִּין מִן בְּנֵי
עַלְמָא גַבְרָה. אָמַר לָהּ, דִּי לֹא
שְׁבִיקִי לְמִיָּמַת יְתִיָּה וְקָרִיבְנָא לִיה לְדֵינָא.
(אָמַר לָהּ דֵּינּוּ דֵּינּוּ שְׁבִיקוּ לִי לְמִיָּתִיב וּמְרִיבּוּ לִי לְדֵינָא קַמֵּי
תַּלְתַּ סַנְהֶדְרִין דְּלִדְיָיְהוּ דֵּינִי וְשִׁמְעִיתִ).

דְּקַמּוּ תַּלְתַּ סַנְהֶדְרִין, וְאָמְרוּ תַּלְתַּ זְמַנָּא,
מְצָאֵנוּ כּוֹפֵר, מְצָאֵנוּ כּוֹפֵר,
וְאֶסְהִידוּ עָלַי דְּאֶעְבְּרָנָא תְּדִיר עַל מִדּוֹתַי.
אֶתְעַסְקוּ בְּדִינִי כָּל הַהוּא יוֹמָא, דְּחַמִּיתוּן
דְּדְּמִיכְנָא, וְעַבְדוּ חֲשׁבוֹן יוֹמִין וְשָׁנִין דִּילִי,
וְאֶשְׁתַּכְּחוּ תְּדִיר שְׁלִימִין.

וְעַל דְּאֶעְבְּרָנָא עַל מִדּוֹתַי תְּדִיר, שְׁבִיקוּ
דֵּינָא, וְלֹא יָכְלוּ לִי לְמִיָּדָן בְּהַאי, עַד
דְּסַלְקוּ דֵּינָא לְאַתְרַּא אַחְרָא, וְלֹא יִדְעֵנָא
לְאַן אַתְרַּא.

וְאֶתְיָא מִן דֵּינָא, לְשִׁבְקָא לִי, וּלְמִיָּהִיב לִי
זְמַנָּא, לְאֶשְׁלָמָא תַּלְמוּדָאִי בְּהַאי
עַלְמָא, דְּעֵדִיין לֹא גְמִירְנָא לִיה, וְלֹא

מלאך המוות, עד שנתנו לו במקומי את רבי פרוספדאי הזקן של מקדם, ואז עזב אותי.

שביק לי מלאך המוות, עד דיהבו ליה באתרי רבי פרוספדאי סבא דמלקדמין, באדין שבק לי.

כשראיתם הדמעות בפני וצחוק בפה, אותם הדמעות - שבכיתי מפחדו של מלאך המוות, וצחקתי - משמחת השכינה, ועל שחפו לי עד זמן אחר כדי להודיע לי מה שגליתי לכם. ולא ישנתי על יד מלאך המוות, אלא השאירו עמי את רבי אושעיא, ועמו הולך אני לשם.

כד חמיתון דמעין באנפאי, וחוכא בפומאי. אינון דמעין, דקא בבינא מדחילו דמלאך המוות. וחיבינא מחדוה דשכינתא. ועל דאוריכו לי עד זמנא אחרא, בגין לאודעא לי מה דגלינא לכוון. ולא דמינא על יד מלאך המוות, אלא שבקו בהדאי לרבי אושעיא, ועמיה אזלינא תמן.

תמהו החברים, וקראו עליו, (תהלים פד) עברי בעמק הבכא מעין ישיתוהו גם ברכות יעטה מורה. עברי בעמק הבכא - זה רבי פרוספדאי, שעבר על זה של מלאך המוות, שהוא עמק הבכא, שהוא גרם בכיה לכל העולם. מעין ישיתוהו - שהניחוהו לגמר את תלמודו, ולהיות מעיין בתורה. לפיכך, גם ברכות יעטה מורה. אם התורה גורמת לו חיים, כל שכן מי שגורס אותה גרסה ולומד אותה.

תמהו חבריאי, וקרו עליה, (תהלים פד ז) עברי בעמק הבכא מעין ישיתוהו גם ברכות יעטה מורה. עברי בעמק הבכא, דא ר' פרוספדאי, דעבר על דא דמלאך המוות, דאיהו עמק הבכא. דאיהו גרים (דף צח ע"ב) בכיה לכולי עלמא. מעין ישיתוהו, דהניחוהו למיגמור תלמודיה, ולמהוי מעיין באורייתא. לפיכך, גם ברכות יעטה מורה. אי אורייתא גרים ליה חיים, כל שכן מאן דגריס ליה גרסא ואוליף ליה.

קרא עליו רבי יוחנן, (תהלים קיב) זרח בחשך אור לישרים חנון ורחום וצדיק. זרח בחשך, מהו חשך? זהו מלאך המוות, שמחשיך את פני העולם, כמו שנאמר וחשך על פני תהום. אור לישרים שמאיר הקדוש ברוך הוא לצדיק הזה, רבי פרוספדאי, את אור התורה. ומי עושה את זה? הקדוש ברוך הוא, שנקרא חנון ורחום וצדיק.

קרא עליה ר' יוחנן, (שם קיב ד) זרח בחשך אור לישרים חנון ורחום וצדיק. זרח בחשך, מהו חושך. דא מלאך המוות, דאחשיך אנפי עלמא. כמה דאת אמר, (בראשית א ב) וחושך על פני תהום. אור לישרים דאנהיר קודשא בריך הוא לצדיק דא, רבי פרוספדאי, נהירו דאורייתא. ומאן עבד דא. קודשא בריך הוא, דאיכרי (תהלים קיב ד) חנון ורחום וצדיק.

רב הונא מעניש אשה שהזיקה לבני אדם
(זוהר חדש ב רות לו, ב)
רב הונא היה עולה מבבל לארץ ישראל,
והיה עולה לשם. נקלע לכפר אחד,
ראה אותה אשה שהיתה הולכת אחריו.
זרקו מים על פתפיו, ונטלה עפר מרגליו.
החזיר ראשו ואמר לה: עשי וקחי אחרי,
שהרי אין כלום אצלי, אבל אני גוזר עליך
בלבול בדעתך.

אחר כך אמר: לא בשבילי, אלא בשביל
שלא תהרגי בני אדם אחרים. וכן
היה. התבלבלה דעתה, ולא ידעה דבר,
ומתה. ועל זה כתוב (תהלים צא) לא תאנה
אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך.

**אפילו הריקניו שבישראל מלאין תורה
ומצות פרימון**

(זוהר חדש ב רות מ, א)
רבי עזריה ורבי חזקיה היו עולים לרגל.
היה עמקם אותו הסוחר, שהיה
מחמר אחריהם. אמר רבי עזריה לרבי
חזקיה, האם שמעת דבר באותו הפסוק
שכתוב אל גנת אגוז ירדתי לראות באבי
הנחל? דברי התורה נמשלים לאגוז,
היאך?

אמר לו, מה האגוז יש לו קלפה בחוץ
ומח בפנים, אף דברי תורה יש בה
מעשה, מדרש, והגדה, וסוד, הכל זה
לפנים מזה וכו'.

אמר אותו הסוחר, בפנה אמרתם ותבארו
את הפסוק הזה שכתוב (רות א)

רב הונא מעניש אשה שהזיקה לבני אדם
(זוהר חדש ב רות לו, ב)
רב הונא הוה סליק מבבל לארץ ישראל,
והוה סליק להתם, איערע בחד כפר,
חמא ההיא אתתא דהוה אתיא אבתריה,
ארמאת מיין אכתפוי, ונטלת עפרא
מרגלוי. אהדר רישיה ואמר לה, עבידי
וטול בתראי, דהא לא כלום גבאי, אבל
גוזרני עליך בלבולא בדעתך.

לבתר אמה, לא בגיני אלא בגין דלא
תיקטלי בני אינשא אחרנין. וכן
הוה, איתבלבל דעתה, ולא ידעה מידי,
ומתה. ועל דא כתיב, (תהלים צא) לא
תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך.

**אפילו הריקניו שבישראל מלאין תורה
ומצות פרימון**

(זוהר חדש ב רות מ, א)
רבי עזריה ורבי חזקיה, הוי סלקו לרגל,
הוה עמהון ההוא טייעא, דהוה טעין
אבתריהו. אמר ר' עזריה לרבי חזקיה,
מידי שמעת בהווא קרא דכתיב (שה"ש ו
א) אל גנת אגוז ירדתי לראות באבי
הנחל. דברי התורה נמשלים לאגוז,
היאך.

אמר ליה, מה אגוז אית ליה קליפה לבר,
ומזחא לגו. אף דברי תורה, אית
בה מעשה, מדרש, והגדה, וסוד, כלא דא
לגו מן דא וכו'.

אמר ההוא טייעא, במאי קאמריתו
ותוקימו האי קרא דכתיב,

ותלכנה שתיהם עד בואנה בית לחם ויהי כבואנה בית לחם ותהם כל העיר עליה"ן. עד כאן שתיים. ותאמרנה הוא"ת נעמי, אחת ולא יותר. אמר רבי עזריה, אשריהם ישראל, שאפלו הריקנים שבכם מלאים תורה ומעשים טובים.

נחתין תרוניהו, אמרו ליה, מידי שמייע לך בהאי קרא. אמר, הכי שמענא. בזמנא דבעי הקדוש ברוך הוא למיהב תורה לישראל, הלוחות היו כתובים פנים ואחור, שנאמר (שמות לב טו) כתובים הם ומזה הם כתובים וכו'.

והרפיבו שלש פרסות, והוא עוסק עמהם בסודות הללו. קראו עליו, כפלח הרמון רקתך. אפלו הריקנים שב'ישראל מלאים תורה ומצוות כרמון.

הבן מזכה את האב

(זוהר חדש ב רות מא, ב)
 רבי זמירא יצא לשדה אונן, ראה את אותם הבקיעים שבקמטי הבליטות שמעלות שלהבות. הרפין אונן, ושמע קולות. אמר לו אותו הערבי: לך עמי, ואראה לך פליאות נסתרות מבני אדם. הלך עמו אחורי הסלע, וראה בקיעים אחרים ושללהבות שעולות למעלה. שמעו קולות אחרים. אמר לו: הרפן אונן לכאן. הרפין את אונן, ושמע קולות שאומרים וי וי.

ותלכנה שתיהם עד בואנה בית לחם ויהי כבואנה בית לחם ותהם כל העיר עליה"ן. עד הכא תרין, ותאמרנה הוא"ת נעמי חד ולא יתיר. אמר רבי עזריה, אשריכם ישראל, שאפלו הריקנים שבכם, מלאים תורה ומעשים טובים.

נחתין תרוניהו, אמרו ליה, מידי שמייע לך בהאי קרא. אמר, הכי שמענא. בזמנא דבעי הקדוש ברוך הוא למיהב תורה לישראל, הלוחות היו כתובים פנים ואחור. שנאמר, (שמות לב טו) מזה ומזה הם כתובים וכו'.

וארפביה תלת פרסי, והוא עסיק עמהון באלין רזינא. קראו עליה, (שה"ש ו ז) כפלח הרמון רקתך. אפילו הריקנין שב'ישראל מלאין תורה ומצוות כרימון.

הבן מזכה את האב

(זוהר חדש ב רות מא, ב)
 רבי זמירא נפק לחקל אונן, חמא באינון בקיעין קרטונא, קומטרי שלהובי דסלקין. ארפין אוננו, ושמע קליו. אמר ליה ההוא ערבאה, זיל בהדי, ואראה לך פליאן טמירין מבי נשא. אזל עמיה אחורי טינרא, וחמי בקיעין אחרנין, ושללהובין סליקו לעילא. שמעו קליו אחרנין. אמר ליה ארפין אוננך הכא. ארפין אוננו, ושמע קליו דאמרין וי וי.

לאותו האיש הרשע, ולאותה (המיניקה)
שהיניקה אותו!

כך וכך תהא ליהוא גברא רשע, ולההוא
(ס"א מיניקה) דיניקא ליה.

אמר לו: האם השאיר בן בעולם? אמר
לו: כן, בן אחד הוא השאיר, והוא
רשע כמו אביו, והוא היילד שהולך בבית
המטבחים. חפש אחריו, ולקח אותו
ולמד אותו בתורה, עד שלמדו מקרא
ותפלה וקריאת שמע. אחר כך למד אותו
משנה ותלמוד והלכות והגדות, עד
שהתחכם יותר, והינו רבי נחום הפקולי.

אמר ליה, ברא שבק בעלמא. אמר ליה
הו. חד ברא שביק, והוא רשע
פאבוה, ואיהו ינוקא דאזיל בבי מטבחיא.
חפש אבתריה, ונטיל ליה ולעי ליה
באורייתא, עד דאוליף ליה מקרא
וצלותא וקריאת שמע. לבתר אוליף ליה
משנה ותלמוד והלכות והגדות, עד
דאתחכם יתיר, והינו רבי נחום הפקולי.

ולמה קראו לו הפקולי? כמו שנאמר
(ישעיה כח) פקו פליליה. שהוציא
את אביו מהדין של אותו העולם. וכמה
חכמי הדור שיצאו ממונו ונקראו פקולי.

אמאי קרו ליה הפקולי. כמה דאת אמר,
(ישעיה כח ז) פקו פליליה. דאפיק
לאבוה מן דינא דההוא עלמא. וכמה
חכמי דרא דנפקו מיניה, אקרון פקולי.

אותו האיש בא לו בחלום, ואמר לו: רבי,
כמו שנחמתני, כך ינחם אותך
הקדוש ברוך הוא. שהרי מן היום שיידע
בני פסוק אחד, הוציאו אותי מן הדין.
כיון שקרא קריאת שמע, העלו הדין שלי
בין ביום ובין בלילה פעם אחת. כיון
שקרא בו הרב, העבירו את דיני מכל וכל.

ההוא גברא אתי ליה בחלמא, ואמר
ליה, רבי, כמה דאנת נחמת לי בן
ינחם הקדוש ברוך הוא אותך. דהא מן
יומא דידע בני פסוק חד, פקו לי מן
דינא. כיון דקרא קריאת שמע, סלקין
דינאי בין ביממא בין בליליא זימנא חד.
כיון דקרי ביה רב, אעברו דינאי מכל
וכל.

היום שנהיה חכם וקראו לו רבי, התקינו
את כסאי בין הצדיקים בגן עדן.
ובכל יום ויום שמתחדשת תורה בשמו,
מעטרים אותי בעטרה עליונה,
שהצדיקים מתעטרים.

יומא דאתחכים וקרו ליה רבי, אתקינו
כורסי בין צדיקינא בגינתא דעדן.
ובכל יומא ויומא דאתחדשא אורייתא
בשמיה, מעטרין לי בעיטרא עילאה,
דצדיקים מתעטרין.

בגלגלך זכיתי בכל הכבוד הזה. אשרי הוא
חלקו של מי שמשאיר בן
שעוסק בתורה בעולם הזה. אמר רבי

בגיגך זכינא בכל האי יקר. זפאה איהו
חולקיה, מאן דשבק ברא דלעי
בתורה בהאי עלמא. אמר ר' חייא בר

אבא, כהאי גוונא אירע ליה לרבי עקיבא. חייא בר אבא, כמו זה ארע לו לרבי עקיבא.

מעשה ברבי פרחיא

(זוהר חדש ב רות נא, ב)

רבי פרחיא אמר, כל זמנא דגופא לא נח בדוכתיה, נפשא דליה אוף הכי. ואיהו הנה משתדל תדיר, למנדע בההוא עלמא דנשמתין.

מעשה ברבי פרחיא

(זוהר חדש ב רות נא, ב)

רבי פרחיא אמר, כל זמן שהגוף לא נח במקומו, נפשו אף כן. והוא היה תמיד משתדל לדעת באותו העולם של הנשמות.

יזמא חד הנה אזיל בחקלא, ואשתפח חד גופא תחות אילן חריב מית. אשגח ביה, ואשפח דהוא יהודאי, ואשפח כריכין דמצוה, וספרא דאגדתא בהדיה.

יום אחד היה הולך בשדה, ומצא גוף אחד פתח אילן חרב מת. השגיח בו, ומצא שהוא יהודי, ומצא כריכות של מצוה, וספר של אגדה עמו.

אמר ודאי תלמיד חכם הוא. אשתדל בקבריה, ואזיל למתא, ואתקין ליה תכריכין, וקברא, וזמין בני נשא, ובכה עליה, ואשתדל עליה, ואפיק כל מאי דהוי בידוי.

אמר, ודאי תלמיד חכם הוא. התעסק בקברו, והלך לעיר, ותקן לו תכריכים וקבר. והזמין בני אדם, ובכה עליו, והשתדל עליו והוציא כל מה שהיה בידו.

כיון דאתגניז ואתקבר ההוא גופא, נפש דליה אעלת לגו מתיבתא עילאה. אמרו לה, לית לך הכא השתא רשות לאעלא בכרך (בדוד) דטנרא עילאה. זילי ואשלימי טיבו, למאן דאשלים לך.

כיון שנגנז ונקבר אותו הגוף, הנפש שלו נכנסה לתוך הישיבה העליונה. אמרו לה: אין לך פעת רשות להכנס בכרך (למקום) הסלע העליון, לכי והשלימי חסד למי שהשלים לך!

יזמא חד, רבי פרחיה הנה (דף קט ע"ב) ?תיב אבבא דפתחא דלוד, והנה עציב, דדחיקא ליה שעתא. אתא חד בר נש לגביה, אמר ליה, רבי תיבעי למיחהו בדוד פלוני בהדאי, ואתן לך מואני כסף, בגין דנשתדל באורייתא פחדא באורחא, אמר ליה ניזיל. אזלו. אמר ליה, רבי, האי (מאי) דכתיב, (קהלת ט ה) כי החיים יודעים

יום אחד רבי פרחיה היה יושב על השער של הפתח של לוד, והיה עצוב, שהיתה לו דחוקה השעה. בא אליו איש אחד. אמר לו: רבי, התרצה ללכת למקום פלוני עמי, ואתן לך כלי כסף, כדי שנשתדל בתורה יחד בדרךך? אמר לו: גלך. הלכו. אמר לו: רבי, (מה) זה שכתוב (קהלת ט) כי החיים יודעים

אינם יודעים מאומה? אָמַר לוֹ: החיים אלו הצדיקים, והמתים אלו הרשעים.

אָמַר לוֹ: חַיִּיךָ, רַבִּי, אֶפְלוּ הַרְשָׁעִים בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם יוֹדְעִים בְּצַעֲרָם, וְיוֹדְעִים בְּכַבּוּד הַצְּדִיקִים וּבְדִינֵי הַרְשָׁעִים. אָמַר לוֹ: אִם כֵּן, מַה זֶה וְהַמְתִּים אֵינָם יוֹדְעִים מְאוּמָה?

אָמַר לוֹ: בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּתוּב, שֶׁהַרִי הַצְּדִיקִים שֶׁנִּקְרְאוּ חַיִּים, מְסַתְּפִלִים וְיוֹדְעִים שְׂמֹתוֹ, וְעַתִּידִים לְתַת אֶת הַדִּין, שֶׁיֵּשׁ דִּין וְיֵשׁ דִּין, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְהַחַי יִתֵּן אֶל לְבוֹ. אֲבָל הַרְשָׁעִים שֶׁנִּקְרְאוּ מֵתִים, לֹא יוֹדְעִים וְאֵין מְשַׁגְּחִים, וְלֹא מְסַתְּפִלִים בְּמַעֲשֵׂי אוֹתוֹ הָעוֹלָם כְּלוּם. וְכִי שְׂאֵינוּ מְכִיר בְּמַעֲשֵׂי אוֹתוֹ הָעוֹלָם נִקְרָא מֵת, מְשׁוּם שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה לֹא מְבַנֵּי חַיִּים. שֶׁהָעוֹלָם הַהוּא שֶׁל נְשָׁמוֹת וְרוּחוֹת הוּא, וְזֶה הָעוֹלָם הוּא שֶׁל הַגּוּף.

אוֹתוֹ הָעוֹלָם שֶׁדָּרִים בוֹ אַחֲיָהֶם (רוּחוֹת) שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם, וְדוֹמִים בְּדִיוֹקְנָאוֹת, מְכָרִים זֶה לָזֶה, וְיוֹדְעִים בְּמַה דוֹמִים בְּעוֹלָם הַזֶּה (שְׁעֵתִיד לְבֹא לְעוֹלָם). וְכַמֶּשֶׁת־דָּלִים לְהַכִּיר אֶת כְּבוֹד רְבוּנָם שָׁם, בְּאוֹתוֹ הַמְּלַבּוֹשׁ שֶׁל אוֹתוֹ הָעוֹלָם.

כְּשֶׁהֲגִיעוּ לְאוֹתוֹ הַשְּׂדָה, אָמַר לוֹ: נִתְעַכֵּב כְּעַת. נֶאֱמַר לוֹ: לָמָּה אַתָּה נֶאֱמַר לוֹ: אֲבָדָה אֲבָדָה לִי בְּמָקוֹם הַזֶּה. אָמַר: הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִצְמַנְנָה לָךְ.

שְׂמֹתוֹ וְהַמְתִּים אֵינָם יוֹדְעִים מְאוּמָה. אָמַר לִיה הַחַיִּים אֲלוֹ הַצְּדִיקִים, וְהַמְתִּים אֲלוֹ הַרְשָׁעִים.

אָמַר לִיה חַיִּיךָ רַבִּי, אֶפְלוּ הַרְשָׁעִים בְּהֵוָה עֲלֵמָא, יְדַעִין בְּצַעֲרָא דִידְהוּ, וְיְדַעִין בִּיקְרָא דְצְדִיקָיָא, וּבְדִינְהוּן דְרְשִׁיעֵיָא. אָמַר לִיה, אִי הַכִּי מַאי וְהַמְתִּים אֵינָן יוֹדְעִים מְאוּמָה.

אָמַר לִיה, בְּהַאי עֲלֵמָא כְּתִיב. דְּהַא צְדִיקָיָא דְאִיקְרוּן חַיִּים, מְסַתְּפִלִין וְיְדַעִין דִּימּוֹתוֹן, וְזַמְנִין לְמַיְהֵב דִּינָא, דְאִית דִּין וְאִית דִּינִין. כְּמַה דְאִתְּ אָמַר, (שם פסוק ז) וְהַחַי יִתֵּן אֶל לְבוֹ. אֲבָל רְשָׁעִים דְאִיקְרוּן מֵתִים, לֹא יְדַעִין, וְלֹא מְשַׁגְּחִין, וְלֹא מְסַתְּפִלִין בְּעוֹבְדֵי דְהַהוּא עֲלֵמָא כְּלוּם. וְכַמֶּן דְלֹא יְדַע בְּעוֹבְדָא דְהַהוּא עֲלֵמָא, אִיקְרִי מֵת. בְּגִין דְּהַאי עֲלֵמָא לְאוּ מְבַנֵּי חַיָּא. דְּהַהוּא עֲלֵמָא דְנִשְׁמָתִין וְרוּחִין אִיהוּ, וְהַאי עֲלֵמָא דְגוֹפָא הוּא.

הַהוּא עֲלֵמָא דְדִיִּירִי בֵּיה אַחוּהוּן (רוּחוֹתוֹ) דְבְנֵי נְשָׂא, וְדַמְיִין בְּדִיוֹקְנֵין, אֲשֶׁתְּמוּדְעִין דָּא לְדָא, וְיְדַעִין בְּמַה דוֹמִין בְּהַאי עֲלֵמָא (דַּמְיִין לְמִיְהוּי בְּעֲלֵמָא). וְכַמֶּשֶׁת־דָּלִין לְמַנְדַּע בִּיקְרָא דְמֵאֲרִיְהוּן תַּמּוּן, בְּהַהוּא מְלַבּוֹשָׁא דְהַהוּא עֲלֵמָא.

כִּד מְטָא לְהַהוּא חֶסֶל, אָמַר לִיה נִתְעַכֵּב הַשְּׂתָא, אַתְנַח. אָמַר לִיה, אֲמַאי קָא מִתְנַחַת. אָמַר לִיה אֲבִידָא קָא אֲבִיד לִי בְּהַאי דוּכְתָא. אָמַר, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִצְמַנְנָה לָךְ.

מִצְאוּ מְעַרָה אַחַת. אָמַר אוֹתוֹ הָאִישׁ:
 רַבִּי, נִכְנָס לְכָאן, שְׁהֵי יְדַעְתִּי
 שְׂאֵנִי מִכִּיר כָּאן. נִכְנָסוּ, יָרְדוּ בַּמְדְּרָגוֹת,
 עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְפִרְדָּס אַחַד, וְרָאוּ שָׁם
 אֵילָנוֹת מְשֻׁנִּים זֶה מִזֶּה וּמִשְׂאֵר הָאֵילָנוֹת
 שֶׁל הָעוֹלָם, וְאֵילָן אַחַד מְשֻׁנָּה מִשְׂאֵר
 הָאֵילָנוֹת.

עָלוּ לְשָׁם, שָׁמְעוּ קוֹל אַחַד שֶׁל מַחְנוֹת
 רַבִּים שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים, (תהלים צה) בָּאוּ
 נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעַה נִבְרָכָה לְפָנֶי ה' עֲשֵׂנוּ.
 תִּמְהָה רַבִּי פְּרַחְיָא, וְאָמַר: מַה זֶּה? אָמַר לוֹ:
 שְׂתַק.

אָמַר רַבִּי פְּרַחְיָא: הָאֱלֹהִים, כְּשֶׁהִגַּעְתִּי
 עִמּוֹ לְאֶמְצַע הַפִּרְדָּס הַזֶּה, וְרָאִיתִי
 שְׁתֵּי דְרָכִים, וּמַחְנוֹת מִצַּד זֶה וּמִצַּד זֶה,
 וְאָמַרְתִּי לוֹ מַה זֶּה? וְאָמַר לִי, כָּאֵן נִפְרָדוֹת
 דְּרָכֵי הַנְּפֻשׁוֹת, מִי שֶׁהוֹלְכִים לְגַן עֵדֶן, וּמִי
 שֶׁהוֹלְכִים לְגִיהֵנָם. מִי שֶׁהוֹלֵךְ לְגַן עֵדֶן -
 אֵלּוֹ הוֹלְכִים (עמ"ס), וּמִשְׁלִימִים לוֹ שְׁלוֹם.
 וּמִי שֶׁהוֹלֵךְ לְגִיהֵנָם - אֵלּוֹ נוֹטְלִים לְדוֹן
 (אוֹתָם) אוֹתוֹ בְּגִיהֵנָם.

עֲבַרְנוּ אוֹתוֹ הַפִּרְדָּס, וְהִגַּעְנוּ לְחוֹמוֹת
 וּמִגְדָּלִים וּשְׁעָרִים. כְּשֶׁהִגַּעְנוּ
 לְשַׁעַר אַחַד, שָׁנִיקְרָא שַׁעַר הַמְּזוֹרָה, קָרָא
 אוֹתוֹ הָאִישׁ: פְּתַחוּ לִי שְׁעָרֵי צֶדֶק. אָמְרוּ
 לוֹ: לְמָה? אָמַר לָהֶם: בְּשְׁלִיחוֹת שֶׁל רַבּוֹן
 הָעוֹלָם בָּאתִי. פְּתַחוּ וְאָמְרוּ כֻלָּם: מִי נִתַּן
 אֶת יְלוּד הָאִשָּׁה הַזֶּה כָּאֵן בְּמָקוֹם הַזֶּה?
 אָמַר לָהֶם: זֶה הוּא רַבִּי פְּרַחְיָא. אָמְרוּ: זֶה
 הוּא שֶׁהַשְּׁלִים לָךְ הַחֲסֵד בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם?
 אָמַר כֵּן.

אֲשַׁכְּחוּ חַד מְעַרְתָּא. אָמַר הוּא גַבְרָא,
 רַבִּי, גִּיעוּל הָכָא, דְּהָא יְדַעְנָא
 דְּאִשְׁתְּמוּדְעָנָא הָכָא. אָעֵלוּ. נִחְתִּין בְּדַרְגִּין,
 עַד דְּמִטּוּ לְגַבֵּי חַד פִּרְדָּס, וְחִמוּ תַמָּן
 אֵילָנִין מְשֻׁנִּין דָּא מִן דָּא וּמִשְׂאֵר אֵילָנִי
 עֲלִמָּא, וְחַד אֵילָן מְשֻׁנִּיא מִשְׂאֵר אֵילָנִין.

סְלִיקוּ תַמָּן, שָׁמְעוּ חַד קְלָא דְּמוֹשְׁרִין
 סְגִיאִין, דְּהוּוּ אָמְרִין, (תהלים צה ו)
 בּוֹאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעַה נִבְרָכָה לְפָנֶי ה'
 עֲשֵׂנוּ. תְּנוּה רַבִּי פְּרַחְיָא, אָמַר מֵאֵי הָאֵי.
 אָמַר לִיה שְׂתוּק.

אָמַר רַבִּי פְּרַחְיָא, הָאֱלֹהִים, כַּד מְטִינָא
 עִמִּיה לְאֶמְצַע דְּהָאֵי פִּרְדִּיסָא,
 וְחִמִּינָא תַרְוֵן אֲרַחִין, וּמוֹשְׁרִין מִסְטְרָא
 דָּא וּמוֹסְטְרָא דָּא, וְאָמְרִי לִיה מֵאֵי הָאֵי,
 וְאָמַר לִי, הָכָא מוֹתְפָּרְשִׁין אוֹרַחִין דְּנִפְשִׁין,
 מֵאֵן דְּאֲזִלִּין לְגַן עֵדֶן, וּמֵאֵן דְּאֲזִלִּין
 לְגִיהֵנָם. מֵאֵן דְּאֲזִל לְגַן עֵדֶן, אֵלּוֹן אֲזִלִּי
 בְּהַדִּיּהוּ (בַּהֲדִיָּה), וְאֲשִׁלְמוּ לִיה שְׁלָמָא.
 וּמֵאֵן דְּאֲזִל לְגִיהֵנָם, אֵלּוֹן נְטִלִין לִיה
 לְמִידָן (נְתִהוּן) לִיה בְּגִיהֵנָם.

אֲעַבְרָנָא הוּא פִּרְדָּס, וּמְטִינָא לְשׁוּרִין
 וּמוֹגְדָלִין וְתַרְעִין. כַּד מְטִינָא
 לְתַרְעָא חַד, דְּאִיקְרִי שַׁעַר הַמְּזוֹרָה. קָרָא
 הוּא גַבְרָא, (שם קיח ט) פְּתַחוּ לִי שְׁעָרֵי
 צֶדֶק. אָמַר לִיה אֲמֵאֵי. אָמַר לוֹן,
 בְּשְׁלִיחוֹתָא דְּמֵאֲרִיָּה דְּעֲלִמָּא קָא אֲתִינָא.
 פְּתַחוּ וְאָמְרוּ כּוֹלְהוּ, מֵאֵן זֶהב לִילוּד אִשָּׁה
 בָּאתְרָא דָּא. אָמַר לָהּ דָּא אִיהוּ רַבִּי
 פְּרַחְיָא. אָמְרוּ דָּא הוּא דְּאֲשִׁלְמִים לָךְ חֲסֵד
 בְּהַהוּא עֲלִמָּא. אָמַר אֵין.

פְּתָחוּ לוֹ, וְאָמְרוּ: הַפְּשִׁיטוּ אוֹתוֹ, שְׂאִין
 רְשׁוֹת לְהַכְנִס לְכָאן בְּגוּף שֶׁל
 הָעוֹלָם הַהוּא. מִיָּד הַפְּשִׁיטוּ אוֹתוֹ,
 וְהִתְלַבֵּשׁ בְּאֹרִים שֶׁל הַגֶּן שֶׁלְפָנַיִם.

וְנִכְנַס וְרָאָה אוֹתוֹ הֶרְקִיעַ שֶׁעַל גְּבִי אוֹתוֹ
 הַגּוּף (הַגֶּן). שְׂאוֹתוֹ הֶרְקִיעַ נִפְרָד
 מֵאוֹתוֹ הֶרְקִיעַ שְׁעוֹמֵד עַל שְׂאָר בְּנֵי
 הָעוֹלָם. הֶרְקִיעַ הִזָּה נִתְחַם בְּתַחוּם מִכָּל
 הַגְּנִיּוֹת שֶׁל הָעוֹלָם. אַרְבָּעָה חֲלוֹנוֹת,
 מְשֻׁקָּפִים פְּתוּחִים בּוֹ בְּאַרְבַּעַת צְדָדֵי
 הָעוֹלָם, וְאֶחָד בְּאַמְצָע.

חֲלוֹן אֶחָד שֶׁבְּצַד מְזֻרְחָה, בּוֹ קִיּוּמִים
 אַרְבָּעָה מְשֻׁקָּפִים מְרַקְמִים, בְּסוּד
 שֶׁל אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת יְהו"ה, עוֹלוֹת לְשֵׁתִים
 עֲשָׂרָה, שֶׁלֹּשׁ אוֹתִיּוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּיּוֹם מֵתַחְבְּרִים אוֹתָם
 הַמְשֻׁקָּפִים, וְכָל הָאוֹתִיּוֹת
 מֵתַחְבְּרוֹת לְשֵׁם הַקְּדוֹשׁ. מְמַנָּה אֶחָד
 עוֹמֵד לְאוֹתוֹ הַצַּד, וְשִׁמּוֹ וּזְרִיעָאֵל
 (יעזריאל). וְאַרְבָּעָה מִפְּתוּחוֹת בִּידוֹ, שֶׁהוּא
 פּוֹתֵחַ בָּהֶם אַרְבָּעָה שְׁעָרִים, שֶׁהֵם עַל גְּבִי
 אוֹתוֹ הֶרְקִיעַ, וְאִין מִי שֶׁמְכִיר בָּהֶם.

פָּרַט לְרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים וְשַׁבָּתוֹת, שְׁבָאוֹת
 אוֹתָן הַנְּפֻשׁוֹת שֶׁמְשַׁתְּפוֹת עִם
 הַגּוּף בְּקַבְּרִים, לְכַרַע וּלְהַשְׁתַּחוּוֹת לְפָנָי
 אוֹתָם הַשְּׁעָרִים לְרַבּוֹן הַכֹּל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
 (ישעיה סו) וְהָיָה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֻדְשׁוֹ וּמִדֵּי
 שַׁבָּת בְּשַׁבְּתוֹ יָבּוֹא כָּל בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחוּת
 לְפָנָי. כָּל - לְרַבּוֹת אוֹתָן נְפֻשׁוֹת שְׁדָרוֹת
 עִם הַגּוּף, וְנִקְרְאוֹת כָּל בָּשָׂר.

פְּתָחוּ לֵיהּ. וְאָמְרוּ, אַפְּשִׁיטוּ לֵיהּ, דְּלִית
 רְשׁוֹ לְמִיעַל הַכָּא בְּגוּפָא דִּיהוּא
 עֲלֵמָא. מִיָּד אַפְּשִׁיטוּ לֵיהּ, וְאִתְלַבֵּשׁ
 בְּאֹרִין דְּגַנְתָּא דְלָגוּ.

וְעָאֵל וְחָמֵי הַהוּא רְקִיעָא דְעַל גְּבִי הַהוּא
 גּוּפָא (גַּנְתָּא). דִּיהוּא רְקִיעָא
 אִתְפָּרַשׁ מֵהוּא רְקִיעַ דְקָאִים עַל שְׂאָר
 בְּנֵי עֲלֵמָא. רְקִיעַ דָּא אִתְתַּחַם בְּתַחוּמָא
 מִכָּל גְּוִוִּין דְעֲלֵמָא. אַרְבַּע חֲלוֹנֵי
 מְשֻׁקָּפִין פְּתִיחִין בֵּיהּ בְּאַרְבַּע סִיטְרֵי
 עֲלֵמָא, וְחַד בְּאַמְצָעִיתָא.

חֲלוֹן חַד דְּבַסְטָר מְזֻרְחָה, בֵּיהּ קִיּוּמִין
 אַרְבַּע מְשֻׁקָּפִין מְרַקְמִין, בְּרָזָא
 דְאַרְבַּע אֲתוּוֹן יְהו"ה, סְלָקִין לְתַרִּיסָר,
 תְּלַת אֲתוּוֹן לְכָל חַד וְחַד.

תְּלַת זְמַנֵּי בַּיּוּמָא, מֵתַחְבְּרִין אֵינּוּן
 מְשֻׁקָּפִין, וְאִתוּוֹן כּוֹלְהוּ מֵתַחְבְּרִין
 לְשָׂמָא קְדִישָׁא. חַד מְמַנָּא קִיּוּמָא לְהַהוּא
 סְטָרָא, וּזְרִיעָאֵל (יעזריאל) שְׂמִיָּהּ. וְאַרְבַּע
 מִפְּתוּחִין בִּידֵיהּ, דְאִיהוּ פְּתַח בְּהוּ אַרְבָּעָה
 תַּרְעִין, דְאֵינּוּן עַל גְּבִיָּה דִּיהוּא רְקִיעָא.
 וְלִית מָאן דְּיַדַּע בְּהוּ.

בַּר בְּרִישׁ יְרַחֵי וְשַׁבְּתִי, דְאִתְיִין אֵינּוּן
 נִפְשֵׁן דְמִשְׁתַּתְּפִין עִם גּוּפָא בְּקַבְּרֵי,
 לְמַכְרַע וּלְמַסְגָּד כְּמוֹ אֵינּוּן תַּרְעִין לְמֵאֲרֵי
 כּוֹלָא. כְּמוֹ דְאִתָּא אָמַר, (ישעיה סו כג) וְהָיָה
 מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֻדְשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבְּתוֹ
 יָבּוֹא כָּל בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחוּת לְפָנָי. כָּל,
 לְאַסְגָּאָה אֵינּוּן נִפְשָׁן דְדִּיּוּרֵי עִם גּוּפָא,
 וְאִיתְקָרוּן כָּל בָּשָׂר.

חלון אחר שבצד הדרום, בו עומדים ששה משקופים, לא נכנסים למקום הזה, אלא אותן שעוסקות בקריאת שמע ברצון ובכונה בכל יום.

אמר רבי פרחיא: האלהים, כשהסתפלת באותו החלון, קרב אותו המונה ששמו ענא"ל, שמונה על השער של צד הדרום. אמר לי, קום במקומך, וראה את החלון הזה, שאין רשות להכנס לשם ולא לראות אותו, פרט לאותם שעוסקים בקריאת שמע כראוי.

וכל אותם שעוסקים בקריאת שמע כראוי, ששים מונים נכנסים לפניו (של המשיח), ומכתירים אותו בכתרים קדושים, ואומרים לו: זהו הכתר של פלוני שעסק בקריאת שמע כראוי!

שאלתני אותו ואמרתי לו: אדוני, הקריאת שמע הזו כראוי, מה היא? אמר לי: אי חסיד, סוד עליון הוא כאן. בקריאת שמע יש ארבע פרשיות.

הפרשה הראשונה של היחוד, שהיא שני יחודים, בשתיים עשרה תבות. שש תבות ביחוד העליון, ושש תבות ביחוד אחר. הפרשה השניה - ואהבת, בארבעים ושתיים תבות, בסוד השם של ארבעים ושתיים אותיות.

פרשה שלישית - והיה אם שמוע, שנכלל הימין בשמאל, והשמאל

אחרא דבסטר דרום, ביה קיימין שית משקופין, לא עאלין להאי אתר, אלא אינון דלען קריאת שמע ברעותא, ובכונה בכל יומא.

אמר רבי פרחיא, האלהים, בד אסתפלגא בההוא חלונא, קריב ההוא מונא, וענאל שמיה, די מוונה על תרעא דסטר דרום, אמר לי, קום בקימך, וחמי האי חלון, דלית רשו לאעלא (דף קי"א) תמן, ולא למחמי ביה, בר אינון דלעאן בקריאת שמע כדקא יאות.

וכל אינון דלעאן בקריאת שמע כדקא יאות, שתין מונן עאלין קמיה (נ"א דמשיח), ומכתירין ליה בכתירין קדישין, ואמרין ליה, דא הוא בתרא דפלוני דלעא בקריאת שמע כדקא יאות.

שאילנא ליה, ואמרי ליה, מארי, האי קריאת שמע כדקא יאות מה הוא. אמר לי, אי חסידא, רזא עילאה איהו הכא. בקריאת שמע אית בה ארבע פרשיות.

פרשה קדמאה דיחודא, דאיהו תרין יחודין, בתריסר תיבין. שית תיבין ביחודא עילאה. ושית תיבין ביחודא אחרא. פרשה תניינא ואהבת, כמ"ב תיבין, ברזא דשם דמ"ב אתנון.

פרשה תליתאה, והיה אם שמוע, דאתכליל ימינא בשמאלא,

בימין. והוא בסוד וסתר של המרפכה הקדושה, עד ושמתם, שהיא הפרשה ששולטת על הכל. היא בסוד של שבעים ושתים תבות, תוף הסוד של שבעים ושנים שמות של המרפכה הקדושה.

ושמאלא בימינא. ואיהו ברזא וסתרא דרתיכא קדישא, עד ושמתם. דאיהי פרשתא דשלטא על כולא. איהי ברזא דע"ב תיבין, גו רזא דע"ב שמיהו דרתיכא קדישא.

פרשה רביעית - ושמתם, שהיא חמשים תבות, שהיא פנגד חמשים שערי בינה. פרשת הציצית כלולה מכלם. ועולות הפרשיות למנון של אדם.

פרשה רביעאה, ושמתם, דאיהי חמשים תיבין, דאיהי לקביל חמשים תרעין דבינה. פרשה דציצית כלילא מכולהו. וסלקין פרשין למנינא דאדם.

וכל שאר המקומות, בין במצוות התורה, בין בכל שאר המקומות בתורה, הנזכר לחוד והנזקבה לחוד. וכאן שהוא יחוד, שמת'יחד בו הקדוש ברוך הוא, זכר ונקבה מתפנסים יחד, ועולים בשעור אחד.

וכל שאר דוכתין, בין בפקודי דאורייתא, בין כל שאר דוכתי דאורייתא, דכורא לחוד, ונוקבא לחוד. והכא דאיהו ייחודא, דאת'יחד ביה קודשא בריך הוא, דכר ונוקבא אתכנישו כחדא, וסלקין בשעורא חדא.

הזכר נשתלם בה, מה שאין פן בכל שאר המקומות של התורה. וזהו השבח של האמונה העליונה, לדעת זה (שהנה) ה' הוא האלהים. הזכר נשלם בנקבה, ונכללים אחד עם אחד, הזכר נבנה עם הנקבה. וזהו היחוד השלם. ואין שלמות אלא בזכר ונקבה יחד.

דכורא אשתלים בה, מה דלאו הכי בכל שאר דוכתי דאורייתא. ודא שבחא דמהימנותא עילאה, למנדע ורזא דא (דקא) ה' הוא האלהים. דכורא אשתלים בנוקבא, ואתכלל חד בחד, דכורא אתבני בנוקבא. ודא איהו ייחודא שלים, ולא אית שלימו אלא דכורא ונוקבא כחדא.

ובא ראה, כל מי שמשלים היחוד כראוי ומכון בפרשיות הללו בכל יום, זוכה למשקופים והחלונות הללו, להיות שלם כאן. ואין מי שיעפב על ידו, ובלבד שיקרא כראוי, ויכון בסודות העליונים הללו.

ותא חזי, כל מאן דאשלים ייחודא כדקא יאות, ומכיון בפרשיות אליו בכל יומא. זכי לאליו משקופין וחלונין, למיהוי שלים הכא. ולית מאן דיעפב על ידו, ובלבד דיקרי כדקא יאות, ויכוין בהני רזין עילאין.

ואחז בימיני ואמר לי: אי חסיד, בא וראה את כבוד אותם שמיוחדים את השם הקדוש פראוי ועוסקים בקריאת שמע כמו זה.

ונכנסתי להיכל אחד, ובאותו היכל היו שלש מאות ששים וחמשה היכלות, פחשבון ימות השנה. אברהם יצחק ויעקב שולטים באותו ההיכל, ואדם הראשון בתוכם.

וראיתי כמה קבוצות של נשמות מלבשות ברקמה של עץ החיים, וכמה גונים של כבוד עליון, ונכנסים לתוך ההיכל, ויופיאל הממנה הגדול על הכל, ממנה גדול של התורה עמהם.

פתח ואמר: התעוררו קדושי העולם, הרי בניכם הקדושים, שמיוחדים את השם הקדוש, ומכונים ברצון של הפרשיות של קריאת שמע.

וראיתי את אדם הראשון שמשתדל בהם. ובשעה שנכנסת קריאת שמע שקורא בן אדם, עולה בראשונה להיכל הזה, ומריח בה אדם הראשון. אם חסרה אות אחת מקריית שמע, אינו מקבל אותה, שהרי חסר בנינו של אדם, שהוא מאתים ארבעים ושמונה, באותן התבות שחוזר שליח הצבור.

ואם מוצא אותה פראוי, מקבל אותה, ונטלים ממנו אברהם יצחק ויעקב, ונושקים אותה. מי ראה השמחה, מי

ואחיד בימין דילי ואמר לי, אי חסידא, תא חמי יקר דאינון דמיוחדים שמא קדישא כדקא יאות, ולעאן בקריאת שמע כגוונא דא.

אעילנא בחד היכלא, ובההוא היכלא הווי חס"ה היכלים, פחושבון יומי שתא. אברהם יצחק ויעקב שליטין בההוא היכלא, ואדם הראשון בגוייהו.

וחמינא כמה חבילי נשמתי, מתלבשין ברקמו דאילנא דחיי, וכמה גוונין דיקרא עילאה. ועיילין גו היכלא, ויופיאל רב ממנא על כולא, רב ממנא דאורייתא בהדייהו.

פתח ואמר, אתערו קדישי עלמא, הא בניכו קדישין, דקא מיוחדים שמא קדישא, ומכווני ברעותא דפרשין דקריאת שמע.

ואדם הראשון חמינא דמשתדל בהו. ובשעתא דעאלת קריאת שמע דקרי בר נש, סליקא בקדמיתא להאי היכלא, וארח בה אדם הראשון, אי חסר אות אחת מקריית שמע, לא מקבל לה. דהא חסר בנינא דאדם, דאיהו מאתים ושמונה וארבעים, באינון תיבין דחוזר שליח צבור.

ואי אשפח יתה כדקא יאות, מקבל לה, ונטלין ליה אברהם יצחק ויעקב מניה, ונשקין לה. מאן חמי חדנה, מאן

רָאָה הָעֶרְבוּבָה בְּכָל אוֹתָם הַצְּדִיקִים
שֶׁבָּגַן עֵדֶן, שְׂבָאִים לְאוֹתָהּ הַשְּׂמֹחָה.

וּבְשִׁעָה שָׁיבָא לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם, מִי יִרְאֶה
אֶת שְׂמֹחָתוֹ, שְׂמוֹשִׁיבִים אוֹתוֹ
הָאֲבוֹת אֶצְלָם פְּעֻמִּים בְּיוֹם, וּבְכָל יוֹם
יֵוָד עֲלָיו טַל מְרֹאֵשׁ הַמְּקוֹלָךְ.

וּבְאוֹתוֹ הַטַּל יִוָּדְעִים וְאוֹכְלִים הַמַּאֲכָל
שֶׁמְלֹאֲכִים הָעֲלוּיוֹנִים אוֹכְלִים.
וְיִוָּדְעִים מִה שֶׁהָיָה, וּמִה שֶׁיְהִיָּה, וּמִה
שֶׁעֲתִיד לִהְיוֹת, עַד הַזְּמַן שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא יָקִים אֶת הַגּוֹפִים הַסְּרוּחִים בְּעוֹלָם
הַזֶּה, וְיִקְיָמָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּבִנְיָן
מִתְקַן כְּרֵאוֹי.

בְּחֵלוֹן שֶׁבְּצַד הַדְּרוֹם הָיוּ רְשׁוּמִים ש',
שֶׁבְּצַד זֶה ו', וּבְצַד אַחֵר ו', וּבְצַד
הָאֲחֵר ו'. שְׂאֵלְתִי אוֹתוֹ הָאִישׁ, וְאָמַרְתִּי:
מִהֵן הָאוֹתוֹת הַלְלוֹ? אָמַר: אֵינִי יוֹדֵעַ.

עַד שֶׁבָּא אוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה וְאָמַר לִי: אֵי
חֲסִיד, אוֹתֵן הָאוֹתוֹת סִימְנֵי (עֲמוּדֵי)
הַפְּרָשִׁיּוֹת שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע. אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ
שֶׁל מִי שְׂאוֹמֵר אוֹתָם בְּכָל יוֹם בְּרִצּוֹן
הַלֵּב.

חֵלוֹן אַחֵר שֶׁבְּצַד צָפוֹן, בּוּ עוֹמְדִים שְׁנֵי
מִשְׁקוּפִים, וְחֲמֵשׁ אוֹתוֹת לֹהֲטוֹת
וְנוֹצְצוֹת בְּתוֹכָם. שְׁתֵּי אוֹתוֹת בְּצַד זֶה
וּשְׁתֵּי אוֹתוֹת בְּצַד זֶה, וְאַחַת לְמַעַלָּה
מֵהֶם תְּלוּיָה עֲלֵיהֶם, וְהֵם בְּסוֹד הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ וְנִקְרָא אֱלֹהֵי"ם.

חֲמֵי עֶרְבוּבָא, בְּכָל אֵינֹן צְדִיקֵינָא
דְּבִגְיַנְתָּא דְּעֵדֶן, דְּקָא אֲתֵינִן בְּהוּא חֲדוּהָ.

וּבְשִׁעָתָא דִּיִּתִּי לְהוּא עֲלִמָא, מֵאֵן
יְחֲמֵי חֲדוּהָ דִּילֵיהּ, דְּאוֹתְבִין
לֵיהּ אֲבָהֶן לְגַבְיֵיהּ תְּרֵי זִימְנֵי בְּיוֹמָא,
וּבְכָל יוֹמָא נְחִית עֲלֵיהּ טְלָא מְרִישָׁא
דְּמִלְכָא.

וּבְהוּא טְלָא, יְדַעֵי וְאֲכָלֵי מִיכְלָא, דִּי
מִלְכָאֵי עֵילְאִין אֲכָלִין. וְיִדְעִין
מַה דְּהוּהוּ, וּמַה דִּיהוּי, וּמַה דְּזִמְיִן לְמַהוּי,
עַד זְמַנָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יוֹקִים לְגוֹפֵי
דְּסַרְיָהֶן בְּהֵאֵי עֲלִמָא, וְיוֹקִים לוֹן קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, בְּבִנְיָנָא מִתְתַּקְנָא כְּדָקָא יְאוֹת.

בְּחֵלוֹן דְּבִסְטֵר דְּרוֹם, הוּוּ רְשׁוּמִין ש',
דְּבִסְטֵר דָּא ו', וּבִסְטֵר אַחְרָא ו',
וּבִסְטֵר אַחְרָא ו'. שְׂאֵילְנָא לְהוּא גְבַרָא,
וְאִמְיָנָא, מֵאֵי הֵנִי אֲתוּוֹן, אָמַר לָא יְדַעְנָא.

עַד דְּאַתָּא הוּוּ מְמַנָּא, וְאָמַר לִי, אֵי
חֲסִידָא, אֵינֹן אֲתוּוֹן, סִימְנֵי (נ"א)
דְּפִרְשִׁייתָא דְּקַרְיַת שְׁמַע. זְבָאָה
חֻלְקִיָּה דְּמֵאֵן דְּאָמַר לוֹן בְּכָל יוֹמָא
בְּרַעוּתָא דְּלְבָא.

חֵלוֹן אַחְרָא דְּבִסְטֵר צָפוֹן, בִּיהּ קִיִּימִין
תְּרִין מִשְׁקוּפִין, וְחֲמֵשׁ אֲתוּוֹן
מִלְהֲטִין וּמִתְנַצְצִין בְּגוּיָהּ. תְּרִין אֲתוּוֹן
בִּסְטֵרָא דָּא, וְתְרִין אֲתוּוֹן בִּסְטֵרָא דָּא,
וְחַד לְעֵילָא מְנִיָּהּ תְּלֵיאָא עֲלֵיָּהּ. וְאֵינֹן
בְּרָזָא דְּשְׂמָא קְדִישָׁא וְאִיקְרֵי אֱלֹהֵי"ם.

בחלון דא ובאינון משקופיו, שרין תרין
ממנון בההוא רקיעא, ואינון
צורט"ק וגזריא"ל (נ"א עזריאל), די ממנון
תמן בההוא סטרא דלא אתפתחת.

ותמן אית חד היכלא, מרקמא בכמה
גווניו, וכמה ציוריו. וביה קיימין
כל אינון דמקדשי שמא דמאריהון
באמירה בכל יומא, לבתר דמברכין ליה,
ואומרין ברוך ה' המבורך לעולם ועד,
ומקדישים ליה לבתר בקדושה
משולשת.

וההוא היכלא איקרי משולש, במה דאת
אמר, (ירמיה ז) היכל ה' היכל ה'
היכל ה' הפה. וההוא היכלא איהו
משולש. ושאינא מאי האי. אמר ההוא
גברא, אליו אינון דלא אכלי כל יומיהון
על דמהון.

וגין דנשמתא דבר נש בהאי עלמא,
נפקת מיניה בכל ליליא ולייליא.
בצפרא אתהדרא ליה, ושרייה בחוטמא
דבר נש, ולא עאלת ולא אתישבא
במעווי, עד דמברך לקודשא ברוך הוא,
ומצלי על דמיה, בדין מתישבא בדוכתה.

ועל דא פתיב, (ישעיה ב כב) חדלו לכם מן
האדם אשר נשמה באפו. מאי אשר
נשמה באפו. בגין דנחתא בצפרא, ואומר
לה (דף קי ע"ב) הקדוש ברוך הוא, זילי,
ושרי ליה בחוטמו, על מנת דיצלי
צלותיה. אי מברך הוא כדקא יאות,
תשרי בגויה, ואי לא, פרחא וסליקת,
ואשתכח בר נש דחסרא מיניה ההיא
קדושתא דנשמתא.

ואותו ההיכל נקרא משלש, כמו שנאמר
(ירמיה ז) היכל ה' היכל ה' היכל ה'
המה. ואותו ההיכל הוא משלש. ושאלתי
מה זה. אמר אותו האיש: אלו הם שלש
אוכלים כל ימיהם על דמם.

משום שהנשמה של אדם בעולם הזה
יוצאת ממנו בכל לילה ולילה.
בבקר חוזרת אליו, ושורה בחטם של
האדם, ולא נכנסת ולא מתישבת במעוין
עד שמברך את הקדוש ברוך הוא
ומתפלל על דמו, אז מתישבת במקומה.

ועל כן כתוב (ישעיה ב כב) חדלו לכם מן
האדם אשר נשמה באפו. מה זה
אשר נשמה באפו? משום שיוֹרֶדֶת בבקר,
ואומר לה הקדוש ברוך הוא: לכי ושהי לו
בחטמו, על מנת שיתפלל תפלתו. אם
מברך הוא כראוי, היא תשרה בתוכו. ואם
לא, פורחת ועולה, ונמצא האדם שחסרה
ממנו אותה קדשת הנשמה.

ועל דא פתיב, (ישעיה ב כב) חדלו לכם מן
האדם אשר נשמה באפו. מאי אשר
נשמה באפו. בגין דנחתא בצפרא, ואומר
לה (דף קי ע"ב) הקדוש ברוך הוא, זילי,
ושרי ליה בחוטמו, על מנת דיצלי
צלותיה. אי מברך הוא כדקא יאות,
תשרי בגויה, ואי לא, פרחא וסליקת,
ואשתכח בר נש דחסרא מיניה ההיא
קדושתא דנשמתא.

ועל דא פתיב, (ישעיה ב כב) חדלו לכם מן
האדם אשר נשמה באפו. מאי אשר
נשמה באפו. בגין דנחתא בצפרא, ואומר
לה (דף קי ע"ב) הקדוש ברוך הוא, זילי,
ושרי ליה בחוטמו, על מנת דיצלי
צלותיה. אי מברך הוא כדקא יאות,
תשרי בגויה, ואי לא, פרחא וסליקת,
ואשתכח בר נש דחסרא מיניה ההיא
קדושתא דנשמתא.

וכיין שנשמתו חסרה מקונו, במה נחשב הוא? אינו נחשב לכלום, כאלו לא היה בעולם. ועל כן אסור לאדם לברך את חברו עד שמברך את רבונו בראשית התפלה.

והחזן אומר ברכו את ה', והוא אומר ברוך ה' המבורך לעולם ועד. וכיין שמברך לרבנו, משם ראשית התפלה להתפלל, ועל כן שורות הקדשות. אשרי הם המברכים ומקדשים את רבונו בכל יום ברצון הלב.

באותה השעה למדתי, שאין רשות להתפלל תפלה בעשרה, עד שמברכים את הקדוש ברוך הוא בראשית הכל. וכיין שמברכים אותו, מתפללים תפלתם.

אמר אותו האיש: רבי, הברכה היא אינה אלא לתקן השבח לרבנו, שהחזיר להם נשמתם, שנקראת בחמשה שמות. והברכה בחמש תבות, ברוך ה' המבורך כו'. ועל הברכה הוא שורה התפלה, והקדשה לא שורה אלא על הברכה, להחזיק ברבנו בכל. והברכה היא והקדשה הוא אינה אלא בעשרה.

שאיתי אותו: למה התיכל לצד הצפון? אמר לי: בהיכל הזה נכנעים כל הצדדים הרעים שלא ישלטו בעולם.

החלון הזה נקרא החלון של נגה, ואין רשות להסתכל בו, פרט לאותם

וכיין דנשמתיה חסרא מיניה, במה נחשב הוא, לא אתחשב לכלום, כאלו לא היה בעלמא. ועל דא, אסיר ליה לאיניש לברכא לחבריה, עד דמברך למאריה בשירותא דצלותא.

והחזן אומר ברכו את ה', והוא אומר ברוך ה' המבורך לעולם ועד. וכיין דמברך למאריה, מתמן שרותא דצלותא לצלאה. ועל דא שריאן קדושאן. זכאין אינו דמברכי ומקדשי למאריהון בכל יומא, ברעותא דלבא.

בההיא שעתא אוליפנא, דלית רשו לצלאה צלותא בעשרה, עד דמברכי לקודשא בריך הוא בשירותא דכולא. וכיין דמברכי ליה, צלו צלותהון.

אמר ההוא גברא, רבי, ההיא ברכה, לאו איהו אלא לאתקנא שבחא למאריהון. דאהדר לון נשמתהון, דאיתקריא בחמש שמיהן. וברכתא בחמש תיבין, ברוך ה' המבורך וכו'. ועל ברכה דא שריא צלותא. וקדושה לא שריא אלא על ברכה, לאתקפא למאריהון בכולא, וברכה דא, וקדושה דא, לאו איהו אלא בעשרה.

שאילנא ליה, אמאי היכלא דא לסטר צפון. אמר לי, בהאי היכלא אתכפין כל סטרין בישין, דלא ישלטון בעלמא.

חלון דא, איקרי חלון דנגה. ולית רשו לאסתכלא ביה, בר אינו דדינריהון

שְׁמֹדְרָם שָׁם, וְהַכֹּל הֵם רוֹאִים, וּמִסְתַּפְּלִים, וְיֹכֵלִים לְהִסְתַּפֵּל. כָּל אוֹתָם שָׁשׁ, הוֹלְכִים בְּמַלְבוּשִׁים בְּדַמְיוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה.

וְשָׁם רֵאִיתִי רַבִּים מִן הַחֲבָרִים, וְלֹא נִתְּנָה לִי רְשׁוּת לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם, וְכָלם מְכָרִים זֶה לָזֶה, וְאוֹכְלִים מֵאֶכֶל שֶׁל חֲזָקִים עָלֵינוּ.

הַרְקִיעַ הַזֶּה נֹסֵעַ בְּכֹל יוֹם לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם. וְכַשְׁנוֹסֵעַ, מְרַעִיף טַל שֶׁל חַיִּים לְתוֹךְ הַגֶּן. וּבָאִים כָּל הַצְדִיקִים שֶׁל שָׁם, וְרוֹחֲצִים בְּאוֹתוֹ הַטַּל, וְזוֹהָרִים כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ, וְנִכְנָסִים לְפָנָי הַמְּשִׁיחַ, וְלִפְנֵי הָאֲבוֹת, וְאָדָם הָרֵאשׁוֹן. וְלֹא נִתְּנָה לִי רְשׁוּת לְהִכִּיר אוֹתָם.

הַחֲלוֹן שֶׁבְּצַד מַעְרָב מְשַׁנֵּה מִכֹּל שְׂאֵר הַחֲלוֹנוֹת, בְּגִנּוּיִם וּבְאוֹרוֹת. מִתְחַם בְּאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, שְׂזוֹהָרִים וְנוֹצְצִים עַל גַּב אוֹתוֹ הַחֲלוֹן. לְפַעֲמִים מִתְגַּלִּים, לְפַעֲמִים נִסְתָּרִים. וְהָרְאוּ לִי בְּמִקּוֹם אֶחָד פְּתוֹת שֶׁל צְדִיקִים בְּדַרְגוֹת יְתָרוֹת עַל כָּלם.

בְּמַעֲשֵׂה חֲרָבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ

(זוהר חדש ב איכה נד, ב)
 רַבִּי פְּנַחֵס פֶּתַח, (יְרֵמִיָּה ל"א) קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים וְגו' . בְּשִׁעָה שֶׁנִּחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְנִשְׂרַף, בָּא קוֹל וְהִתְעוֹרַר עַל קַבְרֵי הָאֲבוֹת הָרֵאשׁוֹנִים, וְאָמַר: אֲבוֹת הָרֵאשׁוֹנִים, אַתֶּם רְדוּמִים בְּשָׁנָה, וְאֵינְכֶם יוֹדְעִים עַל צַעַר הָעוֹלָם.

תָּמון, וְכֹלֵא אֵינֹן חֲמָאן, וּמִסְתַּפְּלִין, וְיִכְלִין לְאִסְתַּפְּלָא. כָּל אֵינֹן דְּתָמון, אֲזִלִּי בְּמַלְבוּשִׁין בְּדִיוֹקְנֵין דְּהָאֵי עַלְמָא.

וְתָמון חֲמִינָא סְגִיאִין מִן חֲבָרִיא, וְלֹא אַתְּיָהִיב לִי רְשׁוּ לְאַתְקַרְבָּא לְגַבֵּיהוֹ, וְכוּלְהוֹ אִשְׁתַּמוּדְעוּן דָּא לְדָא, וְאֶכְלִי מִיכְלָא דְתַקִּיפִי עָלֵינוּ.

רְקִיעָא דָּא, נְטִיל בְּכֹל יוֹמָא לְאַרְבַּע סְטְרֵי עַלְמָא. וְכַד נְטִיל, אֲרַעִיף טַלָּא דְחַיִּי לְגוֹ גִּנְתָּא. וְאַתְיִין כּוּלְהוֹ צְדִיקָא דְתָמון, וְאַסְתַּחֲיִין בַּהוּא טַלָּא, וְאַזְהָרוּ כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ, וְאַעֲלִין קַמִּי מְשִׁיחָא, וְלַקַּמִּי אֲבָהוֹ, וְאָדָם הָרֵאשׁוֹן, וְלֹא אַתְיָהִיב לִי רְשׁוּ לְמַנְדַּע בַּהוּ.

חֲלוֹן דְּבַסְטֵר מַעְרָב, מְשַׁנֵּה מִכֹּל שְׂאֵר חֲלוֹנֵי, בְּגִנּוּיִן וּבְנִהוּרִין. מִתְתַּחֲמָא בְּאַרְבַּע אַתְוֹן דְּשִׁמְא קְדִישָׁא, דְּזוֹהָרִין וְנִצְצִין עַל גַּבֵּי הַהוּא חֲלוֹנָא. זִימְנִין אַתְגַּלִּין, זִימְנִין אַתְטַמְרוּן. וְאַחֲזִי לִי בְּאַתֵּר חַד, פְּתוֹת שֶׁל צְדִיקִים, בְּדַרְגִין יְתִיר עַל כּוּלְהוֹ.

בְּמַעֲשֵׂה חֲרָבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ

(זוהר חדש ב איכה נד, ב)
 רַבִּי פְּנַחֵס פֶּתַח, (יְרֵמִיָּה ל"א י"ד) קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים וְגו' . בְּשִׁעָתָא דְאַתְחַרַּב בֵּי מִקְדָּשָׁא, וְאַתְוַקַּד. אַתָּא קָלָא וְאַיְתַעַר עַל קַבְרֵי אֲבָהוֹן קְדָמָאִי, וְאָמַר, אֲבָהוֹן קְדָמָאִי, אַתְוֹן דְּמִיכִין בְּשִׁנְתָּא, וְלֹא יוֹדְעִיתוֹן צַעֲרָא

בניכם שגדלתם בצער, והכנסתם אותם לאמונה הרבה של הקדוש ברוך הוא, הנה מתו, והנה נהרגו, והנה הלכו לגלות בין שונאיהם, ידיהם מִהִדְקוֹת לְאַחֹר, מתים ברעב, בַּתִּיָּהֶם נִשְׂרְפוּ. אֵיךְ הִרְחַמְתִּים שְׁלֹכֶם? אֵיךְ אֲמוּנַתְכֶם? קוּמוּ הִתְעוֹרְרוּ אֲלֵיהֶם!

דַּעֲלָמָא, בְּנִיכּוֹן דְּגַדְלָתוֹן בְּצַעְרָא, וְאַעֲלָתוֹן בְּהִימְנוּתָא סְגִי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הָא מִיתוּ, וְהָא אֲתַקְטְלוּ, וְהָא אָזְלוּ בְּגִלוּתָא בִּין שׁוֹנְאֵיהוֹן, יְדִיהוֹן מִהִדְקוֹן לְאַחֹרָא, מִיִּיתִין בְּכַפְנָא, בְּתִיהוֹן אֲתוּקְד. אֶן רַחֲמִין דִּילְכוֹן, אֶן מִהִימְנוּתָא דִּילְכוֹן, קוּמוּ אִיתְעָרוּ לְגַבִּיָּהוּ.

מִיָּד הִתְעוֹרְרוּ הָאֲבוֹת וְהָאֵמָהוֹת וְהָלְכוּ אֶל מֹשֶׁה. אָמְרוּ לוֹ: מֹשֶׁה הַרְוֵעָה הַנָּאֲמֹן, אֵיפֹה הַבָּנִים? אֵיפֹה הַשְּׂאֲרָת אֹתָם? מִיָּד הִתְעוֹרֵר מֹשֶׁה, וְהִלֵּךְ עִמָּהֶם אֶל יְהוֹשֻׁעַ. אָמַר לוֹ: בְּנֵי הָאֲבוֹת הָלְלוּ, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִפְקִיד אוֹתִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲלֵיהֶם, וְהַשְּׂאֲרָתִי אֹתָם בְּיָדְךָ, אֵיפֹה הֵם?

מִיָּד אֲתְעָרוּ אֲבָהוֹן וְאֵמָהוֹן, וְאָזְלוּ לְגַבִּי מֹשֶׁה, אָמְרוּ לֵיהּ, מֹשֶׁה רַעֲיָא מִהִימְנָא, אֶן אִינוּן בְּנִין, אֶן שְׂבַקְתָּ לֹוֹן. מִיָּד אִיתְעָר מֹשֶׁה, וְאָזַל עִמָּהוֹן לְגַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. אָמַר לֵיהּ, בְּנֵי אֲבָהוֹן אֵלִינוּ, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, דְּפַקְדֵּנִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵיהוֹן, וְשְׂבַקִּית לֹוֹן בִּידְךָ, אֶן אִינוּן.

הַשִּׁיב יְהוֹשֻׁעַ וְאָמַר: רַבְּנוּ מֹשֶׁה, בְּאֶרְץ הַקְּדוּשָׁה הַשְּׂאֲרָתִי אֹתָם, וְחַלְקֵתִי לָהֶם הָאֶרֶץ עַל פִּי גוֹרָל, כְּמוֹ שְׂצוּיֹתַנִּי, וְכֹלֶם הַשְּׂאֲרָתִי אִישׁ עַל נַחְלָתוֹ וְעַל גוֹרְלוֹ.

אֲתִיב יְהוֹשֻׁעַ וְאָמַר, רַבִּינוּ מֹשֶׁה, בְּאֶרְעָא קְדִישָׁא שְׂבַקִּית לֹוֹן, וּפְלִיגִית לֹוֹן אֶרְעָא עַל פּוּם עַדְבָּא, כְּמָה דְּפַקְדֵּתַנִּי, וְכִלְהוּ שְׂבַקִּית גְּבַר עַל אַחְסַנְתִּיהָ וְעַל עַדְבֵּיהָ.

וּמִיָּד הָלְכוּ כָּלֶם לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, וּמִצְאוּ אוֹתָהּ שְׁנַחֲרָבָה, שְׂאִין נִשְׁמַע בָּהּ קוֹל. נִכְנְסוּ לְמַקְדָּשׁ, וְרָאוּ שְׁנִשְׂרָף. עָשׂוּ בּוֹ הַסִּפֵּד, עַד שֶׁנִּשְׁמַע קוֹל מְרִירוֹת הַבְּכִיָּה לְרוּם הַשָּׁמַיִם, וְכֹל הַפְּלִאָכִים הָעֲלִיּוֹנִים בָּכוּ עִמָּהֶם לְמַעֲלָה.

וּמִיָּד אָזְלוּ כּוֹלְהוּ לְאֶרְעָא קְדִישָׁא, וְאַשְׁכַּחוּ לָהּ דְּאֲתַחֲרָבָא, דְּלֹא אֲשַׁתְּמַע בָּהּ קוֹלָא. עָאלוּ גַבִּי מַקְדָּשָׁא, וְחִמּוּ דְּאֲתוּקְד. עָבְדוּ בֵּיהּ הַסִּפִּידָא, עַד דְּאֲשַׁתְּמַע קוֹל מְרִירוֹ דְּבְכִיָּה לְרוּם שְׁמַיָּא, וְכֹל מִלְּאֲכֵי עֵילְאֵי בָכוּ עִמָּהוֹן לְעֵילְא.

הִתְעוֹרֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּבָא אֲלֵיהֶם, וּמִצָּא אוֹתָם מְמַרְרִים בְּקוֹל בְּכִיָּה בְּתוֹךְ עֵפֶר הַמַּקְדָּשׁ. אָמַר לָהֶם: אֲהוּבֵי נַפְשֵׁי, מָה אַתֶּם כְּאֵן? (יִרְמִיָּה י"א) מָה לִּידִידֵי בְּבִיתִי?

אִיתְעָר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאַתָּא לְגַבִּיָּהוֹן, וְאַשְׁכַּח לֹוֹן מְמַרְרִין בְּקוֹל בְּכִיָּה, גּוּ עִפְרָא דְּמַקְדָּשָׁא. אָמַר לֹוֹן, רַחֲמִין דְּנַפְשָׁי, מָה אַתּוֹן הַכָּא, (שִׁם י"א טו) מָה לִּידִידֵי בְּבִיתִי.

קם אברהם הזקן בראשונה, אמר לפני
 רבון העולם: אתה ידעת שהלכתי
 לפניך בדרך אמת. עשר פעמים נסית
 אותי, ועמדתי בכל. איפה הם בני? לא
 שמעתי קול דבריכם בארץ שנשבעת לי
 לקיים אותם בה.

אמר לו הקדוש ברוך הוא: אי אברהם
 אהוב נפשי, (שם) ובשר קדש יעברו
 מעליך. בטלו מהם ברית הקדש ועבדו
 לעבודה זרה, ועל פן התגבר רגזי עליהם,
 ובגללך חפיתי להם כמה פעמים, ולא
 שבו לפני.

בין ששמע אברהם כך, אמר: ימחו על
 קדשת שמך כל אותם חטאיהם בין
 העמים, עד שיהיה רצונך להשיבם אליך.
 וכן כלם כמו זה, והלכו להם.

נשארה שם רחל, והרימה קול בכיה
 במרירות של תמרורים. אמר
 לה הקדוש ברוך הוא: רחל, מה את
 מבכה? אמרה לפניו: ולא אבכה?! איפה
 הם בני, ומה חטאו אליך? אמר לה:
 הכניסו צרתי לפני, והכניסוה לבייתי. מיד
 אמרה: וכי אני לא עשיתי יוטר,
 שהכנסתי צרתי לבייתי?!

נשנינו, בשעה שכתוב (בראשית כט) ויגד
 יעקב לרחל כי אחי אביה הוא,
 אמר: התזדוגי לי? אמרה לו: כן, אבל
 אחות יש לי קשישה מפני, ואני פוחדת
 מאבא, שהוא רפואי. מיד - ויגד יעקב
 לרחל כי אחי אביה הוא, ברמאות.

קם אברהם סבא בקדמיתא, אמר קמיה
 מארי דעלמא, את ידעת דאזלית
 קמך באורח קשוט. עשר זמנין נסית לי,
 וקיימית בכלא. בני אן אינון, לא שמענא
 קל מליהון בארעא דאומית לי, לקיימא
 להון בה.

אמר ליה קודשא בריך הוא, אי אברהם
 רחיקא דנפשאי, (שם) ובשר קדש
 יעברו מעליך. בטילו מינייהו ברית
 קדישא, ופלחו עבודה זרה, ועל דא
 איתקפת רוגזאי בהון, ובגינך אוריך לון
 כמה זמניו, ולא תבו קדמי.

בין דשמע אברהם כך אמר ימחו על
 קדושת שמך כל אינון חוביהון ביני
 עממינא, עד דיהא רענא דילך לאתבא
 לון לגבך. וכן בלהו כגוונא דא, ואזלו
 להו.

אשתארת תמן רחל, וארימת קל בכיה
 במרירו דתמרורים, אמר לה
 קודשא בריך הוא, רחל, מה את מבכה.
 אמרה קמיה, ולא אבכה, בני אן אינון,
 ומה חטאן לגבך. אמר לה עאלו צרתי
 לקמי, ואעילו לה בביתי. מיד אמרה, וכי
 לא עבדית אנא יתיר, דאעילנא צרתי
 בביתי.

דתנו, בשעתא דכתיב (בראשית כט יב) ויגד
 יעקב לרחל כי אחי אביה הוא,
 אמר הזדוגי לגבאי, אמרה ליה אין, אבל
 אחתא אית לי קשישא מינאי,
 ומסתפינא מאבא, דרמאה איהו. מיד
 ויגד יעקב לרחל, כי אחי אביה הוא
 ברמאותא.

מיד נתן לה סימנים. פיון שנכנסה לאה באותו הלילה, אמרה רחל, פעת תתביש אחותי. הלכה ומסרה לה הסימנים.

ועל זה אמרה אל הקדוש ברוך הוא: ואני לא עשיתי יותר, שהכנסתי צרתי לביתי?! ואתה, שפכתוב בך רחום וחנון ארך אפים, היה לך להעביר על חטאייהם.

ובכל מה שאמר לה - לא קבלה תנחומים. זהו שפכתוב (ירמיה לא) קול ברמה נשמע וגו' כי איננו. לא רוצה לקבל תנחומים. מה הטעם? משום כי איננו, כימים הראשונים לשרות ביניהם, והרי הסתלק למעלה.

ומשום שכי איננו בתוך בניה, לא מקבלת תנחומים, עד שנשבע לה, שפכתוב (שם) כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועניף מדמעה.

כמו שעשתה רחל - אף כך השכינה למעלה. כפי שמתרגם, קול נשמע ברום השמים, השכינה מבכה על בניה. באותה השעה שהיא היתה מבכה, התעוררו אליה ששים רבוא מתנות עליונים, וכלם העירו אליה בכיה.

באותה השעה נשמע קול לרקיע ערבות, והדעונו מאתן אלף עולמות שהיו גנוזים מיום שנברא העולם, עד שנשמע אותו הקול לרום

מיד יהב לה סימנים. פיון דעאלת לאה בההוא ליליא, אמרה רחל, השתא מתבספא אחתי, אזלת ומסרה לה סימנים.

ועל דא אמרה לגבי קודשא בריך הוא, ואנא לא עבדית יתיר, דאעילנא צרתי בביתי. ואת דכתיב בך, (שמות לד) ורחום וחנון ארך אפים, הוה לך לאעברא על חוביהון.

ובכל מה דאמר לה, לא קבילת תנחומין. הדא הוא דכתיב, (ירמיה לא יד) קול ברמה נשמע וגו' כי איננו. לא בעאת למבלא תנחומין. מאי טעמא. בגין כי איננו, כימין קדמאין לאשראה ביניהו, והא אסתלק לעילא.

ובגין דכי איננו בגו בנהא, לא קבילת תנחומין, עד דאומי לה. דכתיב (שם פסוק טו) כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועניף מדמעה.

כמה דעבדת רחל, אוף הכי שכינתא לעילא. דדמתרגם קל ברום שמיא אשתמע, שכינתא מבכה על בנהא. בההיא שעתא דאיהי הות מבכה, אתערו לגבה שתין רבוא משרין עילאין, וכלהו איתערו בכיה לגבה.

בההיא שעתא, אשתמע קלא לרקיע ערבות, ואדעונו מאתן אלף עלמין, דהוו גניזי מן יומא דאתברי עלמא, עד דאשתמע ההוא קלא לרום

השמים. ומי הוא? זה הרקיע כעין הקרח הנזר, שהוא על גבי החיות.

עד שהתגלתה האם לבתה, ואמרה לה: מנעי קולך. אז נפרדה משם, והלכה היא וכל אוכלוסייה לגלות, והצטרכו להתפזר לכמה צדדים, שתהיה גלות לכל, והיא ישיבה בדרך.

רבי נחוניא אמר, איכה, מי אמר זה? אותה הרוח העליונה נעימה, (הפנימית) העולם הבא. ועל זה תבה זו היא רוחנית, ואין בה שתפות כלל, לא לשון ושנים, ולא שפתים כלל.

האם שואלת על בתה, זה קרקור הקר, אדון רבון, גדול ושליט, ישיבה, ולא עומדת. בתחלה עומדת, וכל אוכלוסייה עומדים. פעת יושבת ושוממה. בדרך, כמו שנאמר בדרך ישב, כמי שמשמא בטמאה, ושפחה כי תירש גברתה, ההיא שהיתה טמאה, ישיבה במקומה.

שִׁלְחוּ לָהֶם בְּנֵי בָבֶל לִבְנֵי הָאָרֶץ הַקְדוּשָׁה: רְאוּי שְׂאֲתֶם צְרִיכִים לְבָכוֹת, וְלָכֶם רְאוּי לְסַפֵּד וְלַעֲשׂוֹת אֲבָל, בְּרֵאוּתְכֶם אֶת הַיְכָלוֹת הָאֵם חֲרָבִים, וּמְקוֹם מְסֻתָּה שֶׁהִתְהַפֵּךְ בְּאֲבָל, וְהִיא אֵינְנָה שָׁם, וּפְרָחָה מְכֶם, וְלֹא יִדְעֶתֶם מְמָנָה.

תאמרו שהיא עמנו בתוך הגלות, והורידה את מדורה? אם כן,

שמיא. ומאן איהו, דא (יחזקאל א כב) רקיע כעין הקרח הנזר, דאיהו על גבי החיות.

עד דאתגלית אימא לברתא, ואמרה לה, מנעי קולך. כדון אתפרשת מתמון, ואזלת היא וכל אוכלוסייה בגלותא. ואצטריכו לאתבדרא לכמה סטריון, למיהוי גלותא לכולא, והיא ישיבה בדרך.

רבי נחוניא אמר, איכה, מאן אמר דא, ההוא רוח עילאה נעימאה, (ס"א פנימאה) עלמא דאתי. ועל דא, תיבה דא רוחני איהו, ולא אית בה שותפו כלל, לאו בלישון ולא בשניינו, ולא בשפון כלל.

אימא שאלה על בריתה, דא קרקורא דקיר, אדון רבון רב ושליט, ישיבה, ולא עומדת, בתחלה עומדת, וכל אוכלוסייה עומדים, השתא יושבת ושוממה. בדרך, כמה דאת אמר (ויקרא יג כו) בדרך ישב, כמאן דמסאיב במסאבו, (משלי ל כג) ושפחה כי תירש גברתה, ההיא דהוות מסאבא, יתבא בדוכתהא.

שִׁלְחוּ לָהֶוּ בְנֵי בָבֶל לִבְנֵי אֶרֶץ קְדִישָׁא, יְאוּת דְּאֲתוֹן צְרִיכִין לְמַבְכֵי, וּלְכוֹן יְאוּת לְמַסְפֵּד, וּלְמַעֲבַד אֲבָלָא, בְּמַחְזִיכוֹן הַיְכָלִין דְּאֵימָא חֲרִיבִין, וְאֲתֵר עֲרֶסָה דְּאֲתֵהֲפֵךְ בְּאֲבָלָא, וְהִיא לִית תְּמוֹן, וּפְרָחָה מְנַכוֹן, וְלֹא (דף קיב ע"א) ידעתון מינה.

תימרון דאיהי עמנא גו גלותא, ונחתת דירה בגוונא. אי הכי, אנן

אָנו צריכים לשמח, שְהרי יחזקאל הנביא
רָאָה אוֹתָהּ כָּאֵן, וְכָל אוֹכְלוֹסְיָהּ.

צריכין למחדי, דְהָא יחזקאל נביאה חָמָא
לָהּ הַכָּא, וְכָל אוֹכְלוֹסְיָהּ.

וְדָאִי, עַל זֶה אָנו צריכים לבכות ולספד
כְּתוּבִין, וּכְיַעֲנֵי מוֹדְבָרָא, דְּאִיְהִי
גְרִשָּׁה מִחוּץ לְהִיכְלָהּ, וְאָנוּ בְּגָלוּת, וְהִיא
בָּאָה עֲלֵינוּ בְּמִרְרוֹת, וְרוּאָה אוֹתָנוּ בְּכָל
הַיָּמִים בְּכַמָּה צָרוֹת, בְּכַמָּה הִנְהָגוֹת
שְׂגוּזָרִים עֲלֵינוּ בְּכָל זְמַן, וְלֹא יְכוּלָה
לְהִסִּיר מֵעַמּוּנו אֶת הַצָּרוֹת, וְכָל אוֹתָם
הַמְּכּוּת שְׂאָנוּ סוֹבְלִים.

וְדָאִי, עַל דָּא אָנו צריכין למבכי, ולמספד
כְּתוּבִין, וּכְיַעֲנֵי מוֹדְבָרָא, דְּאִיְהִי
אֶתְתַּרְכַּת לְבַר מַהִיכְלָהּ, וְאָנוּ בְּגָלוּתָא,
וְהִיא אֶתְתַּת עֲלֵנָא בְּמִרְרוֹ, וְחִמּוּת לְנָא
בְּכַלְיוּמִין בְּכַמָּה עֲאָקוּ, בְּכַמָּה נִימוּסִין
גְזָרִין עֲלֵנָא בְּכָל זְמַן, וְלֹא יְכֻלָּא לְאַעֲדָאָה
מִיָּנָה עֲאָקִין, וְכָל אֵינוּ מְכַתְּשִׁין דְּאָנוּ
סְבָלִין.

שְׁלַחוּ לָהֶם בְּנֵי הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה: נָאָה הוּא
שְׂאָמְנוּ בְּרַחָה, וְגִרְשָׁה מִתּוֹךְ
הִיכְלָהּ, וְיִרְדָּה אֲלֵיכֶם בְּמִרְרוֹת וּבְקוֹל
עֲצוּב, כְּאִשָּׁה שְׂיוֹשְׁבַת בְּלֵי דַעַת, וּכְאִישׁ
שְׁלֵא יְכוּל לְהַצִּיל, וְנָאָה לָכֶם לְסַפֵּד.

שְׁלַחוּ לָהּוּ בְנֵי אַרְעָא קַדִּישָׁא, יְאוֹת
דְּאִימְנָא עֲרַקְתָּ, וְאֶתְתַּרְכַּת מוֹגוּ
הִיכְלָהּ, וְנַחַת לְגַבְיֵינוּ בְּמִרְרוֹ וּבְקוֹל
עֲצִיב, כְּאִיתְתָּא דִּיתְבָּא בְּלֹא דַעַתָּא,
וּכְגַבְרָא דְלֹא יְכִיל לְשִׁיזְבָּא, וְיְאוֹת לְכוּן
לְמוֹסַפֵּד.

אָבֵל אָנוּ יֵשׁ לָנוּ לְבַכּוֹת וּלְסַפֵּד בְּנֵהִי
וּבְמִרְרוֹת, שְׂאָנוּ רוּאִים בְּכָל יוֹם
הַהִיכָל חֲרִיב, וְשׁוּעֲלֵי הַמּוֹדְבָר נְכַסִּים
וְיוֹצְאִים, וְשׁוֹרְקִים הֵיעֲנִים בְּתוֹכוֹ, וְאָנוּ
רוּאִים וּבּוֹכִים.

אָבֵל אָנוּ, אֵית לָן לְמוֹבְכֵי וּלְמוֹסַפֵּד בְּנֵהִי
וּבְמִרְרוֹ, דְּאָנוּ חִמּוּת בְּכָל יוֹמָא
הִיכְלָא חֲרִיב, וְתַעֲלִין דְּמוֹדְבָרָא עֲאֵלִין
וְנַפְקִין, וְשׁוֹרְקִין יַעֲנִים בְּגוּיָהּ, וְאָנוּ חִמּוּת
וּבְכָאֵן.

וּבְעוֹד שְׂאָנוּ יוֹשְׁבִים נְבוֹכִים וְשׁוֹכְבִים
פִּינוּ בְּעַפְרָא, אָנוּ שׁוֹמְעִים קוֹל
נְעִימוֹת רְגֵלָהּ בְּשֵׁלֶשׁ מִשְׁמֵרוֹת שֶׁל
הַלֵּילָהּ, יוֹרְדַת וְרוּאָה אֶת הִיכְלָהּ, אִיף
יוֹשְׁבִים (תְּרַבִּים) נְשׁוֹרְפִים. נְכַסֵּת מַהִיכָל
לְהִיכָל, מְקוּמָא לְמְקוּמָא, וְגוּעָה וּמְלֵלָת,
וּבּוֹכָה עֲלֵינוּ וְעַל נַפְשָׁנוּ.

וּבְעוֹד דְּאָנוּ יְתִבִין נְבוֹכִין, וְשׁוֹכְבִין פּוֹמְנָא
בְּעַפְרָא, אָנוּ שְׁמַעִין קוֹל נְעִימוֹ
דְּרַגְלָהּ, בְּתַלְתַּת מִשְׁמֵרוֹתָא דְּלֵילָא,
נַחַת וְחִמּוּת לְהִיכְלָהּ, אִיף יְתִבִין (תְּרַבִּין)
מִתּוֹקְדוֹן, אַעֲלַת מַהִיכְלָא לְהִיכְלָא, מִדּוּרָא
לְדוּרָא, וְגַעַת וּמְיִלְלָת, וּבְכַת עֲלֵנָא וְעַל
נַפְשָׁא.

וְאָנוּ מִתְעוֹרְרִים לְקוֹל נְעִימוֹת בְּכִיתָהּ
וְיִלְלוּתֶיהָ, וְרוּחָנוּ הוֹלְכַת אַחֲרֶיהָ,

וְאָנוּ מִתְעוֹרְרִין לְקוֹל נְעִימוֹ דְּבְכִיתָהּ
וְיִלְלוּתָהּ. וְרוּחָנָא אֲזַלְת אַבְתְּרָהּ,

ופורחת אליה. ולפי שעה פורחת והולכת, ולא שמענו, ולא ידענו דבר, שהנה הולכת ונשארונו נבוכים, ישנים, בלי רוח, בלי דעת. צועקים, ואומרים איכה.

שנינו, בכל לילה וליילה קול מרירות של כאב של ציון נשמע מרום הרקיע למטה, ומטה לרקיע, כמו שנאמר (ירמיה כה) ה' מקרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאג ישאג על גוהו.

בראשית הלילה היא מכוונת בבכיה, ושואגת מרום הרקיע למעלה. יורדת למטה, למקום המזבח החיצון, ורואה מקומה חרב, טמא בטמאה, וכל מקום לא נמצא בו. גועה ומללת, צווחת בקול של מרירות, ואומרת: מזבחי, מזבחי, פרנסתי שריותי אותי בכמה נסוכים, בכמה עולות טהורים קדושים.

כל האישים הקדושים, הגדולים הממנים, היו רויים ושמחים ממך. אוכלים עדונים, ומחלקים חלקיהם ברומי הרקיע. (ועתה) נתנו בך נבלת חסידים קדושים. בני שנזבחו עליך, אוי לי מדמיהם. וכל האישים הגדולים הממנים נפלו ממקומם לקול צווחתיהם.

יושבים בחוץ צווחים ונבוכים אותם ארואלים קדושים, שאות שמו הקדוש הזה מתעטר עליהם, ובו הם שמחים ועומדים. לקול בכיותיהם האות הוא פרח מוהם, ועלתה לרומי מרומים.

ופרח לגבה. ולפום שענתא פרחת ואזלת, ולא שמענא, ולא ידענא מידי, דהא אזלת, ואשתארנא נבוכין, דמיכין, בלא רוחא, בלא דעתא. צעקין, ואמרין איכה.

תנינו, בכל ליליא ולייליא, קל מרירות דכאיבא דציון אשתמע מרום רקיעא לתתא, ומתתא לרקיעא. כמה דאת אמר, (ירמיה כה ל) ה' מקרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאג ישאג על גוהו.

בשירותא דלייליא, היא אתפוננת בבכיה, ושואגת מרום רקיעא לעילא. נחתת לתתא, לאתר מדבח החיצון, וחתת דוכתה חריב, מסאב במסאבו, וכל אתר לא אשתכח ביה. געת ומללת, צווחת בקל מרירו, ואמרת, מדבחי מדבחי, פרנסתי דמריות לי בכמה ניסוכין, בכמה עלוון דכין קדישין.

כל גברין קדישין, רברבו ממונן, הוון מרוון וחדאן מינן, אכלין עידונין, ופלגין חולקיהון, ברומי רקיעא. (א"ה צ"ל והשתא) יהבו בך נבלת חסידים קדושים. בני דאתדבחו עלך, ווי לי מדמיהון. וכל גברין רברבין ממונן, נפלו מדוכתיהון לקול צווחתיהון.

יתבין לבר צווחין ובכאן, אינון ארואלים קדישין, דאת שמייה קדישא הנה מתעטר עליהו, וביה אינון חדאן וקיימין. לקל בכיותהון את דא פרחא מנייהו, וסלקא לרומי מרומים, ואשתארו

ונשארנו כנקבה שבוכה ומיללת. זהו שכתוב (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חצה. אראלם בלא יו"ד, צעקו חוצה.

מזבחי מזבחי, אחר שהרוית אותי בנבלות בנים חסידים קדושים, שמסרו נפשם ונשמתם עליך, נגנזת. איפה אמצא אותך? איפה האש שעליך? גועה ומיללת ובוכה בקול עצוב.

ששת אלפי גברים קדושים, בכל צד של ארבעת צדדי העולם, הם שהיו אוכלים קרבן בכל יום, ירדו עמה, ומיללים ובוכים על מזבח העולות. ויותר היו, אלא שהתמעטו.

ואפלו אותם שעומדים בחוץ, ברוח אחרת, שרנים מאותם האיברים והפדרים, בראשית הלילה צונחים, גועים ומיללים על המזבח הזה. אוי לחמור שאבד אבוסו, המקום שמתרוה מקונו. מי ראה נהמת הגברים הקדושים בגבירה, מוטטה למעלה, וממעלה למטה.

בחצות הלילה נכנסת לתוך אותה הנקדה של ציון, מקום בית קדשי הקדשים, רואה אותה שנתרב, ונטמא מקום בית מושבה ומטטה, גועה ומיללת, עולה מוטטה למעלה, וממעלה למטה, מסתכלת במקום הכרובים, צונחת בקול מר, ומרימה קולה ואומרת: מטתי מטתי, מקום בית מושבי!

על המקום הזה כתוב (שיר ג) על משכבי בלילות. משכבי, מטת הגבירה. גועה

כנוקבא דבכאת ומיללת. הדא הוא דכתיב, (ישעיה לג ז) הן אראלם צעקו חצה. אראלם בלא יו"ד, צעקו חוצה.

מזבחי מזבחי, לבתר דמרוית לי בניבלות בנין חסידין קדישין, דמסרו נפשיהון ונשמתיהון עליך, איתגניזת. אן אשפח לך, אן אשתא דעלך. געת ומיללת ובכת בקל עציב.

ששת אלפי גברי קדישין, בכל סטרא דארבע סטרי עלמא, אינון דהוו אכלי קרבנא בכל יומא, נחתי בהדה, ומיללין ובכיין על מזבח דעלוון. ויתיר הו, אלא אתמעטו.

ואפילו אינון דקיימין לבר, ברוח אחרא, דמרוון מאינון אימריין ופדרין. בשירותא דליליא צוחין געאן ומיללין על האי מדבח. ווי לחמרא דאביד אבוסה, אתר דמתרוה מניה. מאן חמי נהימו דגברין קדישין במטרוניתא, מתתא לעילא, ומעילא לתתא.

בפלגו ליליא, עאל לגו ההיא נקודה דציון, אתר דבית קדש הקדשים, חמת ליה דאתחריב, ואסתאב אתר בית מותבה וערסה, געת ומיללת, סלקא מתתא לעילא, ומעילא לתתא, אסתכל באתר דכרובים, צווחא בקול מרירו, וארימת קלא ואמרה, ערסי ערסי, אתר בית מותבי.

על האי דוכתא כתיב, (שה"ש ג א) על משכבי בלילות. משכבי, ערסא

בבכיה ואומרת: מטתי, מקום מקדשי, המקום של המרגליות הטובות, בית הפרכת והכפרת, שהיו סומכים עליו ששים אלף רבבות של אבני יקר, סדרים סדרים, שורות שורות, מסתכלים זה על זה. סדרי רמונים מצעים עליך לארבעה צדדים. העולם עמד בשבילך.

רבון העולם, בעלי הנה בא אלי, והוא שוכב בין זרועי, וכל מה שרציתי מקונו, וכל רצוני עושה בזמן הזה, כשהיה בא אלי ועזב (ושם) בי מדורו ומשתעשע בין שדי.

מטתי מטתי, אינך זוכרת כשהייתי באה אליך בשמחה ובטוב לב, ואותם התינוקות העלמים היו יוצאים כנגדי, מכים בכנפיהם בשמחה לקבלני.

העפר שפך הנה קם ממקומו, ורואה איך נשכח ארון התורה שהיה כאן. מכאן יצא מזון לכל העולם, ואור, וברכות לכל.

אשגיח על בעלי - אינו כאן. אשגיח לכל צד. בזמן הזה כשהיה בא אצלי בעלי, וסביבו כמה בנים חסידים, וכל אותם העלמות מזמנות לקבלו.

והיינו שומעים מרחוק קול זוגי הפעמונים מקשקשים בין רגליו, כדי שאשמע קולו טרם הכנסו אלי. כל עלמותי משבחות ומודות לפניך הקדוש ברוך הוא, אחר כך הולכות כל

דמטרוניתא. געת בבכיה ואמרה, ערסי אתר מקדשי, אתר דמרגלאין טבאן, בי פרוכתא וכפורתא, דהוון סמכין עלוהי שתיין אלפין רבוון אבני יקר, סדרין סדרין, שורין שורין, מסתכלאן דא לדא. סדרין דרמונין מתצעון עלך לארבע סטרין. עלמא קיימא בגינך.

רבון עלמא, בעלי, הנה אתי לגבי, והוא שוכב בין זרועי, וכל מה דבעינא מוגיה, וכל פעוטי עביד בעידנא דא. כד הנה אתי לגבי, ושביק (ושוי) בי מדוריה, ומשתעשע בין שדי.

ערסי ערסי, לית את דכיר כד הוינא אתא לגבך בחדוה ובשפירו דלבא, ואיננו רבין עולמין, הוי נפקי לקדמותי, בטשי בגדפייהו בחדוה, לקבלא לי.

עפרא דבר, הנה קם מדוכתיה, וחזו איך איתנשיא ארונא דאורייתא דהות הכא, מהכא נפקא מזונא לכל עלמא, ונהורא, וברכאן לכלא.

אשגיח על בעלי, לית הכא. אשגיח לכל סטר. בעידנא דא כד הנה אתי בעלי לגבי, וסחרגיה כמה בגין חסידיו, וכל אינו עולמתאן זמנין לקבלא ליה.

והוינא שומעין מרחיק, קל זוגין דפעמונים מקשקשין בין רגליו, בגין דאשמע קליה עד דלא יעול לגבי. כל עולמתאן דילי, משבחון ואודן קמי קודשא בריך הוא, לבתר אזלין כל

אחת לבית מושבה, והיינו יחידות
מחבקות בנשיקותינו באהבה.

חד על פי מותביה, והוינו יחידאין מחבון
בנשיקתהון ברחימו.

בעלי בעלי, איפה פניתי? פעת הוא הזמן
שהייתי משגיחה בך. הסתכלתי
בכל צד - ואינך. איפה אשגיח לך, ולא
אבקש בשבילך?

בעלי בעלי, אן פניתי, השתא הוא עדנא
דהוינא אשגח בך. אסתכלנא בכל
סטר, ולית אנת. אן אשגח לך, ולא
אתבע בגינך.

זהו מקומך בזמן הזה לבא אלי, הריני
מזמנת פאן. והרי נשפחת ממני.
אינך זוכר מי האהבה, כשהייתי שוכבת
בחינה, וחקוקה בדיוקנך, ודיוקני היה
חקוק בך. פחותם הזה שמשאיר דיוקנו
בחקיקת הכתב, כך השארתי דיוקני בך,
כדי שתשתעשע בדיוקני, בעודי בתוך
צבאותי.

דא הוא אתרך בעידנא דא, למיתי לגבי,
הא אנא זמינא הכא. הא אתנשית
מזנאי, לית אנת דכיר יומי דרחימו, בד
הוינא שכבת בתוקפך, ומחקא בדיוקנך,
ודיוקני הוות מחקא בך, כהאי חותם
דשביק דיוקניה בגליפו דכתבא, הכי
שבקנא דיוקני בך, בגין דתשתעשע
בדיוקני, בעוד דאנא בגו חילי.

גועה בבכיך ואומרת: בעלי בעלי, האור
של העינים הרי נחשף. אינך זוכר,
כשהיית מושיט שמאלך מתחת לראשי,
ואני מתענגת על רב שלום, ומינך
מחבקות באהבה ובנשיקות. ונדרת לי
שלא תעזב אהבתי לעולמים. ונשבעת לי
(תהלים קלז) אם אשכחך ירושלים תשפח
ימיני, הנה נשפחתי מנך.

געת בבכיך, וצוחת, בעלי בעלי, נהירו
דעיני הא איתחשך. לית אנת
דכיר, בד הוית אושיט שמאלך מתחת
רישי, ואנא מתענגא על סגיא דשלום,
ומינך מחבוק באהבה ובנשיקין. ונדרת
(דף קיב ע"ב) לי דלא תשבוק רחימותא דילי
לעלמין. ואומית לי, (תהלים קלז ה) אם
אשכחך ירושלים תשפח ימיני, הא
איתנשינא מנך.

אינך זוכר, כשעמדתי אצלך בהר סיני,
וששים רבוא שלמים שקבלוך
עליהם, והתעטרתי לך בהם יותר מכל
העמים, והיינו הולכים אחריך לכל רצונך.
ואותה שפחה הרגה בהם לאלפים
ורבבות, ולא השגחתי. וכלם נאבדו
במדבר, והשארתי אותם שם, והכנסנו

לית אנת דכיר, בד קאימנא לגבך בטורא
דסיני, שלמיזן שתין רבו דקבילו לך
עליהו, ואתעטרנא לך בהו, יתיר מכל
עממינא, והוינא אזלין אבתרך לכל
רעותך. וההיא שפחה קטלא בהו
לאלפים ורבון, ולא אשגחנא. ואתאבידו
כלהו במדברא, ושבקית לון תמן,

בניהם הקטנים לעמוד לפניך בארץ הזו. והבדלנו אותם לעמוד לפניך בשביל רצונך.

ואעילנא בגיהון זעירין לקיימא קמך בארעא דא. ובדילנא לון לקיימא קמך, בגין רעיותך.

בעלי, הנה זוכר, בכמה בנים קדושים עמדתי לפניך בכל דור ודור, בימי דוד ושלמה בנו. אינך זוכר כמה טובות שעשו לפניך? האם נאה לך לזכר חטאים, ולא תזכר זכות? איך התהפכו עליך?

בעלי הוי דכיר, בכמה בנין קדישין קאימנא קמך בכל דרא ודרא, ביומי דדוד ושלמה בריה. לית אנת דכיר כמה טבאן דעבדו קמך. יאות לך למידבר חובין, ולא תדבר זכוון. איך אתהפיכת עלן.

אני מבקשת אותך - ואינך. מבקשת על בני - ואינם. מבקשת על קדשת המקום הזה - והרי נטמא. כל העולם הזה בשלום משום המקום הזה. הכלבים אין נובחים בזמן הזה, כלם היו בשלום. גועה ומיילת, וכל אותם האוכלוסים למעלה. והכלבים צווחים למטה, בראשית המשמורה השלישית.

בעינא עלך, לית אנת. בעינא על בנאי, לית אינון. בעינא על קדושתא דאתר דא, הא אסתאב. כל עלמא הנה בשלם בגין אתר דא. כלבין לא נבחיין בעידנא דא, כולהו הוו בשלם. געה ומיילת, וכל אינון אוכלוסין לעילא. וכלבים צווחין לתתא, בשרותא דמשמורה תליתאה.

היא יוצאת ובאה, ועומדת על מקום מזבח קטרת הסמים, גועה ומיילת, ועולה למעלה, ומוצאת כרוב אחד מאותם שני הכרובים שהיו עמה, ומאותו הזמן לא היה לה אלא אחד. ואותו התינוק העלם שנשארה, יונק ממנה בכיה ויללה.

נפקת ואתת, קיימא על אתר דמדבחא קטורת בוסמין, געת ומיילת, וסלקת לעלא, ואשבחא חד כרוב מאינון תרין כרובין דהוו בהדה, ומהווא זמנא לא הנה לה אלא חד. וההוא רבייא עולימא דאשתארה, ינקא מינה בכייה ויללותא.

ואז הקדוש ברוך הוא הזדמן אליה, ויורד אליה, ומדבר עמה. ועל זה כתוב (ירמיה לא טו) כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה, כי יש תקנה לאחריתך.

כדין קודשא בריך הוא אזדמן לגבה, ונחית לה, וממלל עמה. ועל דא כתיב, (ירמיה לא טו) כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש תקנה לאחריתך.